

KNIHA O POVZNESENÍ

Autor
Zingdad

Překlad
Michal Svoboda

Co čtenáři, jako jsi ty, říkají o **Knize o povznesení**

„S každou kapitolou, kterou přečtu, přichází úleva od tíhy. Cítím se méně nervózní, méně bojácná. Jsem šokovaná, že doopravdy cítím, jak se rozšiřuje a otevírá má perspektiva. Cítím, jak mi odpadají pouta k jistým ideologiím. Cítím se otevřeně a nadšeně pokračuji na své cestě.“ —Niki

„Každé slovo a vysvětlení od 8 je jako základní škola pravdy života. Odpovědi, bez kterých jsem byla celých 42 let. Úleva a nadšení, že je slyším. Vřelé teplo v mém srdci a poznání. Děkuji vám oběma!!“ —Jilly

„Děkuji, že jsi přinesl Duši do našich srdcí, když ji nejvíce potřebujeme.“ —Gertrud

„Páni, to bylo boží. Velmi se vyplatilo to přečíst. Hodně mě to oslovilo. Děkuji ti Zingdade.“ —Syme

„Zingdade, chci ti hluboce poděkovat za vše, co tu děláš. Není mnoho míst, kde se tyto témata volně diskutují a chce se mi tleskat BR a 8 za to, že to vše vysvětlili tak výřečně.“ —M. Powers

„Jako vždy, tvé pochopení souzní a zrcadlí mé. Tvá výřečnost jej dát do slov je ale nádherná píseň mého srdce!“ —Mathew

„Cítím teplo a radost, když toto čtu, ten pocit se šíří z mého srdce a do každé částičky mého těla, úžasný pocit“ —Ann

„Má mysl byla tímto textem nevratně otevřena. Děkuji za širší perspektivu. ‘Pokud nevidíš dokonalost, stojíš příliš blízko obrazu.’ To mi hraje v mysli pokaždé, když vidím nebo slyším cokoli, co mě podráždí nebo vede k nálepkování někoho či něčeho jako zlé. Toto je opravdu síla.“ —Oneness411

„Po prvním přečtení Knihy o povznesení, mé srdce a duše řekly ano, ano, ano...“ —woldke74

„Jak úžasný text. Zní mi to tak pravdivě.“ —macelderry

Knihá o povznesení

Autor: Zingdad

Copyright © Zingdad 2010–2014

Překlad: © Michal Svoboda 2020–2021

Korektura: Kateřina Svobodová

Všechna práva vyhrazena

Právo autora bylo uplatněno

Vydavatel originálu: Me 'n My Dog Publishers

ISBN originálu: 978-0-620-62006-2

Licenční ujednání

Tato elektronická kniha je k dispozici zdarma ke stažení ze serveru Zingdad.com a není nikdy prodávána. Její sdílení a darování ostatním je vítáno se dvěma omezeními: Nesmíš jakkoli změnit knihu či její elektronický soubor, jelikož by to bylo porušení omezení plynoucích z autorského práva. A nemůžeš ji prodávat (nebo jako součást čehokoli, za co se platí), jelikož by to byl podvod. Podporuji, pokud budeš budeš toto dílo sdílet s co nejvíce lidmi, stejně jako to dělá autor: *v této podobě a zdarma.*

Autorova stránka na adrese <http://zingdad.com> poskytuje stažení této knihy v jiném formátu (PDF, E-Pub či Mobi), koupi tištěné verze, či nalezení jiných autorových vydaných knih, právě probíhajících rukopisů, multimediálních seminářů, blogu, záznamů vedených meditací, fraktálních uměleckých děl a více.

Pro Lisu

Která byla natolik součástí tvorby této knihy, že je nejmenovaným spoluautorem.

Nemohl jsem si přát lepšího druha na cestě...

Ani lepší cestu!

Obsah

1	Zingdadovo představení	13
2	Co je Vyšší Já?	35
3	Závoj Nevědomosti	46
4	Vědecký důkaz jednoty	66
5	Náboženský důkaz jednoty	82
6	Důsledky jednoty	92
7	Jednotné události	137
8	Co je Pravda?	172
9	Mystická mezihra	219
10	Co je zlo?	246
11	Co je láska?	368

O Knize

Předmluva překladatele

Milý čtenáři,

než se pustíš do čtení této knihy, prozradím ti, jak to dopadne. To, že jsme každý zcela zodpovědni za svůj osud a že si stoprocentně vytváříme realitu, ve které žijeme, ostatně není žádným tajemstvím. Píše se o tom v moudrých knihách již celá tisíciletí! Nemusí však být hned zřejmé, proč tomu tak je a jak s takovouto tvůrčí schopností máme nejlépe zacházet. Na rozdíl od starých spisů, které jsou často psány ve verších a hádankách, je v této knize vše vyjádřeno jednoduchou, zábavnou a snadno pochopitelnou konverzací.

Mě tato kniha po přečtení zaujala natolik, že jsem se rozhodl ji přeložit a tedy celou přečíst ještě jednou. Doufám, že se ti překlad i přes občasné chyby ve slovosledu, gramatice či typografii bude líbit.

A nyní již: tiše, tiše, pohádka začíná...

Michal Svoboda

V Praze, 5. prosince, někdy kolem roku 2021

Předmluva autora

*Představ si, že bys mohl předělat svět, jak bys chtěl a přizvat svou duchovní rodinu, aby jej tvořila s tebou. Toto dělám já. A **Kniha o povznesení** je moje pozvání... ale pouze **ty** víš, jestli je tato pozvánka pro tebe, či nikoliv...*

Milý čtenáři,

když jsem si poprvé sedl, abych sepsal toto dílo, neměl jsem tušení, že výsledkem bude kniha. Dosavadní součet mých psaných textů bylo několik krátkých komunikací („channeling“), které jsem zveřejnil na několika internetových fórech. Neměl jsem vůbec v úmyslu stát se autorem. Pak, v květnu 2008, poté, co mi duchovní zážitek změnil život (podrobněji v Kapitole 7), jsem se rozhodl, že dám pořádný smysl sobě, mému životu, mým bolístkám a mým nejasnostem. Tak jsem si sedl a zaznamenal pár konverzací se svou duchovní rodinou. Mělo to být jen pro mě a možná pro nějaká ta internetová fóra. Co ale bylo dál, mnohonásobně překonalo tuto ambici!

Šel jsem do toho s otevřeným srdcem a myslí, neutišitelnou zvědavostí a učenlivostí. Co jsem dostal zpět, byla ta nejúžasnější cesta do mého vědomí. Kapitola po kapitole, každá navazuje na tu předchozí, postupně vytvářejí neuvěřitelně ucelený obrázek o tom, jak funguje život a proč jsou věci zrovna takové, jaké jsou. Ještě více než pouhé porozumění, toto poznání mi přineslo hluboké usmíření, radost a zbavení se strachu a bolesti, které trápily mou duši celý můj život. Strach byl alchymisticky přeměněn na lásku. Způsob uvažování, kde já jsem byl oběť, se přeměnil na způsob uvažování, kde já jsem byl tvůrce. V důsledku jsem přišel na úplně jiný způsob porozumění sama sebe a světa, ve kterém žiji. Způsob, který mi dává volnost být tím nejlepším, jakým dovedu. Způsob, který mě procitá do mé vnitřní velkoleposti. Psaní této knihy podnítilo ten nejsilnější růst a přeměnu mé osobnosti. Když jsem ji psal, byla to prostě ta nejlepší a nejdůležitější věc, kterou jsem kdy udělal. A byl to základ, na kterém jsem stavěl další tvoření sebe sama a ze kterého jsem mohl

rozdávat své dary.

A i přes to všechno se mi povedlo v tomto příběhu měnícím životy napsat něco od základu špatně. A uvědomění si této chyby bylo nyní již téměř dva roky přítěží mému srdci. Na jednu stranu mám rád toto své dílo a jsem na něj neobvykle hrdý—a jeho vliv na bezpočet čtenářů na celém světě. Ale na druhou stranu jsem měl těžké srdce ohledně jedné konkrétní chyby v jádru knihy. Až potom, v červnu 2014, po několika nevšedních událostech, jsem byl obdarován moudrostí a náhledem na to, jak tuto chybu opravit. Toto nové chápání, nejenom že opravuje text knihy, ale pozvedává ji na úplně novou vyšší frekvenci vědomí. A tato proměna bude pro tebe jasně vyznačena v tomto třetím vydání **Knihy o povznesení**, protože nechci nic zamlčovat či mlžit ohledně mého předchozího pochybení. Opravu jsem čestně a jasně propletl do původního příběhu.

A teď cítím největší radost z nového vydání této knihy. Mé srdce a duše plesají s vědomím toto, že teď, konečně, jsem to *vystihl správně*.

A při tomto přepisu jsem také pochopil, že tento text musí být k dispozici zdarma. Jak přesně jsem k tomu došel, je vysvětleno uvnitř knihy. Výsledkem je, že elektronická verze knihy je zdarma a nemáš pouze mé svolení, ale přímo tě vybízím, abys ji sdílel. Pokud ti připadá užitečná a příjemná k přečtení, neváhej a pošli ji všem svým známým! Sdílej ji, jak se ti zlíbí (detaily viz licence). A pokud mi chceš poděkovat či podpořit mě v další práci, můžeš si koupit knižní vazbu anebo si prozkoumat další nabídky na mém webu (detaily viz závěr knihy).

Napsat tuto knihu byla pro mne ohromná cesta. A byl to také požitek mít možnost podělit se o ni se svými čtenáři, návštěvníky webu, kamarády, duchovními bratry a sestrami po celém světě... a také s *tebou*.

Jen na tobě záleží, co můžeš očekávat od přečtení **Knihy o povznesení**. Není požadováno, abys věřil tomu, s čím se ztotožňuji já, a určitě ti neslibuji, že tě vysvobodím z tvého života. Ale jsem přesvědčen, že obsah knihy ti může pomoci, pokud jsi ochoten podstoupit

příslušnou cestu, může ti pomoci najít vlastní velkolepost... objevit, že jsi dokonalý takový, jaký jsi... že jsi a vždy jsi byl tvůrce své reality... a že jsi bytostně čistá, zářící láska.

Tato kniha je záznam o mé cestě k poznání sebe sama, ale dosavadní ohromná odezva čtenářů nasvědčuje tomu, že také byla, a může být, neocenitelnou příručkou také pro tebe na **tvé** cestě k sebepoznání. Tak se tedy o ni dělím s tebou, s nejvyšší radostí a láskou.

Témata v knize zahrnují:

- Proč jsme vůbec tady? Proč jsme se ztělesnili jako lidé a jaký má tento šílený život na Zemi smysl?
- Co se můžeme dozvědět o našem Stvořiteli? Jsme opravdu jedno s Bohem? A pokud ano, co to pro nás znamená?
- Jaká podstata našeho „vyššího já“ a jaký vztah s ním máme?
- Co je to „duchovní průvodce“?
- Jaký je význam slova **pravda**? A co je skutečně pravdivé?
- Jaký je význam slova **láska**? A co ostatní city jako třeba radost? Co jsou zač a proč je cítíme?
- Pokud je náš Stvořitel, nebo Bůh, hodný a milující, proč existuje zlo? A proč máme strach a bolest?
- A proč je svět ve stavu, v jakém je teď, a jak se do něj dostal?
- Řídí svět záhadné postavy zpoza jeviště—a co to znamená pro můj život?
- Co bylo s tím vším kolem konce světa a Mayským kalendářem v roce 2012? Proč se zdá, že se po roce 2012 nic nezměnilo, i přes veškerý humbuk?
- Co víra... proroci, spasitelé, andělé, démoni, čerti, nebe a peklo? Co z toho je skutečné a co to pro nás znamená?

- A může nám, jakožto bytostem na duchovní cestě, něco říci naše věda?
- Lze najít cestu, jak se cítit opravdu jednotní sami se sebou: celiství, zdraví, klidní a radostní?
- A je pravdou, že každý z nás tvoří vlastní realitu? A pokud ano, proč tvoříme všude takový nepořádek? A hlavně, jak to lze nyní napravit?

... toto je pouze drobet zajímavých témat, kterých se dotkneme, jak jistě budeš souhlasit, novým a příjemným způsobem. Ale všechna ta témata nakonec budou mít jeden velký účel. A tím je nastolit ti pobídku *ke zmocnění se svého božího a bezmezného já!* Posunout se ke správnému vztahu ke všemu, čím doopravdy jsi, a tudíž i vztahu k životu.

Já, jako ztělesněná stránka mnohem větší bytosti, mám tuto krásnou čest tě pozvat sem, v tomto životě, na Zemi. Pokud přijmeš, budeš moci se mnou a mnohými dalšími bytostmi začít spoluvytvářet tu nejúžasnější budoucnost, jakou si dovedeš představit... úplně nový život, v novém světě, velkém zlatém věku!

Ale nebudu teď zabíhat do detailů. Vše se vyvine samo při čtení tohoto díla.

Netrvám na tom, abys se mnou souhlasil, věřil všemu, co řeknu, nebo podřídil svou pravdu mojí. To by byl opak toho, co chci. Jen tě pobízím k přečtení toho, co jsem sepsal, při pevném zachování vlastní soudnosti. Pokud v tom najdeš význam, tak je to způsob, jak ti vlastní srdce říká, že moje myšlenky jsou pro tebe „vhodné“.

Všimneš si, že moje dílo je podáno ve stylu několika rozhovorů mezi mnou a různými duchy. Možná se budeš divit, jak jsem byl schopen vytvořit tyto dialogy s bytostmi, které nejsou, v běžném slova smyslu, přítomni na této Zemi. Odpověď je, že v podstatě jsem strávil mnoho let a cíleného úsilí učením se, jak tohoto dosáhnout. Časem, v nějaké další práci, vysvětlím přesně, jak to dělám, a poskytnu

také nějaké podněty ohledně toho, jak můžeš takovou schopnost také nabýt, budeš-li chtít. Nerad své práci říkám „channeling“. Nedávám svůj hlas jiným, aby přese mne mluvili. Raději o tom mluvím jako o „intuitivní konverzaci“. Prostě se zeptám a pak dovolím mému srdci aby mně samo poskytlo odpovědi. A pak napíšu to, co obdržím. Ale opravdu není důležité, **jak** k těmto slovům přicházím. Nechci se stát pověřeným těmito slovy díky faktu, že pochází údajně od vyšších bytostí z vyšších dimenzí daleko odsud. Doufám, že usoudíš sám, do jaké míry jsou tato slova pravdivá, nejlépe na základě nalezení vlastního významu v nich.

Konečně, můžeš si všimnout, že počáteční kapitoly knihy jsou méně plynulé a více naivní, než ty pozdější. V rámci aktualizace mého díla jsem zvážil, že zvýším standard těchto prvních kapitol. Pak jsem se rozhodl to nedělat, protože toto byl způsob, jak mi kniha vyplynula, a také jak ji četli čtenáři na mém webu, dokud byla rozepsaná. Je v tom vidět vývoj mé duše jako důsledek myšlenek v tomto textu. Jistě, pozdější kapitoly jsou mnohem lepší, ale mohl jsem je napsat pouze jako výsledek základní práce v prvních kapitolách. Takže je nechávám být, jak jsou.

A nyní, bez dalších okolků, ti představuji mou nabídku lásky k světu, dar, který ti dávám zdarma, s radostným a otevřeným srdcem. Zde je **Knih**a o povznesení, kterou napsal Zingdad.

S láskou

Arn „Zingdad“ Allingham

Knysna, Jihoafrická republika

15. července 2014

Kapitola 1

Zingdadovo představení

Můj milý čtenáři,

možná ti přijde příliš požitkářské, že začnu své dílo celou kapitolou věnovanou sobě. A možná ti přijde trochu divné, že ti hned na začátku vyprávím své „minulé životy“.

Být tebou, tak se asi divím, „*Kam tohle vše směřuje?*“ A tak tě prosím o trpělivost, zejména ze začátku naší společné cesty. Mám velmi dobrý důvod, proč **musím** začít tímto představením, proč ti **musím** vyprávět o svých zážitcích v převtělování. Abys věděl, tyto příběhy, **mé příběhy**, nejsou pouze nástrojem pro moje zažití a objevení toho, co jsem potřeboval, abych se stal písařem této práce; jsou to také příklady, které ti mohu nabídnout, abych podpořil a vysvětlil některé pravdy a pochopení v pozdějších kapitolách.

Měj tedy strpení, milý čtenáři, s vyprávěním o vzniku mé duše, o životech, které jsem žil, a (zkráceně) o tom, co to pro mě znamená. Velmi věřím, že budeš patřičně odměněn, až se ponoříš do následujících kapitol a zjistíš, že máš nástroj pro jejich hlubší chápání.

Strávil jsem mnoho energie v tomto životě, abych našel opravdový vnitřní klid, sebelásku a sebedůvěru. Hned ze začátku jsem pochopil, že bude obtížné vyléčit mou vnitřní bolest, pokud nepochopím, co ji zapříčinilo. Důležitou částí mé cesty tudíž bylo proniknout hluboce do toho, co se stalo před tímto životem, a abych sám poznal,

kým **opravdu** jsem. Tuto informaci jsem si odvodil z rozhovorů, podobných těm, které budou následovat v této knize, skrze meditace, hypnózu, auto-hypnózu, a také z několika rozhovorů s „vyšším já“ své milé, když byla v transu. Dále jsem podstoupil intenzivní řadu úžasně ozdravujících hypnotických regresí s nadaným terapeutem. Ačkoliv můj příběh se stále vyvíjí, jak objevuji více o sobě, níže uvádím krátké představení toho, kým jsem.

Počátky

Svůj příběh začnu na zasedání rady Světelných bytostí, které vytvořily tuto realitu. Debatovaly o tom, jak tato realita, kterou obýváme, bude ukončena, aby nová realita mohla přijít na její místo. Trochu jako když skončí jedna hra, abychom mohli hrát další. Tyto hry se hrají tak, že každá Světelná bytost zodpovídá za určitou roli ve hře. Současná hra, naše realita, je velmi zajímavá. Je to hra, ve které někteří z těchto Zářivých vytvořili mnoho zhmotnění (taktéž zvaných ztělesnění), které měli schopnost zažít „osobnost“. Aby tato hra fungovala, muselo se dosáhnout něčeho zásadního. Ty stránky Zářivých, které měly hrát ve hře, musely opravdu zapomenout, že jsou všichni Jeden; musely zapomenout svou vlastní věčnou a nesmrtelnou podstatu. Zatím nikde jinde ve Všem, co je, nebylo nic takového učiněno.

Aby hra měla směr, byl vytvořen pojem „protikladu“. Bez znalosti vlastního božího účelu hráči potřebovali něco dalšího, co by je přimělo k růstu a postupu. Předchozí hry se zhroutily z nedostatku podnětů. A tak se rozhodlo, že budou dva hlavní „tábory“, které ve výsledku budou spolu soupeřit, soutěžit a budou ve sporu. Tyto dva tábory budou stanoveny tím, komu budou hráči sloužit. Jedna strana bude sloužit sobě, druhá strana bude sloužit jiným. A tak je hra hrána zlomky Zářivých, kteří mají ztělesnění v tomto systému, přes které zažívají vytržení a utrpení života v tomto místě. Touto činností objevují, kdo doopravdy jsou z pozice absolutního zapomnění. Je to báječný, úžasný, velký pokus s vědomím a zisk z něj je opravdu

mimořádný. Ale teď, když se blíží čas ukončení hry, Rada se sešla, aby zjistili, co je potřeba udělat. Zdá se, že úspěšně uzavřít hru bude značně těžké, aniž by byly zraněni hráči; ty stránky Zářivých, kteří se hluboce věnují hře jako ztělesněné duše.

Vidíš ten problém?

Aby hra fungovala, všichni hráči museli zapomenout, že jsou pouze hráči, a museli se věnovat hře hodně hluboce, **jako by vše bylo naprosto skutečné a pravdivé**. Jak hráli hru rozdělení, přišly na ně silné emoce, jako nenávist a vztek k některým a laskavost a potřeba k jiným a toto je donutilo se ponořit do hry velmi hluboce. A tak se stalo, že hráči zjistili, že nemůžou ani **začít** s představou, že hra není úplně reálná a úplně vážná. Což bylo v pořádku, dokud hra pokračovala, ale problém nastal, když Zářiví chtěli hru ukončit. Bytosti takto plně zabrané do hry prostě nepřestanou hrát a nevrátí se k vzpomnutí si, když je čas přestat! A jejich svobodná vůle nemůže být jednoduše narušena a hra násilím ukončena, protože to by způsobilo hráčům silný duševní šok, a naučilo je, že **nejsou** tvůrci své reality. To by popřelo celý smysl hry, kterým je růst a učení se; především učení se o tvoření.

Takže konec hry je potřeba udělat opatrně a jemně. Jediným způsobem, jak to udělat, by bylo přivést hru k velkému bodu zvratu, ve kterém se každé zhmotnění může samo začít probouzet do skutečnosti, že je nesmrtelnou bytostí ze světla a jednoduše prožívá iluzorní a pomíjivou realitu. Pouze potom bude mít moudrost a sílu zvolit odchod ze hry dobrovolně. A tak se rozhodlo, že každý hráč bude probuzen ve smluvený čas. Každá ze Světelných bytostí pak vytvořila svůj plán pro úspěšné ukončení hry.

Nepřísluší mi, abych věděl vše, co Světelné bytosti rozhodly. Vím pouze trochu toho, co jedna z těchto Světelných bytostí udělala. A teď převed' svou pozornost na tuto jednu Světelnou bytost. Ačkoli tyto bytosti nemají využití pro jména, my pro ně nějaké využití máme, a proto budeme této bytosti říkat Boží Radost („Joy-Divine“), zkráceně BR. BR byl pozván aby tuto hru hrál, přesněji aby pomohl s velkou přeměnou, která by nakonec dovolila hru ukončit. Aby to mohl udě-

lat, BR seznal, že bude potřebovat hru trochu přeuspořádat, a tak do hry vložil svou vlastní energii, která hrála hru. Víš, pro tyto bytosti neexistuje něco jako čas. Tudíž není obtížné pozměnit hru na začátku, aby skončila jinak. A můžeš ji takto měnit, až než dosáhneš kýženého výsledku, a pak **toto** je ta verze událostí, kterou pokládáme za „nejvíce platnou“. Takže BR přišel, aby měl roli ve hře. Ale BR nestvořil nekonečně rekurzivní zlomky sebe sama, tak jak to udělalo mnoho jiných Zářivých. Toto nebyla jeho hra, a tak ji nechtěl obývat mnoha miliardami nebo dokonce biliony svých stránek tak jako někteří jiní. Co ale **hledal**, bylo pochopení hry do hloubky. A opravdu je tomu tak, že to nejhlubší, nejvíc vysvětlující pochopení věcí lze získat pouze z vlastní zkušenosti. BR věděl, že potřebuje tento typ pochopení, aby mohl poskytnout pomoc, která po něm byla žádána. A tak se rozhodl do hry přidat vlastní projev. Ze své bytosti vytvořil další bytost, které můžeme říkat Potěšení („Delight“). Potěšení byl ten, kdo nesl světlo Boží Radosti do nejhustších hlubin hry. Potěšení byl ve skutečnosti tou částí Boží Radosti, která se vtělila...

A zřejmě nebudeš překvapen, když řeknu, že Potěšení je moje Vyšší Já.

Začínáme...

V mé nejzazší vzpomínce mého samostatného bytí, kterou jsem byl schopen najít, jsem si pomalu, unášeně, jakoby ve snu, uvědomil „já“. Byl jsem s láskou držen v náručí uvnitř samotné bytosti Boží Radosti. Znal jsem pouze jednotnost a sounáležitost. Mou výživou byla nekonečná láska. Každý můj zážitek mi přinášel nejhlubší blaženost. Moje vědomí se pomalu zvedlo z této dřímající radosti a začal jsem vyjadřovat první myšlenky. Jak jsem si uvědomil své bytí, zplodil jsem myšlenku „*Já jsem zde.*“ A pak otázku „*Co jsem já?*“

A Boží Radost mi začal odpovídat s nekonečnou láskou a něhou. V jistém smyslu, tento život a ty, které byly před ním, jsou součástí nekonečné odpovědi na tuto otázku. Protože životem a **bytím** objevuji,

kdo jsem a co jsem. Víš, Zářiví spolu nemluví myšlenkami a slovy jako my. Jejich komunikační prostředky jsou celá stvoření! Náš celý vesmír je ve skutečnosti pouze část rozhovoru mezi Zářivými. A jak zjišťuji, kdo opravdu jsem, je to také Boží Radost, který mi vysvětluje odpověď na mou otázku „*Co jsem já?*“ skrze dramata ve všech mých převtěleních. Je to veskrze úžasná věc. A možná je to takové i pro tebe? Možná i ty jsi ten, kdo je zaměstnaný odpovědí na svou otázku „*Co jsem já?*“ Já myslím, že to tak je, a ty?

Ale nyní k otázce, proč je tu Potěšení a tudíž, proč já, Zingdad, jsem tu. Aby se bytosti posunuly vpřed, musí mít představu o svém účelu. Účelem Potěšení je být „Intervencionista“. Co přesně znamená být „Intervencionistou“, je dlouhý příběh, který řeknu jindy—pro teď prosím seznaj, že to je bytost, která cestuje v duchovních říších a pomáhá ostatním, když se zaseknou ve svých výtvorech. A tak Potěšení pomůže zde s proměnou této reality... no... docela potěšujícím způsobem. Ale víš, že nejde pomoci příteli, pokud nerozumíš, čím trpí. Takže než mohl Potěšení pomoci, musel se sám úplně ponořit do této reality. Musel se několikrát převtělit a úplně se v této realitě ztratit. A potom, jako na zavolanou, při jeho posledním vtělení v okamžiku velké přeměny ve hře, si musel vzpomenout, probudit se a vystoupit ze hry. Pouze tak by měl dost pochopení pro to, aby mohl opravdu pomoci. A samozřejmě to je to, o co se právě teď snažím.

Pamatuji si svůj sestup do systému. Opustil jsem teplou náruč Boží Radosti a začal poprvé vstupovat přes vyšší dimenze této reality. A pak, šokující pád. Padal jsem a padal. Jak jsem se řítil dolů úrovněmi hustoty stvoření, začal jsem si uvědomovat, že ztrácím spojení s jednotou. Začal jsem cítit hrozná trýznění úplně novým způsobem—začal jsem se ztrácet v chladu zoufalé samoty. Mé vidění se zúžilo; už jsem nemohl nadále vidět, co budou důsledky mých činů! Už jsem nadále nechápal, že vše je dokonalé. Bylo toho tolik, co jsem najednou nevěděl a nemohl vědět. Když jsem zjistil, že **nevím** co bude, mé srdce zachvátil úplně nový zážitek—**strach!** Pokud nevím, co bude dál, jak můžu vědět, že se mi nic nestane? Nemůžu! Cítil jsem, jak se kolem mne stahuje černé roucho Závoje zapomnění, a bylo to, jako

kdyby ledové prsty mačkaly mé srdce. To byla muka! A pořád jsem padal a padal. A pak přišlo zapomenutí bolesti, pádu a blaženosti, která byla před tím. Muka utichla. Paměť se vytratila. Vědomí se stalo mdlým. Vše se pomalu proměnilo v temnotu. A pak jsem se začal dívat skrze rozmazané oči na nový a nepochopitelný svět.

Tehdy jsem to nevěděl, ale začalo mé první převtělení...

Můj život v Lyře

Můj první život byl na planetě ve hvězdné soustavě Lyra, pojmenované podle lyry (typ harfy), což je také užitečná analogie ke způsobu, jakým zde vzniká život. Mnoho bytostí mělo svoje první vtělení právě v Lyře, která má mnohem řidší hustotu vědomí než zde na Zemi. Jejich těla byla méně patrná než ta, ve kterých jsme teď. Jejich zhmotnění způsobily vibrace tónů světla—odtud analogie s „harfami“. Život na této planetě v Lyře byl dobrý. Bylo to místo lásky a něhy a radosti jako prostředku pro učení. Všichni byli podporováni v tom, aby dělali, co jim přináší radost, našli svůj jedinečný dar pro ostatní a pak ho vyjádřili způsobem, který měli nejraději. Neexistovala soutěž ani trest. Každého jsme si vážili pro to, kým byl, a čím přispěl. A všichni se stále snažili.

Těla těchto bytostí měla světlou kůži a vlasy a modré oči. Z jistého smyslu pro soucit mám stále tyto rysy. Byli to půvabní lidé plní života, kteří věděli, že jejich těla jsou božím darem, a uměli se o ně starat s úctou. A to je jeden z důvodů, proč se dožívali neuvěřitelného věku. Ale byla tu i jiná, důležitější příčina: v místních společnostech byli učitelé, kteří předávali učení o tělesném povznesení. Výsledkem tohoto učení bylo, že Lyřané nestárli tak jako my na Zemi. Když mladí vyrostli a dospěli, v jednu chvíli se začali zajímat o fungování duše. Žádali o učení. Toto učení bylo pomalé a mírné, proces učení byl mnohem hodnotnější než jeho výsledek. Jak jejich výcvik pokračoval, stávali se tyto bytosti moudřejšími a zdatnějšími v práci

s duší. Nakonec jejich aura začala svítit, získali svatozář, a bytosti vysokého věku šlo ihned poznat na základě záře jejich aury. Ale jejich těla kupodivu nestárla. Podívat se do očí takové bytosti znamenalo cítit se požehnán a milován. Jak jejich výcvik a duševní růst pokračoval, staly se tyto bytosti více světlem a méně hmotou. A potom, když vykonali své, konečně úplně proměnili svá těla na světlo a opustili svět k jemnějším duchovním sférám. Pozorovat to bylo úžasné.

Lyřané žili v naprostém souladu se svou zemí. O rostlinách a zvířatech nepřemýšleli jako o něčem, co lze jíst, ale spíše věděli, že jsou s nimi jedno. Země byla vážená jako jejich matka. Pokud bylo potřeba obětovat květinu nebo zvíře pro něco, co potřebovali lidé, tak se jí nejprve s úctou zeptali. Pokud bylo povolení uděleno, ukončení života bylo provedeno důstojně, s respektem a uznáním. Život zde byla opravdu velká, přátelská spolupráce a všichni vždy pracovali pro větší blaho všech.

Má nejjasnější vzpomínka na můj život v Lyře je, jak stojím a dívám se na měsícem osvětlený oceán s bytostí zvanou Adamu. Ačkoliv nebyl mým otcem, vychoval mě a naučil mě zvyklostem lidu. Byl moudrým a respektovaným stařešinou. Dobře stavěný muž s lví hřívou, plnovousem, safírově modrýma očima a tou nejsvětější září aury.

Má vzpomínka začíná tím, jak stojíme naproti sobě, a bavíme se o něčem důležitém. Vysvětloval mi, že nemůžu zůstat s nimi... a nemůžu se vrátit ke světlu, jako to dělají oni. Ukazoval ke hvězdám a říkal mi, že můj osud leží „*tam někde*“. Přes nehybný, měsícem osvětlený oceán hodil kamenem žabku jako přírůstek k tomu, že i já musím pro svůj další postup přeskákat přes několik životů a ne zůstat u nich. Plakal jsem. Zdrojem mé bolesti nebylo ani tak vědomí, že můj odchod znamená fyzickou smrt. Všichni zde věděli, že smrt není nic více než změna do jiného stavu. Zdrojem mého smutku bylo prostě to, že jsem nechtěl odtud odejít. Choval jsem velkou lásku k těmto lidem a k Adamovi, který mě obzvláště jemně a láskyplně vedl. Nechtěl jsem jít a Adamu samozřejmě také nechtěl, abych šel, protože mě měl rád. Ale takový byl můj osud.

Adamu mi řekl, „*Brzy budeš na cestě a zapomeneš na nás.*“

„Nikdy!“, řekl jsem. „Nikdy na vás nezapomenu. A tento okamžik si budu pamatovat navždy.“

A pamatuji.

A vždy budu mít rád lidi z Lyry. Dali mi první život a moje uzemnění v této realitě. Mezi nimi jsem poznal bezpodmínečnou lásku a opravdovou sounáležitost. Mám místo, „odkud jsem přišel“ a ačkoli jsem poutníkem, vím stále, co to znamená mít **domov**.

A pamatuji si na Adama. Moje současné převtělení je naplněné pocitem, že mi někdo chybí; starší, otcovská postava, o které vím, že by měla být v mém životě, ale nebyla. Když jsem si ve svých meditacích a regresích vzpomněl na Adama, tato mezera v mém životě byla vyplněna. Vzpomněl jsem si na hloubku své lásky a propojení s touto nanejvýš úžasnou bytostí. A takto moje paměť přežila hluboké zapomnění, které přichází s vtělením do tohoto světa. Řekl jsem, že si budu pamatovat... a pamatoval jsem si. A když jsem se s Adamem propojil znovu v tomto životě a naučil se mít intuitivní konverzace, uvědomil jsem si, že v něm je také pramen hluboké moudrosti, který se vždy nechá schovat za soucit. A tak jsem se podělil o jeho slova s ostatními na různých internetových fórech. Bylo to díky Adamovi, že jsem mohl vůbec tuto svou schopnost intuitivní konverzace rozvinout. Opět je pro mne úžasným zdrojem poučení a rad. A také můj přítel.

Není to zvláštní? Vypadám jako dospělý muž a přitom mám imaginárního kamaráda!

Ale zpět k příběhu. Jak jsem uvedl, většina bytostí opouštěla život v Lyře pomocí povznesení svého těla do světla. Ale toto nebyla má cesta. Měl jsem jít cestou těch, kteří neodešli směrem ke světlu. V Zátocě Odcházení jsem vstoupil do měsícem osvětleného oceánu až po hrud' a pak, tak jak jsem se naučil, jsem vyzvedl svou duši ze svého těla a přetrhl spojení mezi nimi. Mé bezvládné tělo spadlo do vody a zavřely se nad ním vlny. A pak bylo pryč.

Oceán se časem postaral o úklid a v Lyře po mně nezbylo nic než vzpomínky.

Život vojáka

Život číslo dva byl životem vojáka.

Civilizace, ve které jsem se narodil, vedla meziplanetární válku s jinou civilizací. Nepamatuji si podrobnosti, takže ti nemůžu říct, jestli to byla záležitost velkých galaktických společenství, či pouze těchto dvou planet. Takovéto věci si vůbec nepamatuji. Co vím, je, že jsem se narodil do života vojáka posádkou v těžební kolonii na malé planetě daleko od našeho domova. Tato planeta nebyla úplně pevná. Nemohu říci jistě, z čeho byla složená, ale výsledkem bylo, že šlo bez větších obtíží vletět letounem přímo do planety. Možná něco jako Jupiter nebo Saturn, převážně plynná planeta? Jistě, tato planeta byla úplně nehostinná pro život a museli jsme zůstat uvnitř ochranných budov a plavidel. No, ať je příčina jakákoli, v tomto životě jsem byl jeden ze skupiny vojáků, kteří měli za úkol chránit těžbu na této napůl pevné malé planetce.

Život, který jsem žil, byl úplně jiný než zde na Zemi. Tak za prvé, zdá se, že my vojáci jsme byli geneticky pozměněni ke svému účelu. Jedním z důsledků bylo to, že nikdo z nás se nemohl rozmnožovat, protože by to bylo pro naši roli kontraproduktivní. Zdá se, že naše těla byla navržena, aby zůstala sexuálně nedospělá v průběhu celého života, a tak rozdíly mezi pohlavími nebyly tak patrné jako zde na Zemi. Jsem z toho zmatený, ale možná zde byla i více než dvě pohlaví! Co vím jistě, vojáci nebyli pouze muži. Ale jak říkám, pohlaví nebylo tak důležité jako zde na Zemi. Myslím však, že jsme se navzájem přitahovali, ale bylo to spíše než cokoli jiného hravé, láskyplné a sbližující. Byla to má jediná rodina; mí přátelé, milenci, a můj jediný důvod být. Když na to myslím zpětně, má situace vypadá pro mou citlivost zvláště, ale tehdy mi přišla naprosto přirozená. Svým způsobem jsme byli šťastni a určitě tam byl i větší pocit sounáležitosti a skupinové identity, než jsem kdy zažil v mém současném životě.

Moje role vojáka byla řídit jisté vojenské plavidlo. Bylo to něco mezi malou vesmírnou lodí a obrněným vozem. Toto jednomužné plavi-

dlo mohlo cestovat nejen po povrchu planety, ale také se do ní zanořit a manévrovat pod povrchem. V různých extrémních podmínkách na planetě mě udržovalo naživu. Jsem si jist, že to bylo průzkumné plavidlo, a pokud mělo nějakou zbroj, tak byla velmi lehká. Myslím že moje role byla doopravdy pouze střežit na hlídce. V mých vzpomínkách se mi zdá, že jsem svou zodpovědnost nebral moc vážně. Jako dítě s hračkou, opravdu mě bavilo jezdit se svým malým autíčkem, zanořovat se a potom vyplout zpět na povrch. To plavidlo mě uchvátilo, ale určitě jsem se nechoval jako voják chránící strategický majetek ve válce svým životem!

Jednoho dne vyšlo na mne, abych obsadil řídicí místnost družice vysoko nad planetou. Během mé služby jsem se díval oknem na planetu pode mnou a stalo se něco úplně nepochopitelného. Vše, co mohu říci, je, že tato malá planetka, s veškerým obyvatelstvem, byla vykopnuta z existence přímo před mým zrakem! Vše bylo, prostě a jednoduše, nějakým nevysvětlitelným úkazem vymazáno. **Obrovská** šedá „věc“ prošla místní realitou a úplně vyhladila celou planetu! Nebyl jsem schopen pochopit, čeho jsem byl svědkem. Nebylo to podobné ničemu, o čem jsem kdy slyšel. Byl jsem silně šokován. Všichni, které jsem měl rád—mí přátelé, rodina, milenci, můj domov, můj důvod být—**všechno**, co pro mě něco znamenalo, bylo vymazáno v jednom nepochopitelném okamžiku. Byl jsem zanechán úplně sám v malé družici, která už nebyla připoutána k planetě. Nevím, co jsem dělal dál. Ta malá družice nemohla můj život udržet příliš dlouho. Víím, že jsem chvíli bezcílně plul, ztracen v zoufalém smutku. Možná jsem zemřel nedostatkem vzduchu, jídla nebo vody. Možná jsem se zabil sám. To si nepamatuji. Vše, co nacházím v paměti, je hustá mlha smutku a ztráty... a pak nic.

Ztracen ve svých snech

V životě číslo tři jsem byl nějakým způsobem mentálně postižený. Jsem si téměř jistý, že jsem trpěl vážnou formou autismu. Víím, že

mé myšlenky neměly stejnou strukturu. jako mají teď. Bylo to, jako bych spíše než ve slovech a myšlenkách přemýšlel v komiksových obrázcích a ikonách. Nebyl jsem schopen řeči a místo toho jsem žvatlal pazvuky. Život se odehrával v něčem, co velmi pravděpodobně byla Evropa šestnáctého století (nebo nějaká velmi podobná realita) a život zde byl tvrdý, zlý a krutý. Lidé s problémy. jako jsem měl já. byli považováni za zbytečnou přítěž.

Život byl rozporuplně zoufale nešťastný a zároveň také blaze šťastný. Pochop, že mé okolí se ke mě nechovalo velmi dobře. Například když jsem byl dost starý na to, abych šel ven mezi ostatní děti, začaly se mi bez slitování posmívat. Někdy na mě házely kameny a honily mě s klacky jako divoké zvíře. Jediná, kdo mě měla ráda a byla na mě vždy hodná, byla má starší sestra. Byla to čistá něha a dobrota.

A pak tu byl strýc, který občas přišel na návštěvu. Při těchto příležitostech si našel čas být se mnou sám, aby mě mohl sexuálně zneužívat. A samozřejmě nebylo v mé moci o tomto někomu říci. Moje jediná ochrana byla držet se mé sestry, kdykoli byl poblíž, a pak mě nechal být, ačkoli jeho oči ve mně propálily důlek. Ale kdykoli mě našel bez ní... no, bylo to dost hrozné. Nepochopitelně zlý, bolestný a cizí zážitek, který bolel a bolel a já neměl žádný způsob, jak se s ním vypořádat nebo jej pochopit. Zcela jistě jsem neměl žádný způsob, jak se bránit nebo jej zastavit.

Ale tento život byl daleko od toho, aby byl úplně špatný. Někdy jsem zvládl sklouznout do jiného stavu vědomí, ve kterém bylo vše krásné. Pamatuji si, že jsem viděl anděly ze světla, víly a skřítky. V životě kolem mě jsem viděl zlatou auru. Viděl jsem tep energie v rostlinách. Viděl jsem, jak energie komunikuje napříč mezi hvězdami, viděl jsem toky a spirály energie v éterickém těle naší planety. Tehdy jsem viděl ohromné věci. To mi přinášelo hlubokou radost a hojilo mou bolest. Takže to bylo v pořádku. Ale myslím, že má rodina byla znepokojena tím, že jsem seděl sám, civěl do prostoru a radostně vrkal a pochechtával se.

A pak, tak jak to tenkrát chodilo, mé sestře nemohlo být více než 15 nebo 16, když se provdala za nějakého učiněného podivína z dale-

kého města a musela odejít a žít s ním. Teď už vím, že se opravdu snažila mi to ulehčit. Vím, že se snažila mi vysvětlit, co se děje. Pamatuji si, že jsem ležel s hlavou v jejím klíně, když trpce plakala a vysvětlovala mi věci slovy, která pro mne nic neznamenala. Vše, co vím, je, že po nějaký čas byla nešťastná. A pak pro ni přijel koňský povoz a byla pryč. Pamatuji si, jak jsem se díval, jak ji ode mne odváží, po cestě do mrazivého zasněženého lesa.

Brzy potom, násilnický strýc opět přijel. Když jsem ho viděl, věděl jsem, co bude, a ze zoufalství jsem utekl hledat svou sestru. Běžel jsem po cestě, po které jel ten povoz. Běžel jsem a běžel. Běžel jsem, až než mě pálily plíce, běžel jsem, až než jsem upadl vyčerpáním. Padla noc a přitulil jsem se ke stromu, abych se schoval před zimou. Měl jsem velký, velký strach—při každém zvuku v lese a stínu mi před očima probleskly představy nestvůr.

Nepamatuji se, jak to skončilo, ale předpokládám, že jsem umřel tu noc v tom lese.

Za realitou

Život číslo čtyři je nejobtížnější na vysvětlení, protože se odehrával v realitě úplně odlišné od této a věci se prostě špatně překládají. Há dám, že to ve skutečnosti byla éterická říše, protože zde myšlenky a nápady byly velmi hmotné věci. Nějak jsem měl schopnost vytvářet myšlenky, které mohly... já nevím... analogií může být, že jsem měl „meč ze slov“. Nějak jsem mohl výtvoř své mysli velmi zraňovat a ostatní kolem mě se zdáli býti proti mně úplně bezbranní. Cítil jsem k nim velký vztek a zuřivost. Myslím, že to byly stejné bytosti jako v předešlém životě, protože moje sestra tam byla znovu a tentokrát byla jediná, koho jsem měl rád. Na všechny ostatní jsem útočil a velmi zle je zraňoval. Neměli žádný způsob, jak se bránit a já jsem šířil škodu—asi dával najevo svou zuřivost. Tento život také podivně skončil. Ostatní mě zajali a zavřeli. A pak přivedli mou sestru a přede mnou ji zabili. Když to udělali, viděl jsem, že ona i oni byli

ve skutečnosti jedna větší bytost. Viděl jsem, že dobro a zlo, plus a mínus, byly podoby stejné bytosti. To, co jsem měl nejraději, a to, čím jsem nejvíce pohrdal, byly ve skutečnosti všechno jedna a ta samá bytost—jenom její různé stránky. Byl jsem otřesen v základech. Pak zabili i mě. To byla jakási laskavost. Nějak mě to zprostito mé karmy. Ve skutečnosti to udělali jako projev lásky. Nic z toho mi teď nedává moc smysl z dnešního pohledu, ale takhle to bylo.

Později jsem pochopil, že to, co jsem provedl já jim, byla služba pro ně. Čekalo je mnohem horší a já jim nějak pomohl se na to připravit. Bylo to díky mně, že později přežili.

Tomuto životu moc nerozumím a doufám, že ho rozklíčuji později.

Čaroděj

Při vyprávění příběhu mého pátého života se cítím nesvůj. Prostředím byla velmi pravděpodobně Evropa středověku. Narodil jsem se nějakému místnímu šlechtici. Žili jsme na hradě, ze kterého bylo vidět do údolí s vesnicí. Naše vesnice byla celkem odříznutá a doprava přes kopec byla pomalým koňským povozem, takže jsme žili osamoceným životem. Většina vesničanů žila celý život, aniž by se kdy odvážila do údolí. Ještě méně pak kdy vidělo sousední vesnici. Doprava byla obtížná a pomalá a spojení se světem téměř neexistovalo.

V tomto životě jsem obdržel duchovní dar: spojení se zvláštním typem duchovní „energie“, pomocí které jsem mohl ovládat hmotu zdejšího světa. Domluva byla, že tuto energii použiji, abych ukázal lidem, jak se léčit a pro podobnou duchovní činnost.

Myslím, že moje matka byla často nemocná a několik let se snažila otěhotnět. Pro ženu místního pána bylo důležité, aby mému otci dala potomka. Novinka o jejím otěhotnění byla tedy přijata s velkou radostí. Když jsem se narodil, dokonale zdravý chlapeček, vesnice byla radostí bez sebe a konala se velká oslava. Byl jsem „zlatým dítětem“ vesnice a byl jsem všemi milován a oslavován. Brzy jsem začal uka-

zovat svůj dar v podobě malých kouzel. Lidé to viděli a podivovali se.

Někde v pubertě se věci zvrtny k horšímu: zaprvé moje matka se nikdy řádně nevzpamatovala z porodu. Byla několik let na lůžku a potom prostě zeslábla a zemřela, když jsem byl ještě dítě. Můj otec byl duchem nepřítomný pro svůj smutek a svou panskou zodpovědnost ke své zemi. Když byly moje kouzelné schopnosti očividné, místní čarodějka požádala, aby jí bylo dovoleno mě učit—“utvářet“ mé schopnosti. Navzdory faktu, že dokázala mít někdy velmi kruté rysy, myslím, že mému otci se ulevilo, že má o jednu starost méně, a bylo jí dovoleno mě vzít do své péče.

Čarodějka mě učila opravdu dobře. Díky daru, který jsem v tom životě obdržel, jsem měl vrozenou schopnost ovládat hmotu i energii. Ačkoli moje schopnost byla mnohem větší než její, čarodějka mě naučila směřovat a soustředit svůj dar. Časem jsem v tom byl opravdu zdatný. Zvládl jsem například práci s počasím, přivolat déšť, když byl potřeba pro úrodu, a tak dále. Šlo mi také léčení. Myslím, že byly i další schopnosti, ale úplně si je nepamatuji. Ale při tom všem učení všeho, co znala, mě také čarodějka manipulovala pro své potřeby. Chtěla moc pro sebe a jsem si jist, že se rozhodla, že budu její loutkou. Pokusila se zahrát na mé ego. Řekla mi, že jsem výjimečný nad rámec ostatních lidí. Naváděla mě, abych uvěřil, že ostatní mi budou sloužit a budou otroky mé vůle. Učila mě víře, že jsem jakýsi polobůh. Začal jsem věřit, že mé schopnosti nemají být pro dobro ostatních, ale důkaz, že ostatní mají sloužit mně. To nebylo úplně zdravé.

A pak tu byl způsob, jak se ke mně choval lid. Pochop, že společenská dynamika ve feudální společnosti je úplně jiná než život, který žijeme nyní. Feudální pán má úplnou moc nad svou zemí a svými vazaly. Ti se před ním sklání a dřou, nikdy nepromluví, pokud k tomu nejsou vyzváni, a nikdy se nedívají svému pánovi do očí. Téměř vždy utečou a schovají se, když ho uvidí, aby se mu nemuseli věnovat a riskovat, že se něčím proviní. Je to, jako by zde byly dva živočišné druhy: vládce a ti, kterým vládne. Smysl toho všeho je, že jsem od vesničanů určitě necítil sounáležitost a přátelství. Když jsem vyšel z hradu dolů

do vesnice, nebyl jsem vítán zpěvy a tanci... ne ne. Všichni zmlkli a pelášili jinam. Cítil jsem se jako vyvrhel. Cítil jsem, jako by nesnášeli mou přítomnost. A pak, hned jak jsem odešel, vesničané pokračovali ve svých rozhovorech za mými zády s nervózním smíchem. Myslel jsem, že mě nenávidí. A možná to tak i bylo!

Aby byly věci složitější, můj otec, dokud jsem byl ještě dítě, odmítl poslat několik našich lidí jako vojáky do tažení (nebo tak něco). V důsledku toho jsme byli považováni za vydědence a žádná šlechtná rodina mě nechtěla jako vhodného ženicha pro jejich dceru. Takže když přišel čas, abych šel na královský dvůr potkat mladé dámy, bylo mi dáno najevo, že nejsem vítán.

A tak jsem byl sám.

Mou jedinou společnicí byla ta čarodějka, která měla plné ruce práce s realizací svých manipulací mojí osoby pro své cíle. Jak se ukázalo, toto se jí nakonec vymstilo. Časem jsem uvěřil jejím lžím a cítil jsem se příliš mocný na to, abych snášel ji a její neustálou krutost. Tak jsem ji prostě poslal pryč. Někdy v té době také umřel můj otec a já se stal pánem země. Nejen že jsem měl všechnu moc feudálního pána, měl jsem také moc kouzel. Pro vesnický lid jsem byl někdo úplně odlišný, jiný a divný. A v mém životě opravdu nebyl nikdo jiný. Žádní přátelé, žádná rodina, žádní milí, žádní důvěrníci. Jen já a vesničané, pro které jsem byl naprosto cizí věcí. Toto měl být život v hlubokém osamocení.

Ale byl jsem pořád člověkem s lidskými potřebami a touhami. Há dám, že ze všeho nejvíc jsem chtěl být milován a přijat. Mít kam patřit. Cítil, že mě někdo potřebuje a chce. A samozřejmě jsem si všímal těch více přitažlivých vesnických dívek. Přál jsem si, aby jedna z nich byla se mnou a milovala mne. Při pár příležitostech jsem k jedné přišel a pokusil se zapříst rozhovor. Ale propast mezi námi byla příliš hluboká, než aby šla překlenout. V mé přítomnosti se cítily nesvé a ostražité. Když jsem se přiblížil, všechny byly kající a zastrašené—asi se domnívaly, že jim jdu za něco vyhubovat (proč by jinak pán země oslovil vesnickou dívku?) Nedívaly se na mne a pouze odpovídaly na přímé otázky nejkratším možným způsobem.

Nakonec jsem požadoval, aby jedna z dívek šla se mnou na hrad pod tou či onou záminkou. Nevěděl jsem nic o lásce a něze, a i kdybych věděl, nereagovala by. Stydím se přiznat, že místo toho jsem ji přinutil a vzal jsem si co chtěl. Tím jsem pohřbil veškerou její naději si najít manžela. Ale to mi bylo jedno. Toto hrozné chování mě dodalo pocit moci a hádám, že to bylo lepší, než být úplně sám. A tak se z toho stal tak trochu zvyk. Opakoval jsem to párkrát se stejnou dívkou a pak s dalšími. Mé chutě se změnily a staly se temnějšími. Brzy jsem se stal velmi násilnickým. Raději nebudu zabíhat do detailů. Není jednoduché o tom psát. Vše, co řeknu, je, že jsem se stal velmi vynalézavým ve zneužívání vesnických dívek.

Zjevně se vesničané časem rozhodli, že s tím musí něco udělat. Potřebovali mi říct, abych přestal. A tak bylo svoláno setkání na mýtině uprostřed vesnice. Podařilo se mi o tom dovědět. Spěchal jsem ven z hradu a postavil se na sráz s výhledem na vesnici, abych se přesvědčil, zda je to pravda. A samozřejmě, dole se shromáždili lidé a někdo tam stál a mluvil k nim. Zuřil jsem! Mám před sebou obraz, jak stojím na tom srázu, dívám se dolů a hrad je za mnou. Mé emoce se vařily a dusily. Já jim ukážu! Takovou drzost už nikdy nezkusí! Začal jsem shromažďovat bouřku všech bouřek. Táhl jsem k sobě vítr—táhl a táhl, přitahoval jsem obrovské bouřkové mraky, až než s burácením a běsněním stály nade mnou. Nebe úplně ztmavlo a blesky jen kmitaly. Byl jsem ve spojení s těmito silnými úkazy a cítil jsem blesky ve svém těle. Jásal jsem. Cítil jsem se tak velký... tak mocný... tak plný života. Liboval jsem si v tom a v tom potrestání, které přinesu. Cítil jsem se jako bůh. Velmi temný a mocný bůh. Přitáhl jsem ještě více energie. Vítr bičoval mé tělo a téměř mě shodil ze srázu. Pod sebou jsem viděl vesničany, jak se trousí a spěchají zabezpečit své domovy; oheň na trhu, kde se sešli, naháněl uhlíky na slámové střechy jejich domů. Byl jsem škodolibý nad jejich strachem. Za tohle zaplatí! Bouře se vyvíjela a vyvíjela—síly se natahovaly, aby se mohly prolomit a rozdrtit osadu pode mnou. A potom... nic. Mé tělo se na tom útesu bezvládně sesunulo k zemi. Přehnal jsem to. Nacpal jsem příliš mnoho energie do nádoby, která ji nebyla schopna udržet.

Přetížené, mé tělo prostě přestalo fungovat a pak jsem byl duch dívající se dolů na bezvládnou postavu.

To byl můj poslední život před tímto.

Život mezi životy

Strávil jsem **mnoho** času mezi posledním převtělením a nynějším. Jako duchovní bytost jsem přezkoumal život, který jsem právě opustil. Podíval jsem se na všechnu tu bolest a spoušť, kterou jsem způsobil, a byl jsem zděšený. Cítil jsem výčitky svědomí a muka. Pokoušel jsem se ukončit svou existenci. Ušetřím tě podrobností, ale strávil jsem mnoho úsilí zkoušením zničit svou bytost. Zkusil jsem vše, co šlo, ale prostě jsem nemohl se sebou skoncovat. Cokoliv jsem udělal... prostě jsem existoval dál! Zdá se, že jsem strávil nějaký čas vymazáním svého napojení na cokoliv—jinými slovy jsem zkusil přestat být tak, že jsem přestal cokoliv **dělat**, a tak, že jsem ztratil vzpomínky na vše. Nakonec jsem se octl v jakémsi typu stáze. Nebyl jsem nikde, nedělal jsem nic a neznal jsem nic. Ale to nepomohlo, protože jakmile jsem zapřemýšlel, jak jsem se tam dostal, vše se vyplavilo zpět. Pochopil jsem, že nelze uniknout ani skončit. Musel jsem se vypořádat s tím, co jsem udělal. A hned jak jsem se pro **to** rozhodl, octl jsem se ve společnosti skupiny duchovních bytostí. Přivedly mě před jednu starou, moudrou a krásnou duši. Předpokládal jsem, že tento „hlavní čaroděj“ bude mým soudcem. Předpokládal jsem, že mě odsoudí za všechny mé zločiny. Ihned jsem mu začal přiznávat svou vinu. Byl jsem jako ochablý, mokrý hadr—samé slzy (přeneseně) a pokorné omluvy. Střídavě jsem sliboval, že příště budu lepší, že budu nekonečně sloužit k odčinění všech mých hříchů a prosil, abych byl potrestán nebo zničen. Pokračoval jsem dlouho a ten moudrý jen poslouchal. Až mi nakonec došla pára, zeptal se: „*Už jsi hotov? Protože by ses měl s někým setkat.*“

A pak jsem byl představen velmi výjimečné bytosti. Bytosti čisté, neposkvrněné pravdy. Budu mu říkat „8“. Viděl jsem jej jako ostrou

hranu čepele **pravdy**. Byl tvrdý, ale konec konců úplně spravedlivý. Jedním pohledem se podíval na ten fňukající mokrý hadr, kterým jsem byl já, a prostě řekl: „*Potřebuješ vypěstovat trochu odvahy.*“

Vzal si mě k ruce a pracoval se mnou. Nebyli jsme uvnitř času, takže nemůžu říct, jak dlouho se mnou pracoval, ale řekl bych, že to byla obdoba velmi mnoha životů. Naučil jsem se toho od něj hodně. Nejprve předstíral, že mi dává práci jako „trest“, dokud jsem nezjistil, že ta práce nebyla trest, ale jednoduše možnost vyjádřit lásku jako dar služby. Pak když jsem konečně seznal, že už si nepřeji být trestán, začal mi pomáhat, abych viděl tu krásu, kterou jsem měl v duši. Pomohl mi najít svou hodnotu a co mohu nabídnout. Pomalu se mezi námi vytvořilo hluboké a úžasné pouto. Byl mým průvodcem a učitelem, ale také jsem věděl, že byl váženým, až ctěným některými ohromnými bytostmi této reality. Bylo mi požehnáno nad moji schopnost o tom vyprávět, že mi přišel pomoci.

Návrat do života v těle

Pak přišel čas, kdy mi 8 řekl, že mám dokončit, co jsem začal: potřebuji jedno poslední převtělení, abych mohl koloběh převtělení opustit a vystoupat v poznání toho, kým doopravdy jsem. Byl jsem plný úzkosti a pochybností o sobě. Opravdu jsem nechtěl jít znovu do této hustoty světa. Báł jsem se, že opět způsobím škodu, a to jsem nechtěl.

„*Pojď se mnou,*“ řekl 8, „*chci aby ses s někým seznámil.*“

„*S kým?*“ zeptal jsem se.

„*Někdo, kdo bude tvým partnerem na tvé cestě v dalším převtělení. Nebudeš sám.*“ A pak byl před námi fantastický obrázek: bytost zcela zářící modrým světlem. Nikdy jsem neviděl tolik světla stlačeného do tak malého prostoru. Žasl jsem.

„*Co chce se mnou tato bytost mít?*“ pošeptal jsem 8.

„*Na planetu Zemi si bere s sebou úkol: bude mít obtíže s lekcí lásky sama k sobě. Budeš ji milovat.*“

„Ale samozřejmě,“ odpověděl jsem, *„co jiného mohu cítit k takové bytosti?“*

„Budeš ji milovat stále a bez přestání, až než najde svou sebelásku a na oplátku ona bude tvou pravdou, než najdeš svou vnitřní pravdu.“ A v této jednoduché větě jsme uzavřeli partnerství. Jak bych mohl selhat s takovou bytostí po mém boku? A tak na to došlo. Narodil jsem se do tohoto života a byl jsem velmi mladým mužem, když jsem potkal svou milou Lisu. Byla to láska na první pohled a zůstali jsme se mít rádi až doteď. Naše partnerství nás doteď ohromuje. Zázrak lásky. A já ji **miloval**, až než se začala mít sama ráda, a ona **byla** mou pravdou, až než jsem našel pravdu v sobě.

Když píšu tuto knihu, jsme spolu již 23 let, v mém šestém životě. Splnili jsme svůj závazek, domluvený v duchovní podobě s 8 jako svědkem. A nyní, zde na Zemi, zjišťujeme, že naše partnerství je příliš výjimečné a úžasné, než aby jednoduše skončilo. A tak jsme si vytvořili novou domluvu, která není založena na bolesti a potřebě, kterou musí někdo vyplnit, ale na čisté lásce a touze dát tomu druhému to, čím oba jsme.

A to mě víceméně přivádí do současnosti.

Tak jsem tu. Probouzím se. Vzpomínám si. Objevuji se. A po cestě objevuji další věci:

Za první 8 je mým průvodcem, dokud jsem převtělen, ale pravdou, kterou jsem před sebou ukryl, je, že jsme doopravdy partáci; totiž že jsme tým. Staral se o mě na mé cestě (ačkoliv jsem o tom moc nevěděl), abych se dostal na druhou stranu, kde můžeme dělat naši práci společně. Má nekonečná vděčnost k němu za jeho pomoc je zrcadlena jeho vděčností ke mně. On mi řekl, že je nekonečně vděčný **mně**, protože já jsem ten z nás, kdo přijal tuto těžkou práci sestoupit do této reality. Takže jsme vyrovnaní, já a on. Má práce zde je pouze se najít a probudit ze systému, abych se zážitky na vlastní kůži mohl začít pracovat na tom, co jsme já a 8 zde přišli udělat.

Za druhé jsem pochopil, že „hlavní čaroděj“ nebyl nějaký starý a moudrý soudce, ale ve skutečnosti jen **já**... mé vnitřní já. Pochop,

soudit se můžeme pouze sami—nikdo jiný nás soudit nemůže a ani nebude. A nakonec nepřišel vůbec soudit. Pouze přišel, aby mi pomohl najít mou cestu zpět domů. Asi můžeme říci, že soudcem byla tvář Boží Radosti. A stejně tak můžeme říci, že i já jsem tváří Boží Radosti... takže jsem to jenom já.

Za třetí jsem zjistil , že se opravdu mám rád. A líbím se sám sobě. A důvěřuji si. Uvědomuji si, že má cesta byla stejná jako cesta, po které všichni jdeme, když přijdeme sem. Jdeme přes Zapomnění do místa zvaného Ne-Já. Když jsme tam, děláme hodně zajímavé věci jako strach, bolest, nenávisť a týrání. Pak pomalu začneme zjišťovat, že to nám nedělá radost, a tak to začneme nahrazovat láskou, radostí, laskavostí a léčením. A to nás dělá šťastnějšími. A tak cestou necháme Ne-Já být a jsme na dobré cestě zpět k Já. A Já není bytost, která by zapomněla, a tak, nevyhnutelně, jak se stáváme více Sebou, povzneseme se z této duální reality.

Za čtvrté, k mému naprostému překvapení, zjišťuji, že mám opravdu rád to, co je zde v této realitě. Mám rád tuto planetu s láskou, která občas bolí mé srdce. Mám také rád vše, co je na této planetě. Lidi? Mám je rád všechny. Ačkoliv ne vždy mám rád to, co dělají! Někteří dělají velmi zraňující činy sami sobě a ostatním. Ale to je jen tím, že jsou ztraceni a zmateni. Když si přečteš můj příběh, všimneš si, že jsem ve svém zmatení také udělal hodně zraňující činy.. Takže nemohu soudit ostatní.

A teď zjišťuji něco zajímavého: naše nejtemnější, nejopovrženější tajemství jsou ve skutečnosti nejkrásnější drahokamy našich duší. Totiž, když nejvíc trpíš, dáváš někomu jinému největší dar možnosti vyjádřit lásku k tobě tím, že ho necháš tě vyléčit. Pak, když se uzdravíš, tak z toho vyjdeš s velkým soucitem pro ostatní, kteří trpí. Pak ti tito „ostatní“ dají dar toho, že tě nechají pomoci jim. Tato věc—pomáhat ostatním—vyvěrá ze soucitu. Pokud vidíme s otevřenýma očima temnotu v sobě, pak nalezneme soucit pro temnotu u jiného. A soucit je cestou k jednotě. Je to zahojení toho, co je roztrženo.

A to je to, co jsem ti chtěl dát... nejkratší shrnutí mého příběhu. Cestou jsem poznal, že vše, co se mi stalo, bylo dokonalé. Bylo to přesně

to, co mi dovolilo stát se tím, kým jsem. A mít se rád, takže nemám žádné výčitky.

(**Poznámka Zingdada:** I ty můžeš vyléčit své utrpení a najít hluboký pocit smyslu a účelu svého života tím, že pochopíš své minulé životy. Kdyby sis přál prozkoumat toto fascinující téma, můžeš navštívit sekci **práce s minulými životy** „Past Life Work“ na mém webu zingdad.com a podívat se, jestli a jak ti můžu pomoci na tvé cestě k sebezpoznání.)

S láskou a smíchem,

Zingdad, který je Potěšení

A ano, P. S.

Zapomněl jsem ještě na jednu věc, na kterou jsem přišel. Je bláznivá: Zjistil jsem, že mimo čas jsem ten, který se už povznesl a byl vždy povznesený. Ve skutečnosti jsem bytost, která se již projevila nekonečně a v nekonečném počtu realit, protože již jsem nekonečný, nesmrtelný tvůrce a vždy jsem byl. A tak můj začátek, jak byl zmíněn výše v tomto příběhu, ve skutečnosti není můj začátek—je to jen příhodné místo, kde začít příběh. Já jsem já, jsem své Vyšší Já a jsem jedno s Bohem. A ty také. Takže ty a já jsme jedno. Takže já jsem ty a ty jsi já a oba jsme Všechno, co je. A to je ta nejprapodivnější a nejveselejší pravda všech pravd! A tak tě zdravím:

„Ahoj, Bože!“

P. P. S.

Lidé se mě často ptají odkud mám jméno „Zingdad“. A proč prostě nepoužiji své „opravdové jméno“. Tady je krátká odpověď: Před pár lety, když jsem potřeboval přezdívku na internetové fórum, jsem se zeptal Lisy (mé milé), jak bych se měl jmenovat online. Jedním pohledem se podívala na mě a na Zinga, mého jezevčíka, který mi seděl na klíně, a řekla: „Jmenuj se Zing's Dad.“ Tak jsem přezdívku změnil na Zingdad a už mi to zůstalo! Lidé všude na Internetu mě poznali

jako Zingdada a mně se líbil ten svérázný vtip. Líbilo se mi, že to je úplně jedinečná přezdívka (zkus to... zadej si do vyhledávače „Zingdad“... všechny výsledky se týkají mne! Super, ne?) Líbilo se mi, že to není existující jméno nebo slovo, které by něco znamenalo, a tudíž nevyvolá žádné předsudky. Prostě se mi to líbilo! Tak jsem si z toho vytvořil své online jméno. Když přišel čas vydat mou knihu, jméno Zingdad už bylo tak trochu značkou, a protože se mi stále ze stejných důvodů líbilo, vydal jsem knihu pod tímto pseudonymem. A to je vše!

Ale přes to všechno, moje opravdové jméno je Arn Allingham a pokud bychom se měli někdy setkat a mluvit spolu, rád bych, abys mi říkal Arn.

A co se týče samotného Zinga. **Jeho** jméno je zkratkou z **amazing** (úžasný). Protože je poněkud krátký a tím ještě více úžasný. Pokud se chceš pokochat jeho roztomilostí, tak prosím navštiv [příslušnou stránku na mém webu](#), kde mám některé jeho fotky.

A to je vše pro začátek.

Uvidíme se v Kapitole 2!

Kapitola 2

Co je Vyšší Já?

Zde začíná první intuitivní konverzace této knihy. Při jejím čtení bych ti rád připomněl, že jsem vůbec netušil, že z toho bude nakonec kniha. Myslel jsem, že to bude první z krátké série článků, kterou jsem chtěl poskytnout na internetovém fóru, které jsem tenkrát často navštěvoval.

Odtud dále budeš číst záznam rozhovoru, který jsem měl se svým Vyším Já.

Zingdad: Přeji si mluvit se svým Vyším Já. Tato bytost se mi dříve představila jako Boží Radost.

Boží Radost: Jsem tu s tebou, jako vždy.

Z: Ahoj. Budu chtít s tebou probrat pár záležitostí a rozhovor pak zaznamenat a podělit se o něj s ostatními. Myslím, že by bylo dobré tě nejprve představit mým čtenářům, aby si tvá slova mohli dát do souvislosti.

BR: Ano, to by bylo. Rád se představím, ale navrhuji, abych tak řekl, zabít více much jednou ranou. Můžeme si povídat o mně a současně otevřít dveře několika pojmům z duchovní sféry.

Z: Výborně! Jakým pojmům?

BR: No, tak například: pokud bych se představil tvým čtenářům jako „Zingdadovo Vyšší Já“, tak bychom si také měli vysvětlit, co to je Vyšší

Já, abychom si všichni rozuměli. Ale abych vysvětlil tento pojem, budu muset použít jiné pojmy a tyto také budou potřebovat objasnit. A tak velmi brzy, pouhým pokusem o představení se, otevřu celou škálu témat, o kterých bude potřeba promluvit. Takový rozhovor by nemusel nikdy skončit! Opravdu tomu tak je, že ta jednoduchá otázka „*Kým jsi*“ je pobídka k celoživotnímu vztahu, pokud svou snahu o odpověď myslíte vážně. Nicméně v odpovědi na tvou otázku, pár bodů, které přijdou velmi brzy na přetřes, bude, „*Co je jednota?*“, „*Můžeme prokázat jednotu?*“, „*Proč je na Zemi kolem duchovna takový zmatek?*“, „*Jaké by to bylo žít ve stavu jednoty?*“ a nakonec „*Co je pravda?*“

Z: To je strhující!

BR: ... a možná zmatené, pokud se toho nechopíme opatrně. Ale ano, je to strhující a budeš velmi překvapen, kolik krásy, pravdy a moudrosti pochází z tohoto jednoduchého začátku.

Ale teď tě chci požádat, abys z tohoto rozhovoru udělal sérii na pokračování. Dnes ji zahájíme rozpravou na téma, které můžeš nazvat „*Co je to Vyšší Já?*“ A pak, přijdou v této rozpravě na přetřes nová témata, na která se zaměříme při pozdějších sezeních buď se mnou, anebo jinými členy naší duchovní rodiny. Souhlasíš?

Z: Ano, samozřejmě! Takže udělám nejlíp, když to rozbálím a zeptám se... tradá bum... Co je to, rače říci, Vyšší Já?

BR: Jsem tak rád, že jsi se zeptal (úsměv).

Prvně bych řekl, že naproti běžně užívanému názvu „Vyšší Já“ doopravdy dávám přednost názvu „Vnitřní Já“ a nebo v jistých souvislostech „Boží Já“. Jak to vše funguje, může být na vysvětlení buď velmi jednoduché, anebo příšerně složité. Nejjednodušší vysvětlení, které mohu nabídnout, je toto:

„Je pouze Jedna bytost, která má zdánlivý prožitek, že nás je víc.“

Toto tvrzení mám tak rád, že jej zopakuji trochu jinak:

„Toto Jediné prožívá sebe sama mnohočetně.“

Toto tvrzení je pravdivé na několika úrovních. Pokud opravdu pochopíš tento pojem, tak pochopíš hlavní smysl toho, co bych popsal jako duchovní kosmologii Všeho, co je. Tato znalost ti poslouží nezávisle na velikosti pojmů, které se snažíš pochopit. Začněme rozsáhle... na vrcholu a propracujme se dolů:

Všichni jsme jedno. Ale Jediné—což můžeš nazvat Bohem, nebo Počátkem, nebo Stvořitelem, nebo jakkoli se ti zlíbí—vytvořilo pro Sebe velmi silné myšlenky o Sobě, například že je nás víc. Abych to ukázal názorně, použiji příklad spisovatele, který píše příběh. Tento spisovatel vytvoří ve své mysli postavy příběhu. Jak se tyto postavy stávají ve spisovatelově mysli více opravdovými, začnou dostávat zřetelné obrysy osobnosti. Často spisovatel zjistí, že se zdá, že tyto postavy mají svůj rozum! Spisovateli připadá, že jsou to nezávislé bytosti a on pouze zachycuje jejich chování. Umíš si představit toho spisovatele? Že si umí v hlavě vytvořit mnoho osobností? A každé dát vlastní povahu a charakter? A když vypráví své příběhy, tyto postavy jsou netečné ke skutečnosti, že existují pouze v hlavě spisovatele? Že jejich svět, ve kterém žijí, je také pouze ve vypravěčově hlavě?

Z: Hmm, ano, ta analogie se spisovatelem je užitečná.

BR: A teď ti řeknu, že tohle nedělají pouze spisovatelé—vytváření postav v hlavě. Ve skutečnosti tohle dělají do jisté míry všechny bytosti schopné vnímání. Každý ve své mysli vytváří smyšlené rozhovory a interakce. Každý má představy, fantazie a pomyslné rozhovory. A každý sní, když spí. Tyto procesy a jim podobné vytváří příběhy a postavy.

Už chápeš, jak každý z vás má v sobě zakořeněné vytváření „jiných“ ve své mysli?

Z: Ano, to chápu.

BR: Teď si představ, že máš nekonečně času na zdokonalení tohoto umění. Představ si, že máš nekonečně mnoho zdrojů k tvoření. Že jsi větší než největší génius, který kdy chodil po tvé planetě. Tak teď

možná budeš mít první jiskru toho, jaké to je; jak Jediné může tvořit ve své mysli, abych tak řekl, různé postavy a osobnosti.

Z: Takže takto jsme se ocitli na Zemi?

BR: Ne tak docela. Snažím se ti dát zjednodušené pochopení jinak neskutečně složitěho tématu. Budu muset věci dále zjednodušovat, abych je mohl vůbec vyjádřit.

Pokud si přeješ pochopit, jak se bytosti ocitli na Zemi, tak by sis měl spíš představit hierarchii tvůrců. Představ si, že bytosti, které si představuje Jediné, si představují další bytosti. A tyto obratem dělají totéž. A tato kreativní rekurze se párkrát zopakuje, než se dostaneš k úlomkům duší, které se převtělily na Zemi.

Slyšel jsi o tom, že tento svět je hluboko v hustotách vědomí. Tohle je v zásadě ta představa: každá hlubší hustota potřebuje další úroveň tvoření. Máš „vyšší já“ na každé úrovni nad tebou; až úplně „nahoru“ k Jedinému. Což je důvod, proč nazýváš tyto bytosti „Vyššími Já“. Ale já ti říkám, že to není „nahoru“, nýbrž „dovnitř“. Lepší porozumění je, že tyto úrovně jsou uvnitř tebe. Jdeš do nitra svého srdce, abys našel své „Vnitřní Já“. A čím víc dovnitř jdeš, tím větší verzi svého Vnitřního Já objevíš.

Z: Až úplně k Bohu?

BR: Ano. Neslyšel jsi rčení, že Bůh je uvnitř každého srdce? A že království nebeské je uvnitř?

Z: Aha, ano.

Takže abych to shrnul: je jen Jediné, což je Bůh. A Bůh nás všechny stvořil ve své mysli. Ale nepřímě. Je v tom struktura a my jsme výtvořitelé výtvořů jiných výtvořů...

BR: ... a tak dále, ano.

Ale netrp představou, že tím pádem nemáš velkou moc! Všechny součásti Jediného jsou protkané jeho základní podstatou. Říká se, že jsi stvořený k obrazu Božímu. Tak to neznamena, že Bůh má tělo jako ty. Znamená to, že ty jsi stvořený k obrazu Božímu. Ta část tebe, kte-

rou jsi ty, pokud nejsi v lidském těle. Znamená to, že všechny duše jsou jako Bůh. Všechny duše jsou kreativní a tvoří samy sebe.

Dva pojmy, k jejichž pochopení jsem tě osobně pobízel, jsou fraktály a hologramy. Z velmi dobrého důvodu. Mohu všem silně doporučit, aby si o těchto dvou úkazech alespoň trochu přečetli. Poskytují úžasný způsob, jak pochopit tvoření. Hologram je věc, která vytváří 3D obraz. Pokud hologram rozbiješ na menší kousky, tak každý z těchto kousků opět vytvoří celý obraz. A ty jsi stejný. Každé stvoření obsahuje celek.

A s fraktály se to má tak, že můžeš najít místo, které tě zajímá, a pak jej přiblížit víc a víc. Nikdy nedojdeš na konec. Je nekonečně rekurzivní ve všech směrech. A ty jsi taky takový. Pokud se zadíváš do sebe, můžeš se dívat dokola a donekonečna. V každém směru je možné stále objevovat víc.

Takže ti to řeknu tak: připadá ti, že vesmír leží vně tebe. Neleží. Ve skutečnosti leží **uvnitř** tebe. Každý z vás obsahuje celek a v každém se lze „přibližovat“ do nekonečna. Všechny díly jsou spojené s ostatními.

Z: Děláš si legraci, že? O tom, že celý vesmír je **uvnitř** mě?

BR: Ne, myslím to úplně vážně. Je to věc, kterou pochopíš, jak budeme pokračovat v rozhovorech. Ale teď to musíme na chvíli odložit stranou, abychom mohli dokončit **tento** rozhovor.

Z: Aha. Dobře. Takže mluvili jsme o tobě, že jsi mým Vnitřním Já a že existují úrovně Vyšších Já.

BR: Ano. V podstatě se ti snažím sdělit, že, v závislosti na tom, jak se na to díváš, můžeš mít jenom jedno hlavní Vnitřní Já, anebo nekonečně mnoho úrovní Vyšších Já.

Z: Ty jo. Ehm... to hlavní Vnitřní Já by bylo... ?

BR: Zdroj Všeho co je, samozřejmě. Bůh. Všichni jsme Jeden, jak už jsem říkal. Takže nakonec jsme všichni spojeni tím, že největší verze našich Já je Bůh.

Z: To je velká myšlenka. Trochu tápu.

BR: To je v pořádku. Pokud bys tohle už věděl nade vší pochybnost, tak bys asi nepotřeboval moc využívat tu duální realitu, ve které se nyní nacházíš. Takže je přirozené, že ti tento pojem dělá trochu potíže. Ale nenech se tím znepokojovat. Než to pochopíš dokonale, můžeš to chápat tak, že v tvorstvu Jediného je mnoho velkých duchovních bytostí. Pokud chceš, můžeš jim říkat Polobozi nebo Archandělé. Tyto velké bytosti vnímají sebe jako jedinečná samostatná vědomí a zároveň jsou si plně vědomi své jednoty. Také uvnitř sebe vytvořily (společně nebo zvlášť) nižší úrovně sebe sama. Každá následující úroveň je víc oddělena a méně jednotná. Na nejzazším konci separace, na úrovni vědomí známé jako dualita, vytvořily v sobě všechny, kteří jsou vtěleni na planetě Zemi. Tudíž je můžeme nazvat vašimi Božími Já.

Z: Ale jak může někdo být **zároveň** v jednotě a zvlášť?

BR: Tomu se budu věnovat v jednom z rozhovorů o jednotě. Budu tomu říkat „metafora duhy“.

Z: To zní barvitě—už se těším. Dobře, zpět k naší debatě. Takže existuje nepřetržitý sled mezi pocitem jednoty na začátku a mezi pocitem separace na konci?

BR: Ano, přesně tak. A na každé úrovni si bytost vytvoří ve své mysli jiné postavy a osobnosti. Všichni jsou stále v průběhu spoluvytváření sama Sebe. Když sestoupíš až do této reality, dostaneš se k tak hlubokému pocitu separace, že vlastně úplně zapomeneš, že jsi jeden se všemi ostatními a že jsi stvořitel. Ve skutečnosti tvoje plocha reality byla vytvořena přesně pro to: prožít a prozkoumat úplnou separaci.

Z: Dobře. Tak schválně, jestli tomu rozumím. Říkáš, že nahoře je jednota, kterou je Bůh. A pak Bůh vytvoří mnohé a v myslích těchto mnohých je jich ještě více a tak dále, až k nám na Zemi, kde je nás velmi mnoho a kde máme svobodu věřit, že nejsme Jediné. Můžeme uvěřit, že jsme oddělení a jedineční. A udělali jsme si to sami neschvál, abychom mohli o sobě něco zjistit a tvořit se dál. Je to tak?

BR: Správně. Ano, to je první půlka příběhu. Teď máš hrubý nástin toho, jak struktura funguje shora dolů. Ale úplně to nepochopíš dřív,

než to uvidíš z druhé strany, zdola nahoru. Takže ti řeknu druhou půlku příběhu.

Co musíš pochopit je, že každý z vás na planetě Zemi hraje roli, kterou si sám vybral. Hrajete obrovské, dlouhotrvající hry v rozpětí několika životů, abyste mohli získat zážitek sebe coby jednotlivců. Jako oddělení jeden od druhého. Jako „ne Jediné“. A o tom je život na Zemi. Ale každá hra musí jednou skončit. Nakonec si řeknete, „Už jsem tak nějak viděl vše, co jsem v této hře chtěl vidět,“ a budete si chtít vzít svou znalost a hrát jinou hru. Kupříkladu, možná budete příště chtít hrát hru s méně omezujícími pravidly. Tak jako tak, chvíle kdy se rozhodneš, že už jsi viděl vše, cos chtěl, je okamžikem, kdy se rozhodneš začít svůj proces povznesení. Ačkoliv nemám rád termín „povznesení“, použiji jej, protože touto dobou je hojně používán.

Z: Moment. Promiň, že přerušuji. Proč nemáš rád ten termín?

BR: Povznesení? Ze stejného důvodu, jako nemám rád „Vyšší Já“. Slovo „povznesení“ naznačuje pohyb nahoru, ale ty nejdeš „nahoru“. Ve skutečnosti nejdeš vůbec nikam. Hojíš se, sjednocuješ všechny svoje stránky, staneš se víc jedním a pak si vzpomeneš, kdo opravdu jsi. Jakmile to uděláš, máš svobodu vzít své vědomí „dovnitř“ k vyšším hustotám. A odtud můžeš prozkoumávat jiné časové osy anebo se podílet na tvoření jiných realit, nebo být kdekoli jinde se ti zlíbí. Pochop, v zásadě to, co děláš v procesu povznesení, je, že se přitahuješ dovnitř k sobě. Musíš to udělat, pokud se chceš vytáhnout z tohoto systému reality, aby sis mohl hrát v jiných realitách.

Momentálně je docela hodně lidí na Zemi, kteří se zabývají svou cestou k povznesení. Doráží hru a její pravidla na této úrovni reality a připravují se na to, až se stanou větší verzí sebe samých. Ty to děláš taky a nejspíš také všichni, kteří čtou tuto knihu. Lidem, kteří nejsou na cestě k povznesení, neříká mnoho, co je tu napsáno. Pravděpodobně si říkají, že tohle všechno je nesmysl. Takže mohu s trochou jistoty prohlásit, že ty a tví čtenáři pracujete na „povznesení“.

Z: A potom bude co? Co se stane, když se povzneseme?

BR: Nejde to hned naráz, jak by se mohlo zdát z tvé otázky. Jak se

„povznášíš“, probouzíš se do většího a většího uvědomění sebe sama. Prokoukneš skrze klamné představy o tomto světě, které drží lidi v této hře jako v pasti. Najdeš opravdovou lásku a soucit směrem k sobě a ke všem ostatním. Uvědomíš si všechen strach a bolest, který jsi v sobě vytvořil napříč svými mnoha životy. Přestaneš si o sobě myslet, že jsi obětí svých zážitků, a pak pochopíš s větší a větší jasností, že si své zážitky vytváříš. A jak se toto stane pro tebe skutečností, tvé zážitky začnou potvrzovat tvá přesvědčení. Ve zkratce, začneš být tvůrce a přestaneš být osamělá, ztracená oběť.

Z: Aha. A co ta celá věc s jednotou?

BR: Dobrá otázka. Víš, dokud tvůj pohled na sebe sídlí především v tvém egu—to je ta stránka Tebe, která se vidí jako „odlišná“ a která musí dělat všechno—tak se nepodílíš na vytváření s ostatními ve Všem, co je. Nejsi ve správné pozici vůči velkým silám v celém tvorstvu. Když začneš tvořit od srdce a s láskou, pak se posuneš směrem k jednotě. Pak Vše co je spoluvytváří s tebou. Je v tom silný rozdíl. Ty, na vlastní pěst, na rozdíl od tebe, v souladu se vším tvorstvem. V tom posledně jmenovaném stavu objevíš svůj život zaplavený zázraky a kouzly. V tom předchozím stavu obdržíš druh reality ztotožněný s Murphyho zákonem: staneš se člověkem jednajícím na vlastní pěst, pachtícím se proti vší přesile a pak, opravdu, vše, co se může pokazit, se obvykle pokazí. Takže máš na výběr. Můžeš zůstat lpět na separaci a samotě a hrát dál hru ve své hustotě, anebo se toho můžeš vzdát; můžeš se rozhodnout vidět ostatní jako svou jinou stránku. Můžeš se rozhodnout pro jednotu a lásku a pak se začneš „povznášet“.

Z: Jak ten proces povznesení vypadá?

BR: Ve zkratce, je to proces, kde si čím dál víc uvědomuješ, že jsi tvůrce své reality a čím dál více zdatný ve způsobu jejího vytváření. To znamená, že každý člověk si vytvoří vlastní cestu se svými vlastními zážitky. Každý půjde po své jedinečné cestě. Takže je nemožné ti podrobně vysvětlit, co si kdo zvolí. Ale určitě si můžeme promluvit o některých obecnějších zážitcích a jejich pochopení se pro tebe odvine z různých úhlů pohledu skrze naše budoucí rozhovory. Pro

teď jediné, co bych chtěl, abys pochopil, je, že ty, a jiní kolem tebe, teď zažívají své vlastní povznesení. Není chybou říci, že začínáte býti svými Vnitřními Já.

Z: No tedy. Takže něco jako že se posouvám o úroveň výš.

BR: Ano. Neexistují úplně přísně oddělené „úrovně“, jako podlaží v budově, ale je to méně složité, pokud o tom pro teď budeš takto uvažovat. Když o tom uvažuješ, vidíš to taky tak, že Bůh stvořil tvé Boží Já, které v podstatě stvořilo tvé Vnitřní Já, které stvořilo tebe a tvá ostatní převtělení? Nicméně, když žiješ svůj život, děláš svá rozhodnutí a máš svá přesvědčení, zároveň znovuvytváříš sebe. A když znovuvytvoříš sebe, tak znovuvytvoříš část svého Vnitřního Já. Ty a tvé Vnitřní já jsou v procesu vytvoření sebe sama. Takže by se dalo říct, že ty jsi tvé Vnitřní Já, které se účastní tvého života. Takže pokud tohle všechno chápeš, vidíš, že tvé Vnitřní Já tvoří tebe a pak ty tvoříš své Vnitřní Já? Že jsme všichni jedna velká bytost v ustavičné činnosti vytváření sebe sama?

Z: Dobře, **páni!** To je úžasné. Ale ehm... proč mi to tak většinou nepřipadá? Chci říci, o tobě smýšlím jako o velmi mocném a úžasném a tak, zatímco já, naproti tomu, jsem často zmatený, v bolesti anebo plný pocitu samoty a ztracení.

BR: Jde o to, že jsi nepřišel žít na Zemi, jen abys ses ihned povznesl. Přišel jsi tu **být**. Zažít sebe jako samostatného jednotlivce. V tomto stavu často **cítíš** tyto pocity osamocení, ztracení a bezmoci. Zdá se, že to je, bohužel, součástí tohoto rajónu. Až když jsi v podstatě s hrou hotový, tak si vzpomeneš, že jsi vlastně mocný stvořitel. A pak, jak si začínáš vzpomínat, začneš se zbavovat části tohoto odloučení a pak skutečně začneš vytvářet sebe **jako** své Vnitřní Já.

Z: Takže na každé úrovni jsme Jediná bytost vytvářející své Já skrze zážitky mnoha.

BR: Ano! Jak na nebi, tak na zemi. A jak na zemi, tak na nebi. Takže spoluvytváříš sebe. Při tom spoluvytváříš své Vnitřní Já. Kteréžto je v podstatě v procesu spoluvytváření tvého Božího Já. A tato Boží Já jsou v podstatě v procesu spoluvytváření Boha. Chápeš? Dostatečně

toto rozšíř a pochopíš, že všichni jsme **Jediné**. Nakonec je tu jen jeden z nás, který vytváří mnohé, aby zažil Sebe spousta způsoby a znovuvytvořil Sebe. Ti mnozí vytvoří mnohé další a tak dále, až do nekonečna. A ten úplně nejmenší a nejmladší ze všech vytvoří sebe a přitom znovuvytvoří všechny. Jako ten fraktál, který můžeš přibližovat a oddalovat do všech směrů. Jako ten hologram, jehož nejmenší částice obsahuje celý obraz.

Z: To je tak pěkné!

BR: Jsem rád, že se ti to líbí. Je to můj pohled na věc a moje verze pravdy. Existuje mnoho jiných pohledů. Budou tu i pohledy, které se mnou nesouhlasí a jsou rovněž platné.

Z: Ha. Momentíček. Jak můžou tvoje pravda a něčí jiná pravda být obě pravdivé a zároveň nesouhlasit?

BR: Jednoduše. Všechny pravdy jsou pravdivé a žádné dvě nejsou stejné. Ale chápu, jak se ti to může zdát divné. Časem, až bude správná chvíle, požádám tě, aby sis o tom promluvil s naším duchovním partnerem (a tvým Duchovním Průvodcem) 8. Můžeš to povídání nazvat „Co je pravda?“. Zeptej se ho na to, jo?

Z: Dobře.

BR: Takže nyní. Pokud můžeme pokračovat... Řeknu ti, že jsem tvé osobní Boží Já. V sobě schraňuji všechny další verze tvého Já, kterými jsi a budeš. Ty jsi můj výtvar a, jak jsem vysvětlil, já tvým. Jsi součástí mnohem, mnohem větší Bytosti a dohromady se upřeně věnujeme procesu nepřetržitého vytváření Sebe. Ze svého úhlu pohledu můžu říct, že tohle platí o každém na planetě Zemi.

Z: Já jsem tvé vtělení?

BR: Ano, pokud to chceš tak vidět. Anebo můžeš říct, že já prožívám jedno ze svých stvoření **jako** tebe.

Z: A kromě mě, kolik jiných vtělení Boží Radosti je teď na planetě Zemi?

BR: Tahle otázka je mnohem složitější, než jsi zamýšlel. Budu se s ní muset vypořádat tak, že řeknu, že z tvého úhlu pohledu, je jen jedno

lidské vtělení Boží Radosti na planetě Zemi v této časoprostorové souvislosti, ve které se nacházíš. Jsi jenom jeden ty. Není slučitelné s naším účelem, abychom měli mnoho vtělení, tak jako to mají jiní Zářiví.

Z: Bezva. Ale teď jsi mě s tím vším úplně ohromil a já nevím, na co jiného se zeptat.

BR: (Směje se) Tak to je dobře. Myslím, že bychom měli beztak skončit, aby sis, chudáčku ohromený, mohl odpočinout. Ale teď už máš začátek skladby, kam půjdeme dál. Příště na to můžeš navázat, až se vyjádříme k tématu „Co je to jednota?“

Z: Úžasné. Chci jen říci, jestli to není divné, že tenhle rozhovor jsem vlastně jen já mluvící sám se sebou?

BR: Je. Ale pokud to pochopíš správně, tak celý vesmír je jen jeden malý postranní rozhovor Boha se Sebou. Takže... to vlastně není tak divné.

Z: **Malý postranní rozhovor!** Není vesmír Všechno, co je?

BR: Těžko. Víím, že pro tebe vypadá pěkně velký, ale je to jen malá část jednoho výtvaru reality. Existuje nekonečně mnoho jiných takových výtvarů. A všechny tyto reality dohromady dávají dohromady jen jeden způsob, jak může Bůh vyjádřit Sebe. Existuje nekonečně mnoho jiných.

Z: No páni. Tak teď mě opravdu ohromuješ. Vidím, že je toho ještě **hodně** na probrání. Moc ti děkuji, že jsi se mnou dnes pohovořil. Jsem za to velmi rád a vděčný.

BR: Děkuji za tvé pocity. Cítím se stejně. Ale jak se zpívá, „*Ještě jsi nic neviděl!*“ Uživeme si s tím ještě hodně zábavy. Uvidíme se zase brzy.

Kapitola 3

Závoj Nevědomosti

Zingdad: BR, v našem posledním rozhovoru jsi řekl, že bychom si měli promluvit o jednotě.

Boží Radost: Ahoj. Ano. Rád bych ti víceméně dokázal, že vše je jedno, a pak, až to ustanovíme, tak bych chtěl říct, co to znamená pro tebe.

Z: Výborně. Proč „víceméně“ dokázat?

BR: No, nejprve mě nech ti povědět o realitě, ve které žiješ, a pak se dostanu k hlavním argumentům. Tvoje realita byla stvořena zejména za účelem prožití oddělené osobnosti. Aby to takhle šlo udělat, byl sestaven konstrukt vědomí, který tak trochu „filtruje“ informace, které jsou ti k dispozici. Často se tomu říká „Závoj“, nebo přesněji „Závoj Nevědomosti“ a klidně můžeme tento termín dále používat. Závoj dělá v podstatě to, že zaručuje, abys nemohl prokázat, že vše je jedno. Cokoli, co se blíží k opravdovému, nezpochybnitelnému důkazu jednoty, s sebou vždy ponese dostatek důvodů k pochybám a každý jedinec se bude muset rozhodnout podle sebe.

Z: Dobře. A neschovává Závoj před námi i jiné znalosti a informace?

BR: Ne. Jediné, co před tebou schovává, je základní jednota se Vším co je. Na okamžik se nad tím zamysli. Pokud je opravdu vše spojené v jedno a pokud nejzákladnější pravda o všem je nedílná jednota a

pokud Závoj před tebou jednotu schovává, tak jistě můžeš logicky pochopit, že Závoj před tebou schová základní podstatu **všeho**. Znamená to, že nemůžeš poznat nejhlubší pravdu o čemkoliv. Protože jakmile se začneš nejhlubší pravdě o čemkoliv přibližovat, přiblížíš se důkazům, že vše je Jediné. A Závoj toto znemožňuje. Chápeš ten problematický kruh? Základní podstata **všeho** je, že vše je spojené v jedno se vším ostatním. Ale toto je před tebou skryto.

Z: Takže chceš říct, že nemůžeme poznat pravou podstatu čehokoliv?

BR: Je to tak. Co mi přijde pozoruhodné, je, jak málo lidem na Zemi dělá starost to, že nic neznají až do samotné podstaty. Nemůžeš se nikam podívat a říct, „*Opravdu tomu rozumíme, a tak můžeme stavět na pevných základech.*“ Můžeš znát věci povrchně nebo poznat účinky, ale nemůžeš poznat pravou příčinu.

Z: Á, tak to si nejsem jistý. Naše věda jistě poznala pravou příčinu aspoň **něčeho**?

BR: Dobře. Pojdme se na to podívat. Z čeho je vyroben tvůj svět, všechna zvířata, rostliny a tak dále?

Z: Hmota.

BR: Z čeho je sestavena hmota?

Z: Hm. Molekuly. A ty jsou z atomů. A ty z částic.

BR: Dobře. Pokračuj. Z čeho jsou částice?

Z: Energie, myslím?

BR: A jaká je podstata té energie?

Z: Ech...

BR: Z čeho je udělána tato energie? Odkud pochází? Byla vytvořena? A pokud ano, kdy a jak? A pokud ne, jak to, že je?

Z: To nevím. Nevím nic z toho.

BR: Nebuď kvůli tomu smutný. Věda to taky neví. Samozřejmě je několik předpokladů a teorií, ale kromě jednoduchých pozorování, co se stane, když spolu částice interagují, věda na tvé planetě neví

téměř nic o podstatě této energie, o které tvrdí, že je původem vší hmoty. A pokud **vše**, co vidíš a můžeš si na to sáhnout, včetně tvého těla, je z energie, o které nic nevíš, tak je pochopitelné, že opravdu nevíš nic o ničem!

Všichni vědci, kromě pár osvícených, dělají chybu v tom, že říkají, že co nelze pozorovat, tak neexistuje... že existuje pouze hmotný svět. Ale problém je v tom, že hmotný svět neexistuje! Je pouze funkcí světa prchavé, rychle se pohybující energie. A tato energie je pro ty samé vědce neproniknutelným tajemstvím. Neví, co to je, odkud to pochází, nic kromě několika pozorování jejího chování v určitých podmínkách—a i tam jsou nepochopitelné protiklady, které neumí vysvětlit. Takže úplně selhávají v pochopení nebo vysvětlení úplného kořene toho, o čem tvrdí, že je skutečné.

Jsem přesvědčen, že nikdy doopravdy nepochopíte elementární energii vesmíru, pokud nejprve nepochopíte podstatu vědomí, a přesněji, že všechna ta energie a hmota, která pramení z vědomí, je jedna jediná věc.

Z: Všechna hmota je jedna věc?

BR: Jak na nebi, tak na zemi, a jak na zemi, tak na nebi. Vše je Jediné. Tohle se zrcadlí všude, kam se podíváš, pokud tedy víš, jak se dívat. Ale problém je, že ti Závoj omezuje to dokázat.

Z: Dobře, to je velmi zajímavé a chtěl bych se o tom s tebou pobavit, ale ještě před tím, mohl bys mi třeba dát jeden nebo dva příklady věcí, o kterých máme jen povrchní znalosti? Něco jiného než energie a hmota.

BR: Jistě. Můžu ti dát mnoho příkladů. Můžu to exemplárně prokázat na čemkoliv, na co si vzpomeneš. Ale některé příklady jsou na dlouho. Tak si vezmu jednoduchý příklad: světlo. Nevíte o něm téměř nic. Přitom je opravdu základní součástí vaší reality. Víte, jak rychle letí, ale ne, proč zrovna takhle rychle. Víte, že má některé velmi nezvyklé vlastnosti—například že se zdá, že má zároveň vlastnosti částice a vlny—ale zase, nevíte, proč to tak je. A tak dále. Jako se vším, věda rozumí povrchně tomu, co světlo dělá, ale ne proč,

nebo co to vlastně je anebo odkud opravdu pochází. Proč například je rychlost světla nejvyšší rychlostí pro ostatní věci? Pokud se snažíte, tak umíte popsat tyto jevy, ale nemáte tušení, proč jsou zrovna takové. Než pochopíte, že světlo (a lépe řečeno, všechno elektromagnetické záření) je opravdu jen funkce vaší konkrétní dimenze, ve které bydlíte, zůstanete bezradní. Ale budete muset přiznat, že celá vaše realita je jen jeden malý kousek velkého obrazu. Celý váš vesmír je jako jedna klávesa na jednom klavíru v orchestru, složeném z nekonečně mnoha hudebních nástrojů. A všechny tyto nástroje hrají na jednu **jednu** symfonii.

A ještě jeden příklad toho, čemu vaši vědci úplně nerozumí, další základní síla ve vaší realitě: gravitace. Je to neměnná síla působící proti vašemu tělu. Ani na okamžik vás nepřestane ovlivňovat. Ale nemáte páru o tom, jak funguje.

Z: Počkat? Není to kvůli tomu pokrivení časoprostoru, které vytváří hmota, nebo tak nějak?

BR: Ne. Neříkám, že o tom nejsou **teorie**. Těch je dost. Ale všechny mají nějaké vady a zůstávají neprokázané. Pokud chceš, můžeš si o tom přečíst. Vaše věda neví, odkud gravitace pochází a jak se šíří. Teorie, která se tomu blíží nejvíc, je nová a předpokládá existenci dalších dimenzí. Ale vědci si budou muset hodně rozšířit obzory o těchto dimenzích, než to začne dávat smysl.

Dám ti ještě jeden příklad. Možná více filozofický než vědecký. Je to tohle: co, **doopravdy**, jsi **ty**?

Z: Tak se na to podíváme... Já jsem člověk?

BR: A pokud bys byl převtělen do něčeho jiného, než co momentálně pokládáš za člověka? Přestaneš být sám sebou?

Z: Ne. Pak budu Zorgem z planety Zug. Nebo tak nějak (směje se). Dobře, chápu co myslíš. Co jsem **doopravdy**? Tak vím, že **mám** tělo. Ale nejsem své tělo. Co kdybych citoval Descarta: „*Myslím, tedy jsem.*“ A pak řeknu, že já jsem moje myšlenky. Co ty na to?

BR: To je roztomilé. Ale špatně. Co se stane, když přestaneš myslet?

Přestaneš existovat? Například při meditaci je jedním z cílů přestat myslet. Co se stane, když se ti to povede? Vynoříš se z existence?

Z: Hmm. Ne. Víím, že mně (a jiným meditujícím, s kterými jsem mluvil) tyto chvíle přináší úžasné rozšíření vědomí.

BR: Tak to je zajímavé. Takže čím méně toho **děláš** a čím méně se **snažíš myslet**, tím více se ti rozšiřuje vědomí. To je proto, že **dělání** a **bytí** jsou dva zcela opačné stavy. A podstatou tvého **bytí** je... vědomí.

Z: Aha. Takže odpověď na tvou otázku zní... já jsem vědomí?

BR: Ano. Ale pak, co je to vědomí? Chci říct, že každý člověk jím je (nebo jej alespoň **má**), ale umíš to vysvětlit? Umíš mi říct, kde jej najdu?

Z: Nejsem si jistý. Šlo by tvrdit, že vědomí produkuje mozek?

BR: Ne přesvědčivě. Někteří to zkusili, ale v té teorii jsou vždy díry. Například: co se stane, když o někom řeknou, že je „klinicky mrtvý“, a později je nějakým zázrakem přiveden k vědomí? Jak vysvětlíš, že si někteří vybavují události, které se děly, když jim přestal fungovat mozek? A ještě úžasnější je to, že ti, kterým se to stalo, často mluví o věcech, které se ani nestaly poblíž tohoto, podle všeho mrtvého mozku. A co s tím, že při různých neurochirurgických zákrocích na různých lidech byla odstraněna téměř každá část mozku. Jeden ztratí zrak. Druhý emoce. A tak dál. Ale každý si zachová své vědomí. Až než zemře tělo, ale i pak mají **stále** vědomí, ale samozřejmě, obvykle jej nelze určit z tělesné podoby.

Takže ne, existuje příliš mnoho anomálií, než aby vědomí pocházelo z mozku. Poukazuji na tohle: tvůj nejzákladnější a nejelementárnější atribut, tvé vědomí, je něco, o čem nevíš vůbec nic. Proč? Moje přesvědčení je, že to je proto, že tvé vědomí je přímo látkou, ze které je utkaná jednota. Ale většina lidí prostě přijme, že o sobě nic neví, a jdou dál platit hypotéku, dívat se na sport a zprávy v televizi a hlasitě se hádat o náboženství a politice. Nebo cokoli jiného, co je zabaví, aby se nemuseli postavit skutečnosti, že **nic** opravdu neznají. Ten div a záhada by vás měl uchvátit. Ale neuchvátí. Tvrdíte o svých životech,

že jsou nudné a všední. „V mém životě nejsou žádné zázraky nebo záhady,“ říkáte. Ale to je jen proto, že se, jako v hypnóze, nedíváte na **cokoli** dost hluboce, abyste pochopili nekonečnou záhadu **všeho**. Teď bych mohl pokračovat dál a dál, protože doslova ať se podíváš kamkoli, narazíš na kraj, za kterým je vše nevysvětlitelné a nedefinované. V podstatě říkám to, že tato jednoduchá směrnice Závoje Nevědomosti, která tě má ochránit před poznáním jednoty všeho, má dalekosáhlé důsledky. Znamená to, že opravdu nevíš nic o ničem. A samozřejmě se to nevztahuje pouze na to, co je fyzicky kolem tebe. Znamená to, že nemůžeš, nade vší pochybnost, prokázat existenci Boha. Což je docela úchvatná myšlenka. Hlavního Tvůrce, který je ve všem, obsahuje vše, tvoří vše a kterého jsi nedílnou součástí, nelze prokázat! Teď ti něco řeknu: duchovním bytostem, které tuto realitu přímo nezažily, připadá nemožné, že se zde docílilo takového efektu. Často přijdou a jen se v úžasu dívají. Nejhlubší, nejzákladnější a nejnepopíratelnější pravda všeho byla skryta přímo před nosem! Jaký div a zázrak!

Z: Víš jistě, že nelze prokázat existenci Boha? Matně si vzpomínám na nějakou filozofickou stať, která přinesla nějaké důkazy. Nejsou tyto věci nic platné?

BR: Odpovím ti takto. Pokud by aspoň jeden z těch důkazů byl spolehlivý, tak by na světě nemohli být žádní rozumně přemýšlející ateisté. Ukázal bys jim důkaz, oni by nenašli žádnou nesrovnalost a museli by nakonec přiznat, že Bůh **existuje**. A o ateistech si můžeš říkat, co chceš, ale mezi nimi je spousta velmi rozumně, racionálně a logicky uvažujících. Takže mé tvrzení zůstává. Kromě společného úsilí několika velmi jasně myslících duchovních filozofů ve vaší historii, nebyl nikdo schopen prokázat existenci Boha nade vší pochybnost. Anebo aspoň existenci ducha. Což je prapodivné. Každý z vás je duchem a přesto je docela rozumné a obhajitelné tvrdit, že duch neexistuje!

Takže je docela zřejmé, že kamkoli se podíváš, ať je to věda, náboženství, filozofie nebo jakýkoli jiný obor, pokud se pokusíš pochopit cokoli, najdeš pár kroků pochopení na základě vyzkoušených hypo-

téz, následovaných rozmazanou a temnou ignorancí. Nic není známé až do jádra věci. A pokud znáš základy, nemůžeš **opravdu** tvrdit, že rozumíš jejich důsledkům. A to vše je proto, že nemůžeš vědět, že ty a vše ostatní je všechno spojené v jedno.

Z: Uf! To je divoké. Tak proč bychom si tohle udělali? Proč bychom chtěli přijít sem a být hloupí po dobu několika životů?

BR: Ale ne, ne hloupí. Pouze zapomínají. O tom, proč jste se rozhodli vstoupit do tak hluboké separace, budu opatrně mluvit časem, protože to je velké téma a teď mi čas nedovoluje to udělat důkladně. Bude muset stačit, když řeknu, že každá jedna duše, která se rozhodla zde převtělit, má svůj důvod. V takovém zážitku je velká hodnota. Ale váš pohled na věc je nevyhnutelně velmi zúžený. Můžete věci vidět pouze ze svého pohledu **uvnitř** své reality. Ale můžu říct ze své pravdy, že pro bytosti, které jsou vašimi „Vnitřními Já“, je tato zkušenost jedna z nejhodnotnějších, jaké by mohly mít. Všichni, kteří se zde převtělí, získají nesmírně hluboké pochopení Sebe, silně vyvinou své vědomí a můžou najít úplné zahojení jakýchkoli překážek, které si nesou ve svém vědomí.

Už jen to **samotné** zapomnění je úžasně prospěšný nástroj pro nalezení a hojení sebe sama.

Z: Vím, že se k tomu nechceš teď stále vracet, ale mohl bys mi prosím poskytnout krátké vysvětlení, proč tomu tak je?

BR: Tak jo. Řeknu ti bajku:

Bajka o králi a elixíru zapomnění

Byl jednou jeden bohatý a mocný král, který měl velké království. Byl známý svou moudrostí a vzdělaností. Jedna z jeho povinností byla být soudcem všech právních sporů v jeho zemi. To ale nebylo něco, co by ho bavilo, protože prostě nerozuměl tomu, jaké to je být chudý, nemajetný, sloužící poddaný. Nerozuměl činům a pohnutkám svých poddaných, a tak si připadal špatně vybavený k tomu je soudit. Ale

jak by mohl opravdu porozumět životu poddaného? Poradil se se svým nejlepším rádcem: dvorním čarodějem. Čaroděj přišel s řešením. Zaklel by krále kouzlem a král by zapomněl úplně vše, co znal. Pak by krále oblékli do šatů poddaného a nechali by ho někde jen s pár zlatými v měšci. Za rok by kouzlo pominulo a král by si vzpomněl, kým je. Tím by král mohl žít jako poddaný celý rok a tudíž by věděl, jaký to je život. Král souhlasil a tak se i stalo. Byl oblečen jako žebrák a zanechán v hospodě pod vlivem kouzla. Když se probral, nevěděl, kdo je. Pár místních se nad tímto zmateným chudákem slitovalo a pomohlo mu na pár dní. Ale vypadalo to, že neumí nic, čím by se mohl odplatit. A také měl povýšenou, nevděčnou povahu, která se jim moc nelíbila. A tak byl brzy závislý jen sám na sobě. Hladový a nešťastný zkusil krást. Ale byl přistižen a uvržen do vězení.

Anebo ne?

Možná že místo toho spatřil laskavost lidí k cizímu a rozhodl se jim zkusit vrátit jejich laskavost? Možná v sobě našel nápaditost dobrého vůdce, která mu spolu s bystrou a vzdělanou myslí dovolila být ceněným a váženým všemi, které potkal? Možná byl i přes to všechno opěvovaným vůdcem?

Jak se kdy můžeme dozvědět, jak to s ním bylo? Jediným způsobem samozřejmě je, pokud se příběh opravdu odehraje a budeme jej pozorovat. A o tom to přesně je. Král chtěl zažít bídu, ale tím že zažil zapomnění, zjistil ve skutečnosti mnohem více o tom, kým byl. Ne kým byl za daných okolností, ale svou pravou vlastní povahu.

Pokud tento příběh rozšíříme a dovolíme králi nejen rok zapomnění, ale tolik životů, kolik potřebuje, než se probudí **sám** a vzpomene si, kým je skrze proces sebepoznání, tak to bude podobné tomu, co se teď děje na Zemi.

Zakleli jste se sami svým kouzlem zapomnění a cestujete ve světě zapomnění tak dlouho, až dokud nejste připraveni si vzpomenout. A v tomto přítmí zapomnění zjistíte úžasné věci o sobě a o Všem, co je. A zůstanete tam, dokud sami nenajdete a sami si nevytvoříte cestu odtud. Dokud si nevzpomenete, kdo ve skutečnosti jste. A všechny

tyto cesty zjištění, tvoření a vzpomnutí si nevyhnutelně vedou do stejného cíle: že **vše je jedno**. To je to, co Závoj skrývá, takže logicky, znát pravdu je cestou ven. Samozřejmě ne pouze rozumem; vědět to při každé myšlence, slovu a činu. Vědět to v jádru své bytosti.

Ale budeme mít mnoho příležitostí, abys pochopil tento pojem do mnohem větší hloubky. Pro tebe, ačkoli to je velmi zjednodušený obrázek, jsem si jist, že chápeš, že Závoj má svůj význam?

Z: Ano, přišlo mi to hodně poučné, děkuji. Jak jsi vyprávěl tu bajku, pár věcí mě trklo. Chápu, že z hlubokého zapomnění se dá mnohé naučit.

BR: A ještě je potřeba zvážit, že nevědomost zapomnění poskytuje také jistou vrozenou ochranu.

Z: Poskytuje ochranu?

BR: Jistě! Čím výše šplháš po žebříčku dimenzí, tím mocněji můžeš tvořit. Čím mocnější jsi tvůrce, tím víc škody můžeš pochopitelně napáchat. Řekněme, že jsi velmi mocný tvůrce, který ještě ale musí přijít na kloub své podstatě. Ještě musí poznat, čeho je schopen a jak by reagoval za různých okolností. Ale má k dispozici velkou moc. Tak to by bylo jako svěřit dítěti světovou zásobu zbraní. A tohle se děje z jednoho úhlu pohledu. Duchovní bytosti s neomezenou mocí si spolu hrají, tvoří reality, přičemž netuší a nerozumí důsledkům svých rozhodnutí, činů a schopností. Na této úrovni tvoření, pokud se stane něco „špatně“, je to většinou záležitost poučení se a následného znovuvytvoření díla s větším povědomím. Ale občas se některý z tvůrců spálí tak, že prostě nelze věci „předělat“. Častým příkladem je, pokud se některý z tvůrců stane sebedestruktivním. Když to dojde až sem, jsou potřeba ráznější kroky.

Jedna velmi silná možnost, jak vyřešit takový problém, je umístit tuto sebedestruktivní bytost za Závoj, kde pomocí převtělení do vaší reality může najít cestu ke svému zahojení. Protože všechny bytosti zde hluboce zapomněly kdo jsou, nezbytně taky úplně zapomněly své schopnosti. Pokud neznáš svou opravdovou moc, pak ji nemůžeš použít! Je před tebou zavřená na zámek. A tak je z toho perfektní po-

jistka, než ta bytost najde svou cestu zpět k sebelásce a zahojení se. A když ji najde, tak to, ze své podstaty také znamená úplné rozpomenutí na spojení s jednotou. A toto rozpomenutí také zahrnuje vlastní dary, talenty a schopnosti—protože tohle je samozřejmě vždy odvozeno z jednoty. A jak tato bytost znovu nabude svou vlastní a skvostnou podstatu, udělá to s moudrostí, soucitem a porozuměním, aby opět nesklouzla k touhám po sebezničení.

Z: Takže jsme trestáni za to, že jsme se chtěli zničit, a posláni za Závoj?

BR: To by bylo velmi chybné pochopení toho, co jsem ti právě nabídl. Není v tom žádný trest. Nikdo tě nesoudí. Je to takhle: vše je jedno. Pokud chceš ubližovat sobě nebo někomu jinému, tak usiluješ o ublížení Jedinému. A to ve skutečnosti nejde. Nejde *ublížit* nekonečnému a věčnému. Ale ta *touha* vytvoří nemožný rozpor. Jediné řešení tohoto rozporu je štěpení: ihned vytvořit velmi silnou iluzi, že existuje „osoba“, která ubližuje, a jiná „osoba“, které ubližuje.

To je asi nejjednodušší způsob, jak bych to mohl vysvětlit.

To, co ti říkám, je, že to není trest. Je to něco, co jsi si vytvořil sám. Pokud má tvůrce sebedestruktivní nutkání, vytvoří v sobě rozděl. Sníží své vědomí do hlubší hustoty. Pokud je jeho snaha opravdu soustředěná; pokud se chce úplně zničit, pak se octne v nejhlubší úrovni rozdělení zvané „dualita“, kde úplně zapomněl na své Bohem darované schopnosti. A užitečný vedlejší výsledek toho je, že jeho způsoblost ke zničení se je také zrušena.

Z: Chápu. Děkuji.

BR: A tohle jsou pouze dva názorné nástiny. Prosím pochop, že toto ani trochu nepředstavuje všechny úhly pohledu na to, co lze získat z cesty do této reality, kterou teď podstupuješ. Je to úžasný, zázračný systém a zkušenost z něj nelze srovnat s ničím jiným. Srdcem tohoto systému je Závoj Nevědomosti. Možná tě překvapí, že ve skutečnosti jiný pohled na Závoj je, že je zástupcem zákona svobodné vůle, anebo, jak jej nazvali naši vážení kolegové z knihy **The Ra Material**, zákona zmatení.

Z: Jak to?

BR: Jistě jsi si všiml, že na Zemi je mnoho různých náboženství a filozofických systémů víry. Každé o sobě tvrdí, že je tou jedinou pravdou, a ostatní zatracuje jako lži. A dále má každé náboženství tolik odvětví a sekt, že nikdo ani neví, čemu přesně věří. A to jsou pouze organizovaná náboženství. Co ty všechny druhy ateistů a agnostiků? A pak je tu víc a víc lidí, kteří se považují za hluboce duchovní, ale ne za náboženské. Hledají svou vlastní pravdu ve svém vlastním srdci. Ale každé srdce je jiné. Takže máme stále více a více „pravd“. A každý pohled na věc je trochu jiný! Pokud se člověk podívá dostatečně pozorně a bude dostatečně upřímný, bude muset uznat, že na celém světě není jediná další lidská bytost, která by s ním sdílela přesně jeho názory, jeho pohledy na to, „co je pravda“. A tak? Co si z toho můžeme odnést? Buď jsou všichni kromě tebe pomatení, praštní, mýlí se—nebo je opravdu dobrý důvod věřit téměř všemu pod sluncem.

A to je ono. Je to takhle: pokud spojíš Závoj a fakt, že tvoříš svou vlastní realitu, tak vidíme, že zaprvé nevíš, že tvoříš svou vlastní realitu. A zadruhé čemu věříš, to zplodíš. Což je jen hezké rčení o tom, že vždy najdeš víc a víc důkazů pro to, co pokládáš za pravdivé. A protože najdeš **svoje** důkazy, tvoje přesvědčení se posílí. Ale kvůli Závoji svou víru nemůžeš dokázat nikomu jinému. A protože i oni vidí více a více důkazů pro svá přesvědčení... no... je to katastrofa pro dogmatiky. Každý jistě vidí, že máme spoustu prostoru pro spory každého, kdo je chce zažít! Ale to není to hlavní, co chci říct. To hlavní je, že máš možnost svobodné vůle a svobodného přesvědčení o své realitě. A čím víc mu věříš, tím víc důkazů pro něj najdeš. A ať si říká kdo chce co chce, nebudou schopni tě přesvědčit jinak, pokud nebudeš otevřen vidět věci z jejich úhlu. Nemáš nic menšího než svobodu věřit, v co chceš. A také **dělat**, cokoli chceš. Jistě, jsou jisté lidské zákony a společenské normy, které se snaží ovládat tvou činnost, ale je velmi málo Božích zákonů, které by tě zastavily před čímkoli.

Z: Hej! Co třeba... Písmo svaté a tak dále? Co třeba „nezabiješ“?

BR: Ne. Bez neúcty k těmto pravidlům. Ale jsou vytvořené člověkem.

Pokud by Bůh stvořil pravidlo „nezabiješ“, tak bys nebyl schopen zabít. Tečka. Buď bys nebyl schopen sestavit myšlenku zabít, nebo by to bylo fyzicky nemožné, jako to je ve vyšších dimenzích. Tady, kde jsem já, je zcela nemožné, aby bytost „přestala být“. Smrt neexistuje. Z jistého úhlu by se dalo říct, že máme mnohem méně svobodné vůle než vy.

Z: To je úžasné. Ale nemůžete vytvářet mnohem mocněji než my?

BR: Ano. Ale jsme spoutáni. Chci říct, mohu tvořit s velkou mocí, ale nemohu tvořit s přesvědčením, že nejsem součástí jednoho. Ne pokud nepošlu část svého vědomí za Závoj. Což jsem samozřejmě přesně udělal.

Z: Udělal?

BR: Ano. (usmívá se) To jsi ty, pamatuješ?

Z: A jo vlastně! (směje se)

Takže říkáš, že tu máme hodně svobody. A to znamená, že máme velmi málo zákonů od Boha.

BR: Ano.

Z: A co třeba zákon gravitace? Nebo zákon rychlosti světla?

BR: To nejsou zákony. To jsou doporučení. Gravitaci můžeš překonat raketou. Rychlost světla můžeš překonat jinou, lehce pokročilejší technologií. Pokud věříš na UFO z jiných hvězdných soustav, tak musíš přiznat, že věříš na cestování rychlejší než světlo. Říkám ti, věř tomu, nebo ne, nejenže to je možné, ale technologicky ne tak daleko. Omezení rychlosti světla lze překonat a je překonáno rasami, které jsou jen o něco dále než vy. Toto nejsou Boží zákony. Jsou to pouze pojmy v zákonitostech vaší reality.

Z: Takže máme aspoň nějaké duchovní zákony?

BR: Ano. Jak se ti líbí tenhle: „*Jak se ti líbí, dělati budeš, ale obdržíš důsledky-ž svých činů-ž.*“

Z: (směje se) Ne, vážně?

BR: (směje se) Pokud dáme stranou imitaci starobylé řeči, myslím to vážně. To je moje zábavná forma zákona svobodné vůle.

Víš, v některých místech ve vesmíru si některé bytosti nadávají, pokud jim připadá, že někdo dělá něco špatně. Říkají: „*Ať se ti stane přesně to, co vytváříš!*“

To je zajímavé, protože v jiných částech vesmíru si zase bytosti žehnají, když jim připadá, že někdo dělá něco dobře. Říkají: „*Ať se ti stane přesně to, co vytváříš!*“

Není to zvláštní? Zvlášť pokud takovou věc nemá význam si přát, protože samozřejmě každému se **vždy** stane to, co vytvoří. To je smysl svobodné vůle. Můžeš si vytvořit, cokoli se ti zlíbí. A děláš to tak, že se rozhoduješ. A výsledkem je tvůj život.

Takže, můžeš si dělat, co chceš, myslet, co chceš, a věřit, čemu chceš. To jsou tvá rozhodnutí. Ale tvá rozhodnutí vždy přinesou důsledky a vždy se ti stane přesně to, co si zvolíš. Takto můžeš vidět, jestli se ti líbí to, co děláš, myslíš si, čemu věříš a co volíš. Pokud ano, můžeš pokračovat ve stejných rozhodnutích, pokud ne, můžeš si to rozmyslet a učinit jiná rozhodnutí. To je zákon svobodné vůle. Jsou jiné reality, ve kterých je mnohem méně svobody, než máte vy. Ale pokud chceš opravdu vědět o velkých zákonech, které ovládají tvorstvo, budeš si muset počkat na jiný rozhovor, kde to probereme podrobně.

Z: Dobře. Ale než půjdeme dál, prosím připomeň mi, proč je zákon svobodné vůle zároveň zákonem zmatení?

BR: Ha. To nás krásně přivede zpět k hlavnímu tématu. Zákon zmatení znáš z channelované práce zvané *The Law of One*, také známé jako *The Ra Material*, že?

Z: Tak.

BR: Tak se pojďme podívat, jak se týká Závoj nebo zákon svobodné vůle, channelovaných zpráv. Zaprvé každý, kdo si čte channelovaná slova, **může** pochybovat o tom, že existuje nějaká duše, která mluví přes médium, ne? Chci říct, že v těch slovech není nic, co by si nemohl vybájit někdo s dostatečně bujnou představivostí, trochou přemýšlení a trochou úsilí, ano?

Z: Asi ano. Myslím tím, že celé roky poté, co jsem začal mít tyto intuitivní rozhovory, jsem i já pochyboval o tom, co prožívám. Myslel jsem, že mám nějaké velké pomatení smyslů. Ale teď už mám dost důkazů, abych si byl jist, že to je tím, čím se to zdá být.

BR: Už pro tebe není možné pochybovat?

Z: Ach, samozřejmě, že by to šlo. Chci říct, že mám kvanta nepřímých důkazů a náhod a všeho. Ale nic z toho není nezvratný důkaz.

BR: Správně. Ale pokud jsem tím, kdo říkám, že jsem, a pokud skutečně k tobě hovořím, nemyslíš, že by bylo nejjednodušší, kdybych ti dal absolutní důkaz? Například: co kdybys se sešel s kamarádem a on by napsal na kus papíru dlouhou řadu náhodných čísel a schoval jej do krabičky. Můžu dost jednoduše zjistit, jaká to jsou čísla, a pak ti je prostě říct. Udělat to v mezinárodním televizním pořadu a byl by konec s pochybami. Správně?

Z: Ano, správně!

Ale to nemůžeme, že jo?

BR: Ne, aniž bychom porušili Závoj Nevědomosti. A aniž bychom vzali každému na planetě jeho právo svobodně pochybovat, a co víc, jeho právo svobodně si tvořit svou vlastní realitu. Chci říct, pokud prokážeš, že máš intuitivní rozhovory se mnou, a já prokážu, že mám všelijaké úžasné znalosti, tak lidé by byli hloupí, kdyby nepřestali hledat a tvořit svou vlastní pravdu. Přišli by se prostě ptát na pravdu za námi. A to by popřelo celý smysl reality, ve které žijesh.

Z: To je velmi dobré vysvětlení. Nikdy mě nenapadlo o tom takto přemýšlet. Děkuji. Ale pořád jsi nevysvětlil zákon zmatení.

BR: Jsem rád, že dáváš pozor. K tomu jsem se chtěl dostat. Říkám, že různé duchovní bytosti, které mluví s pozemšťany, nemůžou brát Závoj na lehkou váhu. Nemůžeme vám poskytnout přímou znalost čehokoli, co by bylo ve sporu se Závojem a zákonem svobodné vůle. Ale vy zoufale hledáte jak důkazy nadpřirozena, tak všemožné osobní rady a vedení, které, pokud by bylo poskytnuto, by bylo porušením Závoje. Takže duch, který s vámi mluví, má na výběr z několika

možností. Ve svých rozhovorech s tebou se ubírám velmi opatrným směrem. Pokud ti něco opravdu musím vysvětlit a jednoduché sdělení by porušilo Závoj, tak se tě snažím vést k zážitkům a k interakcím, které tě dovedou aspoň k nejmenšímu náhledu a pochopení, na kterém pak můžeme dále stavět. Už sis těchto sklonů všiml: někdy máš potřebu se o něčem se mnou bavit, ale zjistíš, že to nejde. Ne že bychom si nepovídali, ale zřetelně cítíš, že „nechápeš“ znalosti, po kterých toužíš. A potom, po nějaké době, až to trochu zpracuješ, až dojdeš k novým myšlenkám a inspiraci, najednou tyto znalosti přes tebe proudí, jako by vždy byly tvé vlastní.

Z: Toho jsem si dozajista všiml a udivilo mě to.

BR: Pokud nad tím zapřemýšlíš logicky, tak ti svitne, že ve výsledku se ti může zdát, není-liž pravda, že té znalosti, kterou jsi „obdržel“, se ti dostalo na základě vlastní práce. Šlo by tvrdit, že jsi na „tom pracoval“, až než jsi to „vymyslel“. Ne?

Z: Anóóó ale...

BR: ... ale taky ti připadá, že ti některé kusé znalosti byly vnuknuty?

Z: Rozhodně.

BR: A to je ta pointa. Ty, tví čtenáři a všichni, které potkáš, budou **vždy** mít právo se rozhodnout o svém díle. Vždy budete mít možnost zastávat přesvědčení, že vaše dílo přišlo od vás skrze „normální“ proces tvůrčího myšlení. A dokud tomu tak bude, tak budu úspěšně dodržovat Závoj.

Z: To je dost zajímavé.

BR: Je to ještě zajímavější. Čím větší bude tvá schopnost zpracovávat myšlenky a zážitky, čím víc rozšíříš svou mysl a vědomí, tím víc a víc zajímavé látky ti budeme moci předat a přitom **stále** neporušovat pravidla Závoje. Těším se, až se s tebou v brzké budoucnosti budu moci podělit o nějaké opravdu rozsáhlé pojmy. Vše, o co tě žádám, je, abys zůstal co nejvíc otevřený a přizpůsobivý, jak to půjde.

Z: Pokusím se to mít na paměti.

BR: Další přístup k tobě volím, když mám pocit, že není v tvém nejlepším zájmu mít znalosti zpoza Závoje. V takových případech prostě nedovolím takové informaci, aby k tobě přitekla. Všiml sis, příkladně, když po tobě lidé chtěli osobní „věštění“ anebo detailní poznatky z jejich osobních příběhů, bytosti jako Adamu a já jsme raději mluvili o „duševních konceptech“ anebo základní filozofii než o osobních detailech. Někdy lze mluvit o velmi osobních a konkrétních věcech, pokud si ten člověk už něco odpracoval, ale zpravidla je lepší se tomu vyhnout. Pokud bychom ostatním říkali, co je jim vlastní, bylo by to zhoubné pro jejich růst a také by to bylo v rozporu se Závojem.

Z mého pohledu jsou mnohem mocnější způsoby, jak někomu pomoci k duchovnímu zahojení. Místo abys použil svůj dar k tomu, abys říkal ostatním, co mají znát a čemu mají věřit, můžeš použít své duchovní nástroje a schopnosti, abys jim pomohl najít uvnitř sebe, co je správné a pravdivé. Když jim pomůžeš, aby se vyléčili sami, odvedeš opravdu dobrou práci. A já budu vždy ochoten pomoci v takových věcech tobě. Tímto způsobem spolu můžeme udělat mnoho dobra a nikdy neporušit Závoj.

(**Zingdadova poznámka:** Pokud máš zájem se přesně do takové činnosti zapojit se mnou, tak mi (a BR) bude velkým potěšením ti pomoci zahojit tvé rány, vyřešit úskalí tvého života, najít tvou vlastní pravdu a moc a znovu sloučit ztracené a bolavé části tvé duše. Pro více informací navštiv sekci o **reintegraci duše** („Soul Re-integration“) na mém webu zingdad.com.)

Takže takto reaguji já na Závoj.

Samozřejmě existují jiné, zcela rozdílné přístupy. Z nějakého vlastního důvodu se někdy duchovní bytost a médium můžou rozhodnout, že chtějí zajít do největšího možného detailu. Bohužel tyto případy nastávají často s médii, která si na tom chtějí vydělat nebo posílit ego, a jako taková dychtí po tom, aby prokázala, že jsou „skutečná“. Radím vám, abyste s těmito jednali s nejvyšší zdrženlivostí.

Jejich přístup k vám bude něco jako „*Pouze já znám pravdu, ty ne ani nikdo jiný.*“ Tohle je potenciálně škodlivé pro všechny zúčastněné. Pokud jim dáte svou energii, vytvoříte tím závislost. Bohužel tohle je většinou to, co si takové bytosti přejí. Nepochopili, jak je tohle škodlivé pro jejich posluchače a pro ně. Ale, ať je to jak chce, aby získali důvěryhodnost, po které touží ve svém tvrzení, že jsou jediným zdrojem pravdy, často budou chtít tvrdit něco o přesnosti svých předpovědí, a tak dále. Budou chtít získat znalosti skrze jevy jako channeling, které kvůli Závoji nelze získat. Pokud bys udělal výzkum a zjistil přesně, jaká ta přesnost je (naproti tomu, co tvrdí), tak zjistíš, že míra, kdy se trefili do černého, není větší než průměrná pravděpodobnost. Jinak řečeno, stejného výsledku by dosáhli dobrým odhadem. Pochop, že Závoj **prostě nelze** prolomit.

Stejně bohužel platí pro média, která se opravdu a upřímně snaží vyřešit své pochybnosti. Nejprve začnou s channelingem a přijde jim to dobré. Ale pak se vloudí strach a začnou pochybovat. Začnou přemýšlet, jestli to celé není jedno velké pomatení mysli.

Z: To se mi jistě stalo také!

BR: Správně. A co se ti stalo potom, se stane jiným v podobné situaci také. Pokusí se uklidnit své pochyby a začnou požadovat důkaz. Jasný, ověřitelný, nepopíratelný **důkaz**. A pokud hledáte důkaz, tak, kvůli Závoji, najdete pouze víc důvodů k pochybám. Pokud ve svém pátrání po důkazu oslovíte duchovní bytost s poměrně nízkou vibrací, může vám naslibovat všemožné úžasné věci. Ale budete opiti rohlíkem a nejen že nikdy nezískáte ten důkaz, ale také obdržíte různé *padělky* a, odvážím se říci, *zmatení*. Pokud na druhou stranu zůstanete konzervativní v myšlence mluvit pouze s bytostmi s vyššími vibracemi, budete jemně učeni se zbavit své potřeby důkazu a spíše se učit vytvářet výsledky, po kterých toužíte.

Třetí možností je, že vaše vlastní duše může v touze po důkazech zkreslovat látku, kterou obdržíte.

Z: Proč?

BR: Protože požadovat důkaz prostřednictvím někoho mimo sebe,

je ve skutečnosti druh duševní neurózy. Není **žádný** důkaz ničeho mimo vás. Protože vaše pravda je uvnitř vás. Pokud narazíte na tu „jedinou pravdu“, je to „jediná pravda,“ protože ji schvaluje vaše vnitřní vědomí. V opačném případě je to jen další pohádka. Dokud požadujete, aby nějaká jiná bytost tvořila vaši pravdu za vás, pouze si zkreslujete vlastní optiku. A dokud jste plni strachu a pochybování o sobě, nevěříte si, abyste mohli vyslovit vlastní pravdu a najít vlastní cestu a vytvořit vlastní realitu, je vaše optika znečištěna a vaše vnímání bude zakalené.

Takže je tu vcelku zajímavá ironie:

Kdo chce z channelingu získat prokazatelná, ověřitelná fakta, často obdrží zprávy, o kterých lze, z jednoho nebo druhého důvodu, velmi zjevně pochybovat anebo jsou přímo špatně.

Kdo chce prokázat, že jsou oprávněným zdrojem pravdy, často vytvoří důkazy, že je podvodníkem.

Kdo zastává pozici pochybování, často najde více důvodů k pochybnostem.

A tohle všechno je krásná ukázka toho, jak se zákon zmatení vztahuje na channelované zprávy. A také ti dává náhled na to, jak se vztahuje obecněji. Ve zkratce, pokud chceš mít svobodnou vůli, nemůžeš odebrat právo pochybovat. Tvé právo vidět to jinak nemůže být odebráno. Tvé právo stvořit to jinak nemůže být odebráno. Tvé právo udělat jiné rozhodnutí nemůže být odebráno. Vždy musí být prostor k malému chaosu a malému zmatení.

Pokud se na to podíváš správně, tak to je úžasná a krásná věc. Znamená to, že vždy budeš mít možnosti. Vždy budeš mít svobodu. Vždy můžeš vyjádřit svou vůli. Kreativitu lze použít v každé situaci. Zázraky se můžou dít. Může se dít úžas a potěšení. Můžeš vždy obdržet něco neočekávaného.

A to je základ. Pokud by vše bylo dáno, uspořádáno a zkroceno, nebyl by důvod se snažit o cokoli; výsledek by byl jistý a nebyla by tu žádná výzva, žádné učení, žádný růst. Pokrok a život by přestal.

Takže ti doporučuji záhady spíš přijmout než jimi opovrhovat. Je úžasné, že nic není nikdy úplně jisté, uspořádané a mrtvé. Vše je stále živé, mění se, v pohybu a překypuje překvapením a tajemstvím.

Ale abych se vrátil k původní myšlence... možná už teď chápeš, že snažit se o konkrétní věci, snažit se najít důkaz pro naše slova, a požadovat, aby byla věčně **pravdivá**, je kontraproduktivní.

Z: Páni. Ano. Takže hádám, že bych měl konečně přestat s hledáním důkazů, co?

BR: Řekl bych, že kdokoli, kdo hledá důkazy, ve své touze ve skutečnosti potvrzuje své pochybování. Že věří, že to tak **není**. Pokud, jak tvrdím, jsi tvůrce své reality, tak každá podpůrná myšlenka bude mít za následek důkaz slučitelný s touto myšlenkou. Takže, nejen že to názorně ukazuje zákon zmatení, ale také to, že jsi tvůrce své reality (což je další zákon). Ale o tom více později. V tomto tématu jsme postoupili už dost.

Pokud mohu sled myšlenek nasadit zpět na koleje: Tvrdil jsem, že existuje konstrukt vědomí zvaný Závoj Nevědomosti, který je velmi silně podpořen vašimi zážitky (ale samozřejmě funguje tak dobře, že i o něm můžete pochybovat, pokud chcete). Důsledek tohoto Závoje je, že jedna z nejzákladnějších pravd tvorstva, že vše je Jediné, nemůže být nade vší pochybnost prokázána.

Z: Ale to znamená, že vše, co jsi mi teď řekl, je pouze jeden z možných pohledů, stejně jako jakýkoliv jiný? Že všechny pohledy jsou stejně platné?

BR: Ano. Přesně. Nikdy nesud přesvědčení nebo pohledy jiného. Nikdy nepředpokládej, že tvoje jsou více platné, než jeho. Ale co můžeš, **a měl bys**, je se snažit vylepšovat své vlastní pohledy a přesvědčení, aby ti co nejvíce sloužily. Ve svých rozhovorech s tebou ti dám mé vlastní porozumění a pohledy na věc. Dávám ti je s jediným účelem, aby ti pomohly se zmocnit sám sebe, najít sám sebe a pomoci ti si vzpomenout, kým **doopravdy** jsi. A tak i když doufám, že to, co tu čteš, ti poslouží, měl by sis ustanovit vlastní pravdu výběrem z toho, co je nabízeno. Pokud ti to něco říká, tak zde nacházíš pravdu sám

pro sebe—tvoříš si vlastní pravdu ze znalostí, které jsou předány. Pokud ti to nic neříká, tak to není „špatně“, tvá pravda tě jednoduše vede někam jinam než mne.

Jsou ti k dispozici různé množiny pravd a každá tě zavede na jinou cestu a všechny jsou si rovné. Některé ti poslouží na chvíli a potom už budou bezcenné, když se ty a tvoje podmínky změní. Některé ti způsobí bolest a nakonec tě donutí od nich upustit. Jiné ti poslouží věčnost a přinesou ti čím dál větší lásku k sobě a vnitřní klid na tvé cestě zpět k blaženému spojení s jednotou všeho. Má pobídka k tobě a tvým čtenářům je se dobře podívat na pohledy, které jsem ti v těchto rozhovorech nabídl. Navrhuji, že jsou toho posledního typu. Jsou součástí mé služby této realitě a mým příspěvkem k procesu povznesení, který se nyní odehrává. Ale hlavně tě nabádám k tomu, abys následoval své srdce a věřil své vlastní pravdě a intuici více než jakýmkoli slovům kdekoli... včetně těchto.

Z: Chápu. Díky. Teď jsem zmatený. Říkal jsi, že prokážeš jednotu. Ale pak jsi akorát řekl, že to nejde kvůli Závoji. Takže jak?

BR: Řekl jsem „víceméně“ prokážu, vzpomínáš? Ptal jsi se, proč „víceméně“. Tohle je má odpověď.

Z: Aha. Správně. Takže pořád dostaneme ten menší nebo větší důkaz?

BR: Ano. Ale tohle je dobré místo si odpočinout. Prosím, nazvi tento rozhovor „Závoj Nevědomosti“. Je to první část tématu „Co je jednota?“. Příště budeme pokračovat.

Z: Dobře, super. Takže příště bude... ?

BR: Příště můžeme navázat na znalost, že existuje Závoj, který zneumožňuje přímý důkaz. Ale přednesu nějaké dobré důvody toho, že „vše je Jediné“. Čtenáři se sami můžou rozhodnout, jak blízko to bude skutečnému důkazu. Jako vždy se pokusím nezpronevěřit proti Závoji.

Z: Dobře, super. Tak na shledanou příště!

Kapitola 4

Vědecký důkaz jednoty

Zingdad: Ahoj BR.

Můžeme pokračovat v našem průzkumu otázky „Existuje důkaz jednoty?“

Boží Radost: Ano, samozřejmě.

Jak již víš, smyslem diskuze o „Závoji Nevědomosti“ bylo, že ne, nebudeme schopni důkazu. Ne ve smyslu, že bychom mohli prohlásit něco, o čem se nelze přít nebo co nelze vyvrátit. Ale předneseme pár silných argumentů, které našemu čtenáři něco řeknou, či nikoliv. Někdo to bude chtít nazvat „důkazem“ ve smyslu, že to přináší pádný důvod pro to, o čem již ví, že tak je; jiní se můžou rozhodnout v mé argumentaci najít díry a popřít ji a říci, že **není** důkazem. Oba úhly jsou stejně platné a ani jeden nevyklučuje ten druhý. Každý čtenář se rozhodne sám, kde vidí svou pravdu.

Z: Okamžik, prosím. Nejsm si jistý, jestli se spokojím s celou tou „tvou pravdou“ a „mou pravdou“ a tím nesmyslem, že „všechny pravdy jsou stejně platné“. Nenaznačuje slovo **pravda**, že je něco **pravdivé**? Chci říct **pravdivé** pro každého?

BR: To možná naznačuje tobě. Pokud to tak je, velmi brzy zabředneš a octneš se v nekonečné při sám se sebou, svým životem a všemi ostatními.

Vidím, že ti to činí trochu potíží. Už jsme se toho dotkli, ale vrátím se k tomu a tentokrát poskytnu hlubší výklad.

Pokud trváš na tom, že existuje pouze jedna pravda, která je platná ze všech úhlů pohledu, pak také trváš na tom, že ty a všichni kolem, ať jsou kdekoliv, musí mít stejný úhel pohledu. Což se zjevně nestane. A co hůř, trvat pouze na jedné pravdě znamená, že není žádný prostor pro změnu a růst. Ve výsledku trváš na tom, že všichni a všechno v celém vesmíru musí zažít život úplně stejně jako ty. A co je ještě horší; přišel jsi na to, není-liž pravda, že některá tvá silná přesvědčení z mládí časem trochu zeslábla? A jiným věcem, kterým jsi dříve nevěřil, teď věříš. To je růst. Stává se to všem. Takže nyní, pokud trváš na tom, aby všichni měli stejný názor na pravdu jako ty, pak vlastně trváš na tom, že všichni, včetně tebe, se musí přestat vyvíjet a růst, aby jejich úhel pohledu zůstat neměnný! Tohle se zjevně nemůže stát a nestane. Ale ti, co jsou odhodláni, že to tak musí být, že oni mají pravdu a ostatní s nimi musí souhlasit, zjistí, že je štve ten svět kolem a jeho „zvrácenost“. Často mají pocit, že musí s celým světem zápasit, aby ho „opravili“, „narovnali“, v souladu se svými očekáváními. Což opravdu nikdy nebude. Takové bytosti si vytváří svět utrpení a konfliktů, který neskončí, dokud oni sami nepovolí a nenechají ostatní vyjádřit svou vlastní, jedinečnou pravdu.

Takže vidíš, že tvé přesvědčení o pravdě je závislé na tvých zážitcích a podnětech a tvém přemýšlení o nich. Pokud něco zažiješ, tak jsi přesvědčen, že je to pravdivé. Takže logicky, pokud někdo zažije něco jiného, budou mít jiné přesvědčení. Takže pokud se sejdou dvě bytosti, aby spolu probraly svá přesvědčení o životě, ukáže se, že některé méně vyspělé duše se, jak již bylo naznačeno, spolu pohádají, aby se pokusily docílit shody. Na druhou stranu, dospělejší duše přijmou rozdíly v přesvědčeních. Ale jen mistr pochopí, že jiný úhel pohledu je pro ně nabídnutým darem. Zeptej se: „Za jakých podmínek by **obě** tyto věci mohly být pravdivé?“ A začneš přemýšlet jako mistr. Pak si sáhneš na nadřazenou pravdu, která ti umožní ještě širší perspektivu, než jakou jsi získal ze svých vlastních zkušeností. Pak začneš růst nejen ze svých zkušeností, ale také ze zkušeností ostat-

ních!

Například: nebe je modré. Pokud bych ti řekl, že je růžové, jak bys zareagoval? Jako nevyspělá duše a řekl bys, že jsem bláznivý, pošetilý a mýlím se? Jako dospělá duše, která pochopí, že můžu věci vidět jinak? Anebo jako mistr, který se natáhne za větším poznáním: že některá nebe jsou modrá a některá jsou růžová a že možná barva nebe je výsledkem jeho plynného složení a že jsem z jiné planety, kde je jiná atmosféra. Pak logicky musí existovat různé **jiné** barvy nebe. „Jak skvělé, jak strhující!“ vyvodí mistr. A o kolik lepší než se hádat!

Takže ti vřele doporučuji, abys pochopil, že to, o čem jsi přesvědčen, je pouze „tvoje pravda“. Je to to, co pokládáš zatím za pravdivé. Nic víc. Dovol své pravdě, aby se mohla změnit. Buď vstřícný faktu, že ostatní jsou o něčem stejně přesvědčeni jako ty. Zjistíš, že to je docela zdravý psychologicky-duchovní postoj. Umožní ti to být přizpůsobivý v jednání s ostatními, kteří mají jiný názor. A umožní ti to být přizpůsobivý sám k sobě, když porosteš a nutně zjistíš, že ti už neslouží to, o čem jsi byl dříve přesvědčen. Tímto způsobem porosteš za cenu nejmenší bolesti. Pokud přijmeš tento postoj, přinese ti větší klid a soulad. A umožní ti začít přemýšlet jako mistr.

Do celého tématu o pravdě pronikneš mnohem hlouběji, až svým čtenářům představíš našeho milovaného společníka, bytost zvanou 8. Je v těchto konverzacích opravdu dobrý. Ale než se tak stane, abychom mohli pokračovat dále, prosím přijmi, že **já** jsem přesvědčen, že každý člověk má jiný názor; každý je přesvědčen o jiných věcech.

Z: Dobře. Argumentoval jsi velmi přesvědčivě. Takže říkáš, že ničí pravda není lepší než pravda kohokoli jiného?

BR: „Lepší?“ To je docela bezvýznamný soud o hodnotě. Já říkám, že pravda každého člověka je stejně platná jako pravda kohokoliv jiného, pokud jim slouží na jejich cestě.

Naznačuji ti, že tvoje pravda je lešení, na kterém stavíš svou realitu. Pravdy některých lidí nedovolují příliš velký rozsah pro stavbu. Možná je to lešení příliš malé nebo omezující. Anebo je konstrukčně nespolehlivé a cokoli, co na něj pověsíš, ho může zbortit. Taková pře-

svědčení způsobí jejich majiteli velkou duševní újmu. Naopak pravdy jiných jsou jednoduché, jasné, a silné ve své podstatě. Lze na nich bez obtíží hodně vystavět. Taková přesvědčení přináší svým majitelům hodně potěšení a radosti ze života. A tak se z tohoto popisu může zdát, že ten druhý typ je zřejmě „lepší“. Ale je opravdu hodně duší, které jsou velmi hrdé na to, že mají přesvědčení, která jim ubližují. Drží se jich, protože je to pro ně tak správné... protože, jak říkají, to jsou pro ně správná přesvědčení. A kdo jsi ty nebo já, abychom jim řekli, že se mýlí? Musí se rozhodnout sami a musí se držet toho, co považují za pravdivé. Každý musí jednoduše přijít na to, co je pro něj správné; co jej nějak oslovuje, a „lepší“ s tím nesouvisí.

Důvod, proč jsem teď tady a mluvím s tebou je tento: chci se s tebou podělit o svá přesvědčení. Hluboce věřím, že to, co mohu nabídnout, může být velmi cenné pro kohokoliv, kdo chce povznést své vědomí, kdo chce najít sebelásku, lásku ke všemu a vnitřní klid. Jsem tu teď a bavím se s tebou, abych ti nabídl mou pravdu jakožto tu, která vede ke sjednocenému vědomí, celosti, lásce, pokoji a konečkonců i k nejvyšší možné **radosti**. Shledáš, myslím, že ti poskytne to „lešení pravdy“, na kterém můžeš postavit realitu, která je opravdu radostná. Pokud by pro tebe bylo správné začlenit to, o co se chci podělit, do tvých přesvědčení, pak v sobě objevíš skvostné, krásné, úžasné Já, které bude ve stavu jednoty se Vším, co je. Mocný tvůrce, který je úplně v souladu se Vším, co je... s Bohem.

Tvrdím ze své rozsáhlé, vícerozměrné zkušenosti, že můj pohled podpoří cestu k povznesení. Ano, můžeš dojít k povznesení jinudy. Ale sada přesvědčení, kterou nabízím, je cestou **radosti** a je zcela jistě šťastnou cestou.

Takže nabízím svou pravdu jako dar komukoli, kdo čte toto dílo. Ale má se to tak: můžeš tento dar přijmout, nebo nechat být, jak se ti hodí. Můžeš si dokonce vzít ty kousky, které se ti líbí, a zbytek nechat. Nebo si jej můžeš vzít, zkusit to chvíli, a pokud se ti nebude něco líbit, tak jej vyhodit. Cokoli chceš dělat s tímto darem mé pravdy, je tvoje věc a mně to nebude vadit. Ale pokud přijmeš jakoukoli část nebo celý dar, pak **jsi** zodpovědný za to, co přijímáš. To, co si vezmeš,

bude tvoje, protože jsi se k tomu přihlásil. A ty jsi pak zodpovědný sám za sebe, svou pravdu a své bytí.

Z: Dobře, děkuji za vysvětlení. A tyto podmínky jsou pro mě přijatelné. Tak to bude a **mělo by být**, pokud se máme chovat jako dospělé duchovní bytosti. Že sami tvoříme a rozhodujeme se... a pak na sebe bereme zodpovědnost za naše rozhodnutí a výtvořiny. Takže díky.

Dobrá tedy, věřím, že teď už jsem konečně připraven osvojit si myšlenku, že každý máme svou pravdu. Že pravda je zcela subjektivní věc, jedinečná z každého úhlu pohledu.

A tak bychom se, s tímto poznáním, možná mohli vrátit k původnímu tématu?

BR: Dobře, pojďme na to. Řekl jsem, že víceméně prokážu, že Bůh je jediný se Vším, co je, že ano?

Z: Ano.

BR: Dobře, pokud chceš argumentovat, obvykle nejjednodušší je znát pohled protivníka. Pokud chceš říct, že „*Bůh je jediný se Vším, co je,*“ tak nejspíš nejradikálnějším protikladem by byl pohled ateisty. Protože ateisté popírají samotnou existenci Boha, nejspíš nepřijmou ani nic, co bychom mohli o Bohu říct. Je to tak?

Z: Správně. S ateistou se těžce pře.

BR: Je to tak, protože ateisté jsou obvykle hrdí na to, že uvažují logicky a racionálně. Jen tak ti nespoknou každou báchorku, kterou nelze empiricky ověřit. Tvrdí, že vesmír lze vysvětlit, aniž je potřeba Boha, a protože neexistuje žádný přímý důkaz Boha, tak co všichni blbnou s těmi náboženskými nesmysly? A jejich pohled na věc je, díky Závoji, samozřejmě velmi soudný. Pokud trváš na tom, že není nic, co nelze přímo vnímat smysly, pak se samozřejmě může zdát, že duchovní názory jsou pouze pověry a nesmysly.

Z: Takže jim nelze dokázat jednotu?

BR: Zadrž. Ne tak rychle. Racionálně uvažující lidi mám velmi rád a ctím je. Vědecké poznání je krásná věc a pomohla lidstvu nesmírně

prohloubit zkušenosti. Nechci rozehrát úplně novou úroveň hry, jen abychom v této úrovni opustili všechny naše ateistické přátele. Takže mám pro ně v rukávu malé překvapení. Víš, Závoj se už nějakou dobu zkracuje.

Z: Co to znamená—Závoj se zkracuje?

BR: Znamená to, že postupně je jednodušší a jednodušší proniknout do neznáma. Pomalu jde lépe zjistit, že ve skutečnosti nějaký Bůh je a všichni a všechno jsou jeho nedílnou součástí.

Z: **Tak to pozor!** Tak co tedy bylo všechno to o významu a důležitosti Závoje? Pokud je to tak úžasná myšlenka, proč ji opouštíme?

BR: Skvělá otázka! A odpověď: bez ohledu na to, jak se ti hra líbí, a bez ohledu na to, jak důležitý je vědecký experiment, hry i experimenty vždy jednou skončí. Jednou účastníci řeknou, „*Máme, co jsme potřebovali, pojďme dělat něco jiného.*“ To je velmi, velmi hrubé převyprávění toho, co se tu děje. Tato hra (nebo experiment), vaše realita, je uprostřed velmi zásadních změn, aby mohla být konečně elegantně a s radostí ukončena.

Pochop, duchovní bytosti vyššího řádu, které se starají o plánování, vytváření a postupné odvíjení této reality, jsou velmi milující bytosti. Mají tě rádi a ví, že ve skutečnosti **jsou** tebou. Takže ačkoli nařízení zní, že hra musí jednou skončit, touží dát všem v systému jakoukoli možnou příležitost se probudit, abys byl připraven, schopen a chtěl odejít ze hry dříve, než spadne opona.

Takže ačkoli je Závoj úžasně hodnotný, je užitečný hlavně k tomu, aby dovolil zůstat ve hře těm, kteří zůstat chtějí. Umožňuje vstoupit do rozdělení a umožňuje ti tam zůstat. Teď, když je spíš žádoucí se probrat, vytáhnout se do vyšších rovin vědomí a nakonec z této reality odejít, je také žádoucí, aby se Závoj stal postupně průsvitnějším. Časem se stane kratším a kratším, až nakonec skrze něj jednoduše všichni uvidí.

Z: A pokud závoj znemožňuje poznat jednotu, tak jeho zprůhlednění znamená, že bude nemožné **neznat** jednotu?

BR: Velmi bystré, ano. Jednota je konečnou pravdou. Takže pokud je Závoj průhledný, jednota všeho, bude doslova ta nejvíc do očí bijící věc.

A až bude Závoj úplně odstraněn, tak pro tebe zůstane pouze jednota a žádné rozdělení.

Z: No, vlastně jsem si i za svůj krátký život všiml, že se Závoj zkracuje. Zjišťuji, že „venku“ ve světě je čím dál více duchovního povědomí. Zdá se, že čím dál více lidí se probouzí. A také sledávám, že je pro mě postupně jednodušší posouvat můj vlastní duševní rozvoj. Mé vlastní povznesení. Znamená to, že se to děje všem? Zažijí také něco podobného například ateisté?

BR: Ne. Ne každý se staví k věcem jako ty. Nezapomeň, že všechny úhly pohledu jsou stejně platné. A tak být ateistou není samozřejmě v podstatě nic **špatného**. Je to velmi rozumná, logická reakce na tuto realitu. A ateista se z definice nevidí na jedné nebo druhé „duchovní cestě“. Ale ateista nebude potrestán za svůj zcela rozumný postoj! Každý **musí** mít na výběr, jestli uvidí jednotu a tím se povznesou do vyšší úrovně reality. Takže jak zažije ateista zkrácení Závoje? Jistě se těm, kteří zakládají svůj ateismus na vědeckém poznání a empirii, otevírají nové zajímavé možnosti. Se zkrácením Závoje se povědomí o jednotě začíná dostávat do všech možných, dříve nepřístupných oblastí. Jinak řečeno, věci, které vždy byly nevysvětlitelné, začnou teď být pochopitelné v souvislosti s pronikavým jednotným vědomím.

Z: Prakticky? Co to přesně znamená?

BR: Znamená to, že kdo bude chtít opravdu pochopit materiální svět, kdo hluboce zkoumá podstatu hmoty, gravitace, energie, vesmíru a světla (jmenujme pár věcí), začne nacházet čím dál více důkazů věčné jednoty všeho.

Z: Opravdu? Jak?

BR: První záblesky toho už nějakou dobu existují. Fyzikové zabývající se kvantovou mechanikou se snaží pochopit tvou realitu zkoumáním podstaty hmoty na nejmenších měřítkách. Mohu srdečně do-

poručit, aby sis našel dobrou knihu o kvantové mechanice. Najdi si něco, co ti vysvětlí očima laika. Anebo si to najdi na té úžasné věci, které se říká internet. Budeš šokovaný objevy a jejich důsledky. Dám ti jeden příklad: tito fyzikové, když se snažili vysvětlit, proč se prťavé částice chovají tak, jak se chovají, přišli na teorii, která tvrdí, že nemůže dojít k žádné kvantové reakci bez toho, aby u toho bylo vědomí, které to pozoruje. Jinými slovy, vědomí předchází vši hmotě. Pokud zastáváš názor, že k první kvantové reakci ve vašem vesmíru došlo na začátku „Velkého Třesku“, tak v zásadě říkají, že u toho musel být „někdo“ před Velkým Třeskem, aby tuto první reakci pozoroval. A také to znamená, že od dob Velkého Třesku muselo být vědomí všude, aby pozorovalo každou jednu reakci, ke které kdy došlo.

Tak tedy kdo—nebo co—navrhuješ, že by mohlo být to nesmírné pole vědomí, které bylo schopno pozorovat každou reakci, která kdy byla a která kdy bude, na nejmenším měřítku, které kdy lidstvo poznalo?

Pokud to není Bůh, tak to musí být něco velmi podobného, ne?

Z: To je úžasné!

BR: Velmi. A chci ti povědět ještě o jedné věci. Říká se jí energie nulového bodu. Byla navržena Einsteinem a nyní je obecně uznávanou ve vědeckých kruzích. V podstatě jde o popis „základního stavu“ vašeho vesmíru. Je jím pole, které se nachází všude a neustále. Je to pole neomezené energie. Ale nelze jej obyčejně pozorovat, protože je všude. Toto pole lze pouze pozorovat skrze jeho změny.

Z: Nechápu.

BR: Dobře, co kdybych to přirovnal: pokud je vzduch kolem tebe nehybný a má tělesnou teplotu, je pravděpodobné, že si ho všimneš?

Z: Hádám, že ne.

BR: Nevšimneš. Ale nemožnost jej vnímat neznamena, že ve skutečnosti nejsi na dně oceánu molekul vzduchu. Je všude kolem tebe a kilometry nad tebou a tlačí na tebe ze všech stran. Měl by sis být intenzivně vědom tohoto tlaku. Ale nejsi. Z větší části proto, že je neměnný.

Pokud se tlak změní, rozvíří se vánek, aby tlak vyrovnal. Pak si jej všimneš. Pokud se změní teplota a tvé tělo začne ztrácet nebo nabývat teplotu z okolí, pak to cítíš. Chápeš? Je pro tebe opravdu těžké si všimnout něčeho, co se nemění, protože neexistuje odchylka k měření. Věci, které se nemění, se těžko vnímají.

Z: Dobře. To chápu. Děkuji.

BR: Takže pole s nenulovou energií nulového bodu je pole s nekonečnou energií, které je všude a neustále. Existuje ve stejné míře v nejhustší hmotě v jádře zhroucených hvězd, stejně jako v nejřidším vakuu hlubokého vesmíru. Je všude a je vždy nekonečná.

Z: Ale pokud je tato energie nekonečná a je všude, proč ji nemůžeme použít k napájení našich aut a domů? Místo fosilních paliv a tak dále?

BR: Možné to jistě je. Překáží vám jeden malý a jeden velký problém. Tím malým problémem je objevení vhodné technologie, která by vám to umožnila, a tím mnohem větším problémem je uvedení této technologie do popředí, aniž by vám v tom zabránily jisté osobní zájmy. Ale toto je velmi kontroverzní šálek kávy a nechci s tím teď trávit mnoho času. Jenom chci, abys pochopil ten pojem, abych se dostal ke své pointě.

Z: Dobře. Takže jsi říkal, že existuje ta nekonečná energie, která je pořád všude...

BR: Správně. Pamatuješ si na minulý rozhovor, kde jsme říkali, že všechna hmota je vlastně energie?

Z: Pamatuji.

BR: Takže co chci říct, je, že bude dokázáno, že tato energie, která tvoří všechnu hmotu vašeho vesmíru, pochází z nekonečné energie tohoto pole. Jsou to výkyvy (jako vlny či vlnky) tohoto pole, které vytváří nejzákladnější stavební prvky hmoty: částice.

Problém je, že vlny nejsou stabilní. Pohybují se. A interferují spolu a navzájem se ruší.

Z: Proč je to problém?

BR: Protože by k tomu docházelo tak často a opakovaně, že by nevznikla žádná hmota. Částice by se objevily a pak zmizely. Ve vesmíru by nebyl jediný atom. Všechna hmota, která nyní **existuje** v podobě tvého těla, tvé planety a tvého vesmíru, by se prostě velmi rychle rozptýlila v chaos a navrátila zpět do energie pole.

Z: Proč?

BR: Protože pokud je hmota nakonec složená z energetických vln, co jí brání se rozptýlit? Umíš si to představit? Pokud jsou částice, které dohromady vytváří tvé tělo, složené z vln, proč se tyto vlny nerozptýlí jako ostatní vlny? A nebo proč se vrcholky a sedla prostě navzájem nevyruší a nezpůsobí, že se tvé tělo rozptýlí? Proč místo toho vypadá tvé tělo neměnné?

Co chci říct, je, že vaši vědci budou chápat toto pole tak, že bude zřejmé, že všechna hmota je v podstatě složená ze složitých vztahů mezi fluktuacemi tohoto pole. Ale nebudou schopni pochopit, proč tyto fluktuace zůstávají stabilní. Budou se ptát, *„pokud je to všechno jen fluktuace energie, proč se nezvrhnou v chaos?“* A je zřejmé, že nezvrhnou. Tvé fyzické tělo je jedním z takových energetických systémů. A je zřejmé, že udržuješ jistou tělesnou celistvost. Tvé tělo existuje v očekávané podobě v každé chvíli, aniž by se zvrhlo v chaos. Takže toto se může zdát neslučitelné a matoucí. Ale krása je v tom řešení; jak jsem říkal dříve, vaši teoretičtí vědci již začali mluvit o pojmu vědomí. Nuže, musíme se na vědomí odvolat ještě jednou. Jediná hypotéza, která vyřeší problém a bude dávat smysl, je ta, která chápe, že hmota ve vesmíru se nerozprchne, protože vše ve vaší realitě má svůj vzor ve vyšší dimenzi. Toto velmi doslovně naznačí, že tam někde musí být „někdo“, kdo vytváří (nebo si představuje) každý prvek vaší reality a udržuje tento obraz (nebo vzor) ve své kreativní mysli.

Z: Takže naznačuješ, že tento vzorník, který existuje ve vyšší dimenzi, funguje jako forma, do které můžeme tyto částice nalít?

BR: Ne, to není to nejlepší přirovnání. Je potřeba dalšího vysvětlování, než se dostaneme k dobrému příměru. První věc, kterou musíš

počopit, je, že tyto vlny nestojí na místě. Tečou kupředu bez hranic. Takže spíš chápej tyto vzory jako překážky, které způsobí v tomto proudu vír. Například pokud otevřeš kohoutek a budeš pozorovat proud vody a pak do něj strčíš prst, můžeš pozorovat, co se stane s tím proudem kolem tvého prstu. Pokud budeš prst držet bez hnutí, v proudu se vytvoří „tvar“ kolem tvého prstu a tento „tvar“ zůstane celkem stabilní a neměnný. A to i přes to, že materiál (voda) tvořící tvar je v neustálém proudu. Rozumíš tomu?

Z: Ano. To dává smysl.

BR: Takže pojďme použít tento příměr. V poli s energií nulového bodu jsou vlnky. Tyto vlnky způsobí, že ve vaší realitě vzniknou částice. Na nejzákladnější úrovni je vytvořeno několik vzorů, které způsobí, že se tyto částice začnou pohybovat způsobem, který je propojí do vzájemného tance. Jakmile jsou takto spjaty, začnou vytvářet větší částice jako elektrony nebo protony, které dohromady tvoří atomy. Některé částice, propojené jedním způsobem, dají vzniknout elektronu. Jiné, propojené jiným způsobem, dají vzniknout protonu. Vše to souvisí se způsobem, jakým se dají tyto částice propojit.

Z: To je pro mě těžké si představit.

BR: Ano, vysvětluji věci, u kterých se nemáš téměř čeho chytit. Pokud tě to **opravdu** zajímá, měl bys nejdříve jít a nastudovat si, co říkají vaši vědci, abys měl základ, na kterém lze stavět. Používám to pouze k vyobrazení mé filozofické pointy.

Z: Dobře. Prosím pokračuj.

BR: Děkuji. Pointa je ta, že už i na této základní úrovni reality existuje spolupráce mezi dvěma Bohu podobnými bytostmi. Jedna je to nekonečné pole energie, které bylo nazváno polem s energií nulového bodu. Druhá je vědomí, které vytváří ty formičky, které způsobí, že energie tvoří stabilní vzorce a tím iluzi hmoty ve vašem vesmíru.

Z: Aha. Takže říkáš, že časem těm, co nadšeně sledují vědecký vývoj, vzniknou důkazy o Bohu?

BR: Jistě je to donutí si klást některé velmi zajímavé otázky! Bude čím

dál těžší nedojít k závěru, že vědomí existuje nezávisle na lidském mozku.

Z: Dobře, ale teď jsem zvědavý. Co se stane s atomy, že se nakonec stanou lidmi, planetami, hvězdami a tak?

BR: Och. Tímto příběhem bychom se prokousávali velmi dlouze a složitě. Protože to vidím jako nepodstatné pro **tento** rozhovor, jakožto jsem svou pointu již vyjádřil, řeknu pouze, že existují složitější a složitější vzorce. Takže první vzorce vytvářejí částice. Další používají ty předchozí, aby vytvořily atomy. Pak molekuly. Pak složitější věci. V podstatě chci říct, že jsou vzory složené z vzorů složených z vzorů. Čím jednodušší je vzor, tím je častěji použit v jiných, složitějších vzorech. Tvé tělo je ohromující souhra obrovského počtu vzorců různých úrovní složitosti. Poslední, nejvyšší úroveň vzorce udržuje duch tvého těla. Ale to je také povídání na jindy.

Z: Dobře, napíšu si, že se k tomu mám vrátit. Ale pro teď chápu, že tvoje pointa byla, že hluboké porozumění hmotě, která tvoří naše těla a naši realitu, je, jak říkáš, ve vzájemném působení vědomí a pole s nekonečnou energií. Výborně! Co bude dál?

BR: Ne tak zhurta. S tímto tématem jsem ještě neskonal. Je tu ještě jedna Bohu podobná věc, kterou můžeme pochopit.

Z: Dobrá, tak povídej.

BR: Vraťme se k přirovnání s proudem vody. Pamatuješ, jak jsem říkal, že proud teče kolem toho „vzoru“ a to vytváří obraz?

Z: Ano. Voda proudí.

BR: Správně. Takže co ti řekne, že ten „proud“ pole s energií nulového bodu prochází skrz tebe? „Nedržíš“ se ho a nesídlí v tobě. Proud vlnek teče souvisle do tvého těla a ven z něj. Jediným důvodem, proč vůbec tělo existuje, je, že tvé tělo je v místě soutoku všech vzorců. Ty vzorce stojí na místě, ale ta energie ne.

Z: Dobře, to je zajímavá myšlenka. Ale při vší úctě... a co má být?

BR: Ha! Co má být? Řeknu ti, „co má být!“ Znamená to, že neexistuje

žádný předěl mezi tvým tělem a čímkoli jiným ve vesmíru. Tvé tělo a každá jiná osoba a věc ve vesmíru jsou všichni **ta samá věc**.

Z: No tedy!

BR: Ano! Pojdme ještě zpět k té vodě. Pokud bys držel ve vodě dvě formičky, jednu nad druhou, a viděl dva různé „tvary“ víření ve vodě, viděl bys, že ty tvary jsou různé, ale nepřemýšlel bys o nich jako o dvou různých „věcech“, nebo snad ano?

Z: Ne. Je to všechno jen voda, ne?

BR: Správně. A tak je tu třetí Bohu podobná věc, která vědecké hlavy udiví: vyjde najevo, že všechny věci jsou jedno a totéž. Nic, co lze pozorovat, není oddělené od ostatního. Jsou to jen různé tvary v jedné věci. A ta jedna věc teče nekonečně a souvisle skrze všechno.

Z: Páni. To je ve skutečnosti docela hezké.

BR: Jak na nebi, tak i na zemi a jako na zemi, tak i na nebi. Vidiš to? Pokud jsi ochoten se opravdu dívat, uvidíš Boha ve všem. Ale Závoj to dělá pěkně těžkým. A teď se Závoj zkracuje a je čím dál jednodušší skutečně vidět. Říkám, že už teď to je možné rozeznat, ale brzy budou z vědecké komunity padat novinové titulky poukazující na věci jako:

Vše je Jedno.

Vše je úplně a naprosto propojené.

Jednota je nekonečná a bez hranic.

Její podstatou je nekonečná energie.

Podstatou **všeho** je vědomí.

Vědomí prostupuje vším.

Vědomí je větší než hmota a existovalo dříve než hmota.

Z: No ne! To jsou docela pěkná Bohu podobná tvrzení. Pěkně mystická.

BR: Ano. A tohle už od Vědy přichází. Říkám, že se to brzy dramaticky zvýší.

Z: Dobře, takže... pro objasnění. Říkáš, že to pole s energií nulového bodu je Bůh?

BR: Říkám, že je nedílnou **součástí** Boha. A jak to s nedílnými součástmi bývá, není možné, aby nemělo mnoho Božích rysů. Pokud jej budete studovat a pochopíte ho, začnete tyto rysy rozeznávat.

Z: Aha. A kdo vytváří ty vzorce, o kterých jsi mluvil?

BR: Různé tvůrčí bytosti pracující na různých úrovních tvorstva. Ty a všichni ostatní s tebou na Zemi jste zapojeni do udržování mnoha složených vzorů. Jen to ještě nevíte. Ale opět, ty a ty tvůrčí bytosti v této realitě jste nedílnou součástí Boha.

Z: ... a jak to s nedílnými součástmi bývá, nemůžeme jinak než mít Boží rysy?

BR: Přesně tak! Není-liž řečeno, že jste uděláni v obraze Božím? Co to znamená? Že Bůh má dvě ruce, dvě nohy a tak dále? Ne. To je špatný pohled na věc. Znamená to, že Bůh se zrcadlí v tom, čím jste. Jste vědomí. Jste tvůrci. Jste nekoneční a nesmrtelní. Jste **jedno** se vším ostatním, co existuje. A tak dále a tak dále.

Z: Ježíši! A tohle nám řekne Věda?

BR: Ne. Věda umožní vidět věci tímto způsobem těm, kteří budou chtít. Vždy bude možné vidět věci jinak. Jak jsme o tom už dlouze mluvili, dokud bude existovat Závoj, nebude nikdy existovat takový důkaz, že by nebylo možné o něm pochybovat nebo jej popřít. **Musí** to být možné, pokud chceme mít nové myšlenky. Takto si bytosti vytváří samy pro sebe jakoukoli variantu reality k prozkoumání. Takže vaši vědci objeví různé druhy zajímavých skutečností o vašem fyzikálním vesmíru. Bude mnoho možných teorií pro vysvětlení těchto skutečností. Co říkám, je, že model, který zahrne vědomí jednoty všeho, bude nejen možný, ale také poskytne velmi uspokojivé hypotézy. Bude dávat smysl a data budou nasvědčovat tomuto modelu jednoduše a elegantně. Také říkám, že bude možné pochybovat a hledat jiné hypotézy. Některé z nich budou slibné, ale aby fungovaly, budou potřebovat čím dál větší složitosti. Což je v pořádku, pokud máš rád složitosti.

Podtrženo a sečteno: pro ty, kteří mají hodně analytickou mysl, kteří jsou od podstaty přísně logičtí, racionální a vědečtí, kteří si zvolili ateismus, protože neexistují důkazy o Bohu—říkám—pro **ty** bude příležitost vidět Boha v důkazech. Budou schopni porozumět matematickým modelům a opravdu objevit důkaz pro Boha, který je jeden se Vším, co je.

Z: To je fantazie. A kdy to bude?

BR: Už se to děje. Děje se to už teď v hlavách a laboratořích vědců vaší planety. Něco z toho už bylo ohlášeno ve vědeckých kruzích. Více přijde. Ale poslouvej prosím pozorně: pointa je, že každý si bude moci **vybrat**. Pokud si vybereš, že tomu budeš otevřený, najdeš více a více důkazů pro nekonečné, věčné, spojující tvůrčí vědomí. Pro Boha. Pokud si ale budeš chtít zahrát další kolo této staré duální hry, můžeš to odmítnout a vybrat si, že to není důkaz. Každý má svobodnou vůli. A pokud si někdo přeje ponechat své vědomí v duální realitě, má na to právo. Pokud neuvidí světlo, které je mu nabízeno, tak se jej nedotkne. A to je v pořádku.

Z: A pak je ztracen?

BR: Nikdo a nic není nikdy ztraceno! Vše už je **Jediné**. Vždy je, vždy bylo a vždy bude. Vy v duální realitě jste stránky Jediného, kteří si vybrali, že na to zapomenou. To nebylo pro vás „špatně“; bylo to to, co jste chtěli. A teď, když si někteří z vás zvolili rozpomenout se, že jste jedno, nedělá to zbylé, kteří si **nevolí** rozpomenutí, „špatnými“. Stejně jako vy jste v minulých životech nebyli ztraceni v dualitě (ačkoli vám to tak připadalo), tak i ostatní, kteří se nyní nepamatují na to, čím jsou, nejsou ztraceni. Všichni si vzpomenou v pravý a dokonalý čas. Až budou připraveni.

Z: Dobře. Tak myslím, že už to mám. Bude snazší a snazší si uvědomit, skrze vědu, jednotu všeho a základní vědomí, z kterého pramení všechny věci. Pak stejně jako teď se každý bude moci rozhodnout tento pohled přijmout, nebo odmítnout. A ani jedno není špatně. Rozdíl je v tom, že jeden pohled tě posune směrem k povznesení, zatímco druhý pohled ti dovolí zůstat v duální realitě.

BR: Ano. To je dobře shrnuto.

Z: Ale co vědecky nezaložení lidé? Chci říci, že na Zemi je mnoho lidí, kterých se tyto ezoterické teoretické koncepty kvantové mechaniky nijak nedotknou, ne?

BR: Správně. Úplně na začátku tohoto tématu jsem říkal, že použiji vědecký/ racionální/ ateistický postoj jako nástroj pro vysvětlení. V dalším díle použiji náboženský postoj. Ale to pro teď stačí. Dáme si přestávku a budeme pokračovat v příštím rozhovoru, který nazveme „Náboženský důkaz jednoty“.

Z: Již se těším...

Kapitola 5

Náboženský důkaz jednoty

Zingdad: BR, chápu správně, že „nelze“ jednotu prokázat nade vší pohybnost ani z náboženského pohledu na věc?

Boží Radost: Máš pravdu, nelze. Nehledě na to, jak k tomu přistoupíme, lidé budou mít vždy právo a možnost pochybovat či si vybrat jinak. Opravdu to **není** o umlčení ostatních hlasů. Je to o podání pohledu na věc, který si můžeš spolu se svými čtenáři zvolit, pokud osloví tvé srdce. Dříve jsem se k tomu vyjádřil z perspektivy vědy a ateismu, ale ne proto, že bych chtěl nějak útočit na lidi tohoto přesvědčení, nebo je přesvědčit. Vůbec. Jednoduše jsem potřeboval někde začít, abych mohl pádně argumentovat. A teď to zopakuji. Postavím se k tomu jinak a budu argumentovat z jiného úhlu. Tímto novým úhlem pohledu je organizované náboženství. Účelně rozdělím náboženství do dvou skupin: ta, která vidí Boha mimo sebe sama, a ta, která vidí Boha v jednotě se sebou samým. Ta druhá skupina je již ve shodě s mým názorem, takže ji můžeme v rámci této rozpravy nechat být. A tak začneme u toho prvního přesvědčení: pohled, že Bůh **existuje**, ale že Bůh je oddělený od Božího tvorstva nebo vně něj.

Rád bych poskytl jistá pozorování: pokud už někdo věří v Nejvyššího

Stvořitele, pak bych vyjádřil následující rozpor. Když už je Nejvyšší Stvořitel všemocný, tak si to může dělat, co se tomu líbí, je to tak?

Z: Hmm. Minutku prosím. Nejsem si jist, jestli se mi líbí Boha označovat jako „to“.

BR: Ano. Víím. Omlouvám se. Máš kulturní návyk, že „to“ je pro Něj nebo pro Ni jaksi méněcenné. No, obávám se, že tomuto návyku se nepodvolím. Nejvyšší Tvůrce nemá pohlaví. Je daleko, **daleko** nad takovými nepodstatnostmi. Je obojím, žádným a především nad rámcem pohlaví. Takže dokud nebude v češtině lepší slovo pro „*On, Ona a každé jiné pohlaví, které by mohlo být ve veškerém tvorstvu, a všechny dohromady a žádné,*“ zůstanu u slova „To“. Je to opakem pohrdání. Omezit Boha na jedno pohlaví je z mého pohledu mnohem více opovržlivé. Ale jako pokývnutí směrem k citlivějším jedincům budeme psát „To“ s velkým „T“. Bude ti to tak vyhovovat?

Z: Ano, dokonale, děkuji. Ale když už jsem tě přerušil a štourám se v tom, co to jméno „Bůh“? Nenaznačuje to jeden náboženský směr? Neměli bychom spíš říkat „Zdroj“ nebo... něco méně omezujícího?

BR: Dooooooooobře. Pojdme se s tím rychle vypořádat. Žádné jméno nebo označení, které si vymyslíš, nebude kdy stačit. Označení je ze své podstaty příliš zjednodušující. Vylučuje to cokoli jiného. Žádné označení nebude nikdy fungovat jako popis Boha, protože Bůh je vším a ještě více než to. Bůh je nad rámec úplného pochopení a popsání. Takže možná bychom měli spíš na téma Bůh mlčet, protože cokoli o něm řekneme, bude zjednodušením pravdy. Žádná jména, žádný popis a žádné pokusy o pochopení. Ale to by bylo hloupé. Jistě bychom aspoň měli **zkusit** pochopit Boha s tím, co máme? Začít a neustále vylepšovat naše chápání s tím, jak se naše schopnost pochopit zvyšuje? A protože vy na planetě Zemi používáte jazyk k dorozumívání a zlepšování myšlenek, musíme **nějaké** slovo pro Boha najít. Pokud zakážeme slova, nebudeme moci mluvit. A pokud přijdeme s opisným pojmem, pak to bude ještě horší, protože bude ještě více omezující. Takže v zájmu toho, abychom si mohli vůbec povídat, si prostě vybírám slovo, které vám nejvíce řekne z hlediska kultury, ve které se zrovna nacházíte. Pokud bych mluvil o Mocném Zílag-

zogovi (nebo jakémkoli smyšleném jménu), řekl bys „kdo?“ Takže raději začnu mluvit o Bohu, čímž budeš vědět, o čem mluvím, ačkoli pak budu muset svůj pohled na Boha více objasnit. Což je **přesně** to, co teď dělám. Pokud tvůj pohled na Boha je, že je To oddělené od ostatních, tak ti tady říkám svůj pohled na Boha, který je, že To je Jedno a totéž s námi a se Vším, co je. Takže budu používat jméno „Bůh“ a časem pochopíš, co tím jménem myslím. Pokud tví čtenáři raději jiné označení, tak je skromně prosím o jistou volnost v tomto ohledu.

Z: Dobře, chápu. Děkuji za vysvětlení a omlouvám se za přerušení. Mohli bychom prosím pokračovat tam, kde jsme přestali?

BR: Ano, samozřejmě. Pozoroval jsem, že pokud je Bůh všemocný, tak Bůh si může dělat, cokoli se Tomu zlíbí, ano?

Z: Ano.

BR: Takže, pokud by taková Bytost chtěla zažít svět z tvé perspektivy, tak může. Popravdě by mohla, pokud se Tomu zlíbí, zažít svět z perspektivy každé žijící bytosti **najednou**, není tomu tak?

Z: Ano. Hádám, že slovo „všemocný“ znamená, že nejsi ničím omezený. Můžeš dělat cokoliv. Jsem si jist, že včetně toho vidění všeho z každé perspektivy.

BR: Takže jediná otázka je, **jestli** by Bůh po něčem takovém toužilo. Toužilo by Bůh vidět věci stejně, jako je vidíš ty (a všichni ostatní), anebo by Bůh toužilo pohledět na Tvorstvo „shora“ anebo z „odděleného“ místa? Odpovím na otázku takto: co je pro Boha nejláskyplnější perspektivou? Jaký pohled by si Bůh vybralo, který by Bohu poskytlo nejvíc lásky a soucitu s tebou? Zjevně pokud tě má Bůh **opravdu** pochopit, bude Bůh muset chtít zažít život jako ty. Jinak Bůh bude stát bokem a dívat se na tvé malé přehmaty a tápání a uvidí tě jako vadného a rozvráceného. Ale pokud Bůh zažije svět skrz tebe, **jako** ty, tak jistě Bůh nemůže mít pro tebe nic jiného než lásku a soucit. Takže ti dávám na výběr: věříš, že Bůh tě miluje, nebo ne? Velmi hlasitě bych tvrdil, že Bůh **je** láskou. A nabízím ti jednoduchou pravdu, že nejláskyplnější volbou pro Boha je, že Bůh se ne-

vidí jako něco odděleného od tebe. Ale pokud by si Bůh zvolilo vidět věci skrze tvé oči, ale pořád by **vědělo**, že je Bohem, tak by to **nebyla** tvá perspektiva. Tvá perspektiva je **přesně** ta, jak se to jeví pro tebe. Říkám, že nejláskyplnější věcí pro Boha je mít **přesně** stejnou perspektivu jako ty. Bůh tedy zažívá svět skrze tebe, **jako ty!** A to i když o Bohu nevíš nebo nevěříš na Boha nebo jakkoli jinak. Bůh je stále v tobě. A v každé jiné možné perspektivě. Takže Bůh nenahlíží pouze některými nábožnými či „bohabojnými“ perspektivami, když se chovají slušně! Ne. To je podmíněčná láska. Já říkám, že bůh je bezpodmínečná láska.

Z: Říkáš to. Ale můžeš to prokázat... že nás Bůh miluje bezpodmínečně?

BR: Opět, mohu pouze silně argumentovat. Můžeš si věřit, čemu chceš. Ale pokud věříš, že Bůh je všudypřítomné a vševědoucí, tak z definice souhlasíš se mnou.

Z: Aha? A jak?

BR: Všudypřítomné znamená přítomné v každém místě. Není místo, kde se Bůh nenachází. Zjevně včetně místa, kde jsi ty. Pokud si rozšíříš chápání místa, pochopíš, že se nenacházíš ve svém místě pouze zeměpisně, ale i duchovně. Duchovně jsi na svém místě výsledkem svých přesvědčení, názorů na sebe, život a Boha. No a Bůh je všude. To znamená, že Bůh je **také** na tom samém místě s tebou a všude jinde s každou žijící bytostí ve Všem, co je.

Z: Hmm. Dobře vystiženo.

BR: A vševědoucí znamená „zná vše“. Víš, jaké to je být psem?

Z: Ne... to opravdu nevím.

BR: Ale psi s tebou žijí v tvém domě. Máš je rád, jako by byly tvé děti. Pozoruješ vše, co dělají, a často s velkým zájmem sleduješ jejich interakce a pohnutky. Proč tedy nevíš, jaké to je být psem?

Z: Protože jsem člověkem! Nevzpomínám si, že bych kdy byl psem!

BR: Aha! Takže pokud chceš **opravdu** vědět, jaké to je být někým, tak opravdu tím někým musíš **být**. Jinak pouze víš něco o tom stvoření.

No a stejné je to s Bohem. Pokud je Bůh opravdu vševědoucí, pak nemůže Bůh pouze něco vědět o tobě. Pokud tě bude Bůh pozorovat zvenku, tak se Bůh nikdy nedozví, jaké to je **být** tebou. Takže místo toho Bůh dělá přesně to: Bůh **je** tebou.

Z: Ale... není to směšně sobecké říct—že jsem Bůh? Chci říct, že Bůh je tak veliký a...

BR: Ne. Nemůže být sobecké nárokovat si něco, co zároveň nárokuješ pro všechny ostatní. Popravdě to nárokuji pro každé zvíře, rostlinu, hmyz, kámen, molekulu, atom... chápeš. Z této perspektivy říkám, že jsi tak velký, jako je vesmír, ale také jako je améba. Zní to jako sobectví? Tenhle pohled tě nedělá větším nebo menším než jakékoli jiné stvoření ve Všem, co je. Ale dělá to Boha **mnohem** větším.

Z: Jak to?

BR: Zjevně je ten Bůh, který je všude a zná všechno a má nekonečnou moc a schopnosti a nekonečné perspektivy, větší než Bůh, který zaujímá pouze některá stanoviska a může žít pouze mimo tebe, dokud neuděláš některé „hodné a svaté“ skutky.

Z: Hmm. Další dobrá argumentace.

BR: Takže ti nabízím takovou hádanku. Pokud je Bůh všemocné a pokud Bůh je láska, pak by se mohlo zdát, že Bůh musí být jedno s tebou. A pokud Bůh je vševědoucí, pak Bůh musí být jedno s tebou. A pokud Bůh je všudypřítomné, pak Bůh musí být jedno s tebou.

Takže teď máš na výběr. Chceš se vzdát své víry v tyto vlastnosti Boha? Raději bys věřil, že Bůh je něco **menšího** než tyto věci? Chceš říci, že Bůh není všemocné, že není láska, že není vševědoucí a že není všudypřítomné? Anebo chceš přijmout nevyhnutelnou pravdu, že Bůh je jedno se vším... včetně tebe a samozřejmě každého tvého čtenáře?

Z: Jsem si jist, že ještě musí existovat jiné důvody.

BR: Máš pravdu! Vždy jsou jiné důvody, protože je vždy prostor pochybovat anebo si utvořit jiný pohled. Tím se dostává do hry tvá

svobodná vůle. A pokud tě někudy vede tvé vlastní srdce, pak samozřejmě musíš následovat svou vlastní pravdu. Nejsem tu od toho, abych ti řekl, jaká pravda to má být. Jsem tu od toho, abych ti řekl, jaká je moje pravda. Obhajuji a podporuji své argumenty. Pak se můžeš rozhodnout.

Z: Ne, počkej. Kam se chci dostat, je, že jsi učinil silné argumenty, že Bůh zaujímá všechna stanoviska. Můžu souhlasit, že to může znamenat, že Bůh může vědět přesně, jaké to je být mnou, a mít zažité věci přesně jako já a to všechno. Ale to není to samé jako říci, že Bůh je jedno se mnou.

BR: Jak to, že ne?

Z: No, hmm... co když je Bůh jakýmsi cizopasníkem v mé mysli... chápeš?

BR: Ne. Bůh je buď tebou, zažívá tvůj život přesně jako ty, anebo je Boží zážitek tvého života jiný od tvého. Nemůžeš mít oboje. Nehleď na to, jak malý by byl rozdíl, **jakékoli** oddělení by porušilo pravidla vševědomosti a všudypřítomnosti. Ale, jak říkám, můžeme to omílat pořád dokola a dokola, hledající malé drobnosti k probrání, chceme-li.

Z: Ne, chápu. Dává to dokonalý smysl a ve skutečnosti to něco **říká** i mému srdci. Ale nemůžu přijít na jednu věc: proč to Bůh dělá? Vypadá to jako hrozně složitá věc... vytvořit celý vesmír a vyplnit ho kdoví kolika biliony částmi Sebe, z kterých žádná neví, že jsou Tebou. Proč ta námaha? K čemu je to dobré?

BR: Pamatuješ si na Bajku v Kapitole 3? Tu o králi, který vypil lektvar zapomenutí? No, je to trochu podobné. Bůh je v nekonečném procesu vytváření a objevování sebe sama.

*„Jaké by to bylo třeba **takto**?“* je otázka, která vytvoří nové stvoření... anebo celý nový vesmír. Cesta k zapomenutí, která se odehrává zde v této realitě, je jedním z možných způsobů objevování sebe sama.

„Jaké by to bylo, kdybych nevěděl, kým nebo čím opravdu jsem?“ vede k bezpočtu realit. Tato je jedna z nich. Realita je otázkou. Ty a každý z vás jste jednou z možných odpovědí.

„Já jsem tím, co se stane Bohu za **těchto** podmínek,“ je odpověď, kterou každý z vás přináší.

Z: Dobře, takže jsem jeden s Bohem a my všichni také. A všichni jsme na cestě k sebepoznání. Zapojením se do své vlastní cesty k sebepoznání přináším více poznání všem.

BR: Dobře! Ano! Pokud chceš poznat Boha, tak nejlepším místem, kde začít, je poznání sebe.

Z: Hmm. Chápu tu logiku, ale... to se mi zdá hrozně... chci říci... nebude se to zdát některým lidem trochu rouhačské?

BR: Ale nepochybně! Ale pak jsou tu tací, kteří shledají i celou tuto konverzaci jako rouhání. Když budeš hodně hledat, najdeš někoho, kdo označí i bytí šťastným jako rouhání. Takže se nemohu znepokojovat tím, co si ostatní budou myslet nebo čemu budou věřit. Já osobně považuji celý koncept rouhání za bezvýznamný. Je směšné si myslet, že jsi schopen urazit Boha nebo zranit Boží city. Ale zcela jistě **můžeš** mít přesvědčení a názory, které ublíží **tobě**. A mít nenávistné myšlenky k Bohu, příkladně, učiní přesně to. Ale, při troše času a láskyplném vedení, se všechny bytosti nakonec rozhodnou, že se nerady zraňují, a pak s tím přestanou a začnou dělat něco trochu více konstruktivního. Něco, co jim přináší klid, lásku a radost. A mít rád Boha jistě učiní přesně **to**. Bůh to ví. Bůh tě vidí takovým, jakým jsi. Nemůžeš udělat nebo říct nějakou letmou drobnost, která by urazila Boha. Je to vlastně úplně nemožné, protože Bůh, tím, že je nekonečné, je doslova větší než to.

Z: Tak tedy co je pak rouhání? Pokud Boha nelze urazit, proč vůbec máme takové slovo?

BR: Pojem rouhání je výmysl, který někteří používají, aby ovládali ostatní skrze strach. Datuje se od pradávných dob, kdy šamani a medicinmani říkali svému kmeni, že se musí nějak zachovat, jinak bohové nebudou spokojeni a pak bude chabá úroda... nebo nějakou podobnou představu. Je to stejná myšlenka, která je ti poskytnuta ve vaší společnosti náboženskými autoritami, které požadují, abys myslel, věřil a choval se nějak a říkal jenom některé povolené věci.

Pokud vykročíš mimo hranice, které ti nastaví, potom, jak říkají, nepotěšíš Boha, který ti pak učiní život těžkým a případně udeří morem a zapříčiní tvou smrt. A pak, samozřejmě, ti způsobí muka a utrpení navěky. Je to stejný příběh manipulace a ovládnutí pořád dokola. Jediným rozdílem je, že novější náboženství jsou dejme tomu trochu krutější a násilnější v představách trestu pro ty, kteří se nechovají, jak chtějí. Ale na tom nezáleží. Je to stejně chybné. Bůh nevytváří úzká pravidla, která musíš následovat. Bůh ti místo toho dává svobodnou vůli. Bůh není vzteklé dítě, které dostane záchvat vzteku, pokud přijmeš nabídku svobodné vůle. Bůh není zlomyslný a krutý sadista, aby ti ublížil za to, že děláš velmi lidské a velmi normální chyby ve svém úsudku. Chybami si ubližuješ sám a je dáno, že nakonec se ze svých chyb poučíš a za krátký čas začneš dělat lepší rozhodnutí. Takže jaký by mělo smysl tě trestat? Trest tě nenaučí ničemu. Nechat tě obdržet **přesně** to, co jsi vytvořil, je to, co tě učí. Bůh jistě není nepozorný, ignorant, nebo hloupý. Bůh nebude dělat to, co nefunguje. Celý pojem rouhání a božího trestu nejenže nemá význam, ale přímo odporuje tomu, čím Bůh je a jak se Bůh chová. Bůh je jedno s tebou a Bůh je povznesen nad rámec touhy nenávidět či trestat Sebe.

Pokud existuje něco jako rouhačství, pak je to náznak, že existuje něco jako rouhačství. (usmívá se)

Z: Dobře. Jsem připraven to přijmout. Tak tedy zjevně není rouháním si myslet, že nejlepším způsobem, jak objevit Boha, je se podívat do svého srdce?

BR: To jistě není! Připomenu ti jednoho z mých starých favoritů: neříká se, že jsi stvořen k obrazu Božímu? Není tím jenom jinak řečeno: „*Pokud chceš vidět obraz Boha... tak se podívej na sebe!*“

Z: Á, ano. Hádám, že to tak je.

BR: Opět. Nemyslím tím jen tvé fyzické tělo. Myslím tím to, čím doopravdy jsi. Tvou opravdovou, nejhlubší podstatu. A pokud to tak je, tak to znamená, že snažit se opravdu, do hloubky porozumět své nejhlubší podstatě znamená snažit se poznat Boha.

Z: Aha! Tak to dává smysl. Ale my všichni jsme Bůh. Chci říci, všechno

je. Tak proč nemohu začít objevovat Boha díváním se kolem sebe, na jinou osobu nebo na přírodu nebo něco?

BR: Můžeš to zkusit. A bude to fungovat v tom smyslu, že pozorování okolí ti pomůže najít větší pochopení sebe sama. Pochop, že nemůžeš něco pochopit v jiném, pokud jsi to již neviděl v sobě—budeš si s tím akorát lámat hlavu.

„Jak můžou být takoví?“ zeptáš se, půjdeš pryč a budeš kroutit hlavou. Pokud ale už jsi takovou věc viděl v sobě, budeš schopen mít s takovými pochopení. Dáš jim dar pochopení, který jim dokonce může pomoci pochopit také sebe. Takže klíčem je sebeobjevování. A sebe-láska jsou dveře. A sebezpřijetí je způsob, jakým těmi dveřmi projdeš. A pro tuto cestu jsi byl stvořen. Chápej, nejen že Bůh se dívá na svět přes tvé oči, ale tím, že se také dívá zevnitř tvého pohledu, se Bůh dívá na sebe. A tak obdaruješ Boha novým pohledem, kdykoli objevíš něco nového o sobě.

Z: Hej, tak to je super! Znamená to, že Bůh se neustále tvoří a objevuje a to tím, že my všichni jsme do toho zapojeni také.

BR: Ano! My jsme Bůh, který se objevuje.

Z: Všichni jsme tedy zapojeni do stejného velkého díla?

BR: Ano. I ty stránky Boha, které dělají to, co se zdá být nejhoršími, nejtemnějšími věcmi. I ty tvoří možnosti se najít. Dělají to přímo přes vlastní zážitky, kde rostou a objevují sebe sama a také nepřímou, protože nabízejí světlejší straně možnost se vymezit a najít se v soupeření s temnotou. Pokud by neexistoval velký a mocný nepřítel, neměl bys nikdy možnost zjistit, že jsi odvážný, že odoláš a zachováš se správně nehledě na své šance. Pokud by nikdo nedělal zlo, jak by ses rozhodl činit dobro? A tak dále. Temná strana je stejně cenná pro vyšší postup jako ta světlá. A pokud hraješ špinavou hru, tak radost, kterou můžeš mít ze změny kurzu a návratu k čistotě, je nepřekonatelná. A samozřejmě neexistuje nic jako „temní“ a „světlí“ jedinci. Ne tak docela. Všichni máte tyto stavy uvnitř sebe. Všichni jste v jisté chvíli svých minulých životů a i v tomto životě učinili neláskyplné věci a byli na „temném“ místě. A každý, nehledě na to, jak je „temný“, se

v jistém bodě obrátí a navrátí ke světlu. Pokud ne v tomto životě, tak v nějakém příštím. Říkám ti, že **vše je spojené v jedno**. A všichni jsme zapojeni, každý po svém, v procesu objevování toho, čím doopravdy jsme. A tímto jsme v procesu neustálého vytváření. A toto je naše služba Bohu.

Z: Taková myšlenka mě těší. Děkuji ti za tvůj skvělý pohled na věc. Ale zůstává mi poslední překážka k přijetí tvé premisy, že vše je jedno. Takové přesvědčení by pro mne znamenalo, že neexistuje žádné dobro a zlo, nic není správně a nic špatně. Že si můžeme dělat, co chceme, jak chceme a komu chceme, a vše to bude pro Boha přijatelné. A to se mi nezdá. Tahle věc, že „vše je jedno“, vede k poněkud nemorálním postojům.

BR: To je jen proto, že jsi ji nepochopil. Rád bych si udělal pauzu, protože myslím, že jsem se vyjádřil k otázce, že Bůh je jedno se vším z hlediska náboženství. Teď se ptáš dokonalou otázkou, která mě navádí přímo k dalšímu tématu, „Důsledky jednoty“. Uhodil jsi na hřebíček důležité věci, což je otázka morálky a pravidel pro život. Ale učinil jsi nesprávný předpoklad, který bych rád opravil. Ale to vše v příští kapitole...

Kapitola 6

Důsledky jednoty

Zingdad: Ahoj BR, vím, že jsme řekli, že si budeme povídat o morálních důsledcích jednoty, ale nejprve mám pár otázek, na které bych se chtěl zeptat.

Pro začátek: ukázal jsi, jak lze pochopit, že „vše je jedno“ z úhlu pohledu vědy a náboženství. Není ale pár dalších možností, jak se na to dívat?

Boží Radost: Ahoj Zingdade. Ano. Určitě existuje několik různých a stejně oprávněných úhlů pohledu, ze kterých se lze k tomu vyjádřit. Myslím, že pro lidi na tvé planetě existuje zhruba 7 miliard různých platných perspektiv.

Z: Cože? Ale tolik je lidí! Aha. Jasně. Chápu. Každý má svůj vlastní úhel pohledu a každý úhel pohledu je oprávněný.

BR: Přesně tak. Ale pochop, že se o tom nemusíme bavit ze všech 7 miliard různých úhlů pohledu, protože se nesnažíme hádat s lidmi. Nesnažíme se nikoho o ničem přesvědčit. Jediný důvod, proč jsem použil tyto dva úhly pohledu, je, že jsou poměrně rozšířené a uznávané ve společnosti, ve které žiješ. Použil jsem je prostě jako kostru pro své argumenty.

Z: Dobře. Chápu. Ale obávám se, že mě to přivádí na další otázku. Pokud se nesnažíš nikoho o ničem přesvědčit, pak o co se **snažíš**? Chci říct, proč se se mnou bavíš?

BR: Cha! Nejdřív se zeptejme, o co se snažíš ty? Proč se se **mnou** bavíš **ty**?

Z: No... začalo to před pár lety, když jsem se snažil najít odpovědi na otázky, které mě trápily. V tomto světě a v této realitě mi tolik věcí nedávalo smysl. Měl jsem tolik vnitřní bolesti a konfliktů a tak dále, že jsem měl trochu potíže. A pak, nějakým způsobem, při svém zmaření a bolesti, jsem se dokázal spojit s 8. Dostal jsem nějaké odpovědi. A pak jsem začal mluvit s Adamu a dalšími bytostmi a to, co jsem obdržel, bylo neuvěřitelně užitečné. Když jsem s tím pracoval, přineslo mi to hodně vnitřního klidu a usnadnilo hojení a růst. Naučil jsem se důvěřovat tomu procesu a mít jej rád. A je to stále lepší. Zdá se mi, že čím více rostu, tím více jsem schopen přijímat. Takže... myslím, že odpověď na tvou otázku je, že se snažím zahojit, snažím se mít rád, snažím se zjistit, kdo doopravdy jsem a kdo je doopravdy Bůh, a snažím se najít a splnit účel své duše... zhruba tak. To je moje odpověď. Jaká je tvá?

BR: Stejná.

Z: Ne, ne, ne, ne, ne. To mi nemůžeš udělat! Jak to, že je tvá odpověď stejná jako moje?

BR: Dva důvody. První je lehký. Já jsem ty a ty jsi já, pamatuješ? Jsem tvé Vnitřní Já. Když usiluješ o své nejvyšší dobro, tak se sblížíš se mnou. V tom jsme zajedno. Takže tvé cíle a motivace jsou mé. Ty a já odpovídáme na otázky, které máme společně. To je první odpověď a nejjednodušší na vysvětlení. Druhá odpověď přichází s malou změnou perspektivy. „Já“ jsem složená bytost, která stoprocentně ví, z podstaty svého bytí, že já jsem jedno s Bohem. Je to základní pravda mého bytí, že jsem jedno s každým a se vším, všude, a dohromady jsme všichni jedno s Bohem. Takže, zjevně, **z mého pohledu** to znamená, že vím, že jsem jedno s každým obyvatelem planety Země, není-liž pravda?

Z: Tak to pr! Znamená to, že jsi „Vnitřní Já“ každého na Zemi?

BR: Ne. V minulém rozhovoru jsem ti řekl, že jsi jediným vtělením ve vašem „tady a teď“ na Zemi, kdo má se mnou **tento** vztah. Co říkám, je, že všichni na Zemi jsou jedno s Bohem. A ať to oni ví, nebo ne, já

to vím. A také vím, že já jsem jedno s Bohem. Takže pro mě je to tak, že jsem očividně jedno s každým na Zemi. Ano?

Z: Aha! Dobře. Říkáš, že ze svého úhlu pohledu nás **všechny** vidíš jako jedno!

BR: Ano. Je to tak logické. Ale nech mě něco vysvětlit. V jistých ohledech jsem jako ty a v jiných ne. Moje vidění reality je úplně jiné než tvoje. Nebudu schopen ti to vysvětlit, tak, abys to zcela pochopil, ale můžu ti do toho dát aspoň náhled.

Jeden příklad je, že nejsem omezen na jeden úhel pohledu jako ty. Ty vnímáš svět z jednoho úhlu pohledu. Zažíváš se jako jedna samostatná bytost, která může stát najednou pouze na jednom místě a může najednou cítit nebo myslet na jednu věc ve svém životě. Pokud máš rozporuplné myšlenky, skáčeš z jedné na druhou. Po jedné. Takto jsi byl stvořen. Jsi bytost s jedním úhlem pohledu. Já, na druhou stranu, jsem spousta. Měl bych správně o sobě hovořit jako o „nás“, ale to by byl velmi zmatený rozhovor. Já mám totiž nekonečně mnoho pohledů na věc. To je, jako bych řekl, že jsem nekonečně mnoho lidí naráz.

Z: Nekonečně? Neznamená to, že jsi Bůh?

BR: Ne. Já jsem Jedno s Bohem. Ale jsem velmi, velmi daleko od toho, abych byl **vším**, co je Bůh! V porovnání se **vším**, co je Bůh, jsem... nepatrný. Velmi, velmi malé děťátko.

Z: A i přesto máš nekonečně mnoho pohledů?

BR: Pochop, že jsem mimo koncept zvaný Časoprostor. Takže jsem schopen vidět, jedním pohledem, všechny interakce, které moje bytí může mít v každé chvíli. Každá chvilka je úhel pohledu. Každá interakce je pro mě **teď**. A protože Časoprostor je nekonečný, mám nekonečně mnoho pohledů na věc.

Z: Dobře, to je pro mě trochu neuvěřitelné.

BR: Ano. A to mluvím pouze o tomto jednom kousíčku reality, kde teď jsi, který nazýváš „vesmírem“. Pro mě to je jedna podmnožina

jedné reality, ve které interaguju se Životem. Pro mě existuje nekonečně mnoho jiných realit, ve kterých vím, že jsem.

Z: Nekonečně mnoho jiných vesmírů?

BR: Můžeš se na to tak dívat. Ale už to je příliš omezující chápání. Později ti zkusím sdělit rozsah a velikost nekonečných realit, které znám. A je toho ještě mnohem více, co teprve objevím a uvědomím si. Mnohem, mnohem více. Neříkám to proto, aby sis myslel, že jsem něco úžasného a výjimečného. Tedy **jsem** úžasný a výjimečný, samozřejmě (usmívá se). Ale stejně tak i každá další bytost, která existuje. Každý na Zemi má v sobě Boží Já, které má toto Boží povědomí. Takže, co ti říkám, je zároveň tak trochu úžasné a zároveň trochu „no a co?“. Důvod, proč ti to říkám, je, že zkusím najít cestu, jak ti vysvětlit, že moje vnímání sebe a mé reality je odlišné od tvého v některých zásadních směrech. A tak, pokud řeknu, že pro mě je pravdou, že vše je jedno, nemyslím to nějak abstraktně nebo filozoficky. Nemyslím to jako nějakou odvozeninu nějaké teorie. Ne. Myslím to tak, že to je moje úplně vnímaná realita z velmi bohatých zkušeností.

Z: Co znamená „úplně vnímaná realita“?

BR: Dobře. Co kdybych se tě zeptal takto: jsi naživu? A pokud jsi, můžeš mi to dokázat?

Z: Samozřejmě, že jsem naživu. Dokázat to? Můžu to zkusit. Jsem živá, dýchající biologická bytost. A jsem při vědomí. Myslím a cítím a...

BR: Dobře, dobře, dobře. Ve skutečnosti nepotřebuji důkaz a nemusíme se o tom bavit. Jen jsem ti chtěl něco ukázat. Ty **víš**, že jsi naživu. Není to jen myšlenka nebo nějaký teoretický pojem. Je to **tvá** „úplně vnímaná realita“. Je to pro tebe neoddiskutovatelné. Pokud tě požádám, abys dokázal, že jsi naživu, **můžeš** se zamyslet nad tím, co by to vysvětlilo, nebo zkusit to dokázat. Můžeš z toho mít intelektuální cvičení. Ale je to **pro tebe** nepodstatné a nadbytečné, protože víš, že to tak je, celou svou bytostí, aniž bys nad tím přemýšlel. Je to ta nejzřejmější možná věc. Tak stejně tak pro mě je to s tím, že vše je jedno. A říkám to s plnou kompetencí poněkud bohatých zkušeností

mé bytosti.

Z: Aha. Už to začínám chápat. Děkuji. Ale to nezodpovědělo tu větší otázku tvého záměru povídat si se mnou.

BR: Ne. Ale neříkal jsem to jen tak. Stavěl jsem základy pro svou argumentaci. Co chci, abys pochopil, je, že opravdu, úplně a zcela vnímám každou bytost na Zemi jako jedno se mnou a se Vším, co je. A protože se mám velmi rád a starám se o sebe, mám také rád a starám se o každého „jiného“, který existuje. A tak když slyším řev utrpení, mám chuť se podívat, jak bych mohl pomoci proměnit to utrpení na radost. To je ve skutečnosti můj účel. Přišel jsem do tohoto systému reality, protože tu byl řev utrpení. A důvod, proč jsem jej slyšel, je, že jsem jej měl slyšet. Tak jsem tu. A odpovídám na to zavolání.

Teď se vrátím k tvé otázce. Pokud chápeš, že můj pohled je, že každá osoba na této planetě je jen „další já“, přečtu ti, co jsi řekl o **svém** důvodu. Řekl jsi: „*Snažím se zahojit, snažím se mít rád, snažím se zjistit, kdo doopravdy jsem a kdo je doopravdy Bůh, a snažím se najít a splnit účel své duše.*“ Je ti teď jasné, že já dělám to samé? Pokud, pro mne, Já může být takřka kdokoli na planetě, pak je to to, co se snažím udělat. Ve skutečnosti to dělám, vždy jsem to dělal, vždy budu a nic jiného.

Z: Cože?

BR: Jsem mimo čas. Je to jen z tvého úhlu, že tohle je rozdělaná věc. Můj pohled je úplně jiný. Práce je zároveň dokonalá a hotová a zároveň pořád rozdělaná... a vše ostatní, čím by mohla být. Tak to vypadá vně času.

Z: Aha. Dobře. Ale prosím neříkej mi, že naše rozhovory budou mít **tak** velký dopad na lidstvo! Chci říct, nevidím, jak by mohly dosáhnout tak daleko...

BR: Prosím. Utiš své obavy a své pochybnosti. Tyto konverzace určitě budou mít velký význam. Mnohem větší, než si teď dovedeš představit. Ale to není **celé tvé dílo!** Jak budeme postupovat, tak pochopíš, co jím opravdu je. Tyto rozhovory pouze slouží jako taková pozvánka

pro ostatní, aby přišli s námi spoluvytvářet. Jak se budou tyto rozhovory odvíjet, pomalu budeš mít lepší a lepší náhled na jejich hodnotu. Takže, zatímco je pravdou, že tyto rozhovory budou mít silný význam pro mnohé a dostanou se mnohem dál, než si teď dovedeš představit, musím říci, že tohle není pro mě „ono“. Mé „dílo“ je dosaženo způsoby, které zatím nechápeš. Ve skutečnosti nemusím nic „dělat“. Pouze tu jsem. Dosahuji všeho, čeho potřebuji dosáhnout pouhým **bytím**, tím, čím jsem. Přináším svou energii, aby plodila a byla dostupná, a to mění věci požadovaným způsobem.

Z: Jak? Jak můžeš změnit něco pouhým „bytím“? Jistě musíš **něco** udělat?

BR: Těžko se vysvětluje síla **bytí** pozemšťanům. Přemýšlíte pouze v představě síly něco **dělat**. Myslíte si, že jste mocnější a účinnější, když něco **děláte**. Opak je pravdou. **Dělání** pouze utlumuje vaši skutečnou sílu. Ale to bys nepochopil. Raději ti o tom povím ve formě bajky.

Z: Výborně! Pohádka.

BR: Ano, takže:

Příběh o lidech ze Země tmy

Byli jednou lidé, kteří žili v Zemi tmy. Žili v širé, temné jeskyni hluboko pod zemí. Nikdo z celého národa Země tmy nebyl nikdy mimo jeskyni, ale jejich legendy a mýty mluvily o pradávných časech—čase před časem—kdy jejich bohové přišli dolů z širé Země světla nahoře a vytvořili národ Země tmy zde v temné jeskyni a pak odešli a vrátili se do Země světla. Říká se, že jednoho dne se bohové vrátí a přinesou světlo dolů do Země tmy. Obyvatelé Země tmy se snažili si představit, jaká může být Země světla nad nimi, ale nemohli, protože nikdo z nich ještě neviděl ani jedno světlo. Ale pak se někteří ze Země tmy začali cítit omezení svým tmavým světem. Toužili zažít mytický svět nad nimi. Legendy pravily o úžasných výhledech a širých prostorách

a úžasných zážitcích a tyto zněly některým velmi lákavě. Těchto několik obyvatelů Země tmy **vědělo** ve svých srdcích, že světlo existuje, a volali po něm. Jiní obyvatelé Země tmy samozřejmě říkali, že to vše jsou „pověry a nesmysly“. Říkali, že lidé by měli být praktičtí a prostě pokračovat v životě, jak je, bez touhy po nesmyslech. A to dalo vzniknout různým typům: Snílkům, kteří toužili po životě za hranicemi, a Realistům, které zajímalo jen to všední. Realisté, namísto aby plýtvali časem nad mýty, legendami a sny, prozkoumávali jeskyni a snažili se pochopit vše, co mohli vnímat, aby se svým životem udělali to nejlepší. Přišli s praktickými řešeními svých problémů, namísto aby plýtvali časem nad něčím, co jim bylo nedostupné. Ale Snílci stále pokračovali ve snění a modlení se. A pak, jednoho dne, až nadešla správná chvíle, byly jejich modlitby vyslyšeny neočekávaným způsobem. Bohové poslali velmi malé a temné světélko do Země tmy.

Z: Malé a temné světélko? Jak jim tohle pomohlo?

BR: Nepomohlo. Ale také neublížilo. Totiž to malé, temné světélko z této bajky bylo jiné než to světlo, které znáš. Bylo dáno každému obyvateli Země tmy... umístěno uvnitř něj. Ale bylo tak malé a temné, že si jej všimli jen ti nejvšímavější. Ve skutečnosti bylo tak malé a temné, že i pokud si ho všimli, mohli si myslet, že si ho jen představují. Takže si mohli vybrat, jestli si řeknou, že tam „něco je,“ anebo to svést na svou představivost a říct, že tam „nic není“. Pokud obyvatel Země tmy to světlo přijal, začalo růst. Totiž, ta samotná touha podívat se a **vidět**, jen ta touha **sama o sobě**, způsobila, že to světlo začalo růst. A tak časem ti, kteří po něm toužili, meditovali nad ním a pracovali s ním, byli jasnější a jasnější.

Z: Jistě chceš říct, že viděli jasněji?

BR: Ne, chci říct, že oni sami se stali jasnějšími. Oni sami zářili světlem. Řeknu to znova: tohle světlo bylo jiné, než znáš ty. Bylo umístěno **uvnitř** každého obyvatele Země tmy. Přijetím, pozorností, respektem, živením a láskou v nich rostlo. Stalo se z něj jejich vlastní světlo, které zářilo uvnitř nich a s pomocí kterého se každý z nich mohl dívat. A jak se stávali jasnějšími a jasnějšími, mohli vidět dál a dál.

Z: A jak **tohle** pomohlo?

BR: Nepomohlo. Vůbec. Nepřestěhovalo je to mimo jeskyni. Nedalo jim to nástroje nebo mapu nebo nové informace ani jim neřeklo, že legendy byly pravdivé, nic takového. To světlo nedělalo nic, jenom **bylo**. Bylo prostě tím, čím bylo. Dělalo to, co dělá každé světlo... svítilo. Svítilo svým zvláštním způsobem: krásné, měkké, třpytivé, zlaté světlo. Ale dostavilo se tak jemně a zvětšovalo se pouze, pokud někdo aktivně chtěl, takže po dlouhou dobu o něm nikdo vůbec nemluvil. Totiž nejdřív ti, co jej spatřili a pracovali na jeho zesílení, byli ti největší Snílci. Byli to oni, kdo byli nejvíce otevření a dostupní tomuto daru. Ale tím, že to byli takoví velcí Snílci, byli zvyklí na to, že se jim řeklo, že jsou pomatení, líní a špatní. Byli zvyklí, že je nikdo neposlouchá. Byli zvyklí, že v Zemi tmy nemají žádnou moc. Takže se moc nesnažili podělit se o svůj objev s ostatními. Většina z nich si myslela, že jsou jediní, kdo má takový podivný, ale krásný zážitek. Ale moc jim to nevadilo, protože ačkoli cítili, že nikdo jiný je nepochopí, poprvé, následkem světla, si nepřipadali tak sami.

Z: Takže světlo nepomohlo. Prostě to bylo... světlo. Jak to vyslyšelo modlitby v Zemi tmy?

BR: No, pochop, že ne **všichni** se modlili pro světlo nebo pro návrat do Země světla. Jen někteří. Takže pokud by se všichni ze Země tmy přestěhovali z jeskyně do Země světla, spousta by jich obdržela to, co **nechtěli**. Takže to světlo nedělalo nic, pouze jemně svítilo, jen pro ty, kteří se pro něj rozhodli a kteří si jej svými činy a rozhodnutími vytvořili pro sebe sama ze sebe. A to je ta věc... totiž, pro ty nejnáruživější Hledače bylo nakonec světlo dost jasné na to, aby uviděli zajímavé věci. Například krásné krystaly visící ze stropu jeskyně. A tady nastal bod zvratu. Totiž někteří Hledači si všimli jiných, jak civí na krystaly nad nimi, a tak, poprvé, věděli, že nejsou sami! Začali si o tom mezi sebou vyprávět. Udělali skupiny Hledačů, aby se podělili o své zážitky a aby si pomohli tipy a návody, jak zvětšit své světlo. Někteří Ne-hledači si přišli poslechnout, o čem je řeč. Některé to zaujalo natolik, že to začali praktikovat a stali se také Hledači. Zprávy se šířily a chvíli to byla ta nejužasnější věc v jeskyni. Což by

bylo v pořádku, až na to, že ti, co si vybrali světlo, byli nejspíš Snílci, a ti, co ne, byli nejspíš Realisté. A pochop, že Realisté byli ti, kteří tam tomu veleli. Měli moc. Měli zdroje. Tvořili pravidla. A protože si nezvolili vidět a protože si nevytvořili v sobě světlo, prostě popřeli, že existuje. Což nebylo divné, protože—když se na to podíváme jejich očima—pokud se podívali kolem sebe, tak žádné světlo neviděli! Takže co se Realistů týče, byla to všechno lež. A nejenom lež, ale nebezpečná lež! Hledači se stávali, jak řekli, sociálně nepřipustnými. Odmítali poslouchat výnosy a instrukce svých nadřízených! Nebyli správně produktivními členy společnosti! Ten nesmysl s „Hledáním“ narušoval strukturu společnosti!

No a ti u moci moc dobře nemohli postavit světlo nebo Hledání mimo zákon, protože tvrdili, že to je vše jen výmysl. Takže použili svůj vliv a svou moc, aby zesměšlili kohokoliv, kdo o tom mluvil. Zveřejnili směrodatná tvrzení, že hledat světlo můžou pouze blázni. Že to vše byla jen lež. Dalo se na vědomí, že žádný zdravý a dobrý občan Země tmy, který je při smyslech, by se neměl snažit vidět světlo.

„Pokud chcete vědět, co je tam venku,“ řekli ti u moci, *„máme experty, kteří vám to řeknou.“* Byli to koneckonců nositelé moci.

„Pokoušení se Uvidět a experimentování s tím narušují společnost a jsou zbytečným nesmyslem. Je to proti Zemi tmy!“ prohlásili.

Ale samozřejmě se jim nepovedlo Hledání vymýtit. Ve skutečnosti se Hledání stávalo čím dál populárnějším. A pak se stalo, že skupina nejnáruživějších Hledačů objevila něco nového. Objevili, že pokud spojí svá světla dohromady, můžou spolu vytvořit mnohem, mnohem jasnější světlo. Objevili, že můžou vidět hodně daleko a hodně jasně. A tak se jednoho dne sešli a prohledávali strop jeskyně. Bylo jen otázkou času, než uviděli tu jasnou štěrbinu ve stropě, která byla přesně taková, jak ji staré mýty popsaly coby bránu k Zemi světla nad nimi!

To byl ten podnět, který potřebovali! Hledači začali spolupracovat s nadšením, jež žádný z nich dříve nepoznal. Shromáždili materiál a začali stavět lešení, aby vystoupali k té štěrbíně, jestli tudy nevede

cesta ven. Jejich práci občas bránily autority, ale nijak zle. Totiž, autority neměly světlo a tak nemohly vidět, co Hledači dělají. Tudíž nemohly porozumět jejich plánům a protože ani nemohly připustit spatření štěrbiny nebo její existenci, nemohly moc udělat, aby zabránily stavbě. Takže Hledači pokračovali a postavili své lešení.

Náš příběh končí zde, kdy lešení Hledačů dosáhlo štěrbiny. Měli naději a byli nadšení. Zbytek obyvatel Země tmy pod nimi převážně nevěděl nic o jejich záměru. Někteří o tom slyšeli a fascinovalo je to. Jiní trvali na tom, že to je hloupé a nesmyslné. Co bylo dál? No... bohužel zde bajka končí.

Z: Ale ne! Proč?

BR: No, položil jsi otázku. Zeptal jsi se, jak pouhým **bytím**, na rozdíl od **dělání**, můžu dosáhnout díla, které jsem sem přišel vykonat. Není to to, na co jsi se ptal?

Z: Ano, to je to, na co jsem se ptal.

BR: Tak se podívejme, jak si ta bajka vedla: vidíš, jak, v té bajce, se tomu světlu podařilo přijít do Země tmy a jak mohlo, aniž by něco **dělalo**—pouhým bytím—přinést možnosti, volbu a změnu? Ačkoli tam bylo, pořád bylo na obyvatelích si zvolit, jestli jej uvidí, nebo ne. A pokud se **rozhodli** ho vidět, mohli si sami vybrat, co budou s tím viděním dělat. Takže to světlo nedělalo nic a přesto se změnila celá společenská struktura a dynamika obyvatel. Aniž by něco dělalo, to světlo nabídlo těm, co to chtěli, způsob, jak najít cestu ven. Ne. Stalo se ještě něco lepšího: umožnilo jim vytvořit si vlastní způsob, jak si najít cestu ven, **pokud budou chtít**. Jenom ti, co si světlo doopravdy přáli, jej dostali. Ti, co jej odmítli, ne. Nikdo nebyl přinucen dělat cokoliv, co by nechtěl. Každý si mohl vytvořit realitu takovou, jakou chtěl. A přece, vše se změnilo tou existencí, pouhým **bytím**, toho světla. Takže myslím že bajka byla dobrá nejen, aby ti vysvětlila, jak **bytí** může změnit všechno, ale také přinesla několik příměrů toho, jak se věci odehrály v tvé realitě.

Z: Souhlasím, že to je pěkná bajka. Děkuji. Myslím, že teď už chápu sílu **bytí**. Ale teď jsme strávili hodně času na bočních věcech. Cítím

se provinile. Měli jsme se bavit o důsledcích jednoty. A místo toho jsem plýtvat tvým časem při zodpovídání všech mých otázek, které se mi vyrojily v hlavě, a ještě jsme ani nezačali mluvit o tom hlavním!

BR: Měj trochu víry. Nevíš snad, že „*vše je vždy dokonalé*“?

Z: Hmm. Ne. Chci říci, slyšel jsem to. Je to jedna z těch „velmi duchovních“ věcí, které občas říkají osvícenci. Ale není to **opravdu** vždy dokonalé, ne?

BR: Jenom protože tvůj pohled je moc blízko. Pamatuj si tohle:

„Pokud nemůžeš spatřit dokonalost, pak stojíš příliš blízko obrazu.“

Z: Zase, to zní velmi hluboce a tak, ale, prakticky, jak to?

BR: Chtěl bys příklad?

Z: To by bylo fajn.

BR: Dobře. Jeden ti dám. Je jím... přímo tenhle rozhovor! Pořád jsme v něm, a tak se díváš na nehotový produkt a vidíš chyby, které jsi udělal kladením nesprávných otázek. Vidíš chyby, které jsem udělal já dlouhatánskými odpověďmi. A tohle všechno je velký omyl, protože to není to, jak jsi původně chtěl nechat toto téma plynout. Ale zde je ten zvrat: říkám ti, že tento rozhovor je nedokonalý, protože není ještě hotový.

Z: Dobře. A co s tou informací mám udělat?

BR: Pro začátek myslet! Přemýšlej. Co jsem řekl?

Z: Že je nedokonalý, protože není hotový?

BR: Ano. A co ti připadá nehotové?

Z: Eh...

BR: Jiné slovo pro nehotové je „nedokončené“...

Z: Ten příběh! Ten příběh! Nedokončil jsi tu bajku. Chci říct... dokončil jsi ji tak, že dokonale odpověděla na mou otázku. Ale musím

přiznat, že jsem byl zklamaný, protože jsi nechal ten příběh viset ve vzduchu.

BR: Správně! Takže? Co ode mne chceš?

Z: Dobře, hmm. Mohl bys mi prosím říci, jak ta bajka končí?

BR: Beze všeho, rád ti ji dopovím!

Z: Děkuji. Protože teď vidím, že ta bajka vlastně souvisí s námi na Zemi. A vidím tu roztomilou věc s „vystoupaní po lešení“, kterou jsi udělal, abys poukázal na proces povznesení. Takže docela dychtím slyšet, jak to skončí. Myslím, že mi to může dát nějaký druh vhledu na to, co se stane v budoucnu s námi na Zemi.

BR: Ano, ta bajka **naráží** na život na Zemi. Ale ne tak, jak by sis myslel. Na konci je docela zvrát. Ale to uvidíš, až se tam dostaneme. Budu v bajce pokračovat.

Příběh o lidech ze Země tmy (část 2)

Mohl bych ukončit celý příběh, když jednoduše řeknu, že „*všichni obdrželi přesně to, co si stvořili.*“ To by platilo o tomto příběhu a pro jakýkoli jiný příběh v celé realitě. Ale to by bylo neuspokojující. Protože ačkoli

„vždy obdržíš přesně to, co si vytvoříš,“

lidi stejně zajímají detaily příběhů. Tak se podívejme, jak pravidlo obdržení toho, co vytvořili, platilo na obyvatele Země tmy.

Připomínám, že většina obyvatel si zvolila nevidět světlo. Většina z nich zůstala v Zemi tmy, že?

Z: Správně.

BR: Dobře. Takže zjevně jejich přesvědčením bylo, že nemůžou světlo vidět a že musí zůstat v Zemi tmy a že věci budou pokračovat víceméně jako doposud. Tomu věřili a tudíž to se jim stalo. Jejich nový

příběh začíná skoro stejně, jako skončil starý příběh. Lidé Země tmy jsou stále v Zemi tmy a stále nemají světlo. **Ale** s jedním rozdílem. Nyní ví o svých přátelích a rodinných příslušnících, kteří s nimi v té Zemi tmy **byli** a prostě zmizeli. Také ví, že ti, co zmizeli, byli Hledači. Ví, že Hledači mluvili o tom, že půjdou nahoru do Země světla. A pak zmizeli. Takže jsou zmatení a mnozí si kladou otázky.

„Co se stalo Hledačům?“ ptají se.

„Bohové se pro ně vrátili!“ tvrdili někteří.

„Byli potrestáni za své zločiny a odvolečeni pryč!“ říkali jiní. A tak to šlo dál. Nikdo nevěděl jistě, co se stalo, ale co **věděli** jistě, bylo, že jejich úhledný, uzavřený, malinkatý svět už nikdy nebude stejný. Stalo se něco nevysvětlitelného. A v tom zmatku si mnoho z nich vzpomnělo na staré bohy a začali se modlit. A tam je zatím necháme. Teď se podíváme, co se stalo té druhé skupině—těm, kteří vylezli po lešení.

Z: Hledači. Samozřejmě našli Zemi světla!

BR: Jistěže. Započali svůj nový příběh na nové úrovni existence. Vynořili se ze země pod nimi, aby zjistili, že v Zemi světla není světlo kvůli tomu, že by tam byl nějaký světelný zdroj, ne, je to Země světla kvůli tomu, že oni **sami** byli zdrojem světla.

Z: No tedy! Všichni zářili!

BR: Ano. A to znamenalo, že všichni viděli realitu kolem nich takovou, jací byli **oni** sami. Rozumíš? V Zemi tmy si lidé mysleli, že pozorují svět, jakým je **on**. V Zemi světla pochopili, že ho vidí takový, jací jsou **oni**.

Z: Hm. Na chvíli zpomal. To nechápu.

BR: No, pravda je taková, že všichni vytváříte svou vlastní realitu. Když vidíte jasně, pak vidíte realitu takovou, jaká je, díky svým nejhlubším přesvědčením—což je to, co vnímáte ze svého srdce. Takže ti, co se povznesli na další úroveň, si hned uvědomili, že realita, kterou viděli kolem sebe, je přímým důsledkem jejich vlastních přesvědčení a voleb. To znamená, že věděli, že si vytváří svou vlastní realitu.

Tohle je něco, o čem si budeme muset popovídat v dalších rozhovorech, protože tohle se ti bude těžko chápat. Ty zatím žiješ hodně ve své „Zemi tmy“. Stále věříš, že vidíš věci takové, jaké jsou ony. A protože tomu tak věříš, tak to tak je! O tom si brzy povíme mnohem více. Pro teď prosím přijmi, že ti, co se povznesli na další úroveň, budou vidět věci jinak než ty.

Z: Dobře, hádám, že to je jasné—je rozumné, že jiná úroveň bytí bude velmi odlišná od této.

BR: A ten rozdíl bude pro tebe těžký na pochopení, protože s ním nemáš žádnou zkušenost.

Z: Dobře. Souhlasím.

BR: Dobře, říkám, že další úroveň reality pro tebe je úroveň mistrovství sebe. Slyšel jsi o „povznesených mistrech“? Čeho přesně myslíš, že byli mistři? Říkám ti, že jsou mistři sebe sama. Opravdové mistrovství sebe znamená, že jsou připraveni věřit, vědět a poznat, že si tvoří svou realitu úplně sami. Jsou připraveni vidět svět takový, jak je o něm přesvědčen každý z nich. Jsou připraveni vytvořit si svůj svět takový, jací jsou **oni**. A o tom mluvím ohledně toho světla. Svítí svým světlem a to jim ukáže svět takový, jak je o něm přesvědčen každý z nich.

Z: Páni, hádám, že další úroveň reality je pěkně úžasná.

BR: Může být. Bohužel lze dosáhnout mistrovství sebe sama, aniž bys dosáhl univerzální lásky.

Z: Lze? A co se stane pak?

BR: Pojdme zpátky k bajce. Tenhle rozhovor bude dlouhý. Ještě je toho hodně na vyprávění. Ale vydrž, ano?

Z: Nikam nejdu. Jsem zvědavý, jak to celé dopadne!

BR: Dobře. Myslím, že tvoje trpělivost bude odměněna. Takže zpět k bajce. Pro účely tohoto příběhu rozdělíme obyvatele, kteří vystoupali do Země světla, na tři hlavní skupiny. První jsou ti, kteří mají mentalitu sloužit sobě (STS). Tyto STS bytosti si myslely, že fakt, že

se dostaly ven ze Země tmy, potvrzuje, že byly lepší než ostatní, kteří zůstali zpátky dole. Usoudili, že musí být velmi mocní a moudří v porovnání s ostatními, kteří byli stále v jeskyni. Z toho, co říkám, je možné pochopit, že ačkoli se vysvobodili ze Země tmy do Země světla, stále o sobě uvažovali v pojmech Země tmy. A tak jejich nový příběh začal zase v Zemi tmy.

Z: Ech... ne, tohle jsem z toho nepochopil. Právě se vysvobodili ze Země tmy. Proč by šli zpátky?

BR: Dobře. Zkus pochopit tohle... Dostaneš, co stvoříš, ano? A pokud máš světlo, tak to dostaneš hned. Dostaneš cokoli, na co zaměříš svou **pozornost** a **úmysl**. A tato skupina bytostí, ačkoli se octli v Zemi světla, stále přemýšlela v pojmech Země tmy. Říkali si: „*Jsme nejlepší a nejchytřejší z obyvatel Země tmy.*“ Takhle o sobě mluvili. A tak to je to, co dostali... byli „*nejlepší a nejchytřejší z obyvatel Země tmy!*“ A samozřejmě motivovalo je ještě něco dalšího. Teď když měli tuhle novou schopnost, co myslíš, že s ní chtěli dělat?

Z: Eh...

BR: Napovím ti. Nemyslíš, že tyto STS bytosti měly v sobě trochu pomstychtivosti?

Z: Pomsta? Ale ano! Něco jako „pomsta exotů“.

BR: Vysvětli mi tuto frázi?

Z: Pomsta exotů? No, v Zemi tmy byli považováni za vydědence, pamatuješ? V Zemi tmy to byli ti Snílci a byli Realisty považováni za nevítané členy společnosti a obzvlášť těmi, co byli u moci. Byli to ti blázni a podivíni, kteří neměli žádné uznání. A tak teď, když se jim jejich způsoby vyplatily, možná myslí na pomstu. Outsideři udeří zpět. Pomsta exotů.

BR: Tak to je velmi dobrá analýza. A tak **teď** už vidíš, že ačkoli našli světlo a Zemi světla, **pořád** neunikli ze Země tmy. Byli zajati svými negativními emocemi.

Z: Ano. To dává smysl. Je mi jasné, že by to tak mohlo být.

BR: Pokud najdeš svou vrozenou sílu, ale nenajdeš nejprv zahojení a lásku, opět se uvězníš... pouze na vyšší úrovni. Ale zpět k příběhu: co se stalo dál, bylo, že tyto STS bytosti si přinesly s sebou světlo zpět dolů do Země tmy. Takže od teď jim budeme říkat „Světloňoši“. Byli tím „jedním vidícím okem“ v zemi slepých. A samozřejmě to znamenalo, že tyto STS bytosti byly mnohem mocnější než obyčejní obyvatelé.

Z: A co tito Světloňoši provedli v Zemi tmy?

BR: No, pamatuješ, kde jsme obyvatele Země tmy zanechali? Odchodem Hledačů byli uvrženi do zmatku a chaosu. Pokus se svět vidět jejich očima. Najednou byli v hlubokém stavu pochybování o všem, co předtím brali za dané. Mnoho z nich se začalo modlit k bohům o pomoc. Ale chápeš ten problém s takovým modlením?

Z: Ne docela. Jaký může být problém s modlením?

BR: Ne přímo s modlením. Ale s modlením k zachránci, aby přišel a spravil všechny tvé potíže.

Z: Proč je to problém?

BR: Problém je, že dostaneš, co žádáš. Přesněji, co **opravdu** žádáš. Pomůžu ti to pochopit. Pokud říkáš, že jsi slabý, zmatený, bezmocný a ztracený; že nevíš, co chceš, anebo ani co bys **měl** chtít; že chceš, aby někdo přišel a řekl ti, co máš chtít, co máš dělat a co si máš vybrat; že chceš takového velkého zachránce, aby figuroval v tvém světě a odebral ti tvé možnosti a výtvořil a místo toho ti dal, cokoli chce pro tebe on, a že proto mu budeš sloužit a vyznávat ho a dělat, cokoli ti řekne... No, tak pak si vytváříš svět utrpení. Vytváříš možnost pro někoho jiného, aby hrál v tvém životě jistou roli. Vytváříš se jako perfektní oběť a zatímco říkáš, že chceš zachránce, ve skutečnosti žádáš od Vesmíru, aby ti dodal pachatele.

Z: Tomu úplně nerozumím.

BR: Dobře tedy, toto je vhodná chvíle, abych ti pověděl o trojúhelníku oběť/pachatel/zachránce.

Trojúhelník oběť/pachatel/zachránce

Pokud se zdá, že je něco v tvém životě špatně, a myslíš si o sobě, že jsi oběť, pak si zvolíš přesvědčení, že „ti to dělá“ někdo jiný. Někdo jiný je ten pachatel, kdo je zodpovědný za všechno tvé trápení. A protože ty jsi bezmocná oběť, musíš si najít někoho, kdo ti z toho pomůže, někoho, kdo bude zodpovědný za tvou záchranu a za to, že všechno bude lepší. A tak jsou nastaveny tyto tři vztahy: oběť, pachatel a zachránce jdou **vždy** ruku v ruce. Kde je jeden, jsou i ti dva další. Takže obyvatelé Země tmy se velmi zřetelně označili za oběti. A zatímco je pravda, že podle sebe chtěli být zachráněni, koho pozvali jako prvního, byl pachatel. Poskytli se mu k dispozici. Vytvořili tu příležitost.

Z: To nechápu. Jistě to nedává smysl. Chtěli, aby jim přišel pomoci někdo **hodný**. Proč by pozvali někoho špatného?

BR: Protože tvoří ze strachu a pochybnosti. O této myšlence si promluvíme detailně, až budeme mluvit o nástrojích tvorby. Ale pointa je jednoduše taková: tvými nástroji tvorby jsou tvé emoce. Pokud tvoříš z lásky, pak dostaneš to, co opravdu chceš. Pokud tvoříš ze strachu, pak dostaneš, co nechceš. Pokud tvoříš z pochybnosti, pak dostaneš směs anebo vůbec nic. Ti obyvatelé Země tmy měli strach a pochybnosti. Takže první věc, kterou obdrželi, byla to, co **nechtěli**. A vždy **musíš** dostat, co tvoříš. Jak jinak by ses naučil správně tvořit?

Z: Páni, tohle je pro mě těžké na pochopení. Ale dobře, pokračujme v příběhu. Později se k tomu budu chtít vrátit... jak vytvořit to, co **chci**.

BR: Slibuji ti to. Budeme o tom brzy mluvit. Ale pro teď možná uznej, že obyvatelé Země tmy nevytvořili pro sebe jasný a jednoznačný výsledek z lásky a positivity. Takže se vytvořila příležitost. A pokud to spojíme s tím, co tvořili Světlonoši, máme docela dobrou kombinaci. Světlonoši se nechali rádi přijmout jako „vracející se bohové“. Rádi si nechali sloužit a zbožňovat se a naleštit si svá ega. Spousta toho pokorného poklonkování a dření jim sloužilo velmi dobře, dě-

kuji mnohokrát. Nejenom, že byli rádi bohy, ale také rádi ukázali obyvatelům Země tmy, jak přesně je mají vyznávat. Naučili je přinášet oběti ve formě nejlepších jídel připravených nejlepšími kuchaři. Obyvatele, kteří jim nejlépe sloužili, povýšili do pozice moci, čímž vytvořili kastu kněžích, aby k nim mohli pouze nejoddanější sluhové. A zbytek obyvatel nebyli nic než otroci. Otroci kněžích a jejich nadutých bohů. Od svitu do soumraku neznali nic než práci, práci a zase práci. Byli donuceni postavit velké paláce, aby potěšili své sobecké bohy. A pak postavili chrámy, aby ego mohlo vzkvétat i kněžím.

A pak se stalo něco zajímavého. Bohové si začali navzájem závidět. Začali mezi sebou soupeřit. Každý chtěl mít víc moci a nadvlády nad lidmi než ostatní. Každý chtěl mít lepší palác než ostatní. Všichni nakázali svým kněžím, aby shromáždili jejich poddané a aby jim řekli, že musí vyznávat pouze tohoto boha a zapomenout na ostatní. Takhle to chvíli pokračovalo, zatímco se jejich nálady vařily a ega tloukly a pak se rozpoutala válka. Poddaní jedněch bohů dostali nākázáno zabít poddané jiných bohů. Vztahy se brzy vyhrotily v otevřenou válku. A pak bohové použili svou moc, aby udeřili navzájem na své poddané. Země tmy byla roztržena na kusy! Po nějaké době bylo dosaženo jisté patové situace. Každý z bohů, se svými přeživšími přísluhovači, žil v jiné oblasti, oddělené od ostatních jistou vzdáleností. Tam založili svá města. A ačkoli pokračovali ve válčení, pro ubohé obyvatele Země tmy byl občas i mír. Ale jejich životy byly těžké. Nejenom že teď museli pracovat, aby sloužili, ale občas museli proměnit své nástroje ve zbraně a vydat se zabít a mrzačit. A to vše ve službách ega Světloňů.

Ale přes to všechno začalo v srdcích obyvatel Země tmy svítat něco nového. Už to nebyli ti nadutí Realisté jako dřív. Zažili pěkně kruté časy. A překonali je společně. Přežili pomocí vzájemného soucitu. Bratr pomáhal bratrovi. Jejich dřina jim otevřela srdce k sobě navzájem. A nyní jejich srdce začala opět křičet o pomoc. Ale tentokrát začali volat s nadějí v srdci. Nadějí, protože v očích ostatních viděli lásku a soucit. Začali doufat v lásku a soucit od bohů. A opět dostali to, co vytvořili. Tak jako to vždy bylo a bude. Protože, vzpomeň si,

že...

Z: „Vždy obdržíš **přesně** to, co si stvoříš.“

BR: Trefa do černého! A tak, kdo myslíš, že tentokrát přišel jako odpověď na jejich modlitby?

Z: To si nejsem jistý. Pokud si vzpomínám, řekl jsi, že ti Hledači, co vystoupali do Země světla, se měli rozdělit do tří skupin. První byli ty STS bytosti, kterým teď říkáme Světlonoši. Takže hádám, že nám teď řekneš o druhé skupině. Hádám, že byli nějakou více milující odpovědí na volání obyvatel Země tmy.

BR: To je velmi dobrý odhad. Tak se podívejme na tu druhou skupinu. Ti měli mentalitu sloužit ostatním (STO). Když se tito dostali do Země světla, cítili, že to je zázrak, požehnání a velká pocta. Toužili použít tuto výsadu, aby se zasvětili do služby ostatním. Ke svým přátelům a členům rodin, které nechali dole, cítili lásku a soucit, a tak se rozhodli vrátit se a pomoci těmto zbylým obyvatelům Země tmy, jakkoli to šlo. A tak se stalo, že zaslechli ze Země tmy pod nimi útrpné nářky o pomoc. Slyšeli volání a odpověděli. A když přišli, zhrozili se nad tím, co tam provedli Světlonoši. To utrpení a smrt, kterou přinesli obyvatelům Země tmy, byly pro ně příliš hrozné.

Z: Moment, prosím. Nerozumím. Zdá se mi, že jsi říkal, že ty STS bytosti přišly první. A že strávily docela dost času dole v Zemi tmy tvořením impérií a pak válčením a kdo ví čeho ještě, a až **pak**, třeba za několik století nebo tak nějak, přišly ty STO bytosti. Je to tak?

BR: Mnohem déle než několik století, ale ano, je to tak. Pochop, že čas není v různých sférách stejný. Nepřesouváš se mezi dimenzemi, abys zůstal na stejné ose času. Pracují v úplně jiném systému souslednosti. Takže když se přesuneš ze Země světla do Země tmy, například, pak se octneš v čase, který nejvíce rezonuje s tvým příchodem. Přijdeš, až je Země tmy připravena na tvůj příchod. Přijdeš, když je čas na tvou roli. Divadelní hra je dobrý příměr. Představ si hru, kde by všichni herci přišli na scénu, sotva se otevře opona, a pak všichni řeknou všechny své texty naráz v jednom nepřetržitém monologu. Byl by to nesmyslný blábol a nikdo by to nepochopil. Takže místo toho každý

přijde v pravou chvíli a odehraje svou roli v perfektní návaznosti na ostatní.

Z: Chápu. Ale to vyvolává další otázku: kdo rozhodne, že mají nastoupit ve „správný čas“?

BR: Oni sami. Vytvoří si to svým chtěním. Podívejme se na prvotní myšlenku za přáními těch STO bytostí. Toužily někomu sloužit. Toužily někomu **pomoc**. Chtěly zachránit obyvatele Země tmy před jejich údělem. Ale chtěly to udělat z motivace laskavosti a lásky. Jejich šlechetné duše se takto chtěly vyjádřit. Takže chápeš? Ty bytosti STO se dostanou do Země tmy přesně v moment kdy její obyvatelé nejsilněji vytváří příležitost pro to, co STO bytosti nabízí. A ten perfektní moment nebyl úplně na začátku příběhu, kdy přišli Světlonoši. Ne. Obyvatelé Země tmy nejprve museli potkat Světlonoše a vidět, jak oni odpoví na jejich volání. Jenom poté, co chvíli šli po této cestě, byli obyvatelé připraveni zvolit si něco jiného. Vidíš, že oběť nejprve potřebuje pachatele a až pak zachránce.

Vysvětlím ještě něco jiného. Pamatuješ, v první části příběhu, obyvatelé Země tmy byli nadutí a šikanovali Hledače. Byli takoví a znali jenom to. Pro ně byl tedy kdokoli v pozici autority sobecký a panovačný. Tak se k sobě chovali. Znali jenom to, a tak si uměli představit pouze to, jako odpověď na jejich volání.

Z: Protože pokud si něco neumíš představit, tak to nemůžeš vytvořit?

BR: Teď jsi řekl jednu velmi hluboce pravdivou věc. Brzy, až budeme mluvit o nástrojích tvorby, pochopíš, jak mocná věc je to, čemu říkáš „představivost“. A ano, pokud si to neumíš představit, nemůžeš to stvořit. Ale teď, v této části příběhu, co se stalo obyvatelům Země tmy, bylo, že zažili dlouhou řadu velmi bolestných zážitků. A na těchto zážitcích je vtipná jedna věc. Když lidi prožijí takové obtíže, většinou to z nich vytáhne to nejlepší. A tak obyvatelé Země tmy odpověděli na kruté zacházení Světlonošů tak, že si navzájem vyjadřovali podporu, soucit, lásku a laskavost. Přítel pomohl příteli, cizí lidé si nabízeli neočekávanou pomoc... takže tato doba temna zapálila jejich v srdcích jiskru. Pěstovali si v srdci nové a jiné světlo. Světlo soucitu začalo

jemně svítit. A tak se stalo, že obyvatelé Země tmy byli připraveni setkat se s STO obyvateli Země světla. Pokud bych to mohl shrnout takto: obyvatelé Země tmy nejprve museli mít o sobě nové mínění a potom nové mínění o svém světě. Nejprve museli mít lásku a soucit ve svých srdcích, než mohli zformulovat svou potřebu láskyplné a soucitné odpovědi.

Z: A jak přišly ty STO bytosti dolů a zachránily ty obyvatele před Světloňoši? Neumím si představit, že přijely jako rytíři na bílých koních.

BR: No, je několik různých způsobů jak mohly vstoupit do příběhu. A později, až pochopíš složitosti alternativních časových os, pochopíš, i když řeknu, že všechny možné způsoby se opravdu staly. V některých opravdu přišly plné zloby a hněvu: andělé s ohnivými meči spravedlivé odplaty. V těchto realitách byl velký souboj mezi STO a STS. Ale to nepřineslo nic nikomu. Každý byl zraněný a nikomu to nepomohlo. Tato hra, když začne, nemá konce. Válka způsobuje strach a bolest. Strach a bolest způsobuje nenávist. Nenávist způsobuje válku. A tak pořád dokola. A protože STO bytosti chtěly obyvatelům pomoci, ne jim ublížit, tohle nebylo vůbec v jejich zájmu. V druhé množině časových os tyto STO bytosti přišly jako hodní, laskaví a benevolentní bohové. Nebojovali s těmi STS bytostmi. Nezpůsobovali žádnou bolest a neválčili. Jediné co dělali, že měli svou moc a dělali, co mohli, aby pomohli obyvatelům Země tmy. Velcí, laskaví, benevolentní bohové, kteří učili a léčili a udělali nekonečnou řadu dobrých skutků.

Z: Aha! Lepší přístup!

BR: Možná. Ale ve výsledku ne o mnoho úspěšnější než válčit.

Z: To není možné! Jak to?

BR: No, v tomto případě prostě obyvatelé Země tmy přestali cokoli dělat sami. Bylo pro ně zbytečné cokoli byť jenom začít. Byli tu hodní bohové a zlí bohové. Pokud jsi zvládl zalíbit se hodným bohům, děly se ti dobré věci. Pokud jsi rozhněval zlé bohy, děly se ti špatné věci. Tímto způsobem se obyvatelé Země tmy rozhodli, že nemají vůbec

žádnou moc, a zkrátka se přestali o cokoli pokoušet. A tak jim STO bytosti nezvládly pomoci s vystoupaním do Země světla. Obyvatelé Země tmy prostě řekli: „*My nejsme jako vy. Vy jste bohové. My jsme bezmocní. My vám budeme sloužit a vy pro nás dělejte ty věci.*“ A nehledě na to, jak moc STO bytosti tvrdily, že jsou všichni stejní a že obyvatelé Země tmy mohou také udělat všechny ty věci, které dělají oni, pořád jim obyvatelé Země tmy nevěřili. Proč by taky měli? Bylo úplně jasné, že tito bohové byli schopni velkých zázraků, kterých oni schopni nebyli. Takže tohle bylo také k ničemu. Pak je tu třetí množina časových os. V těch ty STO bytosti pochopily pošetilost bytí „nad“ lidmi. Místo toho si vybraly být součástí obyvatel Země tmy. Takže se dostávají do hry jako děti narozené rodičům Země tmy. V těchto časových osách si většina z nich zvládne nějakým způsobem vzpomenout na Zemi světla. Rozpomenou se na světlo. A pak, jako prostí obyvatelé Země tmy, začnou pomáhat a učit ostatní.

Z: A **tohle** dopadlo lépe?

BR: Do značné míry. Co se pak stalo, bylo, že Světloňoši brzy pochopili, oč kráčí. Zatímco ti STO učitelé a léčitelé dělali svou věc, Světloňoši začali ztrácet svou moc nad lidmi. Takže udělali zákony proti učení o světle. Vzali ta učení a změnili je a zkazili je tak, aby opět sloužila záměrům Světloňošů, aby lidé byli nadále spoutaní, podlézaví a sloužili zájmům Světloňošů. Podařilo se jim dostat ta učení o světle do ilegality. Scházely se tajné skupiny. V těchto tajných školách se učilo o tajemstvích toho, **co je**. A tak se učení šířilo. Občas nějaký učitel povstal a byl trochu víc vidět. Občas se mu podařilo získat dost stoupců, aby narušili *status quo*. Pokaždé byl i se svou rebelií potlačen Světloňoši, pomocí síly a násilí. Ale v tu chvíli se už jeho učení dostalo ven, dále než k pár jeho stoupcům, a probudila se větší skupina lidí. A tak i tímto způsobem bytí udělalo dobrou službu. Ale nakonec to také nebylo úspěšné. Pořád většina lidí věřila, že pouze bohové můžou tvořit realitu. Pouze bohové tě můžou vzít do Země světla anebo ti to zakázat. **Pořád** většina nepochopila tu pravdu, že každý jde do Země světla, protože **on sám** je na to připraven... protože dosáhli mistrovství sebe. Povznesou se, aby byli mis-

try, protože jsou ochotni a schopni vytvářet si sami sebe. Pouze malé procento obyvatel Země tmy tohle pochopila a pouze malé procento bylo schopno se povznést. A tady končí druhá část příběhu o obyvatelích Země tmy.

Končí koloběhem který se pořád opakuje dokola a dokola a dokola. A dokola. Teď už to není časová osa, ale kruh. Takže konec je začátek a ten je koncem a ten je začátkem a ten je koncem... Je to nekonečná, složitá souhra mezi těmi, co si vybrali Sloužit Sobě, těmi, co si vybrali Sloužit Ostatním, a těmi, co zůstali Nerozhodnutí. V jednom bodě cyklus končí a to je, když nastane sklizeň všech Nerozhodnutých, kteří nakonec dosáhli nějakého rozhodnutí. Přestanou být nerozhodnutí a pak se povznesou do další úrovně, kde budou buď STO nebo STS, anebo, velmi vzácně, třetím typem obyvatele Země světla.

Z: A jo! Zapomněl jsem, že byl i třetí typ. Co dělali **tihle**?

BR: Ještě není **úplně** čas, abych ti je představil. Nejprv musím skončit s druhou částí příběhu. Říkal jsem, že na konci každého cyklu je událost. Nazývá se sklizeň. To je, když ti, co se rozhodli, přestanou být Nerozhodnutými a povznesou se do Země světla. Obvykle to je velmi malé procento obyvatel Země tmy.

Z: Takže časem je méně a méně Nerozhodnutých.

BR: Bylo by. Až na to, že samozřejmě tento systém není uzavřený a časová osa doopravdy neskončí. Bytosti odjinud můžou seznat, že tohle je dobré místo se něco naučit o sobě, přijít a zažít život zde v Zemi tmy. Z jistého úhlu lze vidět, že to je velmi krásná a elegantní hra. Můžeš do ní vstoupit zespoda, jako nováček, který je Nerozhodnutý. Můžeš být nerozhodnutý jak dlouho chceš, a pak, když se na to dobře podíváš, se můžeš rozhodnout, kým chceš být: STO nebo STS nebo ten třetí typ (k tomu se ještě dostanu!) a pak se posuneš dále. A pokud si vybereš STO nebo STS, tak můžeš stále hrát tuto roli, jak dlouho chceš, a když s tím skončíš, můžeš si **pořád** vybrat ten třetí typ. A na tom třetím typu je jedinečné to, že je to jediný typ, který si může vybrat opustit hru anebo hrát dál. Ale než se dostaneme k tomu, co je ten třetí typ, zastavme se chvíli a obdivujme krásu toho

systemu. Vidíš, jak je to něco, co se může opakovat dokola a dokola donekonečna? Nerozhodnutí v Zemi tmy, STS Světloňosi a STO zachránci se dohromady uzamkli v tanci. Tvoří trojúhelník: Země tmy je v roli oběti, Světloňosi hrají roli pachatele a ty STO bytosti roli zachránce. A jakmile se tento rámec nastaví, může se opakovat donekonečna. Je to hra s vnitřním konfliktem, která může běžet celou věčnost. Jednotlivé duše můžou vstoupit do hry na začátku, posunout se dál jako STS nebo STO (a často nejdřív jedno, pak druhé) a pak nakonec ten třetí typ. A pak, pokud chtějí, můžou z toho třetího typu opustit hru.

Z: Dobře, teď už opravdu **nemůžu** dále čekat. Prosím, řekni mi, co proboha je ten třetí typ?

BR: Říkal jsem si, jak dlouho to bude trvat, než tě přemůže zvědavost. Dobře, řeknu ti to a pak se můžeš podívat, jestli ti to dává smysl. Třetí typ ze Země světla bude něco, čemu budeme říkat Sjednotitelé. Jsou to ti, kdo ví, že vše je Jedno. Ví, že jsou, každý z nich, STO, STS a Nerozhodnutí. Všechno z toho, nic z toho a zároveň mnohem víc než to. Ví, že když se podívají na jinou bytost, nemůžou ji soudit, protože vidí tu bytost jako jiné já. Tudíž ví, že vše je perfektní. Opravdu uviděli světlo. Ne ten první kousek světla, který vidí ostatní v Zemi světla, ne, tu hloubku světla, která září ze srdce každé bytosti, což je spojnice té bytosti s Hlavním Zdrojem. Když se tato bytost na tebe zadívá, nevidí tvou dočasnou situaci: tvé drobné nedostatky, tvé omezené představy, tvé strachy... ne, vidí do tvého srdce a vidí tam Boha! Stejně tak, jako ho vidí v sobě, samozřejmě. Bůh je všude, když se díváš očima Sjednotitele. A také samozřejmě vidí, že byli, v této hře, ti Nerozhodnutí, byli ti STO a byli ti STS. A tak nesoudí ani jedno z toho. A tak, s těmito Sjednotiteli, začneme další úroveň příběhu o Zemi tmy...

Z: Uf! Stává se z toho dlouhý a složitý příběh!

BR: Nemáš tušení, jak složitý je. Dovolil jsem si **hodně**, abych věci spojil dohromady a zhuštil, aby jej vůbec šlo vyprávět.

Z: Takže ten příběh je pravdivý?

BR: Všechny příběhy jsou pravdivé. A všechny příběhy jsou výmysl. Obě tvrzení můžou být pravdivé v závislosti na tvém úhlu pohledu. Ten příběh je jen bajka, pohádka, pokud chceš. Ale zajímavým způsobem představuje stránky toho, co se stalo a nadále se děje ve tvém světě. Způsobem, který, doufám, tě dovede k přemýšlení o věcech. Dovede tě k novým otázkám a k novým závěrům. Napovídá ti způsobem, jak porozumět situaci, aniž by tahal za nitky strachu a zuřivosti. Aniž by tě táhl přes utrpení beznaděje a deprese. Protože tyto věci neslouží mému záměru. Slouží záměru těch, co se tě snaží tady udržet, hrát hru v jejich službě.

Ale teď popojedeme...

Příběh o lidech ze Země tmy (část 3)

U té třetí skupiny, Sjednotitelů, je potřeba pochopit, že se nevymezují ve smyslu, komu slouží. Neslouží nutně sobě **nebo** „ostatním“. Ví, že „ostatní“ a „já“ jsou koneckonců jedna bytost. Ví, že co uděláš „ostatním“, automaticky a přímo děláš i Sobě. Takže jsou to ze zásady hodní a láskyplní lidé (protože to chtějí dělat sobě), ale neskloznou automaticky do režimu služby sobě **nebo** ostatním. Ten pojem „služby“ není pro ně vůbec důležitý. Namísto toho tyto bytosti většinou žene kupředu čisté vyjádření Sebe. Porozumění u Sjednotitele je takové, že každá částička jednoty je naprosto a úplně jedinečná. A pokud se ti podaří najít to, co je tvým největším přínosem, a vyjádřit **to**, tak vše bude v pořádku. Protože žádné dvě bytosti někde nejsou úplně stejné. Takže největší přínos žádných dvou bytostí nebude stejný. Každý je milován a ceněn za to, co může poskytnout **on sám**. A to, co **on sám** může poskytnout, je **někde** ta nejvíce žádaná věc.

Pro Sjednotitele neexistuje nedostatek nebo konkurence. Existuje jen rovnováha a dokonalost. A než aby rovnou skákaly do akce, tyto bytosti si spíše zvolí prostě **být**. Zkoumat a **vidět**. Cestovat do nitra Bo-

žího srdce a najít tam to, co je osloví, aby mohly rozdávat svůj jedinečný a největší dar. A pak se vyjádří pomocí čisté radosti a lásky.

Z: To zní krásně. Ale jedné věci nerozumím. Jak můžeš **vědět**, že jsi Jedno s každým a se vším, aniž bys ztratil sebe sama? Chci říci, rozumím konceptu jednoty, ale pokud je to doslovná pravda a fakt tvého bytí, že neexistuje žádný předěl mezi tebou a jakoukoli jinou bytostí... jak pak můžeš být **sám sebou**?

BR: Tvá otázka se týká osobnosti. Ztráty identity. Na chvíli odbočíme ze Země tmy. Pamatuješ si, z našeho prvního rozhovoru v Kapitole 2 této knihy, že jsem ti slíbil „Metaforu duhy?“

Z: Á, ano. Teď když o tom mluvíš, tak si vzpomínám.

BR: Dobře, tak zde tedy je...

Metafora duhy

Představ si duhu a představ si, že jsi jedna z jejích barev.

Ty a tvé bratrské a sesterské barvy se můžete **zdát** jedinečné a oddělené nahoře na tom nebi. Ale jste?

Z: Aha, chápu. Ne. Ty barvy jsou spojitě, ne?

BR: Ano, co ve skutečnosti vidíš, je rovnoměrné, spojitě, nepřerušované spektrum frekvencí světla. Je to pozorovatel, který se rozhodne, ve své mysli, slepit část těchto frekvencí dohromady a rozeznat například jednu oblast jako pruh žluté, jinou jako pruh zelené. Ale ve skutečnosti není žádné místo, kde jedna barva končí a druhá začíná. Neexistuje reálně žádný „pruh“ jakékoli barvy, mimo to, že si to tak můžeš představovat.

Z: Takže říkáš, že všechny barvy jsou ve skutečnosti jedna. Pouze se jeví jako různé na tom nebi. A z toho můžeme pochopit, jak se bytost může vidět jako jedinečná, ale zároveň vědět, že je také součástí Jednoho bílého světla.

BR: Líbí se mi, jak jsi to řekl. Ano. Ale do naší analogie můžeme přidat ještě jedno milé pozorování. Co například to, že, samozřejmě, tam **žádná** duha není? Je to jen iluze. Je tam světlo a vlhkost. Souhra těchto dvou věcí má za následek, že si myslíš, že vidíš ty barvy na nebi. Ale co **opravdu** vidíš? Vidíš kapky deště? Nebo vidíš paprsky slunce?

Z: Hádám, že oboje.

BR: Proč by ale pak jiný člověk, stojící jinde, viděl duhu jinde než ty? Je to proto, že dva pozorovatelé, stojící několik metrů od sebe, ve skutečnosti vidí světlo přes jiné kapky. Co se snažím naznačit, je, že je tu ještě třetí část. Světlo, vlhkost a... **Ty**, ten pozorovatel. Tvůj absolutně jedinečný úhel pohledu je tou třetí částí. Každému pozorovateli se bude ta duha zdát trochu jiná. Například očividně bude jinde vzhledem k tomu, kde pozorovatel stojí.

Z: A ta velká duchovní pravda v tom je...

BR: Zdá se, že to musím odpracovat celé. Dobře. Pojdme zpět k tobě a tvým bratrským a sesterským barvám. Nejste ve vakuu. Máte své vlastní zážitky, ale každý pozorovatel, každá bytost, se kterou interagujete, vás vidí trochu jinak. Jste znovu stvořeni v myslích každého, s kým budete kdy mít interakci. A **tohle** je opravdu něco, o čem by se mělo hluboce přemýšlet. Chci, abys o tom popřemýšlel, protože je to velmi důležitý pojem, který se znovu vynoří v našem rozhovoru.

Z: Počkej chvíli. Ale pak... když já jsem já; dejme tomu jsem žlutá barva v té duze. A sto lidí mě uvidí a každý trochu jinak... tak která verze mě jsem já?

BR: To je zajímavé téma. A jiné je: vidí tě, jaký jsi **ty**? Nebo tě vidí, jací jsou **oni**?

Z: Aha, správně! Už jsme zase u **tohohle**.

BR: Ano jsme. Ale doufám, že z té metafory duhy vidíš, že je možné mít svou vlastní a jedinečnou identitu se svými rysy a přirozeností a zároveň být si dokonale vědom své jednoty s ostatními barvami a dokonce být si vědom své jednoty se všemi pozorovateli a své jednoty se všemi ostatními úkazy, které tvoří tvou existenci.

Z: Páni, ano. To je moc pěkné, děkuji.

BR: A teď se musíme vrátit k naší bajce, že?

Z: No jo! Ano. Tohle vypadá na velmi dlouhý rozhovor! Tak dobře, říkali jsme, že tam byli ti Sjednotitelé, kteří věřili, že vše je Jedno. A tak se nehrnuli do služby nikomu konkrétnímu. Pouze pozorovali a poflakovali se kolem.

BR: Byli zaměstnáni **bytím** a pozorováním toho, co existuje. Ano.

Z: Nenudilo je to?

BR: Ani trochu. Vlastně docela naopak. Čím méně **děláš** a čím více prostě **jsi**, tím blíže jsi Bohu. Tím myslím to, že tvůj zážitek sebe sama se zvyšuje a jsi schopen být větší a větší verzí sebe. Jsi schopen rozšířit své vědomí. Nejnádhernější, vše přesahující, blažené prožitky, které kdy lidé měli v hluboké meditaci, přicházejí z bytí v úplném klidu. Z toho, že nemají ani jednu myšlenku. Z pouhého bytí.

Z: Tak dobře tedy. Prakticky. Co zažili tito Sjednotitelé?

BR: Nelze slepit všechny jejich zážitky dohromady. Co zažili, záviselo na tom, co tvořili. Ale udělejme to trochu lehčí. Vyberme si jednoho a podívejme se, co prožil, chceš?

Z: Dobře. Máme pro něj jméno?

BR: Tak jo. Pojdme mu říkat... Šťastný.

Z: Šťastný? Jako Štístko ze sedmi trpaslíků?

BR: Pokud chceš. Anebo Šťastný, jako Radost nebo dokonce Boží Radost.

Z: Jo tak! Je to tedy příběh o tobě?

BR: Je to bajka. Příběh, který vypráví něco o životě. Je o nás všech.

Z: Dobře. Prosím pokračuj. Co zažil Šťastný?

BR: Dobře, takže Šťastný byl tou bytostí, která měla ráda život. Miloval zážitky. Rád pozoroval věci a rád se o nich dovídal. Každý tento prožitek mu přinesl radost. Pročež mu říkáme „Šťastný“. Byl šťastný a usiloval o štěstí. Takže když poprvé vylezl po lešení a dostal se do

Země světla, podíval se kolem sebe a byl ohromený tou krásou, kterou viděl. Dovolil si být opravdu nehybný a, s velkou úctou ve svém srdci, opravdu ocenil ten zázrak kolem. Zjistil, po čase, že právě toto mu dovolilo být ještě jasnějším. Začal vidět víc a svět mu ukázal ještě víc velkoleposti a nádhery. Začal zjišťovat, že když zavře oči a uvolní svou mysl a jednoduchým a uctivým prožitím všeho, co se mu dostalo, je schopen vyrazit na opravdu úžasně cesty ve svém vědomí. A pak, jednoho dne, se dostavil pokrok. Objevil novou úroveň bytí.

Z: Myslíš nad Zemí světla?

BR: V jistém slova smyslu. Zjistil, že Země světla není světlá kvůli tomu **místu**, ale kvůli obyvatelům, kteří mají jistou úroveň uvědomění. To znamenalo, že to očividně nebyla Země tmy, která byla sama o sobě temná nebo Země světla světlá. Rozdílné byly bytosti které je prožívaly; jejich úroveň vědomí a jejich přesvědčení o sobě. A tak toužil po ještě větších pravdách. Uvědomil si, že nejsou nad ním, pod ním nebo mimo něj. Uvědomil si, že změna přichází zevnitř, stejně tak, jako když on a ostatní vystoupali do Země světla. Tak si sedl a díval se dovnitř. Ustálil svou mysl a čekal na světlo. Nějakou dobu trvalo, než se dostal k té správné sebekontrolě, ale nakonec dorazil k nové úrovni uvědomění. Uvnitř sebe našel úplně nové reality. Nalezl novou úroveň bytí. Octl se v místě, kde už nebyl tak úplně bytost s nějakým vnitřním světlem, ale spíš bytost z čistého světla! A tam, uvnitř sebe, mohl interagovat s jinými světelnými bytostmi. Dohromady si hráli a měli se rádi a navzájem se tvořili. Byli Jedno, ale pořád jednotliví.

Z: Jako ta duha.

BR: Přesně. Nakonec, na této úrovni, opravdu prožíval sebe sama jako barva duhy, která je jedna s ostatními barvami... ale pořád vědomá si Sebe.

Z: A co bylo pak?

BR: Tak mohli bychom teď říci „*A žil spokojeně, dokud neumřel*“ a byla by to pravda. A také bychom mohli říci „*Dostal přesně to, co si vytvořil*“, protože to je pravda **vždy**. Ale pak by ten příběh byl trochu nedokon-

čený. Chápej, že na této úrovni reality, na kterou dosáhl, na úrovni světelného těla, si byl vědom také nesčetně mnoha jiných realit. Ona a další světelné bytosti vytvořily nekonečně těchto realit a hrály si v těchto výtvořech. A byl si také vědom ještě dalších realit, které on nevytvořil, ale mohl je prozkoumat a vidět, co vytvořili ostatní. A pak také si uvědomil **sebe**, jako bytost, která žila v mnoha, mnoha realitách. Nesčetné reality ho nějakým způsobem pohostily. A všechno to bylo pro něj **právě teď**.

Z: Jak je to možné?

BR: No, znáš tu věc, která se jmenuje „rozpomenutí“? Pro něj to nebyl pokus si něco vybavit. Ne. Pro něj to bylo jako přesně v tom okamžiku, na který si chtěl vzpomenout. Jako když se snažíš vzpomenout na své dětství a najednou **jsi tam**. Najednou jsi tříletý chlapec u maminky na zahradě a hraješ si na houpačce. Pro něj to bylo přesně takové. S tím rozdílem, že on měl přístup do doslova nekonečného množství „životů“ v nekonečném množství realit.

Z: Jako že hodně, hodně převtělení?

BR: Ano. Tak trochu. Dávám „životy“ do uvozovek, protože mnoho z nich byly úplně jiné zážitky, než čemu říkáš život. Úplně jiné reality.

Z: Těžko se to vysvětluje?

BR: Velmi. Možná bychom to mohli zkusit jindy. To hlavní je, že Šťastný byl schopen se přesunout kdykoli ze stavu **bytí**, ve kterém sídlilo jeho blaho, a dokonalého **vědění**, do kteréhokoli z nekonečných stavů **dělání** a zažívání. A to také dělal. A bylo to úžasné a krásné. A také si uvědomil sebe sama jako něco většího než to všechno. Ale to je jiný příběh. Abychom se vrátili k **tomuto** příběhu, řeknu prostě toto: Šťastný měl ve svém vědomí vzpomínku. Pamatoval se na Zemi tmy. Pamatoval si, jak tam byl. Tím, jak se upamatoval, se octl ve společnosti jiných světelných bytostí, které si to taktéž pamatovaly. Pamatovaly se na tu bolest při volání o pomoc. Pamatovaly se a byly spolu. Ve svých světelných tělech tam byly.

Z: V Zemi tmy?

BR: Ano.

Z: A co dělaly?

BR: Nedával jsi pozor, že? Nedělaly **nic**, pamatuješ? Prostě tam **byly**.

Z: Aha! Tak to je skvělé! Šly zpět a zachránily sebe sama!

BR: Zachránily? Nemyslím, že se úplně „zachránily“. Měly se rády. Šly tam, aby tam byly se svou vzpomínkou na Sebe, a tentokrát neviděly jen pár časových os a pár částí toho příběhu. Tentokrát viděly dostatečně jasně, že příběh má nekonečně mnoho variant a nekonečně mnoho časových os. A viděly, že v jedné variantě, **všechny** bytosti—obyvatelé, STO bytosti, STS bytosti a Sjednotitelé—všichni, našli cestu zpět k sjednocení. Každý svým způsobem. V jedné variantě nebo jiné všichni našli cestu domů. A přece... vždy zbývá dost velký průsečík příběhů, kde dostatečně mnoho z nich **nenajde** sjednocení, tak aby se příběh mohl stále odehrávat.

Z: Ach... pardon... to úplně nechápu.

BR: Jsi uvnitř času a tudíž omezený na přemýšlení ve smyslu lineárního času. Vysvětlím. Mimo čas může být bytost na kolika místech chce. Může být v realitě Země tmy a zároveň doma s jednotou. Taková bytost pak může hrát spoustu rolí. Může být nelítostný Realista a zároveň naivní Snílek a zároveň obyvatel Země světla a zároveň Světelná bytost. A mnoho, mnoho jiných věcí. A pokud to tak je, tak v tom není žádný rozpor. Je to pouze věc úhlu pohledu. A pro tebe také. Momentálně máš velmi zajímavý pohled, kde jsi právě jeden člověk na planetě Zemi. Ale jsi spoustou jiných věcí, včetně mě, Boží Radosti. A na jisté úrovni je každý jeden člověk na Zemi zároveň světelnou bytostí, která zná jednotu všeho. A na jisté úrovni je každý jeden člověk na Zemi vlastně Bohem.

Z: Páni. To je velká myšlenka.

BR: Ano je a bude to ještě chtít trochu práce, než to pochopíš správně. Ale nikam nespěcháme—budeme si povídat a mluvit o tom novými a jinými způsoby, až než to půjde.

Z: Děkuji. Ale... hmm... tato kapitola měla být o „Důsledcích jednoty“. Chápu, že jsme o tom mluvili, že všechno je dokonalé a tak dále. Ale...

BR: Ale chceš, abych mluvil o tom, co je slíbeno v titulku?

Z: Ano, prosím.

BR: Dobře. To bylo další. Chtěl jsem ukázat, že je mnoho úrovní bytí v této realitě, kterou obýváš. Je tu ta nejhlubší úroveň—ve které teď jsi—na které můžeš úplně zapomenout, že jsi Jedno. Je tu jedna nebo dvě úrovně nad tím, kde je pořád možné pokračovat, přičemž fakt jednoty před sebou schováš, pokud se tak rozhodneš. Ale dovnitř se dá ujit jen určitou vzdálenost, než jsi nucen čelit a vyrovnat se s tím faktem... že vše je ve skutečnosti Jedno. Pokud se na to odmítneš podívat a uznat to, pak můžeš pokračovat, jak dlouho chceš ve stavu separace a duality. Můžeš pak dělat spoustu zajímavých věcí a zažít spoustu úžasných zážitků, ale jednoduše nepostoupíš dál za určitý bod. Pokud, na druhou stranu, uznáš jednotu jako základní fakt svého bytí, nejenom že postoupíš dál za ten bod, ale dostaneš také přístup k nekonečným realitám za ním.

Z: Takže abych to pochopil... bytosti, které nevěří na jednotu, dostanou to, čemu věří. Dostanou separaci.

BR: Ano.

Z: A to je omezuje.

BR: Ano. Být jeden s Bohem tě očividně dělá mnohem mocnějším než být oddělený. Paradoxně, když **jsi** jeden s Bohem, pak ti, co nevěří na jednotu, jsou také jedno s tebou.

Z: Eh?

BR: Těžké na pochopení, vím. Ale vezměme tebe jako příklad. Jsi uvnitř mě. Všechny tvoje zážitky jsou také moje. Můžeš si věřit, že jsi oddělený ode mne, pokud chceš, ale já vím, že nejsi. Vím, že jsi jednou mou stránkou, která dokonale naplňuje svou roli přinést mi ty zážitky, které potřebuji. Nelze, než abys sloužil mým zájmům. Pokud to nechceš uznat, můžeš sloužit mým zájmům při separaci a bolesti

z toho, že jsi sám. Anebo můžeš uznat pravdu jednoty a sladit se se mnou a zjistit, že já také sloužím **tvým** zájmům, a pak můžeme jít společně v láskyplné jednotě a radosti. Takže je to důležité zjištění. **Vše** je jedno s Bohem a uvnitř Boha. I ti, co to sami nevidí. A ti, co to nevidí, jsou mimo harmonii a cítí se, že jdou proti větru, kdykoli chtějí čehokoli dosáhnout. Ti, co si vyberou to uvidět, se najednou probudí do nekonečné reality plné bytostí, které s nimi chtějí spolupracovat a spoluvytvářet. Probudí se do své opravdové síly a darů a octnou se mezi ostatními, jejichž síla a dary je dokonale doplňují.

Z: Teď už to začíná dávat smysl.

BR: Budeme se k tomu stále vracet, až než to bude dokonale uložené v tvém vědomí. Chci, abys pochopil, že je úroveň vědomí, kde všechny bytosti ví o své nezbytné jednotě. Bytosti na této úrovni jsou Vnitřními Já všech, co jsou převtěleni s tebou na planetě Zemi a kteří neví o své jednotě. A zatímco tato Vnější Já, která sídlí v separaci, se můžou rozhodnout si navzájem ubližovat nebo se dokonce zabíjet, ty Vnitřní Já, které ví o své jednotě, ví také, že toto je jen velmi dočasný a iluzorní zážitek. Ví, že soupeři jsou doopravdy jenom jakoby herci, kteří jakoby zabíjejí jeden druhého, ale ve skutečnosti nemají mezi sebou nic než lásku. Pro Vnitřní Já to tak je. Mají se rádi, protože jsou Jedno. Na této úrovni reality ví, že je ve skutečnosti nemožné opravdu chtít někoho zranit. Ví, že zranit někoho je zranit Sebe. Doopravdy. Pro ně v tom není rozdíl. Cokoli taková bytost udělá jinému, se okamžitě projeví na ní.

Z: Protože jsou Jedna bytost?

BR: Ano, přesně. Jedna, která je zároveň mnoho. Mnoho, kteří jsou doopravdy Jedno.

Z: Takže na této úrovni bys nenašel škaredost. Chci říct, nikdo by nezaútočil na někoho jiného nebo ho nezranil. Nikdo by se nepokusil nikoho manipulovat nebo mu něco vzít. Je to tak?

BR: Může se to stát pouze, pokud se na tom dopředu všechny strany domluví.

Z: Děje se tak někdy?

BR: Ale ano! Jak myslíš, že tvůj svět může být takový, jaký je? Jak to, že uvnitř všech těch světelných bytostí jsou zhmotnění, která si dělají navzájem všechny ty věci? Je to všechno předem domluveno. Vždy existuje smlouva.

Z: Pokud někdo zraní nebo zmanipuluje jiného, jeho Světelná bytost s tím souhlasila?

BR: Ano. O tom mluvím. Vy na Zemi jste uvnitř nás. Jste našimi vytvory a my jsme vašimi. Dohromady vytváříme celý svět, který zažíváte. Svými myšlenkami a přesvědčeními si přinášíte určité zážitky. Svými myšlenkami o sobě. Jsme toho součástí. Napomáháme tomu různými způsoby tak, aby vše probíhalo, ve větším smyslu, přesně podle plánu.

Z: Tady mi něco neseď. A co svobodná vůle?

BR: Ano, máte samozřejmě svobodnou vůli! Jsme nápomocni přesně tak, že každý má svobodnou vůli. Tak, aby ničí svobodná vůle nebyla anulována.

Z: Vysvětli mi to.

BR: No, co když by sis ty, svými myšlenkami, volbami a přesvědčeními, pro sebe vytvořil příležitost, kde bys chtěl cítit, jaké to je být pachatelem? Řekněme, že bys chtěl spáchat nějaký zločin, přičemž by sis chtěl připadat, že máš nad někým jistou moc. Jako součást své duchovní cesty by sis to vybral. Jak bychom toho pak docílili? Museli bychom ti najít partnera; někoho, kdo je ochoten být na druhé straně té transakce. Někdo se najde, kdo si z vlastních důvodů vybere poznat, jaké to je být obětí.

Z: Chceš říci, že lidé, kterým se dějí špatné věci, si to vybrali?

BR: Ano. Tohle je často téma, před kterým lidé couvnou. Často utečou před takovou pravdou protože nejsou schopni přijmout, že si sami vytvořili ty „špatné věci“, které se jim přihodily. Okamžitě po mně mrsknou: „A co to dítě, které bylo znásilněno?“ Nebo nějakou jinou stejně děsivou příhodu. Trvají na tom, že není možné, aby si to ten člověk vybral.

Z: A ty říkáš, že ano?

BR: Ano. Víím, že to je pro někoho těžké přijmout. Proto taková zpráva není pro každého. Ne každý je připraven si něco takového vyslechnout. Mnoho lidí stále potřebuje, aby existoval „někdo zlý“. Potřebují a chtějí věřit, že existují zlé bytosti mimo ně, které tvoří všechno to zlo ve světě. Chtějí zůstat obětí okolností. A to je úplně v pořádku. Pokud lidé chtějí chvíli zůstat na této úrovni uvědomění, pak na tom není nic špatného. Ale pokud jsi ochoten se posunout na mocnější úroveň vědomí, pak nabízím další myšlenku. Říkám něco úplně jednoduchého: **ty sám** jsi tvůrce své vlastní reality. Pokud to tak je, pak zjevně nemůžeš být obětí své vlastní reality! „Oběť“ a „tvůrce“ jsou dva opačné stavy. Vybral sis na to zapomenout, abys mohl hrát tu hru, kterou teď hraješ. Pokud chceš, můžeš zůstat v zapomnění. Pak vytváříš „nejsem tvůrce své reality“. A pokud to vytvoříš, tak taky vytvoříš „jsem obětí okolností“. A pokud to vytvoříš, tak to zažiješ, protože...

„Vždy dostaneš **přesně** to, co vytvoříš.“

A tak pro sebe vytvoříš příležitosti, aby ses zažil jako oběť. Tudiž takzvané „špatné věci“, kterým dovolíš, aby se ti staly. Budeš mít takové zážitky, až než tě napadne něco nového, až než se rozhodneš vzít si zpět svou moc a přestat být obětí. Až než se rozhodneš vzít na sebe zodpovědnost a stát se tvůrcem. A když se **rozhodneš**, věci se začnou měnit. Čím více budeš věřit, že tvoříš svou realitu, tím více to budeš zažívat. Tím více uvidíš všechny své zážitky jako přímé důsledky svých rozhodnutí.

Z: Jako to „světlo“ v té bajce!

BR: Ach, ano! Tak teď začínáš světlo vidět i ty!

Z: Ha! Líbí se mi ta slovní hříčka. Takže, když jsme přesvědčeni, že jsme oběti, pak obdržíme zážitky obětí, domluvené našimi Vnitřními Já.

BR: Správně.

Z: Až než jsme připraveni objevit, že jsme sami vytvořili všechny tyto zážitky, a povznést se a začít tvořit zážitky, které máme raději.

BR: Přesně.

Z: Pak se staneme ještě mocnějšími tvůrci své vlastní reality.

BR: Ano.

Z: Ale co ty děti? Chci říci, použil jsi příklad dítěte, které je znásilněno. Jistě není fér očekávat, že malé dítě udělá rozhodnutí povznést se nad svůj status oběti?

BR: Je to emocionálně nabitá věc a chápu, že pro tebe může být těžká. Ale musíš pochopit, že dítě není o nic větší ani o nic menší vyjádření duchovní bytosti, než je dospělý. Ty sám jsi měl dost otřesný zážitek jako postižené dítě v jednom ze svých jiných životů.

Z: Ano. Podělil jsem se o něj se čtenáři.

(**Zingadova poznámka:** viz „Ztracen ve svých snech“
v Kapitole 1)

BR: No, když nakonec pochopíš správně svůj příběh, uvidíš symetrii ve svých rozhodnutích. Uvidíš, jak se tyto životy navzájem vyvažují a jak jsi obdržel všechny tyto zkušenosti důsledkem svých rozhodnutí. V jednom životě jsi byl sexuálním dravcem a v druhém jsi byl sexuálně zneužívaný. Docela pozoruhodně dokonce pochopíš, že tvůj pachatel a tvé oběti byly původem jedna světelná bytost. Jinými slovy, ty a ta druhá bytost jste si vyměnili role, abyste oba mohli opravdu a doopravdy pochopit, jaké to je, abyste to mohli zažít sami na sobě. V kapitole 5 jsem ti řekl, že pokud se setkáš s něčím v jiné bytosti, aniž by ses s tím setkal sám, tak to nepochopíš. Nepůjde ti to na rozum. Nejspíš to povede k odsouzení toho druhého. Ale pokud tu věc zažiješ sám, spíš se staneš soucitným, a tím můžeš pomoci tomu druhému najít zahojení. Je to ve skutečnosti toto sebepochopení, které ti pomůže sloužit jiným. A tak tvé vlastní zkušenosti můžou být použity, pokud se tak rozhodneš, abys cítil silnou empatii pro ty, kteří

jsou hluboce ve stavu oběti, protože ty jsi tam už byl, **a zároveň** můžeš najít soucit s provinilci, protože víš, že i ty jsi schopen zneužívat. To je jeden výsledek tvých rozhodnutí. Co je potřeba si zapamatovat, je:

„Pokud nevidíš dokonalost, pak stojíš příliš blízko obrazu.“

Z: Ach ano! To se tady velmi hodí.

BR: A nejdojemněji to lze ukázat na utrpení nevinného, například dítěte, které je nějak zneužito. Díváme se na to a zdá se nám to prostě velmi špatné. Tak nefér. Tak nevysvětlitelně neslučitelné s přítomností milujícího Boha. A jak ti můžu říct, že se mýlíš, pokud tohle cítíš? Nemůžu. Ale můžu ti říci, že přijde čas, kdy poodstoupíš od obrazu dostatečně na to, abys viděl dokonalost. A také ti můžu říci, že pokud ti to řeknu a je to **tvé** dítě, které bylo zneužito, řekneš „**nikdy!**“ A budeš si o mně myslet, že jsem nějaké zvíře za to, že to jen naznačuji. Ale tak to chodí. Bytosti, které si vybraly stav oběti, nejsou z definice schopny tohle vidět. Pokud by byly, uvědomily by si, že tvoří vlastní realitu a už by nebyly oběti. Je to tak trochu Hlava 22. Jediná cesta ven je, že si vybereš. Rozhodneš se vzít na sebe zodpovědnost a rozhodneš se být tvůrcem vlastní reality a dopřeješ si čas, aby se to pro tebe stalo pravdivým. Ale není to něco, co by byl každý schopen si poslechnout, to je jisté.

Z: A co ti pachatelé? Ti si také nejsou vědomi, že jsou tvůrci své reality?

BR: Ne. Ale výborný dotaz. Pamatuješ, že jsem řekl, že existuje trojúhelník oběť/pachatel/zachránce?

Z: Pamatuji.

BR: Takže tak se věci jeví těm, kteří si nejsou vědomi, že tvoří svou realitu. Vypadá to, jako by vždy byli v jedné z těchto tří rolí pro sebe navzájem. Ale takto to nevypadá z vyššího úhlu pohledu. Z vyššího úhlu existuje pouze tvůrce a oběť.

Z: A co se stane s pachatelem a zachránce?

BR: Pokud se na to dobře zadíváš, tak uvidíš, že oba jsou také pouze oběti. Podívej se pořádně na jejich příběh. Uvidíš, to ti slibuji, že se stali pachateli, protože věřili, že jsou oběti. Že se tak zachovali, je výsledek jejich vlastního přesvědčení, že jsou oběti.

Z: Vždy?

BR: Vždy. Nejhorší zločinci ve vašich vězeních měli ta nejhorší dětství. Jsou duševně traumatizováni. Pokud by jejich duše byla zahojena a milována, nevyjadřovali by ve světě tolik zuřivosti. Podívej se, co se stane, pokud jeden takový zločinec objeví zahojení, sebelásku a přijetí. Promění se. Stane se z něj posel dobra. Takže zjevně jeho povaha pachatele je svázaná s jeho vlastním pocitem oběti.

Z: Hmm... takže pachatelé jsou ve skutečnosti oběti. A co zachránci?

BR: To jsou také oběti, ale velmi často je to poslední krok před tím, než se někdo osvobodí ze stavu oběti. Je to způsob, jak se zapojit do té hry pachatel/oběť, ale nebýt aktivně ani jedním z nich. Totiž, než jsi schopen odejít z pachatele/oběti, musíš zahojit bolest a trauma, které ti bylo způsobeno, zatímco jsi byl v té hře. Lze tak učinit, když pomůžeš ostatním v podobné situaci. Můžeš svou bolest obrátit v něco užitečného. Lze ji překonat tak, že z ní uděláš zdroj inspirace a lásky. Například oběť znásilnění může založit poradenskou skupinu. Často zjistíš, že lidé za těmito iniciativami byli oběti, které se postavily na nohy a vzaly si zpět svou moc. Anebo někdy i pachatelé, kteří se rozhodli odčinit své skutky. Bytosti, které chtějí skoncovat s obětí a pachatelem, často prochází obdobím zachránce, než hru zcela opustí. Jsou i jiné důvody pro zachránce. Někdy se zachránce chce prostě cítit „ušlechtilé“. Chtějí si vysloužit sebelásku skrze dobré činy. To často má za následek zasahujícího zachránce, kterého oběti úplně neocení. Další možností je polepšený pachatel. Například manžel, který roky zneužíval manželku, může založit „skupinu pro muže“, kde se tito navzájem podpoří, aby našli způsob, jak se vypořádat se svými problémy s zuřivostí a ponižováním. Existuje mnoho kombinací a já je nemohu všechny popsat. Pouze tvrdím, že oběti, pachatelé a zachránci jsou stále ve stavu přesvědčení, že jsou nakonec oběti. Tvůrci, na druhou stranu, ví, že všichni jsou tvůrci. Že vše je doko-

nalé. Že není nikdo a nic, co by potřebovalo opravit. Je to vždy dokonalé.

Z: Ale to mi zní bezcitně a bezohledně.

BR: Proč?

Z: No, znamená to, že pokud vidím někoho, jak se trápí, tak bych ho měl ignorovat a říct: „*Ále, to jsi si přivodil sám.*“

BR: **Mohl** bys. Ale pamatuj, v každém okamžiku, v každé myšlence a v každém činu vytváříš sebe a svou realitu. Pokud jsi tvůrce, tak to víš. Takže pokud vidíš někoho, jak se trápí, pak to také trochu prožíváš sám. Musíš se rozhodnout, co s tím uděláš. Musíš si vybrat.

Z: Ale...

BR: Ne, vydrž chvíli. Ty, kde jsi teď, žijící na Zemi, **neznáš** jednotu všeho. Nehleď na to, jak pokročilé máš vědomí. Z definice, abys byl na Zemi, **musíš** vidět ostatní přesně tak: jako ostatní. Ještě jsi nedosáhl opravdového vědomí jednoty. Pokud by to tak bylo, byl bys tady se mnou. Ne dole na Zemi. Takže můžeš věci přijmout intelektuálně, ale ještě je nezažíváš jako svou realitu. Mám pravdu?

Z: Ano. Je to tak.

BR: Takže stále vidíš jiného, kdo má trápení, jako „jiného“. Stále si myslíš, že trápení, které pozoruješ, je **jeho** trápení, ne tvoje. A v tom okamžiku se rozhoduješ, co uděláš s tím, co vidíš. A tvé rozhodnutí vymezí to, kým v tom okamžiku jsi.

Z: Uf! Teď jsem zmatený. Co tedy mám dělat? Mám každému pomoci, nebo je mám nechat si tvořit?

BR: Aha. Teď se dostáváme k etice a morálce. Dobře. Pamatuješ, takhle to vše začalo? Řekl jsi, že chceš vědět, co morálně a eticky znamená porozumět, že vše je Jedno?

Z: Á ano. Zdá se mi to jako asi o milion stran dříve!

BR: Vskutku. Od tehdy jsme trochu popojeli. Abych ti odpověděl, prosím zamysli se opět nad příběhem Země tmy. Byly tam bytosti

různého typu vědomí. Byli tam obyvatelé, kteří zůstali Nerozhodnutí o tom, jak si přejí se vytvářet. Pak jsou tam obyvatelé Země světla, kteří si vybrali jeden ze dvou projevů: bytosti duálního vědomí typu STO a STS a bytosti vědomí jednoty, Sjednotitelé. Z těch všech, pouze Sjednotitelé znali jednotu všeho. A tak pokud chceš pochopit morálku vědomí jednoty, pak by sis měl znovu přečíst, jak se chovali Sjednotitelé.

Sjednotitelé věděli, že ty a oni jsou v podstatě tatáž bytost. A tak se na tebe dívají očima lásky a soucitu. Nevidí tebe anebo tvá rozhodnutí jako „špatná“. Nesoudí tě a nelitují tě (protože to je také soud!) Pokud voláš o pomoc, pak Sjednotitelé přijdou na pomoc způsobem, který, **v jejich přesvědčení**, je nejlepší. Neznamená to, že přispěchají a zachrání tě. Neznamená to, že ti dají cokoli a vše, o co žádáš. Protože velmi často ta věc, o kterou prosíš, je ta věc, která tě ponechá ve stavu separace a bolesti. Takže ti pomůžou tak, jak by si sami přáli dostat pomoc; způsobem, který ti přinese uvědomění, že jsi tvůrce své reality a nedílnou součástí jednoty.

Dám ti praktický příklad. Pokud mi řekneš, „*prosím, BR, oprav můj život, protože je v troskách,*“ a já přispěchám a opravím ti jej, pak co celkově říkáme? Říkáme, že jsi neschopen a že **nejsi** tvůrce své reality. Ano? Ale jak víš, tak já **vím**, že ty jsi já a já jsem ty. A tak tím říkám, že i **já** jsem neschopen a nejsem tvůrce **své** reality. Což mě činí neschopným ti pomoci. Takže se nic nestane. Chápeš?

Z: To je roztomilé! Dobře. Takže mi můžeš pomoci jen způsobem, který je slučitelný s tvým přesvědčením.

BR: Přesně! A moje přesvědčení je, že vše je Jedno s Bohem a že všichni, ať to ví, nebo ne, tvoří svou realitu. Nemůžu jít a udělat pro tebe něco, co by popřelo to přesvědčení. Takže pomoc, kterou můžu nabídnout a nabídnu, je v podobě podpoření, které ti pomůže si pomoci sám. To ti umožní mocněji porozumět, že jsi tvůrce své reality. To ti dá nástroje se postavit na nohy a vzít ty věci, které nemáš ve svém životě rád, a vytvořit je jinak, až než se ti budou líbit.

Z: Aha! A proto je v té bajce to světlo takové, jaké je. Nepřijde a ne-

změní věci a nedělá je takovými, jaké by si **ono** přálo. Prostě tam jen je na podporu těch, kdo jsou připraveni vidět, že se můžou rozhodnout jinak a vytvořit si svůj život takový, jaký si **oni** přejí.

BR: Přesně tak. O tom přesně je ta bajka. Totiž, to světlo tam není, aby někoho soudilo. Není tam, protože by si **ono** myslelo, že obyvatelé Země tmy jsou špatní nebo neschopní. Pamatuješ, jak se tam dostalo? Dostalo se tam, protože spousta obyvatel volala o pomoc. Volali a něco, co bylo vlastně také jejich stránkou, jim odpovědělo, protože se pamatovalo na své vlastní trápení. Žádný soud. Jen odpověď na volání. A ta odpověď nepřichází ve formě zachránce ani ve formě pachatele. Viděli jsme, co se stalo s takovými odpověďmi—pouze prodlužují koloběh. Ne, odpověď přichází v podobě jemně nabídnutého daru lásky, který každý může přijmout, nebo odmítnout. A i pokud jej odmítnou, nejsou souzeni. Zůstane pro ně na později. A když jej přijmou, nejsou kladeny žádné podmínky ohledně toho, co s ním můžou dělat. Vždy můžou tvořit přesně to, co chtějí, a vždy dostanou přesně to, co vytvoří. Takže můžou dokonce použít to světlo tak, že vytvoří trápení ostatním i sobě. Pokud to je jejich volba, budou dostávat, co stvořili. A bude to pokračovat, až než uvidí, že jim to nepřináší lásku, radost nebo mír.

Poznat jednotu je získat mnohem širší úhel pohledu. Je to vidět dokonalost ve všem. A pak přestaneš soudit jiné a místo toho začneš prostě rozeznávat, co je správné, dobré a pravdivé **pro tebe**. Pak půjdeš tam, kam tě vede tvoje přesvědčení, místo toho, abys byl zmítán souzením toho, co se děje kolem tebe.

(**Zingdadova poznámka:** Pokud jsi připraven vystoupit z trojúhelníku oběť/pachatel/zachránce a zažít svou opravdovou tvůrčí podstatu, pak ti velmi pomůže můj multimediální seminář „Dreamer Awake“. Podívej se na sekci **Dreamer Awake** na mém webu zingdad.com.)

Dobrá. Stále jsme dost daleko od konce s rozpravou o jednotě a o tom, co z ní plyne. Ale myslím, že jsem položil dobré základy. Chci ti položit jednoduchou otázku. Vzhledem k tomu, co jsem již řekl, myslíš,

že znalost jednoty může vest k neetickému nebo nemorálnímu chování?

Z: Ne. Chci ti poděkovat za tento rozhovor. Protože opravdu vidím, že bytosti vědomí jednoty budou vždy pouze toužit po tom, co je nejlepší pro všechny ostatní bytosti. Zdá se mi, že to z definice budou ty nejvíce milující bytosti. A že nikdy nebudou schopni udělat něco, o čem vědí, že by jinému mohlo ublížit.

BR: Dobře. Pak jsem odpověděl na otázku z konce Kapitoly 5, což byl náš úkol v této kapitole. A teď když jsem tak učinil, rád bych ještě na závěr řekl jednu malou věc. Vzpomínáš, jak jsi pár stránek zpátky byl zmatený ohledně toho, že tento rozhovor nikam nevede? Jak jsi plýtvál časem v této kapitole nepodstatnými otázkami?

Z: Ano, pamatuji se.

BR: Takže, v tvé mysli byla ta zbytečná konverzace v tu chvíli v podstatě jako ten příběh lidí ze Země tmy. Chtěl jsi odpověď na morální a etické důsledky poznání jednoty a myslel sis, že jsme udělali **obrovskou** odbočku, která nikam nevedla. Ale teď chci říct, že nejen že ta bajka položila základ dobrému porozumění důsledkům jednoty, ale také jsme položili základ mnoha dalším porozuměním. Říkám, že jsme nejen udělali, co jsme chtěli, ale navíc jsme dokázali mnoho hezkých věcí bokem. Dostal jsi odpověď na svou otázku a přineslo ti to bohaté porozumění, mnohem větší, než jsi čekal. Mám pravdu?

Z: Ano. Je tomu určitě tak. Tento konkrétní rozhovor byl zatím mým nejoblíbenějším. Určitě se k němu několikrát vrátím.

BR: To je dobrý nápad. Doporučuji ti si jej brzy znovu přečíst. Zjistíš, že jsem v něm zasadil porozumění, která se ti otevrou, když si je ještě jednou nebo dvakrát projdeš. A pokud se k němu vrátíš za rok, najdeš ještě další nové a hlubší pochopení. O tolik je tato kapitola bohatší, než kdybychom se zaměřili pouze na jádro věci a já bych ti odpověděl na otázku tak, jak sis myslel.

Z: Och ano, v tom rozhodně vidím krásu a dokonalost.

BR: A to je proto, že

„Na úrovni jednoty se všechny věci vždy spojí v nejvyšší dobro.“

Což je jinak řečeno

„Vše je vždy dokonalé.“

A abychom si to pořádně promrskali,

„Pokud nevidíš dokonalost, stojíš příliš blízko k obrazu.“

Z: To je skvělé, BR! Děkuji, že jsi mi to tak mocně vylíčil.

Ale musím se přiznat... **pořád** mě na tom něco zlobí.

BR: A to je... ?

Z: Je to moc pěkné, že mluvíš o té jednotě a tak, ale... no... já jsem tady na planetě Zemi, snažím se, jak můžu, abych to pochopil, snažím se být hodný, dělám všechno to duševní hledání... ale stále jsem oddělený od tebe a Boha a všeho ostatního! Chci říct, **chápu**, co chceš říct. Ale pro mě je to všechno jen teorie. Není to má osobní zkušenost, že vše je jedno.

BR: A to je pro tebe problém?

Z: **Pane Bože, ano!!!** Toužím po tom ve svém srdci. Chci **znát** jednotu všeho. A povídání s tebou tu chuť jen prohloubilo. Ale stále to nezažívám. Chci říct, že **mám** ve svém životě nějaké krásné duchovní zážitky, ale **pořád** jsem tu já oddělený od tebe a od Boha a od všeho ostatního.

BR: A tedy? Máš nějaký dotaz?

Z: Ano. Chci vědět, jak se mi dostane toho to prožít—jak se mi dostane poznání, jako přímý fakt mého bytí, že jsem úplně a dokonale jeden se Vším, co je?

BR: Jsem **tak** rád, že jsi se na to zeptal. Je to dokonalá otázka pro náš společný posun do další kapitoly. Protože s odpovědí na tuto otázku

přímo souvisí můj důvod, proč jsem tady v této realitě, a teď je čas ti o tom začít vyprávět.

Jak jsem naznačil, každý, kdo je zde v separaci, je tu v souladu se svým plánem. O tom žádá. A každý, kdo dovolil své části klesnout dolů do duality, se tak rozhodl. O tom také žádá. A to je to, čím je doopravdy každý člověk na planetě Zemi: částí velké duchovní bytosti, která se rozhodla prožít tuto část reality. Jsi tu, protože jsi po tom toužil. Pro tebe to jistě může vypadat, že nějaká *jiná* bytost způsobila, že tu jsi. Protože jsi v dualitě, můžeš si myslet, že touto jinou bytostí je Bůh. Můžeš si myslet, že Bůh tě stvořil zde v dualitě, abys žil malý a zmatený život. Ale to není pravda. Bůh ti to neudělal. **Ty** jsi se rozhodl pro tento zážitek. A pak, abys mohl mít tento zážitek, po kterém jsi toužil, jsi se **ty** rozhodl přesunout skrze úroveň Závoje zapomnění. S každou úrovní si zapomněl víc o tom, kým jsi. Všechno tohle jsi si vybral. Ale teď jsi tou částí své bytosti, která zapomněla, kým opravdu jsi.

Z: Já **jsem** ty. Vždy jsem byl tebou. Vždy budu tebou. Ale jsem součástí tebe, která to zapomněla?

BR: Přesně to říkám.

A stejná věc platí o každém z tvých čtenářů a každé jiné částice vědomí, které je s tebou v tvé duální realitě. Ty **jsi** všechna tvá Vnitřní Já. Jsi jen částmi těch bytostí, které to zapomněly.

Z: A samozřejmě to, že jsme to zapomněli, znamená, že jsme zapomněli své rozhodnutí zapomenout. Zapomněli jsme i to zapomenutí.

BR: (usmívá se) Ano, je to tak. A je toho víc, co jste zapomněli.

Zapomněli jste, že jste každý mnohem víc milující, mocnější a moudřejší, než si teď dovedete představit.

A protože **jste** milující, neopustíte svou součást v separaci. Až nastane váš čas na odchod, budete pracovat na svém zahojení, na navrácení svých ztracených stěpin do milující jednoty.

A protože **jste** mocní, obdržíte, co stvoříte. Chtěli jste spoluvytvářet tuto realitu separace a to se vám povedlo. Chtěli jste se zažít jako

úplně oddělení a osamocení a to se vám povedlo. Chtěli jste se znovuobjevit z pozice úplného zapomnění a do jisté míry jste tím všichni zaměstnáni. Až budete hotovi s tím, čeho jste chtěli v separaci dosáhnout, až budete připraveni odejít, odejdete. To se vám také podaří.

A protože jste moudří, všichni víte, že potřebujete přátele na dosažení těch věcí, které si přejete zažít. Víte, kteří přátelé vám můžou pomoci s částí každého úkolu. Vybíráte si přátele moudře. Platí to zrovna tak o vaší volbě partnerů pro spoluvytváření, kteří vám pomůžou proniknout hlouběji a hlouběji do separace, a platí to i o vaší volbě partnerů pro spoluvytváření, kteří vám pomůžou se probudit a vytáhnout zpět do úplného rozpomenutí na vaše neomezené, věčné a nádherné Já. Já, které je spojeno s jednotou.

A teď, teď když se ptáš, jak se ti dostane poznání, že jsi jeden se Vším, co je, teď je čas ti říct, proč já, Boží Radost, jsem zde v této realitě. Protože jsem tu jen kvůli této jedné jediné věci. Jsem tu, abych byl tím **typem** spoluvytvářejícího partnera, který ti pomůže se probudit.

Z: Ach... ano... Jistým způsobem, hádám, jsem to vždy věděl.

Ale co nevím, je jak. Jak to uděláme? Jak my všichni vytvoříme společně to naše probuzení?

BR: To je nádherné téma, o které se s tebou rád podělím. Je čas načít další kapitolu. Nazvi ji „Jednotné události“ a začni ji otázkou na mě: „Co jsou to Jednotné události?“

Z: Výborně. Udělám to tak. Ale... to zní tak úchvatně a teď jsi mě fascinoval... co jsou to Jednotné události?

BR: Až příště, chlapče!

Z: Dobře (směje se). Uvidíme se tam...

Kapitola 7

Jednotné události

Zingdad: Tak, BR, mám ten **velký dotaz**: co jsou Jednotné události?

Boží Radost: Opravdu se těším, že ti o tom budu moci vyprávět. Ale zatímco každá Jednotná událost je doopravdy velmi prostá věc, jejich popis by ti moc neřekl, pokud nepochopíš kontext. A ten kontext je rozlehlý. Až tak, že může být pro tebe téměř nemožné jej pochopit ze svého úhlu pohledu. Dovedeš si představit, že vysvětlíš celý cyklus vody na planetě malé zlaté rybce, která žije celou dobu u někoho na stole ve skleněné misce? A takové to teď je přesně pro tebe: kontext příběhu tvé první Jednotné události je příběh tvořený miliardou let a tak rozlehlý, že obsahuje celý tvůj vesmír a ještě více. A tak, stejně jak u té rybky, problém je s perspektivou. Jsi ponořen do svého jednoho úhlu pohledu, který obsahuje sotva pár desetiletí strávených v malém místě na jedné z miliard planet v jedné z miliard galaxií v tomto vesmíru. Říct, že lidská perspektiva je omezená, je extrémně slabé slovo.

Ne že by to bylo jakkoli **špatně**. Je to přesně tento úzký pohled, který dovoluje Bohu se zažít jako mnoho, mnoho oddělených bytostí. Takže vše je přesně tak, jak má. Ale skrze to všechno, abys pochopil příběh Jednotné události, potřebuješ velmi rozšířenou perspektivu. Perspektivu takovou, o jakou se teď chci s tebou podělit.

Je to takhle:

Začneme rozšiřovat perspektivu natolik, abychom si všimli, že vaše civilizace není první, která obývá planetu Zemi. Pokud bys stál, kde jsem já, a viděl, co vidím já, všiml by sis, že ve skutečnosti bylo mnoho po sobě jdoucích civilizací, které předcházely té současné. Ponechali jste si mýty o Atlantidě a Lemurii, ale tyto jsou pouze dvě z dlouhé řady rozmanitých civilizací, které kvetly na tváři Země v minulých dobách, v úseku miliard let.

Co můžeš shledat těžkým na pochopení, je, že byly i civilizace žijící na Zemi, když se vytvářela; bytosti zcela odlišné od těch vašich, které žily své životy na té horké protoplanetě. A může být i dost matoucí zjistit, že ty rané civilizace byly v mnoha ohledech nejpokročilejší—každá další civilizace byla na nižší a nižší úrovni vědomí. Každá byla dál od vědomí, že vše je jedno a že všichni jsou tvůrci své reality.

Takže, v postupných krocích, vědomí na planetě Zemi od jejího dávného vzniku před miliardami let upadalo.

Pojďme teď „oddálit zoom“ a rozšířit svou perspektivu ještě více. Jak víš, tato celá realita, a vše uvnitř, pochází z jednoty. A je tomu tak v tom nejvíc reálném a praktickém smyslu. V okamžiku, kterému teď rozumíte jako „Velkému třesku“, vše byla jednota. Všechna hmota a vědomí celého tohoto vesmíru vstoupily do této reality z jednoty a začaly se zvětšovat do hustoty a separace.

Pokud vidíš věci jako tyhle, tak pochopíš, že úpadek od elegance začal u Velkého třesku a od té doby pokračoval. Život upadal hlouběji a hlouběji do hustoty a separace. Po hodně malých krocích.

A to nebyla chyba! Je to jen odpověď na otázku Jediného, které se ptalo: „*Co kdybych nebylo jediné... co kdyby nás bylo více?*“

Ale ta základní myšlenka je, že vědomí, v tomto vesmíru, začalo na výši, v bodě jednoty, v bodě tvoření a odtud sletělo dolů, dolů, dolů, do úplné separace a úplného stavu oběti. Tento pád se zdařil po krocích a posledním krokem je toto: vaše civilizace zde na planetě Zemi dosáhla dokonalosti v separaci a vědomí oběti. Úroveň víry v separaci božího Tvůrce od jeho tvorby, která je možná v této lidské civilizaci na Zemi, je opravdu silná. Vy, mí milí lidé na planetě Zemi,

jste dosáhli tohoto nejnemožnějšího a bolestně složitého úkolu. Jste držiteli dokonalé odpovědi na otázku: „*Co kdyby nás bylo více?*“

Z: Takže toto je ten nejnižší odliv vědomí? Svět, ve kterém žijí teď? Asi tomu můžu uvěřit, vzhledem ke věcem, které se dějí ve světě.

BR: Ne, vskutku, tenhle příběh je potřeba ještě dopovědět.

Říkám, že, bráno jako celek, lidská civilizace na Zemi dosáhla největší hlubiny vědomí. Ale tento okamžik, ve kterém se teď nacházíš na své dlouhé cestě skrze čas a prostor, není tím nejnižším odlivem. Úplné dno je již za vámi ve vaší společné minulosti.

Umím pochopit, že ve tvých očích se může zdát, že tohle je nejspíše ten nejnižší odliv, ale pokud bys mohl poodstoupit a podívat se očima věčnosti, viděl bys, že tomu tak není. A nabídnu ti důkazy.

Vezmi si tyto myšlenky: „*Vše je jedno*“ a „*Jsi tvůrcem své reality*“. Tyto myšlenky jsou pohotově k dispozici vašemu planetárnímu vědomí na této křižovatce prostoročasu a mnoho z vás je přijalo jako pravdivé.

Nyní se přesuň jen o okamžik zpět. Mít tyto myšlenky v 50. letech 20. století by mělo za následek, že by tě vskutku považovali za podivína. Nebyl bys vítán ve slušné společnosti, pokud bys prohlašoval takové věci. Byl bys vyloučen ze společnosti. Nebyl bys schopen najít slušné zaměstnání ve slušné firmě. Musel bys žít na periferii života, pokud bys chtěl vyjadřovat takové myšlenky. A ve svém přesvědčení by ses cítil naprosto sám.

A pokud bychom šli do historie ještě trochu dále, takové myšlenky by vyústily v agresivnější postih. Nemusíš chodit moc daleko, abys shledal, že za vyjádření takové myšlenky budeš zabít.

Co se snažím říci, je, že ta nejhlubší temnota je za vámi. Není možné přesně stanovit, kdy to pravé dno bylo, protože to bude záležet na úhlu pohledu, podle jakého kritéria se rozhodneš posoudit ten nejtemnější okamžik. Ale pokud se zadíváš na to, co se dělo s duchem lidstva při událostech, jakými jsou světové války, křížové výpravy, hony na čarodějnice, pak uvidíš vskutku temné doby. A ani toto nejspíš nebyly ty nejhlubší hlubiny.

Věděl jsi, že byla doba, kdy bylo považováno u armády za normální vyrabovat při invazi domovy těch, které napadli, vytáhnout na ulici každého mladého chlapce a zavraždit ho a znásilnit každou dívku a ženu? V takové době, když armáda byla hotova s městem, nezbylo nic než doutnající trosky. Všichni byli buď mrtví, nebo zotročení. Vše, co šlo odnést, bylo odneseno a zbytek zničen.

Pokud bys potkal někoho z této doby, sotva by ses v jeho očích dohledal byť jen záblesku toho, čemu říkáš „lidskost“. Všichni byli tak utýrání svými krutými podmínkami, že tam nebyl prostor pro jemnost nebo soucit.

Ale příběh lidstva není jednoduché vyprávění. Existuje příliš mnoho složitostí a spletitostí, než abychom mohli pronést konkrétní tvrzení o tom, kdy přesně byla nejhlubší temnota. Jistě, v době vašich prvních historických záznamů, několik tisíciletí zpět a ještě dříve, byly časy vskutku temné. A i tehdy, pokud se umíš správně podívat, byly první záblesky naděje. I tehdy se na Zemi převtělovali poutníci, přinášeli poselství o lásce, hojení, soucitu a odpouštění. Pokud bys byl aspoň ochoten hledat, pak bys, i tenkrát, našel nějakou jiskru světla, dokonce i v hlubinách temnoty. A tyto jiskry světla se začaly velmi, velmi pomalu množit a více zářit. A tak se šnečím tempem proměňovalo srdce lidstva. Kruté, ničivé chování, které bylo dříve normální a přijatelné, se stalo nepřijatelným a nenormálním. Byly navrhovány podivné, nemožné myšlenky o zacházení s ostatními tak, jako bys chtěl nechat je zacházet s tebou, a pomalu, pomalu se staly více a více přijímány.

A tak se příběh posouval.

A kde je lidstvo nyní? Hádám, že bych tě požádal, aby sis představil potápění do bezedného oceánu. Potápění dolů, dolů, dolů, až než je kolem tebe úplná tma. Až než ti tlak vody chce rozdrtit tělo. A pak, když už nelze jít hlouběji, pomalu změniš směr svého potápění na parabolický tvar. Pomalu se začneš obracet. A tak se ti podaří zachytit první náznak světla hodně, hodně vysoko nad tebou. TAM teď zhruba jste. Velmi málo z vás zachytilo ten první záblesk. Mnohem

více z vás se to záhy podaří. A to světlo je světlo uvědomění, že vše je jedno a že každý je tvůrcem své reality.

Z: To je docela velký příběh. Děkuji, že jsi se o něj se mnou podělil. Jak jsi to všechno cpal přes mou mysl, cítil jsem v ní všemožné víření... zával a vypuštění... bylo to přinejmenším divné a nepříjemné, abych tak řekl.

BR: Když je nějaký příběh tak neuvěřitelně složitý, jako tento, pak není jednoduché kráčet po hranici mezi vyprávěním příběhu a zabřednutím do detailů. Protože, samozřejmě, existuje mnoho výjimek z hlavního děje mého příběhu. Je tam hodně zápletek a složitostí. Příkladně, v dávných dobách se do vaší civilizace, lépe či hůře, silně vměšovaly jiné mimozemské civilizace. A ačkoli se to stalo mnohem nepatrnějším, to vměšování nikdy doopravdy nepřestalo.

Z: Teď jsi vyzvedl něco, co mě fascinuje. Mohu se tě na to zeptat? Mluvíš o vesmírných mimozemšťanech? A co přesně tady na Zemi udělali?

BR: Ne. Tohle je samo o sobě velké téma a existuje někdo mnohem způsobilější, aby o tom mluvil. Časem, dobrých pár kapitol odtud, začneš v rámci své práce opět mluvit s Adamu.

(**Zingdadova poznámka:** to bude v třetím díle **Knihy o povznesení**)

To bude příležitost se zavrtat do takových věcí. Jediným důvodem, proč jsem to vyzvedl, je udělat jasno v tom, že můj příběh je zjednodušený mnoha způsoby. Ale teď máš aspoň kontext k tomu, co chci vyprávět.

Z: Jednotné události?

BR: Správně.

Doteď byl příběh vyprávěn ze široké perspektivy. Byl o vývoji vědomí obecně v tomto vesmíru a konkrétně na planetě Zemi. Nyní se chci zaměřit na osobní rovinu. Teď mluvím s **tebou**, můj milý čtenáři. Nyní mluvím o tvé osobní životní zkušenosti.

Vím o tobě určité věci. Vím, že sis hrozně ublížil. Ve své duši máš jizvy a zranění. Vypořádáváš se s tím, jak nejlépe umíš, a na svém zahojení jsi pracoval pilně a soustředěně již nějakou dobu. V tomto životě jsi si převyprávěl příběh své duše. Také sis v tomto životě sáhl na svůj kouzelný dar. Cítil jsi také silnou bolest a strádání a pracoval jsi na zahojení té bolesti a pracoval jsi i se svým údělem. Skrze to všechno jsi získal moudrost a soucit. A teď, v poslední době, se ti daří v tom hojení opravdu dobře. Cesta je ještě dlouhá. Ale jsi aspoň na správné cestě.

To bude platit téměř o každém, kdo toto čte. Někteří z těch, co to čtou, budou trochu hlouběji v temnotě a někteří více na světle. A někteří vsukutku už opravdu **uviděli** své světlo.

A tohle—ten okamžik uvidění světla—to je možná nejdůležitější ze všech důvodů, proč vůbec vstoupit do separace.

Zahlédnutí světla

Z: Aha? To mě **zajímá**. Často jsem přemýšlel, proč přesně tu jsme. Chci říci, abych byl upřímný, vstoupit do separace není žádný piknik. Žít život v dualitě je těžké, bolestné a zmatené. A tak jsem se vždy divil, proč bychom měli chtít si něco takového provést. Jistě tu nejsme omylem... nevstoupili jsme do této reality chybně? Jistě nás naše Vnitřní Já nepodrobilo tomu všemu, aniž by vědělo, že to bude těžké?

BR: Ne, opravdu! Žádná chyba. Jsme tu všichni úmyslně a všichni jsme věděli, že to bude extrémně náročné.

Z: To jsem si myslel. A tak logicky musí existovat velmi dobrý důvod, proč to podstupujeme.

BR: Je mnoho důvodů, každý závisí na úhlu pohledu při odpovídání na otázku „*Proč jsem tady?*“ Mnoho, mnoho velkých důvodů, které z toho dělají neuvěřitelně složitou cestu, která stojí za to, pořád

dokola. Ale jediný důvod, o kterém zde teď pojednám, je **objevení Sebe**.

Abych mohl říct tento příběh, požádám tě, abys znovu změnil svůj úhel pohledu. Ale tentokrát, namísto abychom jej rozšířili na mnoho věků lidstva, vystoupáme úplně ven z této reality.

Dovedeš si představit, aspoň na okamžik, jaké to je být svým nejnvnitřnějším Božím Já?

Z: Já... no... ne. Myslím, že ne.

BR: Jistě že ne. Takové to je být tam, kde jsi teď ty. Být tak hluboce v separaci, že jsi úplně zapomněl svou podstatu. Ale můžu ti o tom trochu vyprávět a ty si můžeš představovat.

Je tu bytost. Je nekonečná a věčná. Pro tuto bytost není rozdíl mezi „kreativní představivostí“ a „realitou“. Myslím tím, že tato bytost dostane to, co stvoří, tím nejsilnějším a nejdoslovnějším způsobem. Bere to všechno za samozřejmost, protože „takové jsou věci“ pro tuto bytost.

Tato bytost si také uvědomuje, způsobem, který nemůže být zpochybněn nebo popřen, že je součástí něčeho mnohem většího, než je ona. Je to, jako kdyby tato bytost věděla do morku kostí, že je jedním konkrétním a zvláštním odstínem světla, které je součástí dokonalého bílého světla jako celku. Ví, že nemá počátek nebo konec, ale zároveň ví, že existují jiné bytosti, které jsou zodpovědné za to, že nesou ty ostatní odstíny světla.

A tak lze o této bytosti říci, že je nositelem Božího Světla.

A říká se: jak na nebi, tak na zemi a jako na zemi, tak i na nebi a to platí. Jakmile si tato bytost uvědomí své „já“, začne být zvědavá.

„Kdo a co jsem?“ zeptá se sebe sama. A použije cokoli, k čemu má přístup, aby hledala odpověď.

Jedním způsobem hledání odpovědi je zeptat se ostatních světél, co vidí, když se na tebe dívají. A existuje mnoho krásných realit, které byly stvořeny jako prostředek této souhry. V těchto realitách Zářivé

bytosti tančí a hrají si spolu a hledají způsob, jak jeden druhému ukázat, co na sobě vidí. Tyto reality jsou světlé a veselé. Zářivé bytosti v nich vytvářejí, jak nejsilněji mohou, z pozice čisté lásky. Interakce jsou hluboké a mocné. Je to krásná věc k pozorování a účasti.

Ale přes to všechno je na tom něco neuspokojivého. Totiž, když Zářivé bytosti hrají spolu tyto hry, nikdy nejsou schopny vidět sebe sama. Místo toho jsou schopny vidět pouze to, co na nich vidí ostatní. Je to velmi nepřímá věc.

Takže, jak lze opravdu vidět sebe sama?

Z: V zrcadle?

BR: To je dobře řečeno. Opravdu potřebuješ zrcadlo. A na Zemi můžeš použít zrcadlo z postříbřeného skla, abys viděl vnější vrstvu své pozemské formy. Ale jaký typ zrcadla je potřeba, aby Zářivé bytosti viděly své vlastní světlo?

Z: Pokud je to hádanka, tak neznám odpověď.

BR: Ne hádanka... ale určitě hlavolam!

A tady je odpověď. Představ si, že by Zářivá bytost mohla vzít svou část a nechat nejdříve tuto část úplně zapomenout, že to byla ta zářivá bytost, a pak, když úplně zapomene, kým je, může být přivedena zpět do přítomnosti té zářivé bytosti. A když ten, kdo zapomene, poprvé uvidí sebe... co uvidí? A co si pomyslí o té Zářivé bytosti, kterou uvidí? A jakmile se začne rozpomínat, že je tou Zářivou bytostí, jak se prožije? A pak, každým krokem, jak se bude rozpomínat více a více, jak se bude čím dál více spojovat se svou pravou podstatou, co objeví a pozná? Jaký bude mít pocit ze sebe sama? A jakou moudrost, poznání a náhled přinese o sobě k sobě domů?

Z: A to děláme!

BR: Ano, mé milé Já. To je to, co ty a já děláme. To dělá každý na Zemi a také nakonec každá částička vědomí ve vesmíru. Odpovídáme na otázku „Kým jsem?“.

Z: Takže... ty Jednotné události?

BR: To jsou ty okamžiky, kdy opravdu a doopravdy **vidíš** své vlastní světlo. To je těch prvních pár jasných a jednoznačných spatření tvého vlastního já. Jednotné události jsou, když splníš svůj úkol být zrcadlem své vlastní duše.

Při tvé první Jednotné události se vytvoří spojení a od té chvíle dále už se nemůžeš znovu ztratit v separaci. Tohle ale není konec tvé cesty! Je to její střed. Je přesně uprostřed mezi tvým odchodem do separace a tvým návratem k jednotě. Nazývá se Jednotnou událostí, protože v tom okamžiku je sjednocení. Okamžik jednoty. Ztracené je nalezeno. A proces zacelení je nejenže rozběhnutý, ale nelze jej už nikdy zastavit nebo obrátit.

Když spatříš světlo, jsi navždy pozměněn. Když spatříš světlo, spatříš svůj směr Domů. A tento směr tě přitahuje stejně tak jako maják domovského přístavu. Nyní znáš cestu a když ji poznáš, nemůžeš ji už znovu neznat.

Z: To zní úžasně!

BR: Opravdu? Vlastně jsem si myslel, že to znělo trochu suše a nudně. Chci říct, že výše uvedené je teoretický popis té události. A ten popis není **ničím** v porovnání s plným, bohatým, úžasným prožitím té události.

Popis čehokoli, nehledě na to, jak je úplný, se nikdy nemůže rovnat skutečnému prožitku. Zde je příklad: chtěl bys sníst pokrm z rozdrčených trpkých fazolí, upraveného potu, ptačích zárodečných buněk, krystalizované travinné mízy a drcených travinných semen?

Z: Ble!

BR: Takže bys to nejedl? Až než bys ochutnal teplý, šťavnatý čokoládový koláč. To by pak byla jiná písnička! Protože ano, kakao jsou ve skutečnosti drcené trpké fazole, mléko je vyrobeno z pozměněných hovězích potních žláz, vejce jsou ptačí zárodečné buňky, cukr je krystalizovaná travinná míza a mouka se vyrábí ze semen některých druhů traviny.

Z: Rozumím, co chceš říct—popis není nic ve srovnání se zážitkem.

Dobře. Tak jaký tedy bude zážitek takové Jednotné události?

BR: Tak jako je každá duše úplně jiná, bude i její zážitek jedinečný. Až jsou na to připraveni. Až to na ně přijde. Bude to pro ně ušité na míru jejich Božím Já, aby to bylo dokonalé volání Domů.

Z: Ale každý zažije tyto Jednotné události?

BR: Až budou připraveni.

Pamatuješ se na světlo, které svítilo pro obyvatele Země tmy v minulé kapitole? Tak v této kapitole nacházíme jiný způsob, jak převyprávět tento příběh. Ta Jednotná událost je tím Světlem. Je dostupné každému a jeho intenzita se zvyšovala a zvyšovala. Jeho nalezení uvnitř se stalo jednodušším. A důvodem je, že si jej vybralo více a více lidí. A jak to je jednodušší, více a více si jej vybírá. Nebude to nikomu nuceno, jenom těm, kteří jsou připraveni jej hledat a najít. A až tak učiní, jejich zážitek z toto bude dokonalý přesně pro ně. Ten zážitek jim změni směr života a pošle je na cestu Domů.

A teď bych tě poprosil, aby ses podělil se čtenáři o **svůj** první záblesk Světla. Ten moment, když jsi změnil kurz a začal nacházet cestu směrem přímo Domů.

Z: No, za posledních pár let jsem měl mnoho velmi silných a život měnících zážitků, ale pokud mě vyzýváš, abych mluvil o prvním spatření Světla, pak vím přesně, o kterém mluvíš. Podělím se s vámi o zážitek, který jsem popsal v roce 2010:

Můj zážitek na horách

Abych ten obrázek vylíčil správně, musím vám říci o dvou uhlazených kravaťácích z města. Těmi jsme byli já a má spřízněná duše Lisa. Měl jsem vlastní firmu, která se skládala z několika rozhlasových stanic, každá poskytovala program pro jiný celostátní maloobchodní řetězec. Lisa bojovala v zasedačkách pro velkou mezinárodní biotechnologickou firmu. Žili jsme měšťácký život a dařilo se nám dobře.

Nechci kreslit karikaturu, takže musím říci, že oba jsme se velmi věnovali duchovnímu hledání a z těch materialističtějších a falešnějších částí našich životů jsme byli poněkud nesví. Nicméně toto je jen na okraj. Důležitá část přišla, když jsme byli v dubnu 2008 na dovolené. Ačkoli jsme bydleli ve městě, vždy jsme měli rádi přírodu a každou dovolenou jsme trávili v části mé země zvané The Garden Route. Ládkaly nás tam hlavně pralesy a stráně pohoří Outeniqua. Ale pro nás na té oblasti bylo vždy něco nepopsatelně zvláštního, jako bychom v našich duších věděli, že to vždy byl náš pravý domov zde na planetě Zemi.

Na této konkrétní dovolené jsme zažili něco, co nás navždy změnilo. Stalo se to, když jsme byli na túře do nedotčeného lesa prastarých stromů. V jistou chvíli nás cesta vedla nahoru z údolí a na dlouhou únavnou dřinu do kopce. Plahočili jsme se na kopec, ven z lesa a na malou plošinu s výhledem na ohromně krásné údolí, na jehož úpatí se vlnila řeka a v dálce se vlévala do moře. Kterýkoli jiný den by toto byl výhled, nad kterým bych se pozastavil a žasnul. Bylo to vskutku nádherné. Ale v ten konkrétní den, jak jsem tam stál a díval se napříč údolím na zalesněné hory v dálce, se něco změnilo. Svět kolem mě byl najednou neskutečně krásný. Mohl bych se pokusit to popsat—mohl bych poeticky básnit o tom, že světlo slunce se lilo na zemi jako zlatý sirup. Mohl bych vám říci, že každý list každého stromu vypadal jako dokonalý drahokam ze smaragdu a že vítr vytvořil přes trávu tón, který zpíval a pobroukával v mé duši. Mohl bych vám říci, že jsem věřil, že vidím, s naprostou jasností, každý jeden list a stéblo trávy až na horizont. Mohl bych vám říci o kvalitě vzduchu—vystupovala z něj čistá podstata života, která mě obklopovala a pronikala mnou a vším, co bylo kolem. Mohl bych vám, říci jak jsem cítil, že jsem byl opravdu jeden s tou nádhernou krajinou a že země byla mou kůží a tráva a stromy mými vlasy. Mohl bych vám předhodit strany a strany takových slov v marném pokusu se podělit o to čisté, vše přesahující štěstí toho okamžiku, ale to by sotva klouzalo po povrchu toho, jaký ten okamžik doopravdy byl. Možná bych mohl jednoduše říci, že věřím, že jsem v ten den skutečně za-

hlédl Boha právě v Životu té země. Mé srdce se otevřelo a vytvořil se v něm portál, skrze který jsem viděl svět novými očima. A tak jsem měl pocit, že poprvé v životě doopravdy vidím. Viděl jsem skrze mé srdce a mou duši, namísto abych se díval pouze skrze oči. A bylo to nádherné. Bylo to krásnější než cokoli, co bych si mohl představit. Tento úžasný, mystický zážitek byl nad mou schopnost pochopení.

Stál jsem. Zíral jsem. Žasl jsem.

Cítil jsem.

Věděl jsem.

Patřil jsem.

Snažíc se o pochopení, moje mysl nakonec přišla s nápadem, co s takovým zážitkem udělat. Poslala do lesa myšlenku, která zněla: *„Vidím tě! Mám tě rád! Přijmeš nás jako své opatrovníky?“*

A pak se má mysl vrátila do přítomnosti, abych zjistil, co se stalo s Lisou. Nemám ponětí, kolik uplynulo času mezi tím, kdy jsem s ní naposledy mluvil, protože jsme funěli do toho prudkého kopce. Otočil jsem se, abych ji našel. Byla pár metrů ode mne, na kolenou, zády ke mně. Všiml jsem si, že se třese. Jak jsem se přiblížil, uvědomil jsem si, že pláče, slzy se jí leskly v očích. Přiblížil jsem se ještě víc a slyšel, jak říká stále dokola: *„... ano... ano... ano...“*

V tom okamžiku jsem měl pocit, že Lisa odpovídá na mou otázku jménem toho lesa. Anebo se jí les zeptal na totéž a ona odpovídala. Přišlo mi, že Lisa, celý les a já jsme byli jednou bytostí a všichni jsme sami sobě říkali tutéž otázku a odpověď: *„Přijmeš nás jako své opatrovníky? Ano... ano... ano.“*

Anebo je to jen ten nejlepší způsob, jakým se moje mysl mohla vypořádat se zážitkem, který je nemyslitelný a nepopsatelný.

Po nějaké chvíli—netuším, jak dlouhé—jsme si všimli, že začíná být pozdě a že k autu je to ještě hodný kus pěšky. Neochotně, ale s plnými srdci jsme šli zpět k autu v jakémsi euforickém, blaženém polotransu. Oba jsme věděli, že se stalo něco, co nám změnilo život, ale neměli jsme žádnou možnost to pochopit.

Jsem hluboce vděčný, že to se mnou Lisa zažila. Částečně proto, že zažít to sám by celkově mělo menší význam, ale hlavně proto, že kdybych to zažil sám, tak bych věděl, že jsem teď na cestě sám bez ní. Takový zážitek vás změní. Už nejste tou samou osobou, jakou jste byli před takovou událostí. Všechno je jinak. Zjevně se přeuspořádá vaše životní cesta a všechny věci, kterých jste si dříve cenili.

Bylo mi jasné, že moje Duše má pro mě plán a že lesy v pohoří Outeniqua byly nezbytnou součástí toho plánu. Jsem hluboce vděčný Jedínému, že Lisa měla stejný pocit.

A dnes jsem zde: je půlka roku 2010 a zatímco píšu toto a dívám se z okna na obrázek nekonečného výhledu mlhavých, zalesněných soutěsek. Ano, podařilo se nám to, přestěhovali jsme se. Trvalo to déle než 2 roky od chvíle, kdy byl zámek na našich srdcích vyražen na té túře do kopce, ale teď žijeme zde! Právě teď si pronajímáme krásnou dřevostavbu v lesích Outeniqua, zatímco čekáme na zpracování koupě vlastního kusu země. Až se tak stane, začneme stavět svůj dům. Máme namalované plány a rychle se učíme všechno, co potřebujeme k vytvoření udržitelného hospodářství mimo civilizaci. Slunce nám poskytne elektřinu a ohřev vody, déšť a nádrže na farmě nám poskytnou vodu. Budeme si pěstovat vlastní ovoce a zeleninu a většinu potřebného jídla budeme nakupovat lokálně. Téměř vše, co bychom potřebovali, získáme přímo zde z naší země. A pro ten zbytek nabídnu světu své kreativní výstupy a vydělám si, kolik bude potřeba. Už jsme téměř tam a prostě budeme následovat naše srdce, až než se tam dostaneme.

Dalo to trochu práce, než jsme se tam dostali. Měl jsem firmu, kterou jsem nemohl jen tak zavřít a odejít. Z toho bych neměl vůbec dobrý pocit. Takže jsem firmu daroval dvěma zaměstnancům, kteří projevíli hodně nadšení a oddanosti. Lise byla nabídnuta mnohem vyšší pozice na korporátním žebříčku a odpovídající plat. Odmítla ji a místo toho dala výpověď! Oba jsme strávili šest měsíců odevzdáváním práce těm, kteří ji po nás přebrali. Zatím jsme nabídli k prodeji náš městský dům na zeleném předměstí Kapského města. Prodali jsme naše sportovní městská auta. Zlikvidovali jsme naše investice a

zavřeli všechny ty naše peněžní nástroje založené na strachu, které už nám nedávaly smysl—všechna ta pojištění a podobně, která fungují na předpokladu, že se mi může stát něco špatného, aniž bych to nejprve vytvořil. Darovali jsme celou kopu majetku různým bazarům (proč **jsme** si mysleli, že všechny ty krámy **potřebujeme**!?) a odlehčili jsme břemena našich životů, našich srdcí a našich duší. Přijeli jsme do oblasti Outeniqua hledající dokonalé místo z našich snů, vyzbrojeni vědomím jistoty v našich srdcích, jak bude vypadat, až jej najdeme. A pak jsme jej našli.

A tak jsme tu.

Ale fyzické přestěhování z místa na místo je ve skutečnosti pouze povrchním projevem té změny. Opravdové přestěhování se odehrálo v našich duších. Jakmile jsme **viděli** skrze svá srdce, už jsme se nikdy nemohli vrátit k vidění pouze očima. Byli jsme přeměněni.

Abyste pochopili: před Zážitkem na horách jsem se angažoval v psaní intuitivních rozhovorů na různých Internetových fórech, ale tehdy ta látka měla jinou kvalitu. Optika mého vlastního já filtrovala věci v pojmenováních dobré versus špatné. Já sám jsem měl hodně duální myšlení, a tak to přirozeně odrážela i látka, kterou jsem dostával. Věřil jsem, že jsem na straně dobra a že se snažím přeměnit svět v lepší. Věřil jsem, že mimo mne existují zlé síly, kterým musím odolat a bojovat s nimi. Zážitek na horách mě od toho osvobodil. Bylo mi ukázáno, tím nejpřímějším a nejosobnějším způsobem, že jsem **jeden** se vším, co je kolem mě. Jsem Život a Život je mnou a neexistuje žádná separace kromě té, o které máme tu nejpomíjivější iluzi. Dalším rozdílem mezi mými intuitivními rozhovory tehdy a teď je to myšlení oběti, s kterým se ztotožňoval můj styl psaní. Hledal jsem zachránce, který by přišel a zachránil svět. Nedovedl jsem si představit, že já—nebo kdokoli jiný zde na Zemi—by nás mohl zachránit z toho zmatku, který jsme si ve všem udělali.

A pak, ke konci roku 2008, se stal, respektive nestal ten fenomén se Světelnou lodí. Jistě se na něj pamatujete? Vypadalo to, že téměř každý channeler na světě obdržel nějakou obměnu zprávy, že na nebi se objeví obrovská Světelná loď a všechny nás zachrání. Byl jsem sou-

částí toho, jelikož jsem obdržel nějaké informace od duchovního přítele Adamu (viz Kapitola 1, „*Můj život v Lyře*“ pro více informací o Adamu), které byly neuvěřitelně strhující a úžasné. A ani to se nestalo. Nebo stalo, ale ne tak, jak jsme čekali. Nebo... vlastně... co se přesně stalo a co to znamená pro mne, je předmětem jiného rozhovoru. Budeme o tom mluvit podrobněji, až začnu kapitoly s Adamu (což bude ve třetím díle **Knihy o povznesení**). Každopádně pro mě osobně bylo výsledkem, že jsem ze sebe poněkud dramaticky setřásl myšlení oběti. Rozhodl jsem se být tvůrcem své reality, ačkoli jsem nevěděl, co by to doopravdy znamenalo.

Když se dívám zpětně, chápu, že jsem si Zázitek na horách pozval k sobě sám. Lisa a já jsme aktivně hledali duševno. Celou dobu jsme se vědomě a záměrně otevírali růstu a Lásce. Takže ačkoli nás ten zážitek překvapil, stále to bylo to, co jsme chtěli a vybrali si. Byl to velkolepý dar milosti a ukázal nám naprosto jasně, co je pro nás **opravdu** důležité. A když jsme to viděli, vše se pro nás změnilo. Trvalo nám, než jsme se vyrovnali s touto obrovskou změnou a trvalo ještě déle, než se té vnitřní změně přizpůsobil vnější svět, ostatně toto stále trvá.

Ale asi největší rozdíl, co se týče mě, lze vidět v mém stylu psaní. Až po tomto zážitku jsem byl schopen se otevřít těm učeníům typu „vše je jedno“, které od té doby proudí mou myslí. Můžu říci s naprostým přesvědčením, že Zázitek na horách byl nezbytný pro přeměnu mého vědomí, která umožnila tuto práci.

... a to je ten příběh...

BR: Krásně vyprávěno. Děkuji ti.

Smyslem toho je, že tvůj Zázitek na horách, jak jej nazýváš, byl tvým prvním **zábleskem** anebo tím, co bych raději nazýval Jednotnou událostí. A bylo to to, že jsi poprvé zahlédl Světlo jednoty od doby, co tvá duše začala klesat do separace. Ačkoli ten zážitek byl pro tebe úplně jedinečný, je pár věcí, které budou u takové příhody společné pro každého, kdo obdrží své první zhlédnutí. Některé z nich mohu shrnout:

1. První Jednotná událost se nestane člověku náhodou. Přejde poté,

co jsi se pevně rozhodl (a začal podle toho žít) spojit se se svým božským já uvnitř. Ty a Lisa jste to nazvali „následováním svého srdce“, jiní to můžou nazvat jinak, ale v základu—nehledě na to, jak to nazveš—je to tatáž věc: hluboké odhodlání najít Boha v jádru své bytosti.

2. Jakmile se pozitivně zapojíš do tohoto hledání a budeš ochoten se vzdát lpění svého ega na iluzích tohoto světa ve prospěch božskosti uvnitř, jsi na cestě ke své první Jednotné události.
3. Co chci doopravdy říct v těch dvou předchozích bodech, je, že první Jednotná událost přijde k těm, kteří jsou připraveni a ochotni—k těm, kteří se pro ni pevně rozhodli a učinili konkrétní kroky směrem k ní. A je pravda, že se tvůj život poté, co se Jednotná událost stane, úplně změní. Celý tvůj úhel pohledu se posune způsobem, jaký by sis nikdy nedovedl představit. V tomto silném okamžiku světla a milosti zjistíš, že se změnil kurz tvého života. Mnoho z věcí, které jsi dříve pokládal za důležité, budou najednou irelevantní. Z nevyvinutých dovedností, které jsi dříve neoceníl, vyrostou dary a schopnosti. Zjistíš, že tě lákají nové volby a rozhodnutí, které ti budou připadat neuvěřitelně správné.

V kostce, tvá první Jednotná událost bude naprosto jiná než cokoli, co jsi kdy zažil na svých cestách skrze prostor a čas. Ta krása a údiv tě úplně promění. Potom už nic nebude stejné jako dřív.

Z: Ale je to divné, protože nic se nezměnilo „vně“ mě. Byl jsem to jen já, kdo se změnil.

BR: Správně. Tento svět iluzí tě učí, že „co je pravda“, je vně tebe a že „co je důležité“, je „měnit věci ve světě“. Ale tvá první Jednotná událost tě učí něco úplně jiného. Ukáže ti, že skutečná pravda je uvnitř tebe a že jediná věc, na které opravdu záleží, je to spojení, ve tvém srdci, s božskostí. Je to radikální přeměna tvého pohledu na svět a stane se v mžiku. A je nade všechna slova blažená.

Je ještě poslední bod:

4. Po této Jednotné události zasvětiš svůj život prohlubování svého spojení s božskostí. Budeš žít pro svou další Jednotnou událost.

Z: Mou **další** Jednotnou událost? Je více Jednotných událostí?

BR: Ano. Budou věci, po kterých bude tvá duše volat, abys je udělal mezi prvním a druhým takovým zážitkem. Takže ti to může připadat, že je mezi těmi zážitky dlouhá mezera. Ale každá Jednotná událost označuje skok, který provedeš ve směru celistvosti a jednoty. Každá Jednotná událost je vlastně oslava vývoje tvé duše. Každá událost je jedním krokem nahoru k vyšší hustotě vědomí.

Před tvým Zážitkem na horách jsi byl hluboce vtažený do iluzí tohoto světa. Je pravdou, otevřen hledání něčeho jiného, ale věci, o kterých sis myslel, že jsou pravdivé a důležité, byly všechny věci tohoto světa. Tvé vztahy a priority byly příslušné třetí hustotě vědomí. Pak jsi přišel k nové zásadní volbě. Vybral sis, že se přestaneš ztotožňovat se světem iluzí kolem sebe a místo toho najdeš své spojení se svou pravdou uvnitř. Jak jsi učinil toto rozhodnutí a uskutečnil ho, začal ses vyvíjet. Krátce poté, co jsi se stal z podstaty vědomím čtvrté hustoty, jsi měl svou první Jednotnou událost. Od té doby jsi rostl a vyvíjel se dál. Je nevyhnutelné, že v patřičném čase dosáhneš a přesáhneš další hranice v hustotách vědomí.

Z: Velmi zajímavé! Mohl bys mi tedy teď říci, co přesně jsou ty hustoty vědomí? Opravdu bych rád věděl, kolik hustot existuje a jaké jsou vlastnosti každé z nich a také, jaký je rozdíl mezi hustotami a dimenzemi.

BR: To je opravdu nezbytná informace. A jak jsem již dříve slíbil, slíbím ti znovu; tuto informaci **dostaneš** velmi brzy. Ale ještě ne teď. Je toho o mnoho více, co je potřeba říci k tématu Jednotných událostí.

Z: Dobře a to je vše v pořádku, protože to chci slyšet, ale je tu ještě něco, co mě tíží, a potřebuji to ze sebe dostat.

BR: Poslouchám...

Z: Dobře... zatímco teď píšu tato slova, dělám korekturu **Knihy o povznesení** pro její třetí vydání. Ačkoli jsem prošel celou knihu pro toto třetí vydání, většina změn byla relativně povrchních. Tato kapitola (Kapitola 7) byla výjimkou. Pro tuto kapitolu jsem se nechal tebou inspirovat, abych prostě sešrotoval celou předchozí verzi a začal znovu. Abych ji napsal od začátku do současné podoby. A důvodem je, že předchozí verzi jsme měli úplně špatně. A kvůli tomu jsem se hodně trápil. Měl jsem na tebe vztek, že jsi mě oklamal, a pak jsem se cítil provinile a zahanbeně, že jsem oklamal své čtenáře, a ačkoli teď vidím, že tato verze událostí je správná a pravdivá, musím se zeptat: co se stalo minule?

BR: Dobrá. Jsem rád, že jsi se na to teď zeptal, protože je to správná chvíle, abychom se s tímto problémem vypořádali. Nemohl bys prosím co nejstručněji shrnout, co jsi si dříve myslel, že je Jednotná událost... a jak jsme to předtím měli „špatně“?

Z: Dobře, takže:

Začal jsi tím, že jsi řekl, že Jednotná událost se váže ke kalendářnímu roku 2012. V době, kdy jsem to psal, bylo kolem tohoto roku v našem planetárním vědomí mnoho vzruchu. Mnoho lidí věřilo, z mnoha důvodů, že toto datum, konkrétně 21. prosinec 2012, je důležitý. Někdo věřil, že to bude tragický konec světa, jiní věřili, že to bude euforická chvíle duševního povznesení pro nás všechny. Já jsem nevěděl, čemu věřit, ale rozhodně jsem cítil, že je důležitý.

V našem rozhovoru jsi mi řekl, že Jednotná událost se váže k tomuto datu. Že kolem tohoto data bude období, kdy každý z nás zažije svou vlastní Jednotnou událost. Ale z toho, jak jsi to říkal minule, to mělo být něco, co přijde a všechny nás to vezme s sebou. Odnese nás to všechny hluboce do srdce jednoty a to bude tak super báječný, úžasný zážitek, že budeme navždy změněni. A potom se všichni vrátíme do světa, který se změní, aby se více shodoval s naší vlastní úrovní vibrací.

Vzhledem k tomu všemu, hádám, že jsem tak nějak očekával, že na mě přijde něco úžasného... jako upadnutí do nejhlubší, nejkrásnější

meditace. A pak budu padat dál a dál, ale mé padání bude do srdce Boha. Očekával jsem, že pocítím a uvidím ty nejúžasnější věci. A pak, až budu připraven, až začnu znovu myslet na vtělený život, očekával jsem, že se vrátím, abych byl sebou, ale celý svět bude kouzelně přeměněn k lepšímu.

BR: A místo toho?

Z: Místo toho nic. Ten den, 21. prosince 2012, byl asi nejmrtvějším obyčejným dnem mého života. Ten den se nestalo vůbec nic, co by stálo za pozornost. Nemohl jsem ani meditovat, jako to obvykle dělám. Ten den uběhl tím nejsměšnějším, normálním způsobem.

BR: Dobře. Takže co kdybych ti teď řekl, že to bylo pouhé nedorozumění? Co kdybych řekl, že všechno, co jsi předtím očekával, se stále stane? Všechno. **Je** tady energetická záplava ze srdce jednoty a přežene se skrze vaši planetu a povýší vás všechny a přivede vás domů k jednotě a dotknete se srdce Boha a pak se vrátíte na novou planetu a octnete se mezi ostatními, kteří budou naplněni láskou a laskavostí. Co kdybych ti řekl, že to stále **přijde**, ale ze složitých důvodů, které mají něco společného s nepochopením, jak se používá kalendář na Zemi a se zákonem svobodné vůle a kdo ví čím ještě, jsme se spletli v tom datu? Co kdybych ti řekl, že to stále přijde... ale za 5 let?

Z: Och, BR. Víš, že... je jedna má část, která se zachvěje vzrušením, když tohle řekneš... má část, která ti opravdu chce uvěřit... ale nejde to. Zeptám se svého srdce a mé srdce říká „ne“. Pokud bys mi chtěl něco takového říct a myslel to vážně, prostě bych dal pryč ruce z klávesnice a přestal psát. Protože to je špatně. Prostě se to tak nestane.

BR: Dobře. A jak víš, že to je špatně?

Z: Řekl jsem ti: mé srdce říká „ne“.

BR: A proč jsi neslyšel své srdce říct „ne“ minule?

Z: (Dávám si dlouhou, dlouhou přestávku na přemýšlení. Vstanu od svého stolu a chodím kolem. Několikrát se vrátím ke svému stolu a pak vstanu a zase chodím. Zjišťuji, že s odpovědí mám opravdu obtíže.)

Obávám se, že opravdu nevím, jak na to odpovědět, BR.

BR: Dobře tedy, vrátíme se k tomu za chvíli. Místo toho ti položím tuto otázku: co kdyby tvé srdce neřeklo ne... anebo co kdybys neposlouchal své srdce? Co kdybys napsal tuto opravenou kapitolu, jak jsem teď popsal—pokud bys řekl, že ten celý veselý, blažený, Bůh-to-napraví-za-všechny-okamžik pořád přijde a jediné, co musíte všichni udělat, je počkat pět let? Co by se stalo?

Z: Nic moc. A myslím, že žádný ze čtenářů by tomu ani nevěřil.

BR: Takže se **něco** změnilo. Něco nedefinovatelného a zároveň pěkně velkého. Kultura celé vaší planety přešla z ochoty uvěřit v tuto obrovskou vnější událost, která přijde a navždy změní vás a váš svět... na **neochotu** znovu uvěřit v takovou věc.

Z: Ano. To je pravda.

BR: A v tom okamžiku, kdy každý z vás změnil strukturu svých přesvědčení, jste se rozhodli pro něco jiného. Jakmile jste zjistili, že tato masivní, svět měnící událost nepřichází v úvahu, rozhodli jste se pro něco nového. Něco důležitého. Někteří se rozhodli, že *„celá ta bláhová věc kolem povznesení je nesmysl pro slabochy“*, jiní se rozhodli, že *„už se nenechají nikdy oklamat, aby doufali v kouzelné změny“* a ty jsi se rozhodl...

Z: Hmm. Zajímavé. Rozhodl jsem se **znovu** být tím růstem a změnou, kterou bych chtěl vidět ve světě. Rozhodl jsem se najít tu Jednotnou událost, v kterou doufám a o které sním, v sobě samotném. Rozhodl jsem se vytvořit ten nebeský svět, ve kterém chci žít.

BR: Takže tvé trápení se přeměnilo v nové odhodlání následovat své srdce—hledat své spojení s božskostí uvnitř své bytosti?

Z: No, ano a ne. Je to, jak říkáš, ale zároveň jsem pocítil obrovskou zodpovědnost, obrovskou vinu a stud kvůli tomu, jak jsem uvedl v omyl ty, kteří četli minulou verzi této kapitoly a vložili do ni svou víru a naději.

BR: V tomto prohlášení jsi vyzdvihl dvě zajímavé věci. První je, že **ty** jsi se cítil provinile za to, co jsi předtím označil za **mou** chybu. Druhá

je, že jsi vskutku docela rychle zahojil svou bolest, ale trápil jsi se dál kvůli zodpovědnosti za to, co by si mohli myslet nebo vnímat ostatní. Tak se pojdme na tyto dvě věci podívat. Zaprvé... jsi vinen **ty**, nebo **já**?

Z: Když se na to ptáš, cítím, jak v mé hlavě víří různé druhy energií. Velmi divný pocit. A najednou znám jednoduše odpověď. A ta je taková:

Já jsem zodpovědný za vše, co já řeknu. A řekl jsem to. Máme ten trik, kde se tváříme, že „ty“ jsi oddělený ode „mně“. Ale ty jsi mé Vnitřní Já. Ty a já jsme doopravdy jedno. Jsme tatáž bytost, možná s různými úhly pohledu. Ale jsem to já, kdo musí převzít zodpovědnost za tuto knihu a vše, co je v ní napsáno. Takže, pokud je tu vina, tak je moje. A pokud mluvíme o vině—mám silný pocit, že jsem stáhl věci směrem, kterým šly, protože jsem tak zoufale chtěl tu úžasnou boží záchranu. Myslím, že jsem ovlivnil věci a způsobil, že byly tak napsány.

BR: Způsobem, který teď ještě nebudeš schopen pochopit, jsi udělal to, že jsi vyvolal mé... naše... stránky, které se potřebovaly, jednou provždy, konečně zbavit touhy po vnějším zachránci. Byl jsi částí spoluvytváření příběhu, který vyústil v naše—celé naší duchovní monády—opuštění této zbytečné touhy.

A to bylo dokonalé, protože to byl přesně ten okamžik, kdy se to mělo vyřešit v celém rozsahu planetárního vědomí Země. Pochopíš to teprve později, ale konec prosince 2012 **byl** opravdu předělovým okamžikem pro lidstvo. A tento předěl byl vytvořen všemi, kdo se do toho zapojili. Každý, kdo o tom psal, mluvil, myslel na to, dával tomu energii a věřil tomu... každý včetně tebe a všech, kdo četli předchozí vydání **Knihy o povznesení**... to spoluvytvářeli.

Takže, vy jste si **mysleli**, že spoluvytváříte báječnou boží záchranu. Ale co jste **opravdu** spolutvořili, bylo vaše poslední vzdání se touhy po záchraně. A s tím jste začali opouštět poslední pozůstatky toho trojúhelníku obět, pachatel, zachránce. Říkám, že jste pak začali spoluvytvářet opravdové vědomí tvůrce.

Samozřejmě, na zemi je stále mnoho těch, kteří se momentálně stále drží vědomí oběti, a pokud jim to bude sloužit, můžou v tom pokračovat ještě dlouhou dobu. Ale na té křižovatce se něco posunulo na úrovni základních schopností lidského vědomí. Pro ty, kteří vedou útok na úplné probuzení do vědomí jednoty a vědomí tvůrce, se v tu chvíli věci přeradily na vyšší rychlostní stupeň. A důležitou součástí toho přerazení bylo opuštění myšlenky, že máte pasivně čekat na záchranu shůry nebo jinak vně vás.

Z: To je zajímavý úhel pohledu a připadá mi to správné. Ale také mi nepříjde, že bych chtěl z toho, že jsem ostatní uvedl v omyl, jednoduše „vyváznout se zdravou kůží.“

BR: Dobře, pak poslední myšlenka, kterou pro tebe mám, je, že musíš dělat to, co kážeš. Vždy jsi říkal, že chceš mít stoprocentní zodpovědnost za sebe. Je to tak?

Z: Ano, jistě!

BR: Ale pak co ostatní? Měli by také vzít zodpovědnost za sebe, nebo bys měl za ně zodpovídat ty?

Z: Hmm... ne, jistě, že ne. Každý by měl zodpovídat za sebe.

BR: Takže ostatní by měli zodpovídat za své vlastní myšlenky, přesvědčení a rozhodnutí?

Z: Ano. Zjevně. Ale co ten fakt, že jsem zodpovědný za svá slova.

BR: To jsi! Je tvou zodpovědností mluvit pravdu ze svého srdce s největší jasností, kterou jsi schopen najít v každém jednom okamžiku. A pak, pokud vyrosteš a změníš se a zjistíš, že tvá pravda se vyvinula, pak ji musíš znovu ověřit u svého srdce a naznat, jestli by bylo správné se vrátit a znovu se vyjádřit k čemukoli, co jsi řekl, způsobem, který to opraví a vrátí zpět do souznění s tvým srdcem.

Z: Říkáš, že všichni děláme chyby a že to je v pořádku, pokud je opravíme ve chvíli, kdy si je uvědomíme.

BR: To je jeden způsob, jak to říct. Já raději říkám, že dokud děláš vše pro to, abys naslouchal svému srdci, pak nejsou žádné chyby.

Pak jsou pouze projevy tvého srdce. A tyto projevy budou dokonalé v každé chvíli. A každý z těch projevů tě dovede k růstu a vývoji. A pokud se výsledkem toho růstu a vývoje stane, že se zadíváš zpět na předchozí projev a budeš jej chtít doplnit o nejnovější stav pravdy ve tvém srdci, tak to je také dokonalé.

Z: Dobře. To беру. Je v tom půvab a krása a přijde mi to správné.

Nicméně bych stále rád řekl komukoli, kdo četl předchozí verzi této kapitoly, že mě opravdu mrzí, pokud jsem způsobil jakýkoli zmatek. Život v tomto světě může být velmi těžký a nikdy jsem neměl v úmyslu vám přitěžovat. Vskutku, pokud jsem toho schopen, je mou touhou udělat tento svět lepším a ulehčit všem, kteří zde žijí. Takže opravdu upřímně žádám o vaše odpuštění.

Skrze tento proces jsem se toho naučil hodně a je mým závazkem, že odteď budu ještě více ostražitý při naslouchání svému srdci a oddělení touhy mého ega od opravdových projevů mého srdce. Dávám si za cíl mluvit pravdu, která přichází z mého srdce.

BR: To je dobrá omluva a pěkné vyjádření záměru.

Můžeme se tedy posunout dále?

Z: Ano. Nyní se můžeme posunout dále.

BR: Dobře. Pak bych ještě chtěl říci tři malé myšlenky, než se přesuneme k jakýmkoli otázkám, které bys mohl mít k Jednotné události.

Prvně: tato chyba byla vždy zřetelně všem na očích. Pokud by ses tak zoufale **nechtěl** oklamat, pokud bys tak zoufale **nechtěl** věřit v tuto fikci vesmírné záchrany, pak by bylo nad slunce jasné, že co bylo řečeno v minulé verzi této kapitoly, bylo v přímém rozporu se vším ostatním, co bylo řečeno v této knize. Hlavním posláním této knihy je, že jste, každý z vás, tvůrci své reality. Neřekli jsme to snad napříč touto knihou stále dokola, milionkrát: **ty jsi tvůrcem své vlastní reality.**

Z: „Vždy dostaneš **přesně** to, co vytvoříš.“

BR: Přesně. Opakovali jsme tuto frázi stále dokola a pak, v přímém rozporu úplně podstaty toho, o čem je tato kniha, ta minulé verze této

kapitoly detailně popisovala, jak ty a celý svět, budete zachráněni od vlastních rozhodnutí. Jak se tato energie ze středu vesmíru přežene skrze všechno a vše vám opraví. Pamatuješ, jak to světlo v Kapitole 6 „nic nedělalo“—jak nic neměnilo? A najednou, v minulé verzi této kapitoly, jsme měli světlo měnící všechno tím nejradikálnějším způsobem; odvane tě do úplně nových zážitků a pak úplně odebere planetu Zemi ze třetí hustoty! Zjevně tu byl vážný rozpor. A tak, ačkoli pravda byla tobě a tvým čtenářům k dispozici, každý si ze svých důvodů zvolil, čemu chtěl věřit. A každý dostal důsledky svých rozhodnutí. A nyní, konečně, jsi zpracoval následky svých rozhodnutí způsobem, který ti prospěl. Posloužil jsi vyššímu dobru.

Druhá myšlenka je o rovnováze. Přijmutí zodpovědnosti, jako jsi to právě udělal, je dvousečná zbraň. Pokud jsi ochoten přijmout zodpovědnost za své činy, pokud cítíš, že jsou chybné, pak také musíš být ochoten přijmout zodpovědnost za své činy, pokud jsou správné, pravdivé a krásné.

Byl jsi ochoten přijmout zodpovědnost za to, co jsi vnímal jako chybu, ale byl jsi zdrženlivý v přijmutí zodpovědnosti za to všechno větší dobro, které jsi vyvolal a na kterém jsi se podílel.

Poukazuji na to u tebe, ale je to jistě obecně platné také pro tvé čtenáře: každý by měl převzít absolutní zodpovědnost za **všechna** svá přesvědčení, volby, činy a výtvořiny. Některé činnosti jsou těžké, ale vždy je více toho nádherného. Znamená to být ochoten přiznat si své úspěchy a mít radost z dobra, které jsi vytvořil.

Z: Děkuji ti, BR. S tímto kouskem budu muset ještě trochu pobýt. Nenahlížel jsem na to takto a vidím, že je tu značná část, kterou ještě v tomto ohledu musím zpracovat.

BR: Dej si načas. Dovol si někdy ten luxus se mít rád a ocenit se za své projevy, které přináší radost.

A nyní moje třetí a poslední myšlenka, než se přesuneme k tvým dotazům:

Chci, abys pochopil, že v tomto světě se neděje nic špatného.

Neexistují žádné chyby a tento svět není **špatně**. Svět nepotřebuje zachránce a není zde nikdo a nic, co by potřebovalo změnu. Nevím, jak to říci ještě jasněji; svět je doopravdy stoprocentně přesně takový, jaký má být. A má být takový, že je „automatem na volby“. Role tohoto světa je taková, že když se zde narodíš, dává ti neustále na výběr. Vybízí tě k tomu, abys věřil, že tato či jiná věc je pro tebe důležitá, že tato záležitost stojí za boj, že tamta věc tě ochrání, tento člověk zná pravdu, tamten je důvěryhodný, tento příběh je pravdivou doktrínou, tamten příběh je naprostou lží... a tak dále a tak dále. Tento svět ti poskytuje nepřetržitý výběr, ze kterého si můžeš zvolit, čemu budeš věřit. A v okamžiku, kdy tak učiníš—přesně v té vteřině, kdy si vybereš aspoň jedno z toho, co ti svět nabízí, a uvěříš tomu, jako by to bylo pravdivé—se připneš k té iluzi. V tu chvíli začneš tomu světu dávat svou energii. Začneš dělat tuto práci, volit tamtu politickou stranu, sledovat tento sportovní tým, ztotožňovat se s tamtou skupinou lidí, bojovat za tuto věc, investovat peníze do tamtoho projektu. A tak dále,, a tak dále. Ne že by na čemkoli z toho bylo cokoli *špatně*. Ale co se stalo, je, že jsi vzal něco **čistého**—svou nekonečnou, nesmrtelnou tvůrčí povahu—a připnul ji k něčemu přechodnému a fiktivnímu—iluzi tohoto světa. Opět, to není **špatně**, ale vede to k velkému trápení. A tato bolest tě přiměla k boji a pachtění se. Což tě obratem přiměje se ještě více připnout. A tak prudce klesáš dolů, hlouběji a hlouběji do iluzivního světa separace.

A toto prudké klesání do separace pokračuje život za životem, přesně jak je zamýšleno. Může pokračovat věčně, pokud to dovolíš, protože každá volba, kterou ti tento svět nabízí, tě vede zpět dolů, hlouběji do té iluze.

Existuje pouze jedna volba, která tě vyvede ven z iluze a to je přestat si vybírat mezi tím, co ti nabízí svět, a místo toho si vybrat to, co ti nabízí tvé nejhlubší, nejniternější přesvědčení. Pouze pak začneš upouštět od tohoto světa a začneš se posouvat do vyšších úrovní vědomí. Ale **i tak** svět není **špatně**. Pořád slouží svému dokonalému účelu úchvatné podívané, která láká všechny, kteří ji chtějí zažít hluboce v fiktivním světě separace a duality. A není špatně, že po tako-

vém zážitku touží. Stejně tak jako ty jsi zde svým příchodem našel obrovský růst a vývoj, i oni mají právo na totéž.

Takže ti nepřísluší, abys změnil svět a snažil se mu zabránit, aby byl dokonalým „automatem na volby“, kterým je. Ještě méně ti přísluší, aby ses pokusil měnit ostatní a bránil jim chtít tentýž druh rychlého růstu, který jsi zde našel.

Takže, ještě jednou a provždy, mé milé Já, žádám tě, abychom upustili od touhy zachraňovat či být zachráněni. Neexistuje nic jako pravá záchrana. Nikdy se doopravdy nestane. Když se zdá, že se tak stane, vždy se zvrtně a stane se z toho pohroma a přinese více trápení, než jej zmírní. Není na tom nic hezkého.

Z: Ano, vyřízeno. Už žádné hledání zachránce a žádné zachraňování ostatních. Skoncoval jsem s tím.

Ale mezi zachraňováním a pomáháním je klíčový rozdíl!

BR: Ano, je. Jednoznačně. Shrnu jej:

Zachránce potká oběť, vidí někoho, kdo je „rozbitý“. Oběť si myslí, že si nemůže sám pomoci, a prosí: „*Sprav mě.*“ A zachránce řekne: „*Já tě spravím!*“ Zachránce pak přijme rozhodnutí o tom, jak co musí oběti nebo pro oběť udělat, zatímco oběť je pasivním příjemcem zachránčovy péče. Anebo třeba zachránce řekne oběti, co dělat, a ona to poslušně splní. A protože oběť spočívá ve stavu potřeby a zachránce spočívá ve stavu naplnění té potřeby, vyrostě mezi nimi závislost. Co není přiznáno, je, že zachránce se také krmí potřebou té oběti. A tak ani jeden ve skutečnosti nechce, aby se oběť uzdravila, protože to by tu interakci ukončilo. Ve výsledku se oběť neuzdraví, ale místo toho se stane ještě více bezmocnou a ještě větší obětí. Její potřeba se prostě nafoukne. Časem zachránce začne cítit, že potřeba oběti je nad jeho síly. Práce s nepřetržitým zachraňováním začne být příliš obtížná. Ve zkratce se zachránce začne cítit pronásledován potřebou té oběti. Jakmile se tak stane, zachránce začne stahovat svou energii z oběti, což zapříčiní, že oběť se bude cítit neprávem postižena zachránцем. Celé to skončí jako velká šlamastyka, kde se každý ještě více ponoří do stavu oběti.

Léčitel naproti tomu začne s vědomím, že je tu především proto, aby se uzdravil sám. Takže pokud vidí jiného se trápit, ví, že vidí „jiné já, které je zraněno“. Může vyhodnotit, zda je pro něj správné pomoci jinému druhému já, či nikoliv. A jedno z hlavních kritérií v tomto rozhodnutí je, jestli to jiné já je v pozici, kde opravdu hledá léčení, spíše než obětí hledající zachránce. Pokud se léčitel rozhodne, že je pro něj správné přijmout klienta, pak léčitel začne s přesvědčením „*je mou rolí ukázat klientovi, jak se může sám uzdravit.*“ Léčitelé pomáhají svým klientům, aby se sami uzdravili. Klientovi je napomoženo, aby viděl, že není obětí, ale ve skutečnosti tvůrcem své obtíže a také tvůrcem svého uzdravení. Léčitel se při tom podělí o informace, moudrost či cokoli, co nabízí. K opravdovému uzdravení dojde, pouze když je klient ochoten si připsat vlastnictví svého strádání/nemoci a také svého vlastního uzdravení. Když je léčení u konce, klientovi je pomůženo a má větší šanci, že si v budoucnu zařídí své vlastní léčení. Je všestranně nezávislejší a mocnější. A léčitel se tou interakcí také rozvine a vyléčí. Ta interakce skončí všestranným růstem a zahojením.

Jak se léčitel léčí, změní se i typ léčení, které nabízí. Bude pracovat na vyšších energetických úrovních. Nakonec se vyléčí úplně a přestane nabízet léčení a úplně přestane pobývat v separaci.

Z: Opravdu chápu ten rozdíl, děkuji.

Je každý léčitелеm?

BR: Ano, ale ne způsobem, jakým to myslíš. Každý zde v separaci je roztržštěn na mnoho částí. To je podstata separace. A tak se každý trápí. A aby opustil separaci, každý bude muset zahojit svou duši a najít v sobě celistvost a jednotu. Nakonec se v separaci zahojí každá jedna bytost. Každý bude svým vlastním léčitелеm. A to je to, o čem mluvíme zde v této kapitole. Každá duše si pro sebe vyzáří své světlo a vytvoří okamžiky jednoty, aby sjednotila všechny své části zpět do celistvosti a dokončení.

Pokud bych ti měl k životu v separaci nabídnout příměr bojiště, pak bychom okamžitě mohli vidět, že různí lidé se v bitvě všemožně specializují. Většina je vojáky, kteří skutečně bojují, zatímco mnoho dal-

ších je různě podporuje: radisté, ženisté, kuchaři, přeprava a logistika... to je jen pár z milionu úkolů, pro které můžeš být specializován. Jen malé procento ze všech specializací představují polní lékaři, kteří ošetřují vojáky uprostřed boje, aby mohli dále bojovat. Toto jsou léčitelé, kteří ti pomůžou se vyrovnat s bolestí, zatímco pokračuješ se zatnutými zuby dále a dále v boji. A pak je velmi, velmi malá skupina, která je specializována stejně jako ty—evakuační lékaři. Smyslem léčení pro reintegraci duše, které nabízíš, je, že pomáhá těm, kteří jsou konečně připraveni opustit bojiště úplně, tak učinit. Najít všechny vojáky, kteří jsou součástí jejich jednotky, uzdravit všechny části té jednotky, aby byli všichni připraveni vidět své vodící světlo a následovat jej Domů.

(**Zingdadova poznámka:** Více o **reintegraci duše** („Soul Re-integration“) a o tom, jak mohu pomoci tobě „opustit bojiště“.)

Takže, abych to shrnul: všichni jsou léčitelé sami sebe, ale pouze málo z nich pomáhá ostatním se vyléčit a pouze málo z toho mála pomáhá ostatním se vyléčit do té míry, že úplně začnou odcházet ze separace. Ale přesně **proto**, že jsi léčitel, vidíš svět v kontextu léčení. Myslíš si, že to je vše, o co tu kráčí. Je to správně a dobře, že toto je tvůj úhel pohledu, ale není to vůbec ten **jediný** platný úhel. Je mnoho, mnoho jiných rolí, které lze hrát, a darů, které lze dát ostatním, nežli léčení.

Z: Perfektní. Děkuji.

BR: A nyní se můžeš zeptat na některé otázky, které sis nahromadil ve své hlavě...

Z: Znáš mě až moc dobře!

S čím si lámu hlavu, je „proč“? Proč to všechno? Proč ta bitva? Proč separace? Pokud ti rozumím správně, říkal jsi, že vše je doopravdy jedno. Že Jediné se rozhodlo vytvořit části sebe, aby prozkoumalo různé otázky a myšlenky o sobě. A jedna otázka byla: „*Co kdyby nás bylo víc?*“ A pak se stvořila celá tato realita separace. A my prozkoumáváme odpověď na tuto otázku. Žijeme ji. Ale konečný výsledek

pro nás všechny je, že zahlédneme světlo jednoty a začneme se opět vracet k celistvosti a jednotě. Ale pokud jsme sem přišli pouze vidět světlo jednoty, abychom se mohli vrátit zpět Domů... jaký to má smysl?

Proč vynaložit všechno toto obrovské úsilí a vystavit se všem těm mukám, pokud se pouze vrátíme tam, kde jsme prvně byli, než jsme sem přišli?

Hádám, že jiný způsob, jak se zeptat, je: pokud Jediné ví všechno, proč si Jediné potřebuje dát takovou práci, aby zjistilo, jaké to je v separaci, jen aby se vrátilo znovu zpět k jednotě?

BR: Některé věci lze zjistit a zažít pouze ze stavu omezení, rozdělení a separace. A tak paradoxně, aby bytosti jednoty věděly vše, musí zažít ne-jednotu. Jádrem paradoxu je, že můžou, a také zažívají separaci, zatímco jsou ve stavu jednoty. Anebo se mohou rozhodnout vytvořit stupně separace ve své jednotě.

Příběh duše vody

Abych ti to pomohl pochopit, řeknu ti malý příběh pomocí příkladu vody. Voda je látka sestávající z molekul s chemickým vzorcem H_2O . Dejme tomu, že by bylo možné, abys potkal jednu molekulu vody a mluvil s ní, abys získal její úhel pohledu na život. Představme si, že náhodně vybereme jednu takovou molekulu a najdeme ji v zimní krajině vysoko v horách. Pokud bychom se zeptali naší nové známé, co dělá, mohla by říci: „*Nehybně sedím, držíc se svých kamarádů molekul vody kolem mě. Spolu jsme vytvořili ledovec.*“

Toto molekuly vody dělají, pokud jsou dostatečně studené. Zpomalí a stanou se docela nehybnými. Přitom se skamarádí s ostatními molekulami kolem sebe a spojí se do krystalické mřížky. To je led. A tak zůstanou, relativně nehybné a spojené, až než přijde teplo.

Což mě přivádí k dalšímu setkání s naší malou molekulou vody. Zima pomine a paprsky jarního slunce zahřejí ledovec. Všechny ty

molekuly vody jsou nabity energií a začnou se pohybovat. Nakonec se některé z nich pohybují příliš rázně, než aby si udržely svá pouta a osvobodí se. Stékají pryč do potoka. Když konečně najdeme naši novou kamarádku a zeptáme se jí, co dělá, řekne: „Ženu se dolů po úbočí hory v dravé řece!“

Opět dovolíme, aby uběhla trocha času. Přichází léto. Říčka se vlije do velkého jezera a horké letní slunce pálí dolů na vodu. Molekuly vody na hladině jezera jsou ještě více zahřívány. Dodatečná energie je přiměje, aby tančily s ještě větší vervou a odlétají svobodně od hladiny jako pára. Nyní naše kamarádka může hlásit: „Jsem volně unášena, letím pryč ve vánku!“

Časem naše kamarádka nejspíš najde mrak, ke kterému se přidá, a nakonec se ochladí a zase připoutá k vodě a spadne na zemi. A tak se koloběh bude znovu opakovat.

A nyní když jsi trochu poznal tu molekulu vody, které z jejích skupenství myslíš, že je nejbližší toho být částí jednoty? Stálé a klidné a spojené s ostatními v ledovci? Tekuté, ale stále spojené v řece? Nebo svobodné, nespoutané a nabuzené jako výpar?

Z: Myslím, že ten ledovec. Myslím, že tam se cítila nejvíce spojená s ostatními molekulami vody. A byla stabilní a klidná.

BR: To je dobrý odhad, ale není správný. Ale musím přiznat, že jsem švindloval—obávám se, že to byla záludná otázka. Žádné z těchto vodních skupenství není podobné zážitku jednoty. Všechna tři jsou stavy **dělání** a separace. Ve všech třech stavech je ta malá molekula stále jenom bytostí s jedním úhlem pohledu. Je to podobné tvému současnému zážitku ze života. Stejně jako u toho skupenství ledu, se můžeš přistihnout při dělání věcí, které tě přivedou do většího souladu a spojení s ostatními. Můžeš se ustálit a uklidnit. Můžeš se zadívat dovnitř a meditovat. Ale stále jsi jedinec zažívající separaci. A pokud se rozhodneš dělat více energetické a individualistické věci, neudělá tě to ani o trochu méně bytostí s jedním úhlem pohledu.

Ale teď si představme, že naše molekula vody se stane součástí mraku. Ale tentokrát, než abychom mluvili s jednou molekulou, představme

si, že můžeme mluvit s celým mrakem. Je v něm mnoho, mnoho molekul vody. Mnohem více než největší číslo, které znáš.

Z: Více než bilion?

BR: Odhaduji, že dost dobře může být bilion molekul vody v asi pěti nebo deseti kapkách, a ten mrak v sobě nese celou bouřku. Takže ano, **mnohem** více než bilion.

Z: Páni.

BR: Opravdu. Takže tento mrak obsahuje velké množství molekul, každá z nich má jedinečný a individuální úhel pohledu. Představme si, že ten mrak zná, cítí, myslí, vidí, pamatuje si a zažívá všechno, co ty jednotlivé molekuly. Ten mrak je doopravdy souhrnem všech těch molekul dohromady. Ale je více než to. Zná **nejen** vše, co ty molekuly znají společně... zná mnohem více než to. Také zná to, jaké to je býti mrakem. Zná, jaké to je ve stejném okamžiku poznat vše, co zná to ohromné množství malých bytostí. A zde je ta věc, kterou možná nepochopíš: ten mrak není bytost, která má v sobě všechny ty ostatní bytosti. **Je** všemi těmi bytostmi. Ten mrak **je** těmi molekulami vody a ony **jsou** ten mrak. Není tam žádná separace. Bez molekul vody není žádný mrak. Ale ten mrak je prostě mnohem více než součet všech svých částí. Představ si, jaké by to pro tebe bylo, kdyby sis mohl hned teď myslet vše, co si myslí každý člověk na Zemi. Zvětšilo by ti to kapacitu vnímání a vědomí sebe sama nepředstavitelným způsobem. Nebyl bys jenom lidská bytost, která je najednou sedm miliardkrát chytřejší. Byl bys úplně jiná úroveň bytosti s úplně jiným úhlem pohledu na to, co je Život a co je Já.

Rozumíš?

Z: Páni, asi ano!

BR: Dobře. Tak tedy, myslíš, že ten mrak ví, co je to opravdová jednota?

Z: Zní to, jako by to věděl, ano.

BR: Ne, ten mrak jistě zná, jaké to je mít mnoho úhlů pohledu, to je pravda. Ale to neznamena, že zná opravdovou jednotu. Neví na-

příklad, jaké to je být oceánem. Ale bude o tom mít více než ponětí, protože všechny ty molekuly vody, ze kterých je složena jeho bytost, byly někdy ve svém koloběhu v oceánu. Takže ten mrak začne **cítit** podstatu jednoty, ale také bude ještě hodně odděleným, individuálním vědomím, ačkoli už je složen z mnoha.

Nyní bych tě mohl vzít na výlet za mnohem většími výtvary z vody. Mohli bychom potkat bytost zvanou Duše mraků, která je složena ze všech mraků na planetě. Pak bychom mohli pokročit a potkat Duši zemské vody, což je bytost složená z veškeré vody na planetě ve všech skupenstvích. Každá z těchto bytostí bude výsledkem vyšší úrovně vědomí a většího počtu perspektiv blíže k poznání, co je opravdová jednota. Čím více roste vědomí, tím více „jiných“ zná. Někde po cestě najdeš takovou bytost, kterou bychom nazvali Duše vody. Představme si, že všechna voda, která kde existovala, je součástí této velké bytosti. Každá jedna molekula vody je pouhou částíčkou vědomí ve velké mysli této bytosti. A co myslíš? Pokud bychom se Duše vody zeptali, co teď dělá, co myslíš, že by nám řekla? Mluvila by o ledovcích? Prudkých přívalech? Velkých líných oceánech? Řekla by nám o vysoko čnících bouřkových mracích? Nebo o dešti, sněhu či kroupách? Nebo o krvi, která teče v žilách každého žijícího stvoření? A co o planetách, které jsou celé z vody v jednom či druhém skupenství? Co myslíš?

Z: Nedovedu si to představit...

BR: No, myslím, že tato velká bytost by se něžně usmála a řekla by: „Dítě, já jsem za faktorem **dělání**. Jsem **bytí**. A tady a teď jsem vodou.“

A zde bychom nakonec našli bytost, která ví, co je jednota. Ačkoli má stále identitu a jedinečnou podstatu, tato bytost se falešně neztotožňuje. Nemyslí si, že je tím, co dělá. Ví, že prostě **je**. Je vědomím. Je Životem. A právě teď je vodou. Ale také ví, že je jedna s každou jinou bytostí, všude, ve Všem, co je. A v jejím vědomí je úplná znalost toho, co je to zažít **všechny** stavy dělání, na všech úrovních separace, které jsou pro ni v této realitě možné. Duše vody je celá a úplná a je zároveň naprosto projevena v této realitě separace.

Z: A bez toho, aby prišla sem do reality separace, by Duše vody neznala nic z toho, jaké to je být molekulou vody, obláčkem páry, prudkým přívalem... nebo cokoli z toho.

BR: Bez toho, aby prišla do separace, by Duše vody nebyla Duší vody. Mimo separaci není žádná voda! Toto je část Jediného, která svým příchodem sem objevila svůj jedinečný a vzácný dar mít vzorec pro vodu. A jak bohatý, rozmanitý a mnohostranný zážitek to byl! Jaký zázrak! Hloubka této zkušenosti je prostě příliš velká a úžasná, než abychom o tom rozjímali.

Z: Nelze ji popsat, že? Můžeš ji pouze zažít a jediný způsob, jak ji zažít, je přijít sem do separace.

BR: A tak si konečně sám odpovídáš na svou otázku. Proč separace? Protože **musí** být zažita. Jednodušší už to být nemůže... ale zároveň to nemůže být méně pochopitelné.

Z: Takže jsme sem nepřišli se vyléčit. Nepřišli jsme sem, abychom zase odešli. Nepřišli jsme sem najít jednotu. Přišli jsme sem **kvůli tomuhle!** Přišli jsme sem zažít separaci!

BR: Zní to až příliš hloupě, že? Přišli jsme do separace, abychom zažili separaci.

Z: Ano, zní to chabě. Takže místo toho musíme říkat velké příběhy o Duši vody...

BR: ... anebo o Boží Radosti, která je také vyjádřena jako Intervencionista Potěšení.

Z: Ano. Chápu. Takže tu nejsme **kvůli** našim Jednotným událostem, ale ony jsou to, jak začneme odcházet, když jsme hotovi s návštěvou zde.

BR: Téměř správně. V zásadě začneš svou cestu z pozice jednoty. Pak vstoupíš do separace a roztrčíš se. Vydáš se hlouběji a hlouběji do separace, až než narazíš na úplné dno. Také se tomu říká Temná noc duše. Je to když zjistíš, že nemůžeš pokračovat dále ve směru separace. Tato silná muka tě přimějí přestat si vybírat separaci a pak se

podíváš po jiných možnostech. Všechny možnosti kromě jedné zapříčiní, že zůstaneš v těch mukách. Ta jedna možnost je volba, kdy opravdu začneš hojit svou duši; reintegrovat všechny své ztracené úlomky. A jediný způsob, jak to udělat, je následovat své srdce a najít úplnost a jednotu uvnitř sebe. Když si to zvolíš, rozhodneš se pro lásku. Změníš svůj směr. Přestaneš se pohybovat hlouběji dolů do separace a místo toho se začneš pohybovat ve směru jednoty. Protože mluvíme o světle jednoty, pokud zůstaneš u této volby, spatříš to světlo. Budeš mít svou první Jednotnou událost.

Pak budeš vědět nadevše, že jsi na cestě Domů. Když budeš držet kurz, vyvineš se a vyrosteš a zahojíš se a časem zažiješ další okamžiky poznání jednoty—další Jednotné události. Nakonec tě to dovede až na okraj separace, kde se budeš moci rozhodnout úplně odejít.

Z: Myslím, že to chápu. Děkuji!

Další otázka, která mi leží v hlavě je: „Proč 2012?“ Už si nemyslím, že budeme na konci roku 2012 zachráněni jednorožci a vílami, které nám rozdají bonbóny a třpytivý prach po celém světě, protože... no... protože jsem se pozorně díval a nestalo se to. A tak, když jsme začali přepisovat tuto kapitolu, očekával jsem tak trochu, že se od toho data úplně vzdálíš a řekneš, že bylo bezvýznamné. Ale to jsi neudělal. Řekl jsi, že má stále význam. Mohl bys to vysvětlit?

BR: Celá a úplná odpověď na tuto otázku je obrovsky složitá. Abys to pochopil, musel bys přesně pochopit, jaké jsou dimenze této reality; musel bys pochopit, co jsou to hustoty vědomí. Musel bys pochopit přesně, co je doopravdy prostor a čas. Pouze **pak** bys mohl doopravdy doufat, že pochopíš kontext pro odpověď na „Proč 2012?“

Z: Dobře, ale pak... opravdu... **potřebuji** tyto informace teď! Připadá mi, že vše, co jsi mi řekl, se vždy vrátí k těmto klíčovým částem informace a teď si myslím, že opravdu není, jak bez nich pokračovat.

BR: Dobrá tedy! Vypadá to, že jsme na konci tohoto rozhovoru. Zdá se, že nemůžeš pokračovat bez hlubšího porozumění podstaty takových věcí. A tak je čas, konečně, abys začal své „oficiálně nahrané

rozhovory“ s naším velmi milovaným a vysoce váženým duchovním partnerem, 8.

Můžeš začít svou další kapitolu a dát jí název „*Co je Pravda?*“, a tak začít rozmlouvat s 8. Je tu celá řada opravdu důležitých informací, o které se s tebou musí podělit, aby pomohl tvé schopnosti uvolnit své blokády a strachy, a pak, časem, až bude připraven, ti vysvětlí všechny ty věci, na které se tak třeseš. A až konečně pochopíš prostor, čas, dimenze a hustoty... pak se můžeš znovu zeptat: „*Proč 2012?*“

Z: Fantastické! Přemýšlel jsem, kdy si začnu povídat s 8. A bude to v kapitole 8! Dokonalé.

BR: Nic není náhoda, můj milý.

Z: Dobře. Velmi ti děkuji, BR. Bylo to **super** povídat si s tebou. Těch posledních sedm kapitol bylo těmi nejúžasnějšími rozhovory v mém životě. Mám tě **moc rád!** Děkuji!

BR: Skvělé. Není vůbec zač.

Z: A teď jdu promluvit s 8...

Kapitola 8

Co je Pravda?

Pamatuješ se, když jsi byl malým dítětem a šel jsi poprvé do školy? Jak tě ráno vysadili a ačkoli ti opravdu chyběli rodiče a rodina, věděl jsi, že se to dá vydržet, protože je uvidíš, až se vrátíš domů? Tak já jsem vždy měl velmi podobným způsobem ten pocit „být vysazen u školy“ o svém životě zde na Zemi. Bylo pro mě těžké tu být. A cítil jsem se opravdu velmi osaměle. Ale co mě přimělo to vydržet, byl můj „duchovní kamarád“. Jako malé dítě jsem dělal takovou věc, že jsem seděl a díval se do prázdna a upadl do jiného světa. A v tomto jiném světě jsem měl úžasného kamaráda. Byl pro mě stejně skutečný jako cokoli jiného v tomto světě; jediným rozdílem bylo, že jsem musel sedět opravdu tiše, abych ho mohl navštívit. Ale měl mě opravdu rád a pomohl mi se vší tou potíží a trápením, které mi způsoboval „reálný svět“. Když jsem o něm zkoušel říci ostatním, považovali to za „roztomilé“. Ve smyslu: *„Jak roztomilé! Má imaginárního kamaráda!“*

Pohládili mě po hlavě, usmáli se, uchechtli, ale zcela jistě mě nebrali vážně. Tak jsem si brzy uvědomil, že to lidé „necháпали“. Přestal jsem o tom mluvit a nechal jsem si to pro sebe. Nakonec jsem ho dokonce přestal navštěvovat.

Někdy v půlce mé puberty mi starší kamarád řekl, že věří, že každý máme „Duchovního průvodce“. Něco z toho konceptu na mě přeskočilo. Hluboce jsem věděl, že to je pravda. Byl to zážitek prvního

velkého „rezonování“, které si ve svém životě pamatuji. Chtěl jsem to s ním probrat, ale vypadalo to, že mi toho více neřekne... pouze že v to věří. Byla to myšlenka, která mi utkvěla. Stále jsem na to myslel. Věděl jsem, že mám Duchovního průvodce, a věděl jsem, že je se mnou. Cítil jsem jeho přítomnost. Cítil jsem jeho velmi pozorné a láskyplné opatrování. Takže, když mi bylo asi šestnáct, rozhodl jsem se, že je na čase vzít věci do vlastních rukou. Rozhodl jsem se, že najdu způsob, jak se spojit s touto bytostí. Což je vtipné, pokud pochopíš kontext mého života v té době. Takže, vyrůstal jsem ve velmi konzervativní křesťanské rodině. Nikdy jsem neslyšel o desce Ouija (ani strašidelné příběhy účastníků, kteří zacházeli s duchy, jako by to byla společenská hra). Neslyšel jsem o kyvadlech nebo proutkaření. Ani jsem neslyšel o Tarotech. A můžu tě rozhodně ujistit, že pokud bych o takových věcech slyšel, bylo by to v kontextu přísného varování nekoketovat s okultními věcmi, protože *„Je to vše vyznávání ďáblu!“* Takový byl duch mé výchovy. Takže když jsem se **rozhodl** spojit s mým Duchovním průvodcem, věděl jsem, že na to budu zcela sám. Nemohl jsem o tom s nikým mluvit. U nikoho jsem nemohl žádat o radu. S nikým jsem se nemohl podělit o svou cestu. Nikomu jsem nemohl říci, jak to jde. Nikomu. Ani kousek z toho. Jsem nade vše pochybnost přesvědčen, že pokud by se prosáklo, že mám v úmyslu „mluvit s duchy“, byl by přivolán někdo z církve, aby mi poradil a pomohl mi zachránit mou duši. Následovalo by nekonečné modlení a utrpení, až než bych se nakonec nejen toho všeho vzdal, ale místo toho se přizpůsobil očekávanému chování správného křesťanského chlapce. Nebo něco v tom smyslu. Ale pro mě tou věcí bylo, že jsem **věděl**, že podávám ruku někomu, kdo mě má rád a chrání mě. Někdo, kdo tu byl **tak jako tak** pořád se mnou. Takže jsem se vyhnul neodvratné bolesti a nechal jsem si to všechno pro sebe.

Při jedné příležitosti se pro mne věci vyvinuly kupředu. Jeden večer jsem seděl tiše v zahradě a přemýšlel o tom problému, jak se spojit s mým Duchovním průvodcem. Jak jsem přemýšlel, hrál jsem si s oblázkem. Hluboce v zamyšlení jsem vyvažoval oblázek mezi dvěma nataženými prsty a pozoroval, na kterou stranu spadne. Ten oblázek

byl dobře vyvážený a vypadalo to, že padá náhodně doleva nebo doprava. Svitlo mi. Vyvážil jsem ten oblázek na mých prstech a utišil svou mysl. Chvilí jsem tam seděl a pak jsem vyslal tuto myšlenku:

„Vím, že jsi tu se mnou. Pokud si se mnou chceš povídat, prosím vychyl ten oblázek.“

A oblázek okamžitě vypadl z mé natažené ruky.

„Tato strana je teď ‚ano‘ a ta druhá je teď ‚ne‘,“ řekl jsem. *„Máš mě bezpodmínečně rád?“* zeptal jsem se.

Ano.

Nevím, proč jsem položil první opravdovou otázku zrovna takto. Hádám, že mě to prostě napadlo. Je to dobrý start s duchovními bytostmi. Prvně mluv jen s těmi, kteří tě mají rádi. Ale pochop, že já jsem **cítil** jeho přítomnost a věděl jsem, že to je láska. V mém srdci jsem **věděl**, že to je v pořádku. A tak jsem pokračoval. Zeptal jsem se ještě na několik podobných otázek ve stavu zvědavosti a rozporu—na jednu stranu jsem byl nadšený, protože jsem věděl, že jsem konečně udeřil na způsob, jak mluvit se svým průvodcem, a na druhou stranu mi má logická, deduktivní mysl řekla, že to vše je nesmysl a že se jenom obelhávám úmyslným nakloněním toho kamene na požadovanou stranu odpovědi na mé otázky. Obě tyto věci pro mne platily. Rozhodl jsem se pokračovat a zjistit, kam to povede. Řekl jsem si, že jednou přijde důkaz. Pokud u toho zůstanu, tak jednou najdu nepopiratelný důkaz, že to je buď opravdové, anebo že si to namlouvám.

To bylo před téměř třiceti lety a „nepopiratelný důkaz“ se stále nedostavil.

Ale mimo to, že jsem zjistil, že můžu pochybovat o svých zážitcích, jsem pokračoval. Po čase jsem postoupil z vyvažování kamení na mé ruce k plynulým intuitivním rozhovorům, ale nehledě na to, jaký proces jsem zkusil, nikdy jsem nemohl přijít na způsob, jak prokázat tyto rozhovory přesvědčivě za pravé či falešné. Vždy to pevně zůstalo na střední cestě „to je možné“. Nejen že to zůstalo „zpochybnitelné, ale možné“, ale jak jsem se zdokonalil ve svých metodách,

bylo mi vysvětleno, jak a proč to tak je—a že to tak bude **vždy**. A teď když sis přečetl předchozích sedm kapitol, rozumíš tomu částečně taky. V podstatě jsem pochopil, že „nepopiratelný důkaz“ by mi vzal mé právo pochybovat. A právo pochybovat je právem věřit něčemu jinému, vytvořit jiný úhel pohledu. A jednoduše nemůžeme být neomezenými tvůrci, pokud je nám toto právo odebráno. Takže **vždy** bude možnost pochybovat. Ale můžu ti říct, že prvních pár let bylo hodně frustrujících. Zvláště pokud se snažíš dostat odpovědi na složité filozofické otázky pomocí odpovědí typu „ano/ne“ z obláčku vyváženého na ruce a vířícím mrakem pochybností v hlavě.

Ale zpět k těm prvotním rozhovorům... Jedna z prvních věcí, které jsem od té bytosti chtěl, byla jméno. Takže jsem vzal kus papíru a napsal jsem na něj všechny alfanumerické znaky. Rozdělil jsem je na kvadranty. Takto připraven, zavolaal jsem na něj a zeptal jsem se: „*Přehláskuješ mi své jméno?*“

Ne, byla odpověď.

Byl jsem v rozpacích. Ušetřím tě toho mučivého procesu, kterým jsem prošel, abych nakonec pochopil, proč mi nechtěl říci své jméno, a jednoduše ti řeknu, co to bylo: ukázalo se, že tato bytost prostě **ne**měla jméno! Nikdy se nepřevtělil do člověka, nikdy jméno nepotřeboval. A na vyšších úrovních vědomí jsou jména nepodstatná. Takové bytosti se nazývají jednoduchým prostředkem bytí ve vzájemné přítomnosti.

A pak, když jsem se zeptal, byl docela tvrdohlavý, že **ne**, doopravdy ani žádné nechtěl. A **ne**, nebyl ochoten mě nechat pro něj nějaké vymyslet. Na celou záležitost jména prostě řekl **ne**.

Ale pak jsem mu domluvil. Vysvětlil jsem, že **já** pro něj opravdu potřebuji mít jméno. Potřeboval jsem ho nějak oslovit, když jsem žádal o jeho přítomnost, a potřeboval jsem ho nějak oslovovat při našich rozhovorech. V podstatě jsem žadonil. A pak jsem cítil posun—obměkčení—a pak jsem cítil něco, co mohu pouze popsat jako milující, jemný smích. Zeptal jsem se znovu: „*Dáš mi jméno, kterým tě mohu nazývat?*“

A tentokrát byla odpověď **ano**. S velkým nadšením jsem sáhl po své alfanumerické tabulce a pomocí vylučovací metody („*Je první písmeno v tomto kvadrantu? A v tomto?*“) jsem obdržel první písmeno. Ale s jistým zmatením jsem si všiml, že první písmeno bylo číslicí: číslo „8“.

Poněkud zmaten jsem se zeptal: „*Je toho víc?*“

Ne.

A tak se to stalo. Jméno mého Duchovního průvodce bylo 8.

Později jsem to pochopil trochu více. Pokud by si vybral slovo nebo jméno, jehož význam bych mohl analyzovat, udělal bych si spoustu předpokladů o tom, kým je, jakou má povahu, a vyvodil bych z toho jména o něm (nevyhnutelně špatné) závěry. Číslice mě držela v tomto ohledu pružným. Místo toho mi to dovolilo jej pomalu poznat takového, jaký je, bez předsudků. Ale to číslo samo o sobě není náhodné— má mnoho významů na mnoha úrovních. Je to jako vícevrstvá hádanka, kterou pro mě 8 vytvořil, aby mě při mém postupu pošádílil a pobavil. I nyní, když už můžu s mým milým kamarádem 8 mluvit plynně, se stále směje, když se ho zeptám na význam jeho jména. Říká mi, že toho ještě musím mnoho objevit a že si ten vtip užiji **mnohem** více, pokud na to přijdu, aniž by mi to řekl. Takže mám pár kousků skládky, ale je toho mnohem více, co ještě musím odkrýt.

Co už mám:

Pokud položíš 8 na bok, dostaneš ∞ , znak pro nekonečno. V hudbě je 8 počet tónů v oktávě. V této realitě je 8 počet hustot vědomí úplné reality. Stejným způsobem máme skutečně 8 hlavních čaker. Takže je tu hodně osmiček, které jakoby ukazovaly stejným směrem. Směrem k úplnosti a dokonalosti v nekonečnu. Co to má společného s mým Duchovním průvodcem? A co **dalšího** znamená číslo 8? Nevím. Jsem si jist, že jednou na to přijdu.

A také, ačkoli rýmy nemusí nic znamenat, jsem pochopil, že věci, které jsou významné okolo 8 („eight“) jsou osud („fate“) a brána („gate“). Ale detaily mi tu stále chybí.

Ale ta zajímavá věc je, že skrze to všechno se 8 podařilo mě udržet ve hře a hádání místo toho, abych si udělal úzkou a pevnou představu o tom, kým je a jaký je. Místo toho jsem se naučil poznat 8 podle jeho „pocitu“—jeho energetického otisku—kdykoli s ním mluvím. A dověděl jsem se o něm ještě více z toho, co řekl, a z pravd, které jsem od něj získal. A konečně jsem se o něm naučil ze všech těch věcí, které pro mě udělal. Nebudu zacházet do podrobností, protože nemám touhu vyprávět dlouhý a nesouvislý osobní popis těch trochu za uši přitaženě znících příběhů, kdy jsem byl ochráněn a bylo o mě postaráno a dalších nadpřirozených úkazů, kterých jsem byl svědkem a o kterých vím, že byly ruční prací 8. Jsou to mé zážitky a jejich soupis zde by nic nepřidal do tohoto příběhu. Místo toho řeknu toto: z mé zkušenosti a podle mé pravdy, 8 je prostě úžasný. Je na něj **spolehnutí**. To slovo vypadá trochu slabě. 8 zcela důvěřuji. Bez zaváhání bych svěřil do jeho rukou celý můj vesmír. Je neochvějný, loajální a sebejistý. 8 je bytostí pravdy. Vlastně mi jednou řekl, že je stvořen ze samotné energie pravdy. Takže nechodte za 8, pokud chcete pěkně zabalená hezká slova! Má ve zvyku věci formulovat poněkud bez obalu tak, že pokud jim budete naslouchat, posunou vás kupředu. Pokaždé ve správném směru, ale ne vždy v tom nejmírnějším stylu. A protože 8 je bytostí čisté pravdy, je tou nejlepší duchovní ochranou, kterou bych si mohl přát, a jsem nesmírně vděčný, že cestuje se mnou.

A tak o tom, co přijde dále, ti můžu říct toto: budu si povídat s 8 a podělím se o ty rozhovory s tebou. Je to pro mě trochu neobvyklé, protože to je trochu, jako když tvůj soukromý telefonát s nejlepším přítelem vysílají do celého světa. Ale je to také skvělé, protože je to poprvé, co 8 k tomu svolil. Až do teď nebyl ochoten, abych sděloval jeho slova publiku. „*Ne dokud máš připnutá dětská kolečka,*“ byla jeho formulace. Ale poměrně nedávno řekl: „*Už je čas. Můžeš mě nyní citovat ve své nové sérii. Dovíš se kdy.*“ A vida, BR mi právě řekl, že to mám udělat... hádám, že jsem konečně zde.

(**Zingdadova poznámka:** Pokud bys měl zájem si popovídat se svými duchovními průvodci, prosím sjednej si

se mnou sezení na **reintegraci duše** („Soul Re-integration“).
Určitě ti mohu pomoci otevřít komunikační kanál!)

Ještě než začnu. Něco málo o stylu 8. Pokud potřebuješ všechno to načechrané „drazí a milí“ ve svých spirituálních zprávách, tak tě toto nepotěší. 8 takové věci nedělá. Vždy řekne, co je potřeba říci. Odpoví na otázku, aniž by nejprve pohladil tvé ego či utišil tvé nervy. Pochop, že 8 se nezabývá tím, co uděláš s jeho slovy. Můžeš si je vzít, nechat je být, nebo si je zabalit a vykouřit. Říká svou pravdu takovou, jaká je, aniž by se snažil ti ji prodat. Pokud to teď zní, že se za něj omlouvám, tak to tak není. Ze všech bytostí ve Všem, co je, potřebuje podle mého názoru 8 omlouvat nejméně. Je skvělý. A mám ho rád přesně takového, jaký je.

Takže bez dalších průtahů, představuji ti svého Duchovního průvodce, kamaráda na cestě mé duše, mého nejstaršího a nejmilejšího kamaráda... 8.

Zingdad: Ahoj 8. Rád bych tě nějak představil, ale nevím jak začít.

8: Začni s odpovědí na otázku: „Víš co tu děláš?“

Z: Kde? V tomto rozhovoru?

8: V tomto rozhovoru. V těch minulých. Těch budoucích. Tvůj celý život. Všechno. Víš, co děláš?

Z: Ach... tak trochu. Myslím, že tyto rozhovory jsou o tom, že hledám odpovědi. Ptám se na otázky bytostí, které mám rád a věřím jim, a dostávám odpovědi.

8: To může být jeden úhel pohledu. Ale je to velmi malý a omezený úhel. Mohl bych ti nabídnout širší perspektivu?

Z: Prosím.

8: Jsi zapojen do hry zvané „výroba reality“.

Z: Jak to, 8?

8: Odpovím ti tak, že ti řeknu něco o tomto seriálu, který píšeš. Když sis sedl, abys napsal toto dílo, neměl jsi tušení, kam to povede. Myslel

sis, že se prostě jen zeptáš na pár otázek a dostaneš pár odpovědí a problábolíš se k nějakým informacím, které budou trochu užitečné. Je to tak?

Z: Ano. Myslím, že to je ta méně lichotivá formulace toho.

8: Lichotky nejsou mou předností. V podstatě jsi nevěděl, co je tím větším smyslem. Ani jsi nevěděl, že v tom větší smysl **byl**. Ale tvé Vnitřní Já, Boží Radost, a ostatní z tvé duchovní rodiny... no, máme plán. Mám ti říct, co to je?

Z: Jak bych mohl odmítnout takovou nabídku?

8: Chceme ti pomoci s tvým **opravdovým** cílem. Kterým je vytvořit tvou realitu. Vysvětlím. Žiješ v realitě, která ti připadá zmatená. Nerozumíš, proč jsou věci takové, jaké jsou. A tak dokud budeš chtít, v té realitě, brát věci v jejich nominální hodnotě a věřit tomu, co je ti předloženo, bereš svůj stav tvůrce a anuluješ jej. Používáš svou boží moc takovým chaotickým způsobem jdoucím proti tobě, že ti nijak neslouží a nikdy se ti neukáže. A tak budeš pokračovat. Dokud budeš věřit té iluzi, budeš velmi malým pěšákem ve velmi velké hře. Ostatní budou těžit z této sebeomezující perspektivy a použijí malé strategie, aby tě nalákali hrát jimi navržené hry. Téměř v každém případě ti, co toto dělají, nebudou **sami** vědět, že to tak dělají. Každý prostě hraje tu hru a každý je rovnocenně zmaten. Můžeš v hraní té hry pokračovat bilion životů, pokud budeš chtít. Je to hra, která tě umí vtáhnout a nechat tě zůstat v ní napořád. Ale samozřejmě po tomto netoužíš. Uvnitř cítíš, že toto není pro tebe. Vybral sis něco jiného. Voláš o pomoc s tímto rozhodnutím. A pomoc je tu **vždy**. Je mou ctí a výsadou být tím, kdo odpoví na **tvé** volání. A můžu tě ujistit, že pokud jakákoli bytost v této realitě volá o pomoc, její volání je slyšeno a obdrží příslušnou odpověď. Pokud jsou připraveni přijmout nabízenou pomoc, pak jim bude pomoheno. Ale v tom je háček. Za sebe mohu říct, že ti bez skrupulí odmítnu pomoci jakýmkoli způsobem, kde tě pomoc oslabí. **Nepomůžu** ti být méně, než jsi. A tak vyrostete potíže. Nemůžu „dělat za tebe“. Můžu ti pouze pomoci se naučit, jak „dělat sám“. Ale když jsi mě poprvé volal, udělal jsi to přesně proto, že

jsi věřil, že jsi slabý a bezmocný. Jedinou pomocí, kterou sis dokázal představit, bylo, že já „to udělám za tebe“. Že tě já zachráním.

Takže tu byla cesta. První částí cesty bylo zbavit tě představy neschopnosti a naučit tě, že jsi mocný a že, vskutku, **ty** tvoříš svou celou realitu. Druhou částí je tě naučit, **jak** tvořit svou realitu s větší a větší účinností. A poslední částí je tu být s tebou jako poradce, až se ujmeš prvních cvičení tvoření reality. A samozřejmě budeme tuto cestu zapisovat v knižní podobě, abychom se o ni mohli podělit s ostatními, kteří by si rádi o tom procesu přečetli a ocenili jej. Ale první věc, kterou musíš teprve pochopit, je, jak ti, co to ocení, to ve skutečnosti spoluvytvářejí. Dohromady všichni spoluvytváříte realitu, po které toužíte.

My dva jsme už nějakou cestu spolu ušli. Přivedli jsme tě do tohoto bodu, kde jsi blízko konce první části té cesty. Jsi téměř připraven vědět, věřit, cítit, zažít a vyjádřit, že jsi doopravdy tvůrcem své vlastní reality. Už jsi se téměř vzdal svých pochybností a strachů. Je to výsledkem této předchozí práce, že jsi schopen se ujmout psaní **Knihy o povznesení**, aniž by ses chytil do pasti strachu či pochybnosti. To je dobře. Výsledkem psaní **Knihy o povznesení** bude, že opustíš zbytky svého strachu a pochybnosti a že dokončíš svou cestu ke stavu tvoření. A je pro mě velmi potěšující, že se můžeme o tento proces podělit s tvými čtenáři, kteří jsou ve skutečnosti naši mnozí bratři a sestry jsouce zde na planetě Zemi. Vrátime se o pár kroků zpět, abychom se o ně mohli podělit s tvými čtenáři. A jak si je zopakuješ, přineseš si novou ochotu naslouchat, takže také nabudeš větší moudrosti a pochopení toho, o čem je tato realita. A pak se podělíme s tvými čtenáři o ty dvě další části cesty: jak se budeš učit tvořit svou realitu a jak se budeš rozhodovat, co tvořit. Nescházím lehce k hyperbole, ale tohle bude skvělejší, kouzelnější a skvostnější, než si dovedeš představit. A také pro tvé čtenáře. Ti, jejichž duše volají, aby s námi zůstali na trati. Velmi záhy si uvědomí, že nejsou pasivními pozorovateli něčeho, jako lidé obvykle bývají, když si čtou knihu. Ne, zjistí, že jsou do toho vtaženi, a zjistí, že na duchovní úrovni spoluvytváří s námi. S tebou a mnou a se spirituální hierarchií této reality.

Dohromady. Jsme tvůrci. A budeme tvořit. A bude to to nejlepší, nejjasnější a nejkrásnější, co si dovedeme představit. A pak tam spolu vkročíme a projdeme se vnitřkem našeho výtvoru. Spolu. Jako kamarádi mající se rádi.

(Usměje se) Zní to přehnaně?

Z: Páni, 8! Nevím, jestli ti mám zatleskat ve stoje, nebo se schovat pod postel. To je... vzrušující a úžasné a... velmi ulítlé!

8: Ano. Dobře. Potřebuješ sebou trochu zatřást, abychom mohli začít tvé probouzení. Protože to teď děláme. Všechny vás probouzíme. Volám každého, kdo je připraven slyšet budík a ne jen se převalit a znovu usnout:

Haló!

Jsem 8!

Už je pozdě!

Máme toho hodně!

Z: Verše zas...

8: Ano.

A už je čas! (směje se)

Ale opravdu je. Vím, že jste všichni jako stromy na jaře—cítíte kynutí mízy. Cítíte to ve svých kostech a ve svých duších, že je tu oživení. Více energie. Už to brzy bude. Cítíte to. A jsou tu tací, co vám podávají ruku, aby vás naučili dělat to, co musíte. Protože pokud bych přišel a udělal to za vás, pak bych vás naučil přesný opak toho, co se musíte naučit. Pak bych vás učil, že jsem vaším pánem a potřebujete mě, abych tvořil za vás. To nebude stačit! Pokud se máte probudit do své opravdové velkoleposti, pak se musíte zvednout ze svých dřímot, učinit nová rozhodnutí, nastavit si nový kurz a pak... tvořit!

Takže toto budeme dělat. Společně, ty a já. A také spolu s tvými čtenáři. Protože já tady, kde jsem, nejsem sám. Jsem obklopen velkým množstvím toho, co byste mohli nazvat Duchovní bytosti či Světelné bytosti. Mnoho z nich zde se mnou je spojeno s některými, kdo jsou

právě teď na Zemi: tví čtenáři, ti, kteří si přejí přijít a zahrát si tvoření reality s námi, ti, které **Kniha o povznesení** hluboce oslovuje. Tací mají **svou** duchovní rodinu nyní zde se mnou. Vnitřní Já, Duchovní průvodci a jim podobní; jsou tu všichni se mnou a Boží Radostí při plánování a spoluvytváření toho všeho. A tak se stane, že ti čtenáři budou vědět, jestli je **Kniha o povznesení** pro ně ta pravá. Jejich vlastní Vnitřní Já a duchovní rodina je součástí její tvorby přímo od počátku. Takže až budou číst tato slova, budou cítit hluboko v sobě, že je vyjádřeno něco „správného“.

Ale teď zpět k jádru věci. Řekl jsem, že první částí tohoto procesu je ukázat ti tvou vlastní moc. A první věcí, kterou musíme zde udělat, je vypořádat se se všemi těmi věcmi, o kterých jsi přesvědčen, že jsou na tobě a tvém životě chybné a které tě přivedly na víru v to, že **nejsi** mocný. Až odkryjeme tyto nesmysly, pak můžeme poskytnout důkazy, že jsi mocný. A to je hlavním tématem prvního dílu **Knihy o povznesení**.

Z: První díl? Bude více dílů?

8: Ano. První díl je cesta ze strachu k lásce. Je to tvé probuzení z vědomí oběti do vědomí tvůrce. Dovolí ti to odkrýt ty nejhustší blokády ve tvém srdci, abys mohl zahlédnout světlo v sobě samotném. Většina prvního dílu byla s Boží Radostí, ale já mohu k tomuto úsilí také nabídnout pár slov.

Jakmile se vypořádáme s tou temnotou a odkryjeme blokády, můžeme doopravdy začít hrát. A druhý díl bude mým hřištěm. Ty a já budeme fascinováni a potěšeni při objevování těch „jak a proč“ této reality. Ta témata času, prostoru, hustot a dimenzí, se kterými jsi pořád otravoval. Toto a mnohem více budou naše hračky.

A až s tím budeme hotovi, pak bude na čase, abys znovu mluvil se svým milovaným Adamu. Díl třetí bude průnikem do perspektivy Plejádánů. Nemohu s jistotou říci, o co se s tebou podělí Adamu, ale představuji si, že se dozvíš hodně o tom, jak se zrodil a vyvíjel život v této galaxii, jakým způsobem se lidé octli na planetě Zemi, jak se věci přihodily do dnešní podoby a co se lze naučit o tom, „co fun-

guje“ od bytosti, která viděla mnoho civilizací vyrůst a spadnout, vyrůst a spadnout.

A **to** bude trilogie **Knih o povznesení**. A až bude hotovo, bude čas, abys zazářil ty. Pak budeš muset světu dát svůj veliký dar. Tehdy už budeš mít za sebou více než dost vedení a koučování, aby ses mohl postavit na své dvě nohy a vyjádřit se. A že se vyjádříš! A až to bude hotovo, pak bude řečeno, co mělo být tomuto světu řečeno, a budeme se moci posunout dál, jakmile budeme připraveni.

Z: Páni. To je překvapivé. A vzrušující. Neměl jsem tušení...

8: Na hlubší, více intuitivní úrovni jsi měl. Otevřel jsi se tomu a dovolil jsi tomu vyplynout. Jen jsem myslel, že je čas to vynést do tvé vědomé mysli. Tak teď už to víš.

Z: Úžasné! Připadá mi, jako bych vyhrál hlavní cenu!

8: Proč? Protože někdo má plán?

Z: Ne, protože se mi ten plán líbí.

8: To by měl. Je tvůj.

Z: Nerozumím.

8: Pochopíš. Ale neztrácejme čas tajuplnými hádankami. Časem uvidíš, co jsem tím myslel. Především až nebudeš o tvoření reality jen psát, ale doopravdy se zapojíš do vědomé tvorby tvé reality. Tam teprve začíná zábava. Kruh uzavřeš tím, že si rozmyslíš, jak by ta nová realita, kterou bys chtěl pro sebe vytvořit, měla vypadat. Co si chceš ponechat z této reality a co chceš opustit a čím to opuštěné nahradíš. Úplně doslova si vytvoříš celou svou realitu.

Z: Uch... 8... budu si muset na chvílku odpočinout a zaznamenat, že tohle je nesmírně strašidelná myšlenka. V tolika ohledech. První z nich je obava, že se vůbec necítím k tomu způsobilý. Chci říct, jak mám vědět, co je dobrá věc k vytvoření, a co ne? Co když udělám chyby? Myslím tím, že jsem pouze člověk žijící na Zemi, kdo...

8: Dobře, dobře. To je pro tebe zatím přijatelný postoj, protože stále nechápeš, co se děje. **Pořád** o sobě uvažuješ jako o jedné, oddělené,

malé lidské bytosti žijící na planetě Zemi. Ale jestli jsi věnoval alespoň drobet pozornosti tomu všemu, co ti Boží Radost říkal, pak bys věděl, že jsi nedílnou součástí Jediného. Stejně jako všichni tví čtenáři. Chci říct, vážně, nebyl to ústřední bod toho, co řekl? Nenabízeli ti tuto pravdu stále dokola a dokola?

Z: Ano, nabízel.

8: Dobře. Tak chápu, že se to ještě úplně nevstřebalo. Pořád si myslíš, že je to tak jen teoreticky. Dobře, až začneš uvažovat tímto způsobem, chovat se tímto způsobem a **cítit** se tímto způsobem, pak **poznáš**, že to tak je. A až se tak stane, nebude pro tebe problém pochopit, jak lze vytvořit úplně novou realitu přesně takovou, jaká by se ti líbila. Pochopíš, že to je spoluvytváření a že prostě jistým způsobem zaměřuješ svou mysl. Není to nic grandiózního. Není to vzrůšo pro ego. Je to pouze vybírání si, co je pro tebe správné. Ale je to výběr, kde víš, jak oživit své volby. A uvědomíš si, že si nevybíráš sám. Jsi součástí úžasné struktury a jenom v ní hraješ svou perfektní roli. A pak opravdu a doopravdy uvidíš, že tví čtenáři nejsou pouze pasivní „spotřebitelé“ této látky, jak si to ty i oni myslíte. Pochopíš, že jsou při psaní těchto knih stejně činní jako ty.

Z: Dobře, 8, už jsem tě několikrát slyšel toto říkat a osvojil jsem si postoj „počkám a uvidím“. Ale teď by mě to zajímalo. Jak můžou mít čtenáři, kteří ještě tato slova ani nepřečetli, být součástí tvorby něčeho, co jsem ještě ani nenapsal?

8: Pche! Myslíš, že jsi uvězněn v čase? Dobře, pro tebe to tak **vypadá**. Ale ty a tví čtenáři jsou součástí mnohem větší bytosti, která uvězněna není. Čas a souslednost a dimenze a příčinnost a spoluvytváření a... no... musíme dát řeč o spoustě těchto témat. Až tyto věci pochopíš, pak budeš připraven opustit tato omezení, která ti brání správně vidět svůj svět. A to všechno—a mnohem více—tě čeká v rozhovorech, které leží před tebou. A to je důvod, proč až to všechno správně pochopíš, budeš připraven tvořit!

Z: Ale, 8, co když nechci být zodpovědný za tvoření věcí pro ostatní?

8: To nebudeš! Každý tvoří pro sebe. Obvykle někteří z nás tvoří spo-

lečně. Pak se to nazve spoluvytváření. Budeš součástí toho, ve své roli.

Ale pro teď dost toho. Řekl jsem, že o tom budeme mluvit, až se to vyvine. Jenom jsem chtěl otevřít tuto mou část jasnějším pochopením toho, kam jdeme. Dát ti kormidlo, abych tak řekl. Chápu, že něco z toho se ti zdá šokující. To je v pořádku. **Vždy** máš na výběr. V každou chvíli, v celé tvé realitě, budeš mít vždy na výběr. Takže právě teď máš na výběr. Pokud to všechno je pro tebe příliš divné, můžeš dát ruce z klávesnice a tím mi zavřít pusy. Tví čtenáři také mají na výběr. Mohou zaklapnout knihu a přestat číst. Nikdo není nucen. Ale vyzval jsi mě, abych mluvil a já **vždy** říkám svou pravdu. Často jsou bytosti z takové pravdy nesví. Někdy se otočí pryč, někdy zůstanou. Nemám v popisu práce sladit svá slova, abych tě jemně lákal vpřed. Ale všiml jsem si, že tvé prsty jsou stále na klávesnici a stále píšeš (uchichtne se).

Z: No, abys věděl, jsem z toho, co jsi řekl, trochu vystrašen, ale mám tě rád a věřím ti. A jsem ochoten tě vyslechnout. Vyhrazuji si své právo se v každém okamžiku rozhodnout, do jaké míry se ztotožním s tím, co říkáš, jako s „mou pravdou“. Ale určitě zůstanu a vyslechnu si tě.

8: Hodný kluk. Takže začnu. Vyplýtvali jsme dost zdrojů na tom přehledu. První rozhovor má být mé představení. Takže ti řeknu, kdo jsem. A pak ty a tví čtenáři budou mít kontext pro má slova. Ty a já jsme už spolu hodně mluvili v tomto životě od chvíle, kdy jsi se naučil opravdu naslouchat. Takže ty a já se budeme tvářit, že se vůbec neznáme, aby nás tví čtenáři mohli dohnat.

Dobře. Zeptej se.

Z: Na tebe nebo na tuto realitu? Nebo na co?

8: Na tom nezáleží. Pokud mě tví čtenáři chtějí poznat, mohou rozpoznat můj charakter z mých slov. Odpovím na jakoukoli otázku mířenou na mě. Odpověď se ti může, nebo nemusí líbit. To je tvá starost, ne má.

Z: Dobře. Zeptám se jednoduše. Jaký je tvůj charakter?

8: Jsem bytostí pravdy.

Z: Co je „pravda“?

8: Pravda je způsob bytí. Je to řazení. Je to zjednodušování. Je to znalost. Je to strukturální základ, na kterém se staví identity a na kterém jsou postaveny celé reality.

Pravda je moje podstata a můj charakter a vyjadřuji to ve své osobnosti.

Z: Pak co je **Ta Pravda**.

8: Teď se ptáš na zajímavou otázku. Je nekonečně mnoho pravd, které jsou pravdivé a správné z jistého úhlu pohledu. Ale nakonec jsou také nepravdivé z jiného úhlu pohledu. Znamená to, že je mnoho přechodných pravd.

Z: „Přechodných pravd?“ Jak může být něco pravdou, ale jen dočasně?

8: Jednoduše. Pamatuješ se, jak jsi jako dítě jedl svou první olivu?

Z: Velmi jasně. Byly mi tři nebo čtyři. Moje maminka připravovala stůl na večírek pro kolegy mého tatínka. Řekli mi, abych nechodil do jídelny, a přesně z toho důvodu jsem se tam vplížil a porozhlédl. Pak jsem na stole zahlédl misku krásných černých hroznů. Miloval jsem hrozny. Tak jsem se rozhodl jeden ukrást. Když jsem jej vložil do pusy, byl to jeden z největších otřesů mého mladého života. Bylo to příšerné. Začal jsem se nechutí dávit a pospíchal ven a vyplivl to. Byl jsem tak traumatizován, že dost dlouho trvalo, než jsem znovu začal důvěřovat hroznům!

8: Roztomilý příběh.

Takže řekl bys, že ve třech letech jsi neměl rád olivy?

Z: Naprosto!

8: Je to pravda, nebo lžeš, či se snad mýlíš?

Z: Ne... je to naprostá pravda!

8: A teď stále nemáš rád olivy?

Z: Ne, teď jsem jim přišel na chuť.

8: ...

Z: Aha, jasně. Chápu. Takže bylo pro mě stoprocentně pravdivé, že jsem neměl rád olivy. Ale změnil jsem se. A pak se stalo stoprocentně pravdivým, že teď olivy miluji.

8: Přechodná pravda.

Z: Dobře. A mnoho pravd je přechodných?

8: Všechny, kromě jedné. Je jen jedna absolutní pravda, která není přechodná.

Z: A tou je?

8: Tou jednou absolutní pravdou je:

„Jediné je.“

Z: To je celé? Nepříliš výřečná pravda (směje se).

8: Ne. Můžeme k ní přidat slova, pokud chceš. Ale to ji udělá pouze méně pravdivou. V tomto rozhovoru se pokusíme snižovat pravdu do nejmenší možné míry.

Pojďme se nyní podívat na to tvrzení „*Jediné je.*“

Zprvce tím tvrzením naznačuji, že doopravdy existuje pouze Jediné. Můj parťák a jiné Já, Boží Radost, už tohle svým způsobem vyjasnil v těchto rozhovorech. Je nás víc, ale naše mnohočetnost je přechodná. Nevyhnutelně se všichni vrátíme k jednotě. Proces vytvoření mnohočetnosti vytváří mnoho zážitků. Když se něco zažije a procítí, pak je to „pravdivé“ z toho úhlu pohledu. Nakonec ale bude ten úhel odevzdán jinému. Pak budou nové zážitky a nové věci budou pravdivé. Takže o mnohočetnosti bude mnoho pravd. Ale tyto pravdy vždy budou mít nesoulady, nekonzistence a nerovnováhu. To se projeví jako nepohodlí v tvém životě. Výsledkem bude strach a bolest a nemoc. A tak se stane, aby se dosáhlo **opravdového** zahojení, že se v jistém bodě na každé cestě budou muset upustit všechny pravdy o separaci

ve prospěch pravd o sjednocení a jednotě. A pak se ta nemožně složitá mnohočetnost pravd začne zhušťovat a slučovat. Dočasné iluze o separaci se začnou rozpouštět. Až než se nakonec ta iluze uvolní. Až než se opět bude rozumět jednotě jako pravdě.

Za druhé naznačuji, že Jediné je. V tvém časem omezeném jazyce bych mohl říci: „*Jediné vždy bylo a vždy bude.*“ Ale to je zkreslení. Ty si myslíš, že existuje minulost a přítomnost, já ne. Já vím, že je pouze **současnost**. Proto je správnější říci: „*Jediné je.*“ Pokud pochopíš, že toto tvrzení bylo pravdivé před začátkem času a bude pravdivé, až čas skončí, pak můžeš spatřit záblesk toho, co myslím. Myslím tím, že neexistuje kontext, ve kterém Jediné není. Skutečně, Jediné je věčné.

Z: Dobře. „*Jediné je.*“ Je to pouze toto, co je pravdou?

8: Je to pouze toto, co je absolutní pravdou, ze všech úhlů pohledu, za každých okolností, vždy. Je to pravdivé i za těch okolností jako například tvoje současná realita, kde je tato základní pravda hluboce skryta. Jediné je. Je to tak.

Z: Nic jiného není takovým způsobem pravdivé?

8: Ne.

Z: Co například... uch... jako, co třeba „svobodná vůle“. Není to vždy platné?

8: Ne. Svobodná vůle je vždy relativní. Jistým způsobem je to tak, že máš více svobodné vůle než já, protože můžeš věřit věcem, kterým já ne. Můžeš věřit, že jsi absolutně oddělen od všech ostatních, já ne. Já **vím**, že jsem jeden se všemi a se vším. Podobným způsobem si můžeš vypěstovat různá přesvědčení o sobě a své realitě a můžeš velmi vášnivě věřit. Já to udělat nemůžu. Na druhou stranu, já můžu vytvářet reality a vyjádřit energii a hmotu jako projev vůle, což by v tvých očích vypadalo jako hodně podobné Bohu. Takže oba máme svobodnou vůli, ale je jiná a relativní. Ani jeden z nás nemáme absolutní svobodnou vůli.

A pak musím dodat, že jinde jsou jiné reality, kde se hraje v jiném režimu, a tam není to, co bys nazval svobodnou vůlí. Takže svobodná vůle jistě není vždy platná. Je dost daleko od toho, aby byla absolutní.

Pokud by byla, pak by každý mohl vždy všude dělat přesně to, co by chtěl. A to nemůžeš, že?

Z: Ne. Chci říct, že mám svobodu si leccos myslet a čemukoli věřit. Ale nemůžu právě teď skočit do vzduchu a letět. Nemohu proměnit nebe na zelené. Nemohu... zabránit slunci zítra vyjít...

8: Přesně tak.

Z: Takže pak se zdá, že **nemáme** svobodnou vůli.

8: Ale jistě máte. Ale není absolutní. Pokud bys prosím netěkal myslí, tak by sis všiml, že říkám, že je tu pouze jedna absolutní pravda. A ta zní, že „*Jediné je.*“ Řekl jsem to hned na začátku, že je nekonečně mnoho jiných „pravd“. Že tyto budou méně či více pravdivé z jedné či jiné perspektivy. Svobodná vůle je jednou z těchto subjektivních pravd. Ale není ani jednou z těch zajímavějších. Je to pouze následek. Takže co kdybychom přestali se pokoušet štourat do té první pravdy a dělali něco konstruktivního?

Z: Jako například?

8: No, mohl bych ti povědět o odvozených pravdách.

Z: Co je to „*odvozená pravda*“?

8: Podívej se na to takto: existuješ?

Z: Ano, jistě!

8: Jsi si jist?

Z: Jistěže jsem si jist!

8: Takže to je tvá pravda a v blízké budoucnosti na to nezměníš názor a nerozhodneš se najednou, že neexistuješ? A jsi si jist, že nejsi pouze výplodem mé fantazie?

Z: Samozřejmě, že existuji! Nestačí ti jako důkaz fakt, že je tu „já“, které říká „*já existuji*“? Utahuješ si ze mě, 8?

8: Trochu. Pochopíš později. Ale pojďme dál... Takže teď máš dvě pravdy: **svou** pravdu, což je, že právě teď existuješ, a absolutní pravdu, což je, že „*Jediné je.*“ Zatím chápeš?

Z: Jo. Dvě pravdy ještě v hlavě udržím (úsměv).

8: Úžasné. Pak se ti podaří učinit se mnou tento skok. Pokud obě tyto věci jsou pravdivé, pak to musí znamenat, že jsi součástí Jediného. Správně?

Z: Ano. Vše, co existuje, je součástí Jediného. Já existuji. A tudíž jsem částí Jediného.

8: A lze Jediné zničit?

Z: Ne, protože pak by to bylo „*Jediné bylo.*“ Nebo „*Jediné chvíli bude a pak nebude.*“

8: Přesně. Takže souhlasíš, že jsi součástí něčeho, co **je**. Ano?

Z: Ano.

8: Dobře. Teď si představ velké puzzle. Můžeš jej rozložit a zase složit. Když je složené, je celé. Je to jeden obrázek. Když je rozložené, je to mnoho malých obrázků. Souhlasíš?

Z: Jo.

8: Když jej rozložíš a zničíš jeden z těch malých kousků. Můžeš jej pak složit zpět?

Z: Ach... ne. Chci říct, můžeš složit všechny **ostatní** kousky, ale obrázek bude neúplný.

8: Přesně.

Takže ty jsi část Jediného. Pokud bys byl zničen, byla by zničena část Jediného. Jediné by pak bylo neúplné. Ale to není možné. Pak by to nebylo Jediné. Byl by to zlomek. Bylo by to 0,9 periodicky. Anebo to o kousíček méně než Jedna. Chápeš, kam směřuji?

Z: Ano, chápu.

8: Pokud by tě více zajímala matematika, mohl bych zastávat stejný názor výřečněji tvrzením, že Jediné je nekonečné a nekonečno nelze rozdělit.

Ale smyslem toho všeho je, že můžeme dojít k odvozené pravdě. Jsi součástí Jediného. Žádnou část Jediného nelze odstranit a žádnou

část Jediného nelze zničit, aniž bys zničil Jediné. A to je nemožné. Jediné **je**. To znamená, že ty také **jsi**. Znamená to, že nemůžeš být zničen. Žádná část Jediného není nikdy zničena.

Což nás přivádí k naší první odvozené pravdě:

„Jsi věčný a nesmrtelný.“

To platí pro cokoli, co můžeš těmito slovy pojmenovat. Vše, co má svůj úhel pohledu, subjektivní zážitek, vše, co je jedním či druhým způsobem „někdo“, vše, co si pro sebe našlo pojem „Já“... nebude a nemůže být nikdy zničeno. Je platné navždy.

A samozřejmě to platí i o tobě.

Z: Ale co když se **chceš** zničit?

8: Nemůžeš. Relativní pravda svobodné vůle je daleko a trumfne ji ta absolutní pravda „Jediné **je**.“ Takže tvou (svobodnou) schopnost rozhodnout se pro zničení nelze schválit. Chápej, že nemůžeš přestat být částí Jediného. A dokud **jsi** součástí Jediného, pak se nemůžeš zničit, protože Jediné **je**. Mnoho duší toužilo v jednu či jinou chvíli po svém zničení. A nemyslím tím něco jednoduchého jako ukončení převtělení skrze sebevraždu... myslím tím duši toužící po svém skutečném zničení.

Na povrchu to vypadá jako touha po ukončení bytí, ale **doopravdy** to je volání o pomoc na velmi hluboké úrovni. Ty sám **jsi** tam byl. Mezi tímto a minulým životem **jsi** toužil po svém vlastním ukončení.

(**Zingdadova poznámka:** viz Kapitola 1 „Život mezi životy“)

Mohu ti říct, že při pokusu tohoto docílit **jsi** postupoval s nějakým odhodláním a zápletem. Zjevně se ti to nepodařilo. A všude ve veškerém tvorstvu nebyl ani jeden případ, kdy by jedna bytost ukončila jinou. Prostě to nejde.

Porozumění smrti

Z: Takže neexistuje vražda v opravdovém slova smyslu?

8: Ne. Pokud ti někdo k hlavě přiloží pistoli a zmáčkne spoušť, pak tě ujišťuji o těchto třech věcech:

1. Ačkoli tvé tělo odpadne, neopravitelně poškozeno, **ty přežiješ**. Tvé tělo přestane biologicky fungovat a zemře, ale ty nepřestaneš být ani na zlomek vteřiny. Poté, co ti kulka rozerve mozek, nebudeš schopen dále tento přístroj používat, abys filtroval své vjemy. Ihned si uvědomíš sebe jako bytost, která je velmi naživu, ale nyní se budeš dívat dolů na to zničené tělo, o kterém jsi uvažoval jako o „sobě“. Takže to bude vyžadovat malou změnu tvého úhlu pohledu. Tato změna identity bude muset být vstřebána, ale stále budeš velmi „existovat“. Důležitý bod, který musíme zmínit, je, že zabiják si bude myslet, že jsi odešel... že jsi mrtvý. Ale to je pouze selhání jeho vnímání, protože tě nebude dále vnímat jako živou bytost. Ale ty budeš vědět, že jsi stále naživu. A stejná věc se může stát také v jemnějších oblastech. Stejně jako je možné zničit něčí fyzické tělo zde v oblasti třetí hustoty, ve které žiješ, je také možné rozptýlit tělo čtvrté hustoty. Lze to také udělat v páté hustotě, ačkoli je to zároveň vzácné a obtížné. V dalších už to udělat nejde. Ale nezávisle na tom, kde se to stane a za jakých okolností, **vždy** platí, že ten, kdo je „zabit“, tento zážitek přežije.

Pouze přijdeš o dopravní prostředek, který jsi používal.

2. Pokud tě někdo „zabije“, pak nakonec pochopíš, že to na jisté úrovni bylo mezi vámi dvěma domluveno. Možná to zabere trochu času, vstřebávání a možná i trochu poradenství, ale je jisté, že uvidíš, že tato událost byla výsledkem rozhodnutí a voleb, které jsi učinil. Buď ty sám, nebo tvé Vnitřní Já.

Z: Ale zadrž, 8. Co když mám se svým Vnitřním Já spor? Co když

nesouhlasím s tím rozhodnutím? Chci říci, jistě je pro mé Vnitřní Já správné vyjednat mou smrt bez mého souhlasu?

8: Dokud stále nerozumíš, že ty a tvé Vnitřní Já jste opravdu a doopravdy tatáž bytost, může to být platná námitka. Vskutku, „mít spor se svým Vnitřním Já“ je způsob, jakým přijdeš k zážitku sebe jako malé, oddělené, odpojené, bezmocné bytosti, což je typická známka vědomí třetí hustoty. Ale pokud bys „zemřel“ za takových okolností, tak by ti bylo pomoheno. Členové tvé duchovní rodiny by byli ihned po ruce, aby tě provedli a poradili ti, abys došel k úplnému porozumění toho, co se stalo. Pomohli by ti vidět dokonalost toho okamžiku.

Z: A pokud bys jej neviděl jako dokonalý... pokud bys nesouhlasil s tím koncem?

8: Pak máš vždy možnost jít zpět.

Z: Myslíš znovu se převtělit?

8: Ano, to je jedna možnost. Ale je i jiná možnost, což mě přivádí na třetí bod.

3. Vždy máš právo se vrátit do života, který byl ukončen, nehledě na to, jak to ukončení proběhlo.

Z: Toho s ustřelenou hlavou? To jistě ne! Jak bych oživil tělo s mozkiem rozprsknutým po zemi?

8: Proboha, ty máš ale barvitou představivost.

Už jsi od Boží Radosti pochopil, že čas není absolutní. Je to pouze ve třetí hustotě, kde jsi omezen iluzí, že čas je lineární a absolutní. Toto omezení neplatí pro bytosti v jemnějších sférách. Takže ti můžeme pomoci zajímavými způsoby. Po tvé „smrti“ se octneš v pozici buď tu „smrt“ přijmout a posunout se dál, **anebo** budeš mít možnost vstoupit do poradenství s více pokročilými členy své duchovní rodiny. V tu chvíli buď „smrt“ přijmeš, anebo bude domluveno, že se vrátíš. V tom druhém případě bude následovat další poradenství, které ti pomůže se příště rozhodovat lépe, abys neskončil u stejného

scénáře pořád dokola. Jakmile se vypořádáš s těmito problémy, budeš vrácen do života v příhodném okamžiku. „Příhodný okamžik“ velmi závisí případ od případu. V některých případech to bude poměrně dlouho před předchozím okamžikem smrti, abys mohl najít jinou cestu vpřed a úplně se vyhnout smrtelné události. V jiných případech se vrátíš okamžik před tou událostí a s inspirovaným navedením jej uřídíš jinak. A pak jsou tu ty případy, které mohou být vysoce inspirativní, kde je té bytosti dovoleno zažít „smrt“, pamatovat si část poradenství a pamatovat si návrat. Tyto jsou často nazývány Zážitky blízké smrti. Ale každý případ je jiný a jedinečný a každý řeší duchovní rodina té bytosti s velkou láskou a ohleduplností.

Z: To je úžasné, 8. To znamená, že nikdo nezemře, aniž by s tím souhlasil.

8: Můj milý Zingdade. Říkáme ti už nějakou dobu různými způsoby a nedávno skrze toto dílo, **Knihu o povznesení**, že jsi tvůrcem své reality. Jak to formuloval Boží Radost?

Z: Myslíš, když řekl,

„Vždy obdržíš přesně to, co stvoříš.“

8: Ano, to přesně myslím. Jak by pak tento výrok mohl být pravdivý, pokud by přestal platit, jakmile zemřeš? Nemohl.

Z: Máš pravdu. Pak by to muselo být *„Obdržíš přesně to, co stvoříš... než umřeš.“*

8: Přesně tak. A to je to hlavní: ani smrt z tebe neudělá oběť. I když jsi po smrti, máš **stále** na výběr. Stále máš právo říci: *„Hej! Ještě jsem s tím nebyl hotov!“* A pokud se i po náležité konzultaci rozhodneš, že máš vskutku ještě nedodělanou práci či lepší způsob, jak to zakončit, pak... jdeš zpátky do příslušného okamžiku před „ukončovací událostí“, ať jí bylo cokoliv.

Z: Ale pak by si lidi jistě nevybrali smrt? Jistě by všichni přišli zpět, pokud ne z jiného důvodu, tak pomoci svým bližním, co tu zůstali?

8: Když lidé na Zemi „zemřou“, pak jsou okamžitě v mezilehlé realitě, kde mají všemožnou pomoc, aby pochopili smysl toho, co se stalo. Dojdou k souhlasu, že to je takhle lepší—že se nyní posunou dále—anebo se vrátí. Tak to je. A byl bys překvapen, kolikrát téměř všichni z vás už „zemřeli“ a vrátili se.

Z: Opravdu? Až na to, že mně se to nikdy nestalo. Já si nic takového nepamatuji.

8: Samozřejmě, že si to nepamatuješ. Nestalo se to v tvém proudu času. Není to „za tebou“, aby sis to pamatoval. Když jsi se vrátil do svého života, vybral sis jiný proud času, což znamená, že z **tvého** pohledu jsi nikdy nezemřel.

Ale pomůžu ti se rozpomenout. Možná si pamatuješ na tu nehodu na motorce, kterou jsi měl asi před patnácti lety? Ta, ze které jsi „zázrakem“ vyvázl bez vážného zranění? Nějakou dobu před tím jsi přemýšlel o zbytečnosti svého života. Neměl jsi velkou chuť na život a věci se pro tebe staly trochu bezbarvé a šedivé. Trochu jsi ztratil směr. Pak jsi jednoho večera měl rozhovor s kamarádem. Říkal ti o hrozné nehodě na motorce a jak téměř podlehl svým zraněním. Měl jsi tu malou tichou myšlenku, že možná, možná je to to, co chceš. Prostě opustit tento svět. A pak jsi se rozloučil s kamarádem, sedl na svou motorku a jel domů. A po cestě domů, jak jsi řídil skrz zatáčku na dálnici, byla najednou v provozu před tebou zácpa a ty jsi jel příliš rychle na to, abys včas zastavil a měl jsi tu nehodu.

To, co si teď nepamatuješ, je, že jsi té noci opravdu „zemřel“. A pak jsme my dva měli malé posezení. Mluvili jsme o tom, kde jsi se svým životem byl, a já jsem ti ukázal některé zlaté hřeby toho, co tě čeká. Souhlasil jsi, že ačkoli bylo před tebou ještě hodně práce, bude to stát za to, protože jsi viděl tu úžasnou budoucnost před sebou. Souhlasil jsi se mnou, že se musíš vrátit; že potřebuješ pokračovat v životě. A tak jsme tě vrátili do okamžiku **těsně** před tou nehodou a tentokrát jsi obdržel expertní výpomoc od pár mých přátel. Chytli tě za ruce, abych tak řekl, a se svou motorkou jsi manévroval jako kaskadér z Hollywoodu, přetáčel jsi se a letěl jsi kolem vozidel, která stála těsně před tebou. A pak, když jsi se rozloučil se společností své motorky,

někdo jiný ti pomohl zvládnout tvé tělo, které udělalo ten nejneuvěřitelnější akrobatický přemet a přistálo bez jakékoli modřiny nebo odřeniny! Bylo zajímavé tě poté pozorovat. Trvalo ti pouze vteřinu či dvě se vzpamatovat, zjistit, že ti nic není, sundat helmu a vypustit pár vybraných sprostých slov směrem k řidiči, který tu noc způsobil ten zmatek na silnici.

A pak jsi pokračoval ve svém životě.

Často jsi přemýšlel o té nehodě. Divil jsi se, kde jsi získal dovednosti dokázat takové manévry. Také jsi se divil, jak to, že jsi po té nehodě začal nacházet nový směr ve svém životě. Divil jsi se mnoha věcem, ale nikdy jsi si neuvědomil, co se v tu noc stalo.

Z: Chceš říct, že jsem **opravdu** v tu noc mohl zemřít?

8: Chci říct, že jsi opravdu **zemřel**. A pak ne. Obojí je pravdou. Zažíváš časovou osu, kde jsi nezemřel. To je tvá volba. A nestalo se ti to pouze jednou.

Pamatuješ se, jak jsi přetočil auto na dálnici cestou na dovolenou zhruba před dvaceti lety? (usměje se) V jednu chvíli jsi řídil na dálnici v protisměru stokilometrovou rychlostí a pak jsi klidně přetočil auto o dalších 180 stupňů a pokračoval jsi po silnici správným směrem. Další úžasná kaskadérina, která dopadla dokonale! Jak myslíš, že se **to** provedlo? Bylo ještě pár jiných podobných příležitostí. Některé méně dramatické a méně úchvatné než tyto. Některé poměrně smutné a osamělé a neřku-li žalostné.

Ale to hlavní je, že jsi si vytvořil ze svého života několik únikových bodů. Ale pokaždé jsi se rozhodl je nepoužít. A tak jsi pořád tu. To je tvá volba. A stejné je to pro každého, kdo je zde na Zemi. Bylo by dost vzácné pro člověka, aby přišel na úplné uvědomění si Sebe jako dospělý, aniž by kdy minul několik takových únikových bodů. Vlastně bych silně doporučoval každému čtenáři, aby se nad tím zamyslel. Zamyslete se zpětně nad svým životem. Zamyslete se nad chvílemi, kdy vás podivné a zázračně vypadající události přenesly přes život ohrožující či život měnící situace. A zamyslete se nad chvílemi, kdy jste byli možná dostatečně zoufalí nebo jen dostatečně znudění, že

jste vážně přemýšleli a plánovali svou smrt a pak jste to nějakým nevysvětlitelným způsobem neuskutečnili. Podívejte se, jestli není možné, že tyto druhy událostí mohly být to, že jste pluli skrz vaše únikové body. Všimněte si zejména, jestli jste nenašli mnohem více směřování a chuti pro život při nebo kolem těchto událostí. To je tak trochu znak vypovídající o úspěšně proplutého únikovém bodu. Silně bych doporučil každému z našich čtenářů, aby se nad tím zamyslel. Stravte trochu času sebezkoumáním a podívejte se, jestli se nenaučíte něco o sobě, svém životě a svých rozhodnutích ze způsobu, jakým vám váš život nabídl únikové body... a ze způsobu, jakým jste jimi propluli.

Z: Děkuji ti, 8, udělám totéž a budu přemýšlet o dalších chvílích kromě těch dvou, které jsi mi předložil.

Ale stále... rád bych se vrátil k problému těch, kteří zemřeli a **nerozhodli** se vrátit. Proč? Určitě by se vrátili, jenom kvůli tomu, aby byli se svými milovanými?

8: Dobře, podívej... Jsi ochoten souhlasit, že existuje mnohem širší perspektiva než ta, kterou máš teď ve svém vtěleném životě zde na Zemi?

Z: Ano, hádám, že to je zjevné?

8: Protože pokud jsi ochoten uznat, že je součástí návrhu tvé reality, že těm, co ji obývají, jsou znalosti jistých věcí nepřístupné, pak by mělo být **zjevné**, že jakmile máš tato omezení zrušena, tvá perspektiva bude jiná.

Z: Ano, asi jo, ale...

8: Co nechápeš, že tento život, který žiješ, je doopravdy a skutečně pouze část propracované hry, kterou hraješ. Je to, jako bys hrál postavu v obrovské divadelní hře. Tvůj celý vtělený život je pouze role. To neznamena, že není důležitá nebo že by neměla velkou cenu a účel. Ale je to tak, že po „smrti“ ji uvidíš takovou, jaká je. A budeš se ochoten zbavit svého pouta k ní, až nastane správný čas. A co se týče tvých milovaných, přátel a rodiny, něco ti o nich povím. Když „zemřeš“, uvidíš je znovu v duchovní podobě. Uvidíš opravdovější

verzi každé z těch bytostí zde, jak tě v duchovní podobě uvítají doma, a **zároveň** uvidíš tu vtělenou stránku těchto bytostí, jak pokračují ve svých životech a truchlí nad svou ztrátou. Zjevně budeš cítit soucit s jejich ztrátou a smutek a budeš k nim cítit velkou lásku. Budeš toužit po tom je utěšit a být s nimi v jejich trápení. Ale jejich zmatení nebude tvé zmatení. Budeš vědět, že je to jen jejich omezený úhel pohledu, že tě ztratili, že jsi pryč, že jsi mrtvý. Budeš vědět, že to tak není, a budeš vědět, že mnohem věčnější, moudřejší a nádhernější verze každého z tvých milovaných je tam s tebou v duchovní podobě. Takže pak... jak se rozhodneš? Okamžitě přispěchat zpět do toho vtěleného života, abys ulevil smutku a ztrátě jejich vtělením? Nebo vidět svou smrt pro to, čím je: nevyhnutelný přesun z vtělení do méně omezující perspektivy? Přispěcháš zpět být po jejich boku, ačkoli tvá cesta je očividně u konce? Budeš se pokoušet prodloužit svůj pobyt, jen abys odložil jejich truchlení, když víš, že všichni se budou **muset** nakonec přesunout? A pokud víš, že tam budeš na ně čekat, až budou také připraveni zemřít ve svém vtěleném životě a probudit se do větší reality? Co myslíš, že si vybereš? Budeš se stále vracet do vtěleného života dlouho poté, co z něj můžeš cokoli získat, jen abys utěšil ostatní?

Z: Hádám... až přijde můj čas, abych učinil takové rozhodnutí, udělám nejlepší, co půjde za daných okolností. A hádám, že až **bude** opravdu můj čas jít, rozhodnu se jít.

8: Dobře řečeno. Ale myslím, že je důležité nyní říct, že smrt těla není jedinou cestou odtud. Je to rozhodně nejčastější. Natolik, že se obvykle myslí, že to je jediná cesta ven. Ale jsou i jiné zajímavé cesty, jak se posunout vpřed.

Z: To jistě zní jako zajímavé téma!

8: Možná se k němu tedy časem vrátíme. Ale teď—máš nějaké další otázky ohledně smrti? Opravdu si chci být jistý, že jsme to téma uložili do klidu, pokud promíneš ten výraz. Smrt je pochopitelně věcí značných potíží pro bytosti třetí hustoty, protože způsobuje hodně strachu a zmatení. Strach ze smrti může být hlavní překážkou k čisté radosti ze života.

Z: Ano, mám ještě stále pár otázek. Mohl bys mi pomoci s problémem truchlení z perspektivy toho, kdo zůstal? Jak se smířit s tím, že osoba, která zemřela, se k nám mohla vrátit, ale nevrátila?

8: Ne každé ucho si může poslechnout každou zprávu. Někdy si lidé musí své truchlení a trápení chvíli podržet. Někdy se může zdát, jako by to potvrdilo tu lásku, kterou měli pro toho, kdo je v jejich vnímání pryč. Lidské emoce jsou složité.

Ale pokud je ten pozůstalý opravdu schopen slyšet to, co je zde vyjádřeno, tak to možná doopravdy přinese trošku zahojení. Nemohlo by to být tak, že trochu útěchy lze nalézt v poznání, že ta zemřelá osoba je ve skutečnosti v pořádku? Že jejich „smrt“ je něco, v čem měli na výběr a co si vybrali? A že jak získali širší perspektivu, zahlédli krásu a dokonalost a úplnost své životní cesty?

Pokud je ten truchlící toto schopen uvidět, pak lze začít to truchlení vidět ze správné perspektivy: že truchlíš nad **svou** ztrátou. Cítíš bolest z toho, že už nezažíváš toho člověka ve svém životě. Ve tvém životě je mezera, díra, prázdnota. A to ti samozřejmě způsobuje bolest a je správné, že truchlíš, protože samo truchlení je klíčovou součástí zahojení.

To je ten správný pohled na věc.

Netruchlíš pro toho druhého, ale pro sebe. Nad svou vlastní ztrátou. A to je samozřejmě normální a platný způsob, jak se zachovat v té situaci. A truchlení je proces; je to cesta, po které půjdeš. Má po cestě několik dobře známých milníků. Tví poradci a psychologové ti řeknou, že lze očekávat odmítání, vyloučení a zlost. A jak po té cestě půjdeš, najdeš přijetí. Těmito věcmi ti poradce může pomoci projít. Ale je ještě jedno stadium, které není obvykle uznáváno.

Z: A tím je?

8: Radost.

Z: Radost?

8: Ano. Protože časem se setkáš s tím, o kterém sis myslel, že ti ho vzala smrt. Až se ty sám vzdáš držení svého životního toku, setkáš se

opět s tím, kdo dříve „zemřel“. A to setkání je plné bezmezných radostí, jak se kruh uzavírá.

Z: Protože každý když umře, potká své milované na druhé straně.

8: Správně. Lidé na Zemi tohle chápou opravdu pozpátku. Obvykle si představují smrt jako nějaký druh „usnutí“. Některý druh „vkročení do temné noci“ nebo tak něco. Ale doopravdy je to úplně obráceně. Smrt je mnohem více jako probuzení. Jako vstát ze sna, kde ten sen je ten život, který jsi právě prožil. Když jsi „na druhé straně“, jak říkáš, uvědomíš si, že tvé vnímání je mnohem ostřejší, než je teď. Tvůj vhled a pochopení bude mnohem silnější, než je teď. Takže tvůj prožitek bude, jako když se někdo vzbudí ze sna a uvědomí si, že ten sen, ačkoli velmi živý a silný, byl stále ještě hodně omezující a méně „skutečný“ než to, co zažívá teď. Budeš se cítit lehce a svobodně. A octneš se v obklopení všech tvých milovaných. A teď si představ, jak se budeš cítit, když zjistíš, že tvá nejmilejší bytost, o které jsi si myslel, že jsi ji před lety ztratil, tam najednou je a vítá tě! A nejen že tam tato bytost je, ale vidíš ji, jaká doopravdy je: v nejlepších letech v plné záři a kráse.

Ano, je to tak, toto je čas bezmezných radostí.

A možná znalost tohoto přinese trochu útěchy těm, co oplakávají ztrátu. Je pravda, že to neodstraní tu bolest ze ztráty tomu, kdo truchlí. Nelze se schoulit do náruče myšlenek a nápadů. Ale aspoň můžeš pochopit, že tvá ztráta není trvalá. Jednou se opět setkáte.

A také je pravda, že ten, koho oplakáváš, si tě je vědom a je s tebou... i pokud to nemůžeš vždy cítit.

Z: Chápu. Děkuji. Ale, 8, co ty všechny věci, které jsem slyšel o tom, že tam je nejprve světelný tunel a tak dále... jak to sedí na tohle „setkání s rodinou“?

8: Ten světelný tunel je opravdu něco, co mnozí budou vnímat. Zážitek smrti je často hodně traumatický, a tak je poskytnut čas na přizpůsobení. Nejprve je ti povoleno se trochu potloukat v prostředí světa v třetí hustotě, pokud to chceš či cítíš potřebu. Někteří jsou

hodně spjati se svým současným převtělením, svým tělem či zbytečnostmi současného života. Nejsou připraveni vidět, že to všechno jsou pouze rekvizity ve hře. Nic víc. Tyto bytosti budou asi chtít zůstat v blízkosti reality třetí hustoty nějakou dobu po smrti.

Z: Jsou z nich pak duchové?

8: To, čemu říkáš duchové, může být jedna z mnoha věcí. Je možné, že více citliví lidé můžou cítit přítomnost těch, kteří se ještě neposunuli dále. Možná to bude označeno za „ducha“. Ale těm, co se zasekli v prostředí Země, bude dříve či později pomůženo, aby se posunuli dál.

Další fáze, která je obvykle zažita, je místo útěchy, tichosti a tmy. Po celé té vřavě vtěleného života a někdy i jeho traumatického konce, je obvykle považováno za prospěšné si dát trochu „pauzu“. A tak se bytosti obvykle nachází v pozici nehybnosti. Je tam tma a klid. Ale aby bytosti nebyly zmatené a nemyslely si, že jsou opuštěny a samy, je tam jasné, bílé světlo, které svítí z vnímaného směru „shora“. Symbolismus tohoto „jasného, bílého světla shora“ je jasný a všestranný. A teď se ta bytost musí rozhodnout. Půjdeš směrem ke světlu, nebo ne? Takové jsou nabízené možnosti. Pokud se ti líbí ten klid a ticho, můžeš tam zůstat, jak dlouho budeš potřebovat. Čas zde nemá význam. Pokud se posuneš ke světlu, pocítíš, že je velmi blaženě láskyplné. Pokud světlo odmítneš, můžeš jít mnoha jinými směry. Například je tam menší světlo přímého vstupu do jiného vtělení. Toto není doporučováno, ale lze si to vybrat. Nebo se lze poflakovat v meta-realitách, které jsou vyjádřeny sny, fantaziemi a představivostí bytostí. Toto je také možnost a také není doporučena. Některé z těchto meta-realit jsou ty noční můry, kde bytosti spalují svá nejhorší vnitřní muka. Klopýtat zde se může zdát opravdu velmi pekelné!

Je mnoho možností a, jako obvykle, výběr bude na tobě. Pokud hledáš lásku, pak bys měl udělat to očividné: hledat to jasné, bílé světlo, cítit jeho lásku a jít směrem k němu.

Z: A kdy budou moci mít lidé to radostné setkání s členy svých rodin?

8: Jakmile se přesuneš poněkud směrem k tomu světlu, začneš cítit

sjednocení a sounáležitost. Pokud půjdeš směrem k tomu, pak budeš následovat vlastní srdce směrem k těm, které máš nejraději. Je nevyhnutelné, že je najdeš.

Prosím uvědom si, že ti předávám některé z obecných případů toho, co se dá čekat během procesu zvaného smrt. Musím zdůraznit, že to je jenom to—některé obecné trendy. Nejsou žádná pevná pravidla. Každá osobnost je jiná a bude mít svůj vlastní zážitek této změny. Výše uvedené není v žádném případě neměnné.

Například ve tvém případě máme takový zvyk, že jakmile přerušíš spojení se svým tělem, uvědomíš si, že stojím před tebou. To je vše, co na tom je. Jakmile mě uvidíš, víš, že jsi se přesunul. Náš obyčej je začít přímo tam, kde jsi, v okolí těla, které jsi právě opustil. Chvíli zvažujeme tvůj odchod. Diskutujeme. Uděláme nějaká rozhodnutí a pak se příslušně zachováme.

Takže ta celá sekvence *tma/pilíř světla/pozdravení se s milými/rozvaha nad životem/nalezení klidu a přijetí/plánování dalšího převtělení* je „normálním“ způsobem mnohých, ale vůbec není vyžadován.

Z: Takže co určuje jaký bude něčí přesun?

8: To, co si sami zvolí, samozřejmě!

I v procesu tohoto přesunu zvaném smrt **pořád** dostaneš to, co vytvoříš. Máš právo udělat mizerná rozhodnutí. Respektive, řekněme, rozhodnutí, která ti přinesou bolest. Je tvým právem dělat taková rozhodnutí. Ale pokud jsi ochoten si vybrat cestu lásky, pak máš také právo na poskytnutou radu a doporučení a právo udělat opravdu dobrá rozhodnutí.

A to je důvod, proč jsem rád absolvoval tento dlouhý rozhovor o smrti. Toto velmi, velmi důležité téma musím objasnit. V žádném místě procesu smrti doopravdy nezemřeš. V žádném místě nepřestaneš mít na výběr. V žádném místě nepřestaneš vlastnit své vědomí nebo své Já. Prostě a jednoduše nezemřeš. Nikdy.

Z: A proč tedy věříme, že ano?

8: Chceš si poslechnout zvláštní ironii?

Z: Dobře.

8: Věc, která je nejbližší opravdové smrti, je zážitek zvaný „porod“!

Z: He!?!

8: Funguje to takto: už jsem ti vysvětlil, jak se po „smrti“ staneš více vědomým. Že se při tom přesunu cítíš, jako by ses probouzel. Pamatuješ si svůj život s velkou jasností. Také si začneš vzpomínat na jiné životy a všechny ty mnohé a různé zážitky mezi převtěleními. Tvé myšlenky se zjasní a tvé myšlení zrychlí. Zkrátka, tvůj smysl sebe se rozšíří a tvá kapacita zpracovat známé se také rozšíří. Stane se z tebe víc. To se ti stane po „smrti“.

A porod? No, je to opačný proces. Když začleníš své vědomí do těla toho novorozeně, ponoříš se do zapomenutí. Ztratíš své vzpomínky a znalosti. Vzdáš se své schopnosti zpracovávat hluboce a rychle. Zpomalíš se, utlumíš a zapomeneš. Stane se z tebe méně. A **proto** můžeš uvěřit, že smrt je konečná. Ne protože by sis nic nepamatoval po smrti, ne, je to protože si téměř nic nepamatuješ po narození!

Z: To je velmi zajímavé. Ale proč to děláme?

8: Proč se rozhodnete zažít porod? No, pokud jsi dával pozor při úvahách, které jsme ti zatím popsali v **Knize o povznesení**, pak by mělo být jasné, že jsi si vybral vstoupit do vtěleného života v třetí hustotě, aby ses mohl objevit a vytvořit z pozice neznalosti. Z pozice zapomenutí. Abys mohl zažít opravdovou separaci a mnohočetnost. Takže je jasné, že je vlastně ve tvém zájmu nechat tu poslední, nejhustší vrstvu Závoje zapomnění, aby při tvém sestupu do inkarnace přikryla tvé vědomí. Jakmile se tak stane, jsi omezen vnímáním věcí ve třetí hustotě a téměř nic navíc. To usnadňuje učení a růst, po kterém toužíš.

Z: Jasně. To dává smysl.

8: Takže, pokud bych mohl sečíst, co bylo řečeno; jakmile vstoupíš do vtěleného života, zapomeneš téměř vše, co jsi znal. Pak, jak se vypořádáváš s hlubokým zapomenutím, jak nejlépe umíš, a postupuješ v životě, tak je ti nabídnuto několik únikových bodů z toho životního toku. Mnohé budeš ignorovat. Některé použiješ a pak si uvědomíš svou chybu a vrátíš se. Tok tvého života skončí, když použiješ

únikový bod a nerozmyslíš si to. Když se rozhodneš, že tvůj život je hotový. A pak se přesuneš do duchovní sféry, abys pokračoval na své cestě, ať je jakákoliv.

Takže teď chápeš, co myslím, když řeknu, že „smrt“ doopravdy a opravdu neexistuje. A i ten iluzorní zážitek smrti, který máte, je záležitostí volby. Tvé volby. Protože, jak jsem prohlásil, skutečně je to tak, že:

„Jsi věčný a nesmrtelný.“

Z: 8, musím říci, že toto je jedna z nejhezčích věcí, které jsem slyšel. Připadá mi správná a pravdivá a dělá mi radost pomyslet si, že to tak může být.

8: Opravdu chci, abys pochopil, že smrt není nic víc, než hluboká změna stavu. A změna je život. Život je změna. Bránit změně je smrt. A tak vzniká poněkud zajímavý rozpor. Ti, co se bojí smrti natolik, že je tento strach pohltí, se snaží bránit smrti. Snaží se zastavit tok změn. A ironicky, čeho dosáhnou, je zastavení toku života. Ve skutečnosti si přivodí smrt ještě za života! To způsobí všemožná vnitřní muka a přivodí psychickou a duševní nemoc, která se také projeví jako tělesná nemoc. Vidíš tu ironii? Obávat se smrti způsobí nemoc, která tě přiblíží smrti!

Takže je pro tebe nanejvýš prospěšné pochopit smrt správně, aby ses jí nebál.

Dalším krokem je si osvojit život a přijmout změnu a pak budeš velmi brzo schopen zážitek smrti nechat úplně za sebou. A to je velkým středobodem pojmu povznesení. Povznesené bytosti jdou za hranice pojmu smrti. Zůstávají živé nadobro.

Z: Dobře. Děkuji, 8. Musím říct, že to je už teď pěkně neuvěřitelné slyšet, že jsem nesmrtelný na duchovní úrovni, ale další fakta toho, že jsem už v tomto životě umřel a pokaždé se rozhodl vrátit, no, to je dost na strávení. Ale skrz náš rozhovor zde opravdu přicházím na chuť tomu, že smrt nemusí být ta bezútěšná, strašidelná věc.

8: Ne, opravdu není. Smrt je pouze dveřmi z této reality do jiné reality. Nic víc. A nejsou to ani dveře jedním směrem. A navíc, máš pod kontrolou, jak ty dveře použiješ, i pokud o tom nevíš.

Teď se můžeme přesunout na další odvozenou pravdu, které jsme se právě dotkli. Je jí:

„Změna je jedinou stálou věcí.“

Z: Často jsem tohle slyšel. A zdá se mi to pravdivé. Chci říct, vše se **opravdu** jednou změní. Ale mohl bys mi nejprve říci, jak je toto odvozené z té první absolutní pravdy?

8: Naznačil jsem to při našem pojednání o smrti, ale zopakuji to. Chápeš, že vše, co je stálé, nehybné a neměnné je mrtvé? **Cokoli**, pokud se to vůbec nemění, přestane se to hýbat, pak to přestane žít. Je to mrtvé. A protože nic nikdy nezemře, plyne z toho, že se nic nikdy nepřestane hýbat a měnit.

Z: Nic nikdy nezemře?

8: Zapomněl jsi první část rozhovoru. Teď jsme to říkali. Pamatuješ— **Jediné je?**

Z: Ach ano, promiň, 8. Pamatuji. **Jediné je**, nemůže být rozděleno, což znamená, že všechny části **Jediného** musí pokračovat v existenci. Nic nezemře, nic není zničeno. A nyní říkáš, že „nic nezemře“ se rovná „vše se mění“.

8: Ano.

Z: Ale, 8, spousta věcí se nemění. A spousta věcí je mrtvých.

8: Kupříkladu?

Z: Ale no tak, 8, teď si ze mě děláš jistě legraci. Vezmi si cihlu ve zdi domu. Je docela mrtvá a jistě nevypadá, že by se moc měnila!

8: Špatně. Ta cihla žije. Jen způsobem, který nejsi schopen pochopit. Je součástí živého systému, který ještě nejsi schopen vnímat. Zeptám se tě, jsou kosti ve tvém těle živé?

Z: Hmm... ano. Jsou něco jako živý orgán, myslím. Rostou a mění se v čase.

8: Ale nemůžeš s nimi mluvit. Neuvidíš je jíst jídlo. Nemají žádnou centrální nervovou soustavu. Nevypadají, že by byly inteligentní. A i přes to ti nedělá problém jim přiřít pojem „živé“. Co kdybych ti řekl, že stejně jako kost či krvinka jsou živé po svém, stejně je i ta cihla, kterou tak znevažuješ. A stejně jako kost či krvinka jsou důležitou součástí větší žijící entity, stejně je i ta cihla. Ta cihla sama o sobě je v neustálé změně, stále se mění. Na subatomární úrovni existuje změna ve velmi vysokém tempu a na větší úrovni je neustálá změna poněkud pomalejší rychlosti. Pokud chceš takovou změnu vidět, podívej se na dům, dkterý neměl několik století žádnou péči či údržbu. Ten celý dům se postupně vrátí do Země; cihly se rozpadnou a změní a stanou se součástí Země. Jak vidíš, je to namyšlenost lidstva, že jste přesvědčeni, že můžete stanovit, co „je život“ a „není život“, pomocí svévolných kritérií, která umíte měřit... a hlavně jejich podobností s vámi. Jak by se ti líbilo, kdybych řekl, že nejsi doopravdy forma života, protože vaše délka života je příliš krátká, než aby byla smysluplná? Takový může být pohled galaxie, pokud by byla tak namyšlená jako člověk. Je čas se zbavit té namyšlenosti. Je čas pochopit, že **vše je život**. Vše je jedním či druhým způsobem vědomí. A pak můžeš pochopit, že nic nezemře a vše se mění. Tyto dvě myšlenky jsou v podstatě totéž, když se do toho ponoříš. **Změna je život**. Stáze je smrt. Ale nic není ve skutečnosti opravdu statické. Nic se nikde ve skutečnosti nepřestane hýbat. Všude jsou bytosti a věci v neustálém procesu pohybu a změny.

Změna je absolutní stálá věc. A je **jedinou** absolutní stálou věcí.

Z: Dobře, 8. Projdu to od začátku: není ani jediná věc, na kterou bych mohl ukázat či ji pojmenovat, která by nebyla částí Jediného.

8: Správně.

Z: A žádná část Jediného není mrtvá či statická. Všechny části Jediného jsou živé a mění se.

8: Ano. Nemusí mít ty úzké parametry, které vaše věda nazývá „ži-

votem“, ale jsou určitě živé.

Z: Ale pak, co je život? Pokud to nejsou ty „úzké parametry,“ které mu dala věda, co to tedy je?

8: Růst. Změna. Vývoj. Stát se. Vědomí. To jsou některé vlastnosti života. Ale co to doopravdy je? To je velmi velká a velmi složitá otázka. Podívej se kolem sebe. Podívej se na svou planetu. Pokud jsi neviděl každou jednu věc, která se na tvé planetě stala a stane od jejího počátku po její konec, pak budeš mít jen malou část obrázku. Pak to udělej pro každou planetu a každou hvězdu ve vesmíru. Pomalu budeš mít větší a větší obrázek. Až uvidíš vše ve Všem, co je, pak začneš v sobě mít odpověď na otázku „Co je život?“

Život je záhada. Je za hranicí chápání. Je krásný a úžasný a nekončí. Život je.

Z: Nenaskytne se mi často pohled na poetickou část tvé duše, 8.

8: Víš, můj milý mladý příteli, čím více zjednodušuješ věci, tím více vidíš jejich složitost. A když jsi připraven se odevzdat nekonečné složitosti, pak máš najednou čistou jednoduchost. To je má zkušenost. Život ti zlomí srdce svou nesnesitelnou krásou. A se zlomeným srdcem budeš volat pro více a více a více života.

Život je zázrak.

A zcela jistě je tvůj přísný starý přítel 8 velmi zamilován do života.

Z: Pane bože, 8, to je velmi hezky řečeno!

8: Děkuji. Život samotný je mou inspirací a život samotný je krásný. Ale chápej, protože život je nekonečný a stále se mění, je logicky jisté, že zůstane nad rámec definice. A proto, bohužel, vaše pokusy použít vědu na definici života na něj nikdy nedosáhnou. Nelze poznat život rozumem. Lze jej poznat pouze srdcem. A proto pokud se mě zeptáš, co je život, budeš mě slyšet mluvit o lásce a kráse a podobných záležitostech srdce.

Z: To mi dává dokonalý smysl, 8, a opravdu se mi líbí ten popis.

8: To je dobře. Takže se můžeme přesunout na další odvozenou pravdu?

Z: Super. Co jí je?

8: Je jí toto:

„Co dáš, to dostaneš.“

Z: Super. Tu znám. A jak je odvozena?

8: Nejjednodušším vysvětlením je toto: separace je jedinou realitou, kde si Jediné může představovat, že je mnohými. A tito mnozí si můžou představovat, že můžou dělat věci sobě navzájem či pro sebe navzájem. Ale protože vícečetnost je iluzí a jednota je pravdou, znamená to, že vše, co uděláš někomu či pro někoho, je ve skutečnosti jen Jediné působící na sebe.

Vše, co uděláš někomu či pro někoho, uděláš sobě, respektive pro sebe.

A to je ta logika.

Z: Hmm. Co říkáš, dává rozumově smysl, ale... pokud je to pravda, pak proč se život takovým nezdá? Proč nevidím okamžitě, co udělám jiným, se mi vracet?

8: To je bezvadná otázka. Zeptal jsi se, proč to nevidím **okamžitě**. To je přesně ono! Vysvětlím. Pokud něco někomu uděláš, trvá to nějakou dobu, než se ti to vrátí. Ve skutečnosti je to přesně definice času: to, co uplyne mezi příčinou a následkem. Je to ta přestávka, ta doba, kterou musíš čekat mezi tím, co dáš, a tím, co dostaneš. A v tom čase máš příležitost nebrat v úvahu spojení mezi příčinou a následkem. Když se následek dostaví do tvého života, máš příležitost zapomenout, jak a kdy jsi si to zvolil a způsobil. A aby byly věci mnohem složitější, **meztím** jsi učinil mnoho dalších rozhodnutí a tím ustanovil mnoho jiných výsledků. Takže až se tyto výsledky dostaví do tvého života, přijdou smíchané. Jsou směsí výsledků všech tvých výtvorů. A takto většina bytostí, které jsou nyní převtělené na Zemi, zažívají své životy. Jejich životy jsou smíchaným zmatkem výsledků mnoha jejich rozhodnutí. Zdá se, že se jim dějí náhodné věci bez zjevného vztahu k tomu, co dělali či co si zvolili. Někdy je to dobré, někdy je to

špatné, ale většinou je to poněkud nevýrazné a všední... a tak tápou od kolébky do hrobu.

A kdo jim může mít za zlé, že mají tento úhel pohledu? Pokud by se výsledky jejich rozhodnutí dostavily okamžitě, pak by nebylo žádné zmatení. Okamžitě by viděli, že stvořili to, co obdrželi. Okamžitě by začali dělat lepší rozhodnutí. Pak by se probrali do své přirozenosti tvůrců. A pak by opustili tu iluzi duality. A **to**, příteli, je přesně smysl té věci zvané „čas“: že ti dovolí se tvářit, že jsi nevytvořil výsledky, které prožíváš.

Z: Ale proč, 8? Proč jsme si zvolili zažít takovýto čas, pokud nás pouze mate?

8: Protože je to přesně to, co jste chtěli! Přišli jste sem výhradně zažít zapomenutí toho, kým doopravdy jste. A koncept času je velmi mocný způsob, jak vám pomoci ve vašem zapomenutí.

Je to doopravdy velmi jednoduché. Stručně řečeno: co dáš, to dostaneš, protože... tady je pouze jeden z nás. Ale některé části Jediného si přály zapomenout, že byly jedno. A toho jste dosáhli. A životně důležitou částí vašeho zapomenutí, že jste částí jednoty, je ztratit všechn smysl tvůrce. To proto, že vás v separaci drží strach. Strach přichází z myšlení oběti. Strach je rozpuštěn vědomím tvůrce. Pokud víš, že si tvoříš své zážitky, pak nemá smysl se jich bát, že?

Z: Ne. To je jako dělat příšery pomocí stínu prstů na zdi a pak se jich bát.

8: Tak to je **přesně** ono!

Z: Dobře, dobře. Ale tady je ten háček: úplně chápu logiku, kterou mi nabízíš. Pokud je tu pouze jeden z nás, pak zjevně cokoli udělám, udělám sobě. Dobře. Také chápu logiku tvrzení, že vytvářím situaci, kde zapomenu, že jsem tvůrce své reality. Je to bezchybná kruhová logika. Ale jak **zjistím**, že jsem tvůrce svých zážitků? Anebo musím přijmout, že to nemůžu vědět, dokud jsem tu převtělen?

8: Vůbec ne. Jakožto bytost, která si vybrala cestu k povznesení, jsi ten, který si vybral přijít na základní jednotu všeho a také na svou

podstatu tvůrce, zatímco jsi stále převtělen. To je to, co ten proces povznesení znamená. Takže zcela jistě můžeš poznat, že si tvoříš své vlastní zážitky. Časem objevíš Nástroje tvorby a začneš učit ostatní, co to je a jak s nimi zacházet.

(**Zingdadova poznámka:** Nástroje tvorby („Tools of Creation“) jsou názvem třetí části **Probuzení snílka** („Dreamer Awake!“))

A jakmile použiješ tyto nástroje, **poznáš** svou podstatu tvůrce. Ale můžu ti poradit: pokud jsi tvůrce svých zážitků, ale doposud jsi tvořil pouze to, že jsi oběť a ne opravdový tvůrce, jak bys pak postupoval při otočení tohoto zážitku?

Z: Já... ech... vytvořím, že jsem tvůrce, hádám. Udělám to rozhodnutí.

8: Výborně! Přesně tak to uděláš. Ty to tak vytvoříš. Nikdo jiný to pro tebe nemůže vytvořit. Pokud to pro tebe vytvoří někdo jiný, pak oni tvoří to, že oni jsou tvůrci tvého života. Což je totéž, jako když jsi oběť. Takže tohle můžeš udělat jen ty!

Z: Dobře. Ale mohl bys mi prozatím něco dát, než začneme pracovat s Nástroji tvorby? Do té doby, jak můžu s tím začít—jak vytvořím, že jsem tvůrce?

8: Prvně se budeš chovat, jako by to byla pravda. Budeš dělat všechny ty věci, jako bys tomu absolutně věřil. Zákon, kterým se řídí tvůrce, je:

„Co dáš, to dostaneš.“

Takže takhle žij a dívej se. Pokud to tak je, tak se to tak ukáže. Vydávat pouze milující, pozitivní energii bude znamenat, že se v průběhu času tvůj svět bude měnit, až než dostaneš pouze milující, pozitivní energii zpět. Udělej to a uvidíš. Pokud to zafunguje, pak budeš vědět přímo a z vlastní zkušenosti způsobem, který nebudeš moct popřít,

že to tak je. Pak budeš na dobré cestě stát se tvůrcem, protože pochopíš způsob použití prvního nástroje tvorby. Vytvoříš to, co chceš, nejprve tak, že to vydáš.

„Co dostaneš, je přímo určeno tím, co jsi vydal.“

Je to vskutku jen pozpátku řečeno:

„Co dáš, to dostaneš.“

Z: Myslím, že už to chápu! Dobře, to dává perfektní smysl. Takže obdržíme, co stvoříme, ale jediným způsobem, jak poznat, jestli to tak je, je určitou dobu cíleně a důsledně tvořit jednu věc, kterou chceme, abychom mohli pozorovat to pravidlo při činu.

8: Není to jediný způsob. Ale je to jednoduchý a jasný způsob. Ale pokud to uděláš, musíš být zároveň zacílený a důsledný v tom, co vydáš, a zároveň musíš být všímavý k tomu, co dostaneš. Pak uvidíš, že to je pravda, jako fakt tvé existence. Jakmile toto zažiješ tímto způsobem, stane se, že ti bude toto tvrzení připadat tak zřejmé, že je téměř hloupé ho konstatovat. Bude to jako říct: „Tvá levá ruka je na levé straně tvého těla.“

„Co dáš, to dostaneš.“

Je to pravda, která byla vyřčena mnohým způsobem během celých věků. Byla nazvána kupříkladu „zlatým pravidlem“ a „pravidlem oboustrannosti“. Je vyjádřena jedním či druhým způsobem ve většině náboženských spisů a etických tradic civilizací ve vesmíru. Ty jsi ji slyšel vyjádřenou jako:

„Jak zaseješ, tak i sklidiš.“

a

„Čiň druhým, co chceš, aby druzí činili tobě.“

Jsou i jiná vyjádření téhož různými způsoby. Pokud se na to podíváš z negativní stránky, pak máš:

„Odříkaného chleba největší krajíc.“

Chápeš? Znamená to totéž. Je to jako říci: *„Pokud se soustředíš na to, co nechceš, dostaneš toho víc.“* Protože co vydáváš, se ti vrací! Toto pochopení je podstatou toho, co je nazýváno zákonem karmy, a sice že učí, že se nelze vyhnout důsledkům svých rozhodnutí. Také to je základem filozofie hojnosti a učení o „zákonu přitažlivosti“, které se teď stávají populárními.

„Co dáš, to dostaneš.“

Je to jednoduchá pravda, kterou můžeš použít ve svém životě a přivést si život, po kterém toužíš.

Z: Není to také vyjádřeno jako:

„Vždy obdržíš přesně to, co stvoříš.“

8: Ha! Ano, je! To je způsob, jakým jsme to vyjádřili zde v **Knize o povznesení**. Je to nejsilnější případ tvrzení toho zlatého pravidla a je to pravda, kterou jste ty a tví čtenáři nyní připraveni přijmout. Totiž bytosti, které jsou hluboce ve vědomí duality, nejsou z definice připraveni slyšet, že jsou tvůrci. Takže tento koncept je předložen v slabších tvrzeních, která můžou použít ve svých životech. Pokud se rozhodnou řídit touto zásadou, můžou se radovat ze života, který je harmonický a radostný, zatímco se pomalu probouzí a připravují na své konečné probuzení do stavu tvůrce a průvodní povznesení ven z duálního systému.

Ale ty a tví čtenáři jste přímo a dobrovolně zapojeni do procesu povznesení. Nezapýval by ses knihou zvanou **Knihou o povznesení**, pokud by ses ve skutečnosti chtěl naučit pletení či hrnčířství (směje se). Jsi tu kvůli svému vlastnímu povznesení! Takže se můžeme na koncept *„Co dáš, to dostaneš“* dívat z jeho nejsilnější stránky:

„Vždy obdržíš přesně to, co stvoříš.“

Jsi fraktálním, holografickým zástupcem Jediného. **Musíš** být tvůrce. Jednoduše to tak **musí** být. Vše, co musíš udělat, je najít cestu k rozpomenutí a vypořádat se s naprogramováním, že to tak není.

Dobrým začátkem je začít vidět, jak tato pravda funguje ve tvém životě, jak jsme právě zmínili. Dalším krokem je, že se naučíš ji používat jako jeden z Nástrojů tvorby, o kterých ještě budeme mluvit.

Z: Musím říci, že na ten rozhovor se opravdu těším!

8: Bude zároveň zajímavý a užitečný.

Ale než se přesuneme dále, je tu ještě pár velmi důležitých věcí, na které musím poukázat.

Z: Ano?

8: Všiml jsi si, že vše, o čem jsme v této kapitole hovořili, pramení v zásadě z té jedné hlavní pravdy?

Z: Což je: Jediné je.

8: Správně.

Takže chci přinést argument, že existuje více vrstev pravdy. Je tady ta jedna absolutní pravda, která je na vrcholu, a pod ní jsou pravdy z ní odvozené. Velké pravdy, o kterých jsme mluvili v této kapitole, zůstanou pravdivé v celé tvé zkušenosti, od tvého stvoření coby vědomí až do poslední chvíle, kdy budeš ochoten se vzdát i těchto pravd a jednoduše se vrátit do Jediného. Protože dokud budeš mít identitu, osobitost a osobnost, tyto pravdy budou platné. Pod těmito pravdami je mnoho „menších“ pravd, kterých se možná nyní držíš a které budou mnohem více přechodné. Jako dítě, které se něčeho drží tak urputně, že se o tom porve na hřišti, ale druhého dne už si uvědomí, že to je jinak. I ty se držíš takových přesvědčení, které jsi připraven bránit do krve, ale brzy se jich úplně vzdáš. Taková je povaha menších pravd. Slouží krátkou chvíli a pak je objevena jejich přechodná povaha. Toto je myšlení, kdy lidé říkají, že jeden z příznaků povznesení je „vidět skrze iluze“. Je to tak. Jak se probouzíš, vzdáváš se pře-

svědčení a myšlenek, na kterých ostatní kolem tebe lpí. Shledáš některé myšlenky ne úplně pravdivými. Jsou to iluze tohoto světa. Pokud bys měl dále lpět na dramatech tohoto světa, pak opravdu musíš dále věřit těmto věcem. Pokud začneš vidět skrze ně, pak shledáš, že nejsi schopen pokračovat v hraní her obsažených v životě na tomto světě. Toto se již stává tobě a stejně tak většině tvých čtenářů. Zjistíš, že už nemůžeš brát vážně věci jako politika či náboženství. Začneš se dívat na „zprávy“ s více než trochou skepticizmu. Peníze, postavení, moc... tyto věci vypadají pro tebe mnohem méně zajímavě než před pár lety. Majetky, jak zjišťuješ, jsou buď „vhodné pro svůj účel“, anebo jsou zátěží. A tak dále. Tyto přechody jsou nevyhnutelné. Díváš se na svět optikou, která pochází z tebe. Jak se měníš, i svět vypadá jinak. „Vrstvy pravdy“, chápeš? A vy, co se probouzíte, začínáte vidět skrze ty více přechodné vrstvy.

A to je z velké části účelem rozhovorů, které budou následovat. Budu s tebou mluvit o některých přechodných pravdách, kterých se držíš. Některé z nich jsou zahrabané velmi hluboko v tvé psychice a budou potřebovat trochu popostrčit, aby se octly na světle a byly viděny takové, jaké jsou. Tím ti pomůžu vzdát se iluzí, které již neslouží tvému účelu.

Z: Zní to jako velmi zajímavá a vzrušující cesta. Ale 8, cosi mě trochu trápí. Budeš říkat našim čtenářům, „jak to je“ a „jak to není“. Ale to mi působí starosti. Připadá mi, že možná porušíme právo lidí vybrat si a jejich právo tvořit si pro sebe.

8: To je dobrý podnět a přinesl jsi ho ve správnou chvíli. Všimni si, že Boží Radost velmi pečlivě ve svých kapitolách zdůrazňoval, že tyto věci popsané v **Knize o povznesení** jsou pravdivé z jeho úhlu pohledu a že čtenář musí věřit své vlastní intuici a přesvědčení. Bylo by dobré, abych to zopakoval. Ale látka, se kterou zacházel Boží Radost, byla spíše to „mírnější“. Jisté filozofické záležitosti a tak dále. Zřídka kdy zašel do tvrdých věcí vaší současné reality. Já, na druhou stranu, se budu rozsáhle zabývat těmito tvrdými věcmi. Budu je nazývat tak, jak je vidím. Takže **zjevně** to je z mého úhlu pohledu. Ale budu zdůvodňovat, proč je můj úhel pohledu obzvlášť užitečný a

platný. Řeknu ti, proč je správné a vhodné, že mohu stát zde a říct ti příběh tvé reality. Pak je to na tobě a tvých čtenářích. Můžeš se rozhodnout mé renomé přijmout, nebo odmítnout. A na základě toho můžeš dát důvěru v pravdu toho, „co je“ z mého pohledu či nikoliv.

Z: Ale, 8, jak poznáme rozdíl?

8: Dobrá otázka. Naučím tě jak. Pokud si vezmeš jenom **jednu věc** z toho všeho, co jsem řekl a řeknu v **Knize o povznesení**, pak bych řekl, že by to mělo být toto:

„Tvá pravda je to, o čem jsi hluboce přesvědčen ze svého srdce.“

To je to nejdůležitější, co ti mohu říci o pravdě.

Z: Mohl bys to vysvětlit?

8: Jistě. Pochop, že všude si všechny bytosti skrývají nějaké pravdy o sobě před sebou. Protože pokud jediná věc, která je absolutně pravdivá, je „*Jediné je*“, pak cokoli, co vytváří separaci, odlišení, individualizaci... je přechodná pravda. Iluze. Že jsem oddělený od tebe, je iluze. Že jsi oddělený od svého čtenáře, je iluze. Všichni jsme **jedno**.

Z: Chápu.

8: Tak, tyto koncepty separace; tyto věci, jež o sobě věříme, abychom si umožnili dělat věci odděleně a abychom mohli mít různé úhly pohledu, tyto iluze jsou v naší mysli.

Není na nich nic špatného. Slouží to účelu Jediného, že to tak děláme. Ale jsou to přesto iluze a jsou v našich myslích.

Z: Rozumím.

8: Tak a co myslíš, že je Závoj nevědomosti?

Z: Ahááá! Je to iluze mysli!

8: Ano. Je mnoho sdílených iluzí. Výsledek našich sdílených iluzí nazýváme „konsenzuální realitou“. Znamená to, že všichni souhlasíme s těmi iluzemi, které tvoří realitu, ve které žijeme. A pak tvoříme tuto

realitu společně. Pokud dvě či více bytostí dají jeden druhému souhlas tvořit věci, které všichni sdílí, pak se ten zážitek nazývá spoluvytváření.

Tak a ta věc k pochopení na Závoji je, že je ve skutečnosti při vědomí a živý. Abys byl za Závojem, jak jsi teď, musíš také spolutvořit s Držitelem Závoje. Tímto se můžeš přestat starat o to, co můžeš a nemůžeš vědět. Vstoupíš do tohoto závazku a pak si můžeš zahrát tu hru. Držitel Závoje pracuje na udržování platnosti toho pravidla—což je, že nesmíš objevit pravdu o jednotě všeho.

Z: Páni.

8: Ale teď... řekni mi znovu, co je ten Závoj nevědomosti? Řekl jsi to před chvílí?

Z: Řekl jsem, že to je iluze mysli.

8: Správně. Takže mysl je místo, kde sídlí všechny tyto iluze separace. Mysl je, kde držíš všechny ty složité koncepty, které ti dovolují hrát hry, které hraješ. Mysl je místo všech těchto domluv a složitostí.

Mysl **chápe**.

Nicméně...

Srdce **ví**.

Tvé srdce je cestou skrze všechny tyto iluze. Tvé srdce je napojeno přímo na Jediné a na největší pravdu všeho, což je jednota všeho. Pokud zastavíš všechno to žvanění tvé mysli. Pokud utišíš šum své bytosti. Pokud se naučíš **zavřít pusu** dost dlouho na to, abys slyšel, co ti chce říci srdce, pak jej uslyšíš křičet touhou po **jednotě**. Po té nekonečné, ohromné, blažené lásce Jediného.

Tvé srdce zná a nikdy nezapomnělo tuto nejvyšší pravdu.

Cítíš to?

Můžeš se zeptat svého srdce a vědět, že to tak je?

Z: Ano. Ano, jistě můžu.

8: Jiní, co jsou zapojeni do procesu povznesení, by toho také měli být schopni. Sám proces povznesení je tvá odpověď na volání tvého srdce. Tvé srdce tě volá domů a ty odpovídáš.

Ta hluboká pravda, kterou se ti tedy snažím sdělit, je:

„Srdce ví.“

Tvým úkolem je se naučit poslouchat své srdce. Pokud to můžeš udělat, pak budeš znát svou pravdu o čemkoli, kdykoli. Protože skrze své srdce jsi napojen na své Vnitřní Já a skrze své Vnitřní Já jsi napojen na své Boží Já a skrze své Boží Já jsi napojen na kohokoliv, cokoli, kdekoli, kdykoli. Jsi napojen na jednotu všeho. Tvé srdce je přímá linka ke všem pravdám a znalostem. Musíš se naučit **poslouchat!**

Z: A jak to udělám, 8?

8: Chce to disciplínu. Musíš se naučit ztišit svou mysl, aby tě přestala rušit, a pak se musíš naučit otevřít bránu svého srdce, abys přinesl ty věci, u kterých hledáš jasnost do svého srdce, a **věděl**, co je tvou pravdou.

Tvé srdce s tebou rozmlouvá v pocitech. Musíš se naučit cítit svým srdcem. Cítit, jaké to je, když se zvětšuje, když souhlasí a když nesouhlasí. Pak, pokud budeš chtít otestovat myšlenku proti své vlastní pravdě, stačí, abys přestal dělat, co děláš, zavřel oči, utišil mysl a uvědomil se pocit ve svém srdci. Pak pojmi ve své mysli myšlenku, kterou chceš testovat, a prociť, jak se cítí tvé srdce. Pokud se cítí „dobře“, pak je to pro tebe pravdivé. Pokud se cítí nesvé, pak bys měl být opatrný. A pokud se cítí úplně špatně, pak bys měl jít od toho.

Cvič to. Jako cokoli, co v životě děláš, čím více to budeš dělat, tím lepší v tom budeš. Brzy bude tvé srdce mluvit velmi nahlas, protože jej budeš ctít opravdovým nasloucháním. Být opravdu dobrý v naslouchání svému srdci je asi nejcennější nástroj, který kdy budeš mít. Pro cestu, která leží před námi, není téměř nic důležitějšího, než toto.

(**Zingadova poznámka:** Pokud myslíš, že potřebuješ pomoci s nasloucháním svému srdci, pak bude mým

potěšením ti pomoci! Od prvního vydání **Knihy o povznesení** jsem vytvořil několik vedených meditací a některé z nich mohou pomoci obzvláště jako pomůcka k naslouchání tvému srdci. Meditace jsou dostupné v sekci vedených meditací **vedených meditací** („Guided Meditations“) na mém webu.)

Z: Děkuji ti, 8. Opravdu si toho vážím.

8: Je mi potěšením. Opravdu velkým potěšením. Ale teď se tento rozhovor stal příliš dlouhým. Pojďme jej tady ukončit. Čeká nás společně velmi vzrušující cesta v dalších kapitolách.

Z: Těším se na ni, 8. Toto byla úžasná a krásná kapitola. Opravdu jsem ji rád obdržel. Brzy na slyšenou.

8: Dobrá tedy. Mám tě rád. Uvidíme se příště...

Kapitola 9

Mystická mezihra

Zingdad: 8?

8: Ano?

Z: Mám trochu problém.

8: Dobře. S čímpak?

Z: Inu, četl jsem si znovu Kapitolu 8 a narazil jsem na místo, kde jsi mluvil o tom, jak jsem překonal své obavy a pochyby, abych mohl obdržet **Knihu o povznesení**. A když jsi to řekl, tak jsem se cítil docela dobře. Ale mezi dokončením minulé a začátkem této kapitoly jsem měl čas přemýšlet. A cítím se trochu jako podvodník. Protože mám **stále** spoustu pochyb. A čím víc o tom přemýšlím, tím více pochyb mám. A protože jsem v minulosti věci zkazil, bojím se, že je můžu zkazit znovu. A pak jsem přemýšlel o tom, co jste mi ty a BR řekli a... proč prostě nemohu věřit... chápeš... proč prostě nemohu mít víru?

A pak se cítím jako ještě větší podvodník, protože zde píšu tuto knihu, přijímám tuto látku, ale ani **já** v ni nemám absolutní víru! A když i já mám své pochyby, jak mohu čekat, že tomu mí čtenáři uvěří? A pak si myslím, že musím být blázen, protože **vím**, že ty věci v minulých kapitolách jsem si nemohl vymyslet. **Vím**, že není v mých silách něco takového udělat. A tak tato slova **musí** být od tebe a BR, ale pak proč pořád pochybuji? A tak dále dokola.

Takže to je ten problém. Není nesnesitelný, ale trápí mě to a cítím se těžce na srdci. Takže než půjdeme na další kapitolu, rád bych to nějak vyřešil.

Můžeš s tím pomoci?

8: Ano.

Pro začátek pojďme vyjasnit pár věcí. Prvně, v minulé kapitole jsem řekl, že jsi se **převážně** zbavil svých pochyb a obav a že výsledkem toho jsi teď schopen podstoupit psaní **Knihy o povznesení**. A to je pravda. Nemohl bys obdržet tato slova byť jen měsíc před tím, než jsi začal. Začal jsi, když jsi byl připraven. A také jsem řekl, že výsledkem psaní **Knihy o povznesení** se zbavíš zbytku svých obav a pochyb, aby ses mohl probudit do své opravdové podstaty tvůrce.

Nebo se nepamatuješ, že jsem to řekl?

Z: Ano. Tak nějak to bylo.

8: Takže nyní. Pokud jsem řekl, že tě zbavíme zbytku tvých obav a pochyb, pak to musí znamenat, že jsem věděl, že tam ještě nějaké ke zbavení jsou a že mám v úmyslu ti s nimi pomoci. A dnes jsme zde a ty jsi zjistil, že potřebuješ mluvit zrovna o tomto. Tak to je výborné. Přichází to v perfektní čas. A ne, nemusíš to se mnou vyřešit **dříve, než** se vrátíš k psaní knihy. Řešení toho se mnou **je** psaní té knihy a je to stejně důležité jako jakékoli jiné téma, ke kterému bychom se mohli vyjádřit. Tato konverzace je ve skutečnosti Kapitoulou 9.

Z: Opravdu?

8: Boží Radost to řekl:

„Pokud nevidíš dokonalost, pak stojíš příliš blízko u obrazu.“

Pamatuješ, jak to pro tebe platilo v té kapitole o Zemi tmy?

Z: Pamatuji.

8: Tak to bude platit i pro tuto kapitolu. Tato kapitola je o pochybách. Tak trochu. Začíná pochybami a končí tím, že si uvědomíš, že jsi mystik.

Z: Kdo?

8: Mystik.

Z: Pardon, slyšel jsem, co jsi řekl. Zapisoval jsem si svou nejasnost. Nejsem si úplně jist, jestli vím, co **je** mystik, natož jak bych jím mohl **být** tím, že s tebou mluvím o svých pochybách.

8: Dobře. Na svém laptopu máš přístup na internet. Dej si pět minut, abys našel rychlou definici mysticismu, a pak se mi ozvi zpět.

(Jdu na to. Doslova si dám pět minut, abych to stručně zjistil.)

Z: Z toho, co jsem byl schopen z internetu nasbírat, je mystik někdo, kdo hledá přímé, osobní spojení s božskostí. Někdo, kdo hledá (či najde) kontakt s Bohem bez intervence náboženských doktrín. Také je tu něco o tom, že mystik je stoupencem „škol mystérií“. Nejasně si pamatuji, že jsem o tom slyšel dříve, ale netuším, co tyto školy jsou nebo co vyučují.

Takže se zdá, že mysticismus je o nějakém velkém mystériu.

Což souhlasí, protože se mi to celé zdá trochu mysteriózní!

8: To je v pořádku. Pochopil jsi toho dost pro účely tohoto rozhovoru. Dále budeme potřebovat stručnou definici slova „mystérium“, pokud bys byl tak laskav.

Z: Dobře. Zjistím to.

(Což udělám.)

Zjistím, že slovo „mystérium“ obecně znamená:

Tajemství. Něco, co není známé či vysvětlené. Něco, co způsobuje zvědavost. Něco, co lze poznat pouze božským odhalením.

A překvapivě je toto slovo odvozeno z původního řeckého slova $\mu\upsilon\sigma\tau\epsilon\epsilon\varsigma$, což znamená „novic“.

8: To je překvapivé, že?

Dobře. Nechme to zatím tak. Teď bych se rád přesunul přímo k tvým obtížím. Říkáš, že ti je způsobují pochyby. Mohl bys mi říci, odkud myslíš, že pochyby pochází?

Z: Myslím, že to je ze strachu.

8: To je trochu prostoduché na můj vkus. Co třeba toto:

„Pochyby pocházejí z upjatosti na jisté.“

Nebo bych to mohl říci z negativního úhlu:

„Pochyby se rodí z odporu k nejistému.“

Z: Dobře. Nech mě na tom chvíli zapracovat. Je mnoho, mnoho věcí, kterými si nejsem jistý. Například si nejsem jistý, co dnes jedl můj soused k snídani. Ale to je v pořádku, protože to nemá na mě vliv. Nemám k tomu vztah. Oproti tomu jsem si také nejistý, že někdy zažiji tu druhou Jednotnou událost, o které BR říkal, že přijde. Ale to opravdu, opravdu, opravdu chci, aby se stalo! To je pro mě míra nalezení cesty Domů. Je to potvrzení, že dělám věci správně. A je to také ten nejúžasnější, ohromující zážitek. Takže...

8: Takže, vzdoruješ své nejistotě. Na jednu stranu je tam nadšení, protože *„Teda, jak by to bylo úžasné, kdyby se to stalo“* a na druhou stranu je tam strach, protože *„Jejda, co když se to nestane?“*

Z: Přesně tak. To je přesně ono. A je to stejné se všemi těmi informacemi, které mám od tebe a BR. Někdy nemám jak vědět, že to je sto procentně správně. Chci říct, že nevím, jestli tyto rozhovory nejsou pouze výplod mé fantazie. Proboha, ani nevím jistě, že ty nejsi výplod mé fantazie.

8: Ale není fakt, že jsem tu „já“, abych řekl *„já existuji!“* dostatečným důkazem, že existuji?

Z: Ne... protože „ty“, který jsi tu, jsi pouze „zde“ v mé hlavě.

8: Ale v předchozí kapitole jsi... ach... to nic. Jen jsem si z tebe dělal trochu legraci, ale zjevně na to nemáš náladu.

Z: Jo vlastně. Dobře, chápu. (trochu se usměje)

Možná ti tedy mohu dát trochu konkrétnější příklad. Jak mám vědět, že můj „Zážitek na horách“, jakkoli byl úžasný, nebyl pouze ojedinělým případem? Jak mám vědět, že bude druhá Jednotná událost? A jak mají mí čtenáři vědět (pokud ji ještě neměli), že někdy budou mít **svůj** zážitek Jednotné události? Jak máme vědět **cokoli**? Jak přestat pochybovat?

8: Takže pochybuješ... a pak se odsuzuješ za pochybování?

Z: Ano. Protože bych měl mít víru.

8: Měl bys? Když narazíš na něco, čím si nejsi jistý, měl bys „prostě věřit“? Jsi si jistý, že to je dobrý nápad?

Pokud by tě zítra na ulici někdo oslovil a nabídl ti, za pouhých sto dolarů, magický krém, který by proměnil všechno, na co jej použiješ, na zlato, věril bys mu a prostě mu dal ty peníze?

Z: (směje se) Ne, trval bych na tom, aby mi to nejprve předvedl, samozřejmě.

8: Dobře, ale teď upřímně; pokud by ti to předvedl, pak bys mu prostě dal ty peníze?

Z: Popravdě ne. Nevěřím, že existuje magický krém, který přeměňuje věci na zlato. Není to možné. Jak bys přeměnil nezlaté atomy na zlaté? Kromě jaderné reakce nebo něčeho takového? Jak bys přidal nebo odebral ten přesný počet atomických částic z každého atomu, aby se stal zlatem? To je nesmysl. Pokud bych viděl úplně přesvědčivou ukázkou toho, kde by se přesně toto stalo, domníval bych se, že vidím velmi talentovaného kouzelníka, který buď používá své schopnosti, aby tahal z důvěřivých obětí peníze, nebo že jsem terčem propracovaného žertu.

Když se nad tím zamyslím, jediná okolnost, kdy bych mu ty peníze dal, je, pokud by mi povolil použít svou kouzelnou látku, abych vytvořil z hromady šrotu zlato v hodnotě tisíců dolarů, prodal ho, dal mu ty peníze a pak si odnesl ten jeho zázračný krém.

8: To je chytré. A je to ten druh chytrosti, který ti v životě velmi dobře slouží. Pomohla ti udělat dobrá rozhodnutí, takže se stalo celkem

zřídka, že by tě někdo využil či měl za blázna. Takže to je dobré a užitečné. A toto *býti chytrým* pramení pouze z tvého správného zpracování nejistoty. Začneš s dostupnými informacemi. Pak zvážíš to, co neznáš či nechápeš proti tomu, co znáš. Pokud zvládneš vyřešit svou nejistotu s tím, co už víš, pak je vše v pořádku. Pokud neumíš vyřešit svou nejistotu, ale doopravdy ti na tom nezáleží (viz tvůj příklad snídaňového menu tvého souseda), pak si toho nevšímáš. Ale pokud na tom opravdu záleží—a náš příklad s krémem, který by tě mohl udělat bohatým, by určitě za to stál—pak zjistíš, že jsi na pochybách. A v našem příkladu jsi použil pochyby, abys určil proces pochopení věcí a aby ses rozhodl ten krém nekoupit.

Co jsi **neudělal**, byla prostá víra. Jenom důvěřovat. A vydat ty peníze.

Takže má otázka na tebe je takováto: proč tedy očekáváš, že se budeš chovat jinak, když přijde na myšlenky a pojmy, o které jsme se s tebou s BR podělili?

Z: To je zajímavé. Nevím proč.

8: Pak ti řeknu proč. Ve své mysli odděluješ „reálné“ věci od těch „duchovních“. A „reálné“ věci potřebují reálný důkaz, zatímco o „duchovních“ si myslíš, že musíš prostě mít víru a věřit. A důvod toho je, že trpíš na jeden z důsledků náboženství. Většina náboženství vašeho světa se velmi snaží šířit představu, že pochybování je „špatné“. Není. Je jen špatné pro obchod. Jejich obchod. Pokud jsi členem náboženské skupiny a pak se octneš na pochybách, pak zjišťuješ, že odpovědi, které to náboženství poskytuje, ti nevyhovují. Ty věci, které ti předkládají, které nevíš nebo je nechápeš, nejsi schopen ve své mysli vyřešit s pomocí věcí, které znáš. A protože pravda o Bohu a tvé věčné duši je docela důležitá věc, nemůžeš si toho nevšímát. Musíš vědět. Takže pochybuješ. Problém pro náboženství vznikne, pokud se rozhodneš věnovat svým pochybnostem. Pak možná dost dobře najdeš odpovědi, které tě **uspokojí** jinde. A pokud najdeš lepší odpovědi mimo to náboženství, pak můžeš dost dobře to náboženství opustit. Pak přestaneš dělat, co ti říkají. Přestaneš být ovládán vyšším zájmem vůdců toho náboženství. A samozřejmě jim přestaneš dávat

peníze. Takže není divu, že náboženští vůdci nejsou příliš nadšeni z pochybujících lidí, kteří se svým pochybám věnují a hledají nové a hlavně jiné odpovědi od těch, které jim poskytují. Takže vyvinuli mazanou strategii: řeknou lidem, že pochybování je špatné. Řeknou jim, že to je důkaz zkažené mysli nebo ďáblovho dílo. Ať se cítí pro své pochyby mizerně. Pak, když lidé mají nejistotu a otázky, budou se cítit špatně a nebudou hledat odpovědi na své otázky. Prostě vezmou existenci svých pochyb jako důkaz své vrozené hříšnosti. A pak se snaží o to více být „hodní“. Většinou se se svými pochybami vyřádají tak, že se z nich stanou fanatici té víry. Chytré, že?

Z: Možná. Ale to není moc hezké, ne?

8: Pokud jsi toho názoru, že náboženství se v tvém světě šíří tím, že „jsou hezká“, pak jsi velmi nevšímavý. Neříkám, že původní učení, na kterých jsou náboženství založena, nemají v sobě nic dobrého, protože zjevně mají. A neříkám, že není nic dobrého provedeno ve jménu různých náboženství, protože zjevně je. Ale pokud jsi lhostejný k faktu, že hlavním účelem náboženství je být nástrojem moci a ovládnutí lidí, pak máš hlavu zahrabanou v písku.

Ale tato kapitola vlastně není o náboženství. A já vlastně nejsem proti náboženství samotnému, protože má svou roli a nikdo tu není obětí. Teď chci jen naznačit, že náboženství mělo všudypřítomný vliv na formování vaší planetární psychiky. A protože je dosti proti zájmům náboženství, abys zpochybňoval duchovní myšlenky, není překvapením, že máš předprogramovanou negativní reakci na pochyby.

„*Nepochybuj, prostě věř!*“ ti řeknou. Ale pokud v jakékoli jiné oblasti života prostě věříš tomu, co ti řeknou, skončíš okraden o majetek. A tak se zrodí malá neuróza:

„*Musím mít víru v souvislosti s duchovními záležitostmi, ale musím si zachovat svou bystrost a věřit své vlastní zkušenosti kdekoli jinde,*“ říkáš si.

Ale to je zjevná hloupost! Jistě by nemělo být nic **reálnějšího** než tvá duchovnost? Tvá opravdová podstata—tvé duchovní já—by mělo být nejreálnější věcí ze všech! Tak proč bys prostě neměl **vždy** věřit vlastní zkušenosti?

Takže teď musíme trochu toho programování napravit. Musíme duchovnost a reálný život uvést v soulad. Musíme se zbavit těchto prostředníků—kněží a jejich doktrín—mezi tebou a tvou duší, mezi tebou a Jediným; tím Zdrojem či Bohem, kterého jsi po pravdě součástí. Protože vskutku, jaká je to hloupost, že musíš jít za nějakým jiným člověkem se starověkým textem, abys poznal to, co je v tvém srdci; to, co leží stejně blízko jako tvůj dech?

Z: To zní jako divná představa.

8: Je to vhodné takto dělat pro ty, kdo hledají hlubší ponoření do duality, protože tím vytváří pro sebe status oběti. Zahrabávají se čím dál více do duality tím, že říkají: „*Neudržuji svou vlastní pravdu, někdo jiný ji pro mě musí udržovat.*“

A tak vždy hledají experty, aby jim řekli, co je pravdivé: kněží, politiky, právníky, doktory, vědce a tak dále. Tyto autority jim musí říci, co je v jejich realitě. Ale pro ty, kteří se chtějí povznést z této reality, to tak není. Probuzení můžou jistě vzít v potaz pohled jiné bytosti; můžeš se s nimi podělit a učit se od nich. Ale tvé spojení s Bohem, Božskostí a jednotou se může uskutečnit pouze přímo a osobně.

Pro ty povznášející se začne být vhodné, aby se přestali pokoušet oddělovat „duchovno“ od „života“. Pro probouzející se bytost se stane všechen život „duchovním“. Například pro nás zde ve vyšších hustotách vědomí neexistuje pojem „duchovna“ či „náboženství“, protože **vše** je „duchovní“. A náboženství—jakožto množina doktrín a víry, které musíme dodržovat—je pro nás naprosto bezvýznamné. Totiž vše je činěno ve vztahu k Jedinému. Je to **vše** ve službě Boží. Nemusíme o tom přemýšlet nebo býti pobožní nebo si pro to vyhradit čas. Jednoduše nemůžeme činit jinak.

Takže abych zde dokončil svou myšlenku, řeknu toto: vzdej se svého odsuzování sebe sama za to, že pochybuješ. Toto odsuzování je nepotřebné, kontraproduktivní a způsobuje ti bolest. Pochybuješ velmi jednoduše proto, že nevíš. Použij tvou další Jednotnou událost, abych to vykreslil. Když ti to Boží Radost vysvětlil a ty jsi pochopil, že to přijde a co to znamená, bylo docela přirozené se cítit z té vyhlídky

nadšeně a vesele. Je také docela přirozené o tom dále přemýšlet a uvažovat. Zjistit, že „si tím nejsi jistý“. To je nejistota.

Dále, kdybys měl začít horlivě věřit, že to je pravda, či být dokonce přesvědčen, že potřebuješ, aby to byla pravda, abys byl v pořádku, pak se začneš na tu nejistotu soustředit. Začneš na ní lpět. Stane se z ní hryzavá nejistota. A aby toho nebylo málo, tak se ještě rozhodneš, že tato pochybnost je špatná.

Tím vytvoříš neurózu. Pochybujeteš, ale pochybování je špatné, tak se snažíš přestat pochybovat, ale nemůžeš vytvořit jistotu, takže pochybujeteš ještě více. A tak se octneš ve spirále toho, čemu říkám „vysilující pochybnost“.

Pamatuješ, jedna z těch odvozených pravd v minulé kapitole byla: „Co vydáš, to dostaneš zpět.“

Z: Pamatuji.

8: A důsledkem toho je stejně pravdivý výrok: „*Odríkaného chleba největší krajíc.*“

Z: Správně.

8: Takže když jsi na pochybách, buď s tím něco můžeš udělat, nebo se můžeš soustředit na tu samotnou pochybnost. Pokud se soustředíš na tu pochybnost a zápasíš s ní, pak je to „odříkaný chléb“. Dostaneš jej víc. A držet se soudu o tvé pochybnosti, který ti říká, že ta samotná pochybnost je špatná, tě zaručeně udrží, aby ses soustředil na tu pochybnost. Velmi pravděpodobně tě přepadne „vysilující pochybnost“.

A tak dokola. Stále pochybujeteš a stále se z toho cítíš špatně. To vše proto, že někde uvnitř tebe sídlí počáteční myšlenka, že nesmíš pochybovat.

Perverzní. Divné. A ne příliš užitečné.

Z: Páni, cože? Chápu. Dobře. Takže pak bych se rád vzdal toho soudu. Možná je pro mě v pořádku cítit pochybnost o tom, jestli někdy zažiji další Jednotnou událost...

8: Nechme na chvíli bokem detaily tvého pochybování. Raději se podívejme, co se děje za oponou.

Znáš budoucnost?

Z: No... ne.

8: Máš jakoukoli jistotu o tom, co se stane v budoucnu?

Z: Ne.

8: Připadáš si, že máš budoucnost pod kontrolou?

Z: Ne.

8: Máš vlastní přímou a osobní znalost látky, kterou s tebou já a BR sdílíme v těchto rozhovorech?

Z: Ne. Kdybych měl, nepotřeboval bych vás, abyste mi o tom vyprávěli.

8: Takže pro tebe v tuto chvíli není možné být si sebou v těchto věcech jistý?

Z: Ne.

8: Dobře, tak tady to tedy máš. Máš nejistotu a nejistota je za těchto okolností úplně opodstatněná. Problém přichází s tvým lpěním. Ty chceš mít v těchto věcech jistotu. Ale ještě jsi nepochopil, že to nelze. Věci, o kterých jsem ti já a BR pověděl, a možná především věci, o kterých ti řekne Adamu, nejsou určeny jako předměty víry, které musíš prostě věřit! Jsou to věci, které jsme uznali za pravdivé výsledkem **našich** zkušeností. A protože tyto věci nejsou tvé zkušenosti, sdílíme je s tebou s vědomím, že zareaguješ překvapeně, užasle a udiveně. Jsou to naše dary tobě, které můžeš testovat a zkoušet, jestli jsou pro tebe také vhodné a správné. Jak se bude vyvíjet tvá cesta, můžeš použít tyto naše dary jako nástroje vlastního růstu.

Co říkám, je, že v jádru věci ti pouze nabízíme naše úhly pohledu. Je na tobě se rozhodnout, jestli použiješ tyto dary, aby ti ukázaly způsob, kterým budeš tvořit sebe a svou realitu. Nemůžeme tvořit pro tebe. A nemůžeme ti vzít právo tvořit něco jiného, než co jsme si vytvořili pro sebe. To by bylo absurdní. Boží Radost, 8 a Adamu nejsou

tvůrci tvého světa a jistě nejsou zodpovědní za to, co ty a všichni ostatní na Zemi vytvoříte či nevytvoříte.

Takže dokud nevytvoříš zážitek a neuděláš ho pro sebe **pravdivým**, vše, co jsme pro tebe udělali, je, že jsme ti posvětili světlem na jisté tvé možnosti. A tak dokud nevytvoříš pro sebe něco tak pravdivého, je tvá nejistota správná a vhodná a zdravá.

Co pro tebe není zdravé, je se upínat na nejisté výsledky a, ještě hůře, odsuzovat se za nejistotu. Není **špatně**, pokud to tak uděláš. Ale nevede tě to vpřed tam, kde chceš být. A zraňuje tě to. Je to, jak říkám, nezdravé.

Z: Rozumím, 8. Takže bych s tím tedy rád přestal. Rád bych se přestal zasekávat ve svém lpění na tom, čím si nejsem jist. A pokud **budu** na pochybách, rád bych se za to přestal odsuzovat.

8: Výborně. A s tím ti v této kapitole pomohu. Pomůžu ti získat lepší pochopení nejistoty. Naučím tě její síle a velkoleposti. Výsledkem **ne-bude**, že bys už neměl nejistotu či nikdy nepochyboval. Výsledkem bude, že svou nejistotu přijmeš a naučíš se ji používat skvělými novými způsoby. Uvidíš, že to je úžasný dar.

Z: Opravdu, 8? Tomu se těžce věří.

8: Těžce? Pak přijímám tvou výzvu! (směje se)

Abychom začali, vytvoříme hypotetickou situaci:

Představ si, že jedné tmavé a bezměsíční noci sedíš u táboráku. Vidíš pouze tak daleko, kde oheň osvětluje šero, a nemáš jiný zdroj světla.

Co uděláš? Schoulíš se blíž a blíž k ohni a budeš se třást strachem před každým stínem? Anebo zareaguješ na tmavou, neznámou krajinu zvědavostí?

Pokud cítíš strach, zůstaneš na místě. Nejspíš se ani **nepodíváš** do té tmy, protože tě znervózňuje.

Pokud místo strachu cítíš hravou zvědavost, pak se bez váhání zvedneš a odvážíš se do tmy. Dovolíš svým očím, aby se přizpůsobily tmě,

a začneš prozkoumávat a otevírat se novým objevům. A tím si rozšíříš povědomí o svém okolí. A jak se naučíš novým věcem, rozvineš sebe!

Tak toto je samozřejmě hypotetická situace. Neříkám, že by člověk měl být lehkomyšlný a toulat se nocí. Jenom vysvětluji myšlenku, která je o tvé reakci na neznámé. Pokud zareaguješ s radostí, zažiješ rozvinutí Sebe. Pokud zareaguješ se strachem, zažiješ smrsknutí Sebe.

Takže co musíš pochopit, je, že v tvém životě vždy existuje a bude existovat hodně „neznámého“. Vždy bude hodně toho, v čem si můžeš být nejistý.

Z: Skutečně, 8? **Vždy?** I pro někoho, jako jsi ty?

8: (směje se) Probůh, ano! Vysvětlím: Jediné je nekonečné, že?

Z: Ano.

8: A uvnitř Jediného je nekonečná mnohočetnost, ano?

Z: Ano...

8: A protože změna je jedinou stálou věcí, veškerá ta mnohočetnost se věčně a nekonečně mění, rozšiřuje a roste. Je to tak?

Z: Správně.

8: Chápeš, co to znamená? Znamená to, že Jediné je nekonečné a přesto se rozšiřuje nekonečnou rychlostí! Je to prostě ohromující se jen snažit to pochopit. A to samozřejmě znamená, že „venku“ existuje neuvěřitelně mnoho věcí mimo periferní vidění kohokoli. A to, co je „venku“, se zvětšuje a zvětšuje! A nehledě na to, jak rychle rosteš, učíš se a prožíváš a chápeš, to „neznámé“ poroste vždy rychleji než ty. Protože čím rychleji se „rozvíjíš“, tím více rozvíjíš Jediné a tím více pomáháš rozvíjet všechny ostatní stránky Jediného. Je to doopravdy úžasně krásné. To mystérium se pouze prohlubuje a rozšiřuje.

Takže ano, jistě, **vždy** je více a více neznámého, nepopsaného a neprozkoumaného území. Vždy je novota. Vždy je mystérium. A to

mystérium, když se na něj podíváš z osobní perspektivy, je nejistota. Otázkou prostě je, jak se rozhodneš na něj zareagovat. Scvrkneš se od něj strachy, nebo jej prozkoumáš s radostí? To je na tobě. A jako vždy dostaneš to, co stvoříš, a zažiješ výsledky své tvorby.

Rozumíš?

Z: Ano. Děkuji za trpělivé vysvětlení. To dává smysl.

8: Takže se podívejme, jak to zafungovalo v tvém životě. Zeptám se tě na toto: ten klučina, který si poprvé sedl s oblázkem v ruce a zeptal se mě, jestli jsem „tam“.

(**Zingdadova poznámka:** viz Kapitola 1: Zingdadovo představení)

Ten chlapec, který se mě zeptal, zda ho mám rád. Ten chlapec, který tam seděl noc co noc a ptal se na otázky a pracně hledal cestu ze svého neporozumění otázkami typu ano/ne...

Vydal se ven do tmy, nebo seděl blízko ohně?

Z: Vydal se ven.

8: A jak to pro něj zafungovalo?

Z: Zdá se, že velmi dobře.

8: Myslíš?

Já myslím, že to byl jeden z tvých nejlepších okamžiků!

Pokud se nad tím zamyslíš, **Knih**a o povznesení a všechny ty ostatní procesy a hledání, které jsi udělal, všechno to vyplynulo z toho okamžiku. Jistě, po cestě jsi rozvinul a vylepšil svou schopnost naslouchání. Ale bylo to v **tom prvotním okamžiku** s tím oblázkem v tvé ruce, když jsi se zvedl ze svého pohodlného a bezpečného místa u ohně. Obrátil jsi svou tvář směrem ke tmě a vůbec poprvé jsi směle vykročil vpřed. Bez předchozí zkušenosti, která by tě přiměla věřit, že to bude fungovat, aniž by ti někdo ukázal cestu, vybral sis radost nad strachem tváří v tvář nejistotě.

Byl to okamžik tvého života, kterého si budu vždy cenit.

Neměl jsem v úmyslu mít s tebou v tomto tvém životě takovéto rozhovory. Nebylo součástí jakéhokoli mého vědomého plánu se ti takto odhalit a mluvit s tebou tak, jako s tebou mluvím teď. Ale jak bych mohl odolat takové odvaze, takové ochotě se otevřít, rozšířit se a objevovat neznámé? Nemohl jsem! Nechal jsi mé srdce zazářit. Byl jsem tak hrdý, že můžu být součástí toho, co jsi chtěl udělat. A tak jsem si nemohl pomoci a šel jsem do toho s tebou.

A teď, v pokračování těchto rozhovorů, si dále rozšiřuješ své hledání. Dále se rozrůstáš do tmy. Vlastně přeměňuješ ty temné oblasti, které potkáváš, na osvětlené oblasti jen tím, že je zkoumáš. Neseš si tam své světlo. A **to** jsi udělal s nejistotou.

Copak to nevidíš? **Kniha o povznesení** je zcela výsledkem tvé nejistoty. A ještě to nevíš, ale **Kniha o povznesení** je pouze začátek. Je to pouze záznam o tvém prvním nájezdu na temno nejistoty. Máš před sebou věčnost objevování a tvoření. Ještě si ani neumíš představit tu krásu a radost, která poteče z tvých budoucích výtvorů s tím, jak přineseš do tmy své světlo. Jak se rozšíříš do nejistoty.

A teď se ptám, chceš abychom ti odebrali tvou nejistotu? Chceš ji přestat zažívat?

Z: Pane Bože, 8, to je velmi zajímavý pohled na všechno. Páni. Ne, myslím, že nechci přestat mít nejistotu.

Ale jak se zbavím toho lpění; jak nesklouznout do vysilujících pochyb?

8: Tak se podívejme. Začal jsi tento rozhovor vyprávěním o svých pochybách. Uznal jsi, že možná můžeš pochybovat i o mé nezávislé existenci. A i přes to všechno jsi si o tom zašel za mnou popovídat. Stále kladeš otázky a prozkoumáváš odpovědi. Stále jsi otevřený možnosti růstu. Stále se vydáváš do té temnoty v čím dál větších obloucích a prohledáváš neznámé. A **to** jsem myslel tím, když jsem dříve řekl, že jsi udělal dostatečnou práci se strachem a pochybami, abys dovolil přijít na svět **Knize o povznesení**. Myslel jsem tím to,

že jsi se dostal dostatečně daleko, aby tě to nevysílilo. Aby ses neza-
stavil. Protože to se stane, když cítíš nejistotu a zareaguješ na ni se
strachem a pak se odsuzuješ za to, že cítíš strach. To jsem ti chtěl říct,
když jsem mluvil o „vysilujících pochybách“.

Je úplně v pořádku cítit trochu strachu z neznámého, ale když se
výsledkem svého strachu či svého odsouzení strachu rozhodneš ne-
prohledávat to neznámé, pak se octneš v obtížích. Pak si znemožníš
najít odpovědi na své pochyby. Vypneš svou tvořivou sílu. A tak zů-
staneš ve stavu strachu a nemůžeš se z něj dostat. Zjistíš, že jsi jím
vysílený.

Takže teď jsi už překonal tu prvotní překážku. Ačkoli stále pociťu-
ješ trápení nejistoty, už jí nedovolíš, aby zastavila tvůj růst a vývoj.
A to je výsledkem tvého vlastního rozhodnutí jít vpřed, nehledě na
pochyby.

A teď chceš přeskočit další překážku. Chceš se přestat trápit svou
nejistotou.

Pojďme o krok zpět a podívejme se na zdravý způsob, jak se vypořá-
dat s nejistotou:

Nejprve je potřeba si dovolit **podívat** se na to neznámé. Pokud máš
strach, pochyby či otázky, nevyhýbej se tomu; jdi a **podívej** se na to.
Rozhodni se, že vyměníš tuto nejistotu za vhled, pochopení, odpo-
vědi a moudrost. Jakmile to uděláš, zjistíš, že to „zaseknutí“ tvých
pochyb je vyměněno za svobodu a možnosti. Když máš možnosti,
můžeš si vybrat. Když si můžeš vybrat, můžeš tvořit. A když začneš
tvořit, pak se opět propojíš se svým Božím Já. A to je samozřejmě oka-
mžitě podstatně zdravější. I pokud máš stále stejnou nejistotu a stejné
otázky, jen ten fakt podívání se na tvé možnosti dovolí tvé energii,
aby znovu proudila. A řeknu ti něco, co je pravdivé—vždy existují
možnosti. Pokud je nevidíš, tak jsi se prostě rozhodl se nedívat.

Pokud nemáš odpovědi, které potřebuješ, pak musíš hledat uvnitř,
ve své vlastní pravdě, ve svém vlastním srdci, ve svém vlastním na-
pojení na božské. To často bude znamenat pořádný kus práce. Budeš
se muset naučit naslouchat svému vnitřnímu hlasu. Budeš se muset

naučit věřit sám sobě. Mít se rád. Ale jak budeš postupovat, tak objevíš, že ztrácíš svůj strach z neznámého. Vydáš se do těch oblastí neznámých otázek s větší a větší odvahou. Začneš se radovat z procesu hledání nejhlubších významů ve svém srdci, ve své psychice a v celém vesmíru. Pomalu se tvůj strach přemění v lásku. A když oslovíš nejistotu opravdovou láskou otevřeného srdce, pak objevíš velmi kouzelnou věc—hravou zvědavost.

A takto přeskočíš svou další překážku. Takto si začneš s nejistotou hrát, aniž by ses trápil.

Hravá zvědavost ti dovolí použít své nejvíce tvořivé já při hledání odpovědí, aniž bys svým egem lpěl na výsledku. Hraješ si. Bavíš se. Tvoříš. Pokud setrváš ve stavu hravé zvědavosti, přijdou k tobě ty nejúžasnější a nejskvělejší odpovědi. Pokud se nebojíš omylu. Protože „omyl“ je pouze odpověď, která nefungovala. A to je tudíž další příležitost si **znovu hrát!**

Chápeš?

A vše to začíná u nejistoty a jak se rozhodneš si na ni sáhnout.

Z: To je úžasné, 8. To se mi opravdu líbí. Protože tak to bylo, když jsem se minule spletl. Našel jsem odpověď, která nezafungovala. Byla vnitřně nekonzistentní a nemohla se stát. Bylo to těžké, ale začal jsem si znovu hrát a teď mám mnohem lepší odpověď. A je to, jak říkáš—vše začíná u ochoty prozkoumávat mou vlastní nejistotu.

8: A je toho víc. Podívejme se na opak nejistoty. Podívejme se na „jistotu“. Věci, které jsou jisté, jsou pevně dané. Říkáme o nich, že jsme si jimi jisti přesně proto, že máme pocit, že jsou neměnné a nezměnitelné. Používáme tyto „jistoty“ a stavíme si na nich vlastní realitu a vlastní vnímání. Jsou to naše nejhlubší pravdy a jako takové jsou lešením, na kterém tvoříme. A tudíž jsou pro nás velmi cenné. Bez nich bychom měli obtíže vytvořit cokoli smysluplného či významného. Chci říct—jak bychom mohli vytvářet reality jako například vesmír, ve kterém jsi, a planetu, na které jsi, bez fyzikálních pravidel takových, jaká právě jsou? Pokud by nebyla žádná pravidla, byl by chaos a život, jak jej znáš, by nemohl existovat.

A jak bys mohl začít s chápáním sebe sama, pokud by nic na tobě nevypadalo po nějakou dobu pevně dané?

Z: Velmi obtížně. Chápu.

8: Takže tyto naše pravdy, tyto „jistoty“ mají pro nás velkou cenu a máme je velmi rádi. Ale jsou ve skutečnosti přechodné. Pokud tomu dáme dostatek času, každá jedna věc, kterou teď máme za pravdu, se stane menší pravdou a nakonec nepravdou. Platí to jak pro tebe jako jednotlivce, tak pro tvou duchovní monádu, tak pro veškerý život všude. Záležitosti tebe a tvé reality, o kterých jsi teď přesvědčen, se nevyhnutelně změní a vyvinou. Získáš nová přesvědčení a ta stará ti přestanou sloužit a opustíš je. To je povaha „Pravdy“. Jako vše ostatní se vždy mění. A tak je to pro všechny věci, o kterých jsme si jisti. Časem si budeme méně jisti a nakonec si možná budeme jisti, že takové **nejsou!**

Z: Všechno, 8?

8: Při mé velmi vyčerpávající snaze o rozpoznávání můžu říci, že to platí o všem. Kromě té jedné neměnné pravdy, samozřejmě, která je...

Z: „Jediné je.“

8: Správně. A toto je neměnná pravda pouze z její vrozené schopnosti obsáhnout nekonečnou změnu. Takže „Jediné je“ a zbytek se řídí... „Změna je jedinou stálou věcí.“

A pokud existuje pouze změna, pak za dostatečně dlouhou dobu zážitků zažiješ velkou změnu. V případě nekonečně dlouhého zážitku se budeš měnit nekonečně. Těžko pak říci, že tam je nějaký prostor držet se malých pravd o tvé současné realitě, že?

Z: Ne, hádám, že není. Zní to, jako by nejistota byla jistá.

8: (směje se) Přesně. A je velmi dobře, že to tak je. Protože je to v těch oblastech nejistoty, kde můžeme růst a měnit se. Oblasti, které přechodně považujeme za pravdivé, jsou ty oblasti, kde se přestáváme dívat a přestáváme růst. A tak je tu důležité uvědomění:

*„Bez nejistoty neexistuje nic nového a žádné tvoření.
Pokud přijmeš nejistotu, přijímáš tvoření.“*

Pokud otevřeš srdce nejistotě, pak dovolíš svému největšímu božskému já si s ní hrát. Vlastně se staneš „géniem“. Nejistota je největší múzou ze všech!

(**Zingdadova poznámka:** Starověký původ slova génius odkazuje na stav vědomí, ve kterém vyšší duch, džin, konal rukama „smrtelníka“.)

Opatruj si ji. Hledej ji. Zkoumej ji. Miluj ji. A nejvíce ze všeho, **bav se s ní!**

Z: 8, to je geniální. Jsem z toho plný nadšení. Připadá mi to správné. Děkuji.

8: Není vůbec zač.

A přesto... cítím, že ještě nejsi úplně hotov s tímto tématem...

Z: Ano. Máš pravdu. Možná se musím ještě vnitřně ztotožnit s tím, co jsi řekl. Nebo něco. Protože stále cítím nějaký problém.

8: Promluvme si o tom.

Z: Dobře. Takže. Myslím, že to je takto. Mám nejistotu. Pokud se jí budu dostatečně bát, zaseknu se a neposunu se vpřed. Takže to není zdravé. Pokud ji na druhou stranu budu mít rád, začnu tvořit. A bude mě to bavit. Nejprve si začnu vymezovat otázky vlastní mé nejistotě a pak začnu hledat odpovědi, které budou odpovídat na ty otázky. Tím mě to začne opravdu bavit. A pak začnu tvořit opravdu úžasné dialogy a budu dostávat opravdu šokující úžasné odpovědi a zjistím, že se mi ten proces opravdu líbí, a bude mi to připadat **správné**.

8: Ale?

Z: Ano. Ale!

Ale **stále** nevím, jestli tyto odpovědi budou správné či pravdivé. Nehledě na to, jak dobře se budu cítit ohledně sebe či svého života, stále nevím, jestli to všechno, co jsem obdržel, bude mít jakoukoli platnost mimo meze mé představivosti.

Nechápej mě špatně. Jsem ohromen informací, kterou jsem dostal. Jsem unesen vnitřní konzistencí těch zpráv. Opravdu, opravdu nevěřím, že je možné, abych si—v normálním slova smyslu—to všechno vymyslel. Mám to tak, že se tu **musí** dít něco „paranormálního“. Ale **pořád** nevím, jestli to je vše pravda.

8: Dobře. Chci ti říci pár věcí.

První je problém, ke kterému jsem se tu už vyjádřil, ale řeknu to trochu jinak. Chci ti říci, že je **tvým úkolem** mít určitý stupeň nejistoty—„lehce se držet“ tvého pohledu na realitu. Protože tím jsi schopen dělat práci, kterou teď děláš. Dovoluje ti to napsat tuto knihu a dělat další kreativní věci, které budou následovat. Rozhodl jsi se tímto způsobem vytvořit svou cestu domů. To byla tvá volba. Abys tak mohl učinit, je nezbytné, abys sis podržel nějakou nejistotu. Jinak nemůžeš tuto cestu vytvořit a budeš muset najít jinou.

Za druhé: jaké by to bylo, kdybych zamával kouzelnou hůlkou a měl jsi úplnou jistotu? Kdybys **věděl** s naprostou jistotou a přesvědčením a neměl ve své duši ani kousíček pochybnosti, že vše, co je řečeno v **Knize o povznesení**, je úplně pravdivé? Kdybys **věděl**, že každá z tvých dalších Jednotných událostí se stane a kdy a jak? Jaké by to bylo?

Z: Ach... tváří v tvář tomu to nezní tak špatně. Chci říct, že to všechno budu stále moct napsat a říct to lidem, ne? Pořád budu schopen pomoci všem ostatním se dostat Domů!

8: Dobře, zadrž na minutu. Teď si něco ujasníme. Neděláš to pro své čtenáře. Tvoříš svou vlastní cestu Domů. To je to, co děláš. Protože nic jiného dělat nemůžeš. Ano, děláš se o věci, které objevíš na cestě Domů, pro případ, že budou užitečné ostatním, a ano, výsledkem toho je tu jisté kouzelné spoluvytváření. To vše je pravda. Ale nikoho **nezachraňuješ**. Pokud to tak budeš vidět, ujišťuji tě, že se zraníš. Vytvoříš si komplex spasitele místo toho, abys to viděl jako svou cestu Domů, která je nabídnuta darem také ostatním. Jasně?

Z: Děkuji, 8. Uf! To je pravda a jsem ti vděčný za připomenutí. Vzdal jsem se zachraňování.

8: Jsem rád, že jsme to vyřešili. Teď zpět k tomu původnímu problému. Zeptám se tě znovu. Jaké by to bylo, kdybys měl úplnou jistotu o posloupnosti svých Jednotných událostí na celé dráze Domů?

Z: Přemýšlím o tom, 8. A svítá mi, že bych pak našel jiné věci, které by mě trápily stejným způsobem; jiné věci, o kterých jsem nevěděl, které mi přijdou jako oblasti neznáma. A pak bych byl zpět tam, kde jsem teď, ale otravoval bych tě s něčím jiným.

8: ... A pokud bychom pak sehnali úplnou jistotu o **tom**?

Z: ... Pak bych pokračoval chvíli dál, než bych narazil na svou další nejistotu.

8: Správně.

Takže existují tři verze tebe. Dvě z těchto tvých verzí stojí na opačných stranách zdi zvané nejistota. Na stinné straně této zdi je verze tebe, která je sužována pochybami, a na světlé, slunečné straně je tvá verze, která si s hravostí a potěšením tvoří svou realitu. Není nic, co by kdo mohl udělat pro tu verzi tebe, která je na temné straně, aby jí bylo lépe, bezpečněji, veseleji. Pomoci si může pouze on sám. A pomůže si tak, že se rozhodne přestat se bát své vlastní nejistoty. Pokaždé, když se rozhodneš si věřit a mít rád ten proces, přelezeš tu zeď na světlo. Když jsi na světlé straně, pak jsi svou verzí, která si hraje s tvorbou. A čím déle zůstaneš na světlé straně, tím více vidíš, že tam jsi v bezpečí a že si můžeš důvěřovat. Dokud si stojíš ve své vlastní pravdě a následuješ své nejvnitřnější srdce, budeš vždy v bezpečí a v pořádku. I pokud projdeš velkou změnou, jakou je například smrt tvého fyzického těla; i potom budeš v bezpečí a v pořádku.

A je naprosto nezbytné, aby ses naučil naslouchat svému Božímu Já, jak k tobě mluví skrz okno v tvém srdci... a naučil se tomu věřit! Pochop, že vždy bude možné přinést do své mysli nejistotu. Vždy. Ale když se vzdáš strachu a začneš ji místo toho mít rád, pak tě samozřejmě nebude trápit. A jaký k ní zaujmeš postoj, je pouze tvá volba.

Na začátku budeš muset tvrdě pracovat na té volbě. Postupně se to naučíš a pak už nebude existovat strach. Ale vždy bude nejistota. Vždy. A to je úžasná věc, protože to znamená, že vždy budeš mít

možnosti. Vždy budeš schopen tvořit. Vždy bude příležitost pro růst a změnu.

Z: Chápu. A ta třetí verze?

8: Která „třetí verze“? Žádná třetí verze není.

Z: Ale... řekl jsi...

8: Dobře (směje se) jen si z tebe dělám legraci. Třetí verzí je ta, která nemá žádnou nejistotu. Ale myslel jsem vážně, když jsem řekl, že žádná třetí verze není. Protože pokud nemáš žádnou nejistotu, pak nemáš žádné možnosti a nic na výběr. Není co tvořit. To znamená, že tato verze je doopravdy naprosto mrtvá. Což je jinak řečeno, že neexistuje.

Není nikdo a nic, co nemá žádnou nejistotu. Nejistota je život. Je to růst. Je to existence.

Z: Chvíli to trvalo, než jsem to pochopil. Vidím, že jsem tě přiměl všechno vlastně vysvětlit dvakrát. Děkuji ti za tvou trpělivost a laskavost. Myslím, že to konečně chápu.

8: To je dobře.

A teď skončím tam, kde jsem začal. Uděláme z tebe mystika.

Připraven?

Z: (směje se) Myslím, že ano. Ale jak?

8: Souhlasíš se mnou, když řeknu „*vždy dostaneš přesně to, co stvoříš*“?

Z: Vidím, že se to v mém životě projevuje čím dál víc. Ano. Věřím, že to tak musí být.

8: Pak budeš souhlasit, že čím víc se na něco zaměříš, tím víc toho dostaneš?

Z: To je logicky správné a souhlasí to s mou zkušeností. Ano.

8: Takže co se stane, když **miluješ** tu nejistotu? Opravdu ji máš rád s otevřeným srdcem, a tak se na ni zaměříš a hluboce se do ní zadíváš?

Z: Ech... dostaneš jí víc. **Mnohem** víc.

8: Ano. Přesně. Mystérium se prohloubí. Zahalí tě. Dotkneš se a zažiješ více a více toho velkého nepochopitelného mystéria. A protože se ho nebojíš, necítíš potřebu jej řešit, ovládnout a řídit... necítíš potřebu mít pro něj pohodlné vysvětlení... můžeš dovolit tomu zážitku, aby byl tím, čím je, a prostě v něm **být**. Chápeš?

Z: Ano... ?

8: Dobře. Takže dál. Můžeš se mnou souhlasit, že nekonečný Boží Zdroj je mnohem, mnohem, mnohem nad tvou kapacitu jej byť jen začít chápat v jeho celosti? A je tudíž, z největší části, hlubokým mystériem?

Z: Zjevně. Ano.

8: Pak bys měl být schopen udělat logický krok, který je: přijmout mystérium s otevřeným srdcem znamená, že se přiblížíš tomu, že zažiješ přímé spojení s božskostí!

Když se tomu mystériu opravdu otevřeš, přeneseš jej do své zkušenosti. A uděláš to, aniž bys jej zmenšoval. Zbavíš se své potřeby pitvat a zjednodušeně chápat to, co zažíváš. Necháš to **být**. Necháš se **být**. Necháš Boha **být**. Necháš se zažít Jediné celou svou bytostí místo, aby ses snažil Jej vecpat do těsných hranic své mysli.

Zažiješ Jediné **celou** svou bytostí.

A **to** je počátek cesty k pravému extatickému spojení s Jediným.

Z: Pane Bože!

8: Ano! Přesně!

Tak tedy? Je to to, co hledáš? Hledáš extatické spojení s božskostí?

Z: Celým svým srdcem, hledám! Měl jsem toho náznaky a ochutnávky v některých velmi hlubokých meditacích a zjevně v mém Zážitku na horách. Ale mé srdce touží po větším. Chci **znát** Boha celou svou bytostí. Chci cítit trvalejší pocit jednoty se všemi bytostmi a všemi věcmi všude. Snažil jsem se o to už nějakou dobu—najít cestu, jak to hluboce a plně zažít.

8: Beru to tedy jako pevné „ano“. (usměje se) A samozřejmě tvá duchovní rodina a já víme o tvém snažení a tvé touze. Je součástí procesu tvého povznesení, že to tak cítíš a toužíš po tom. A **Kniha o povznesení** je náš způsob, jak na to reagujeme. **Zažiješ** úplné spojení s božskostí, po kterém toužíš. Ale nejprve nás čeká nějaká práce. A to je **přesně** to, co tu děláme. Děláme tu práci. A tato konkrétní kapitola je o naší práci s pochybami a nejistotou. A jsem tu, abych ti řekl, že tvá nejistota je nejen místo, kde máš možnosti tvoření, ale je to také místo, kde najdeš tento zážitek, po kterém tak hluboce toužíš. Je to místo, kde svým způsobem najdeš Boha.

Z: Páni, 8, to je nádherné. Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel.

8: Tento typ přemýšlení **není** podporován systémem, ve kterém žiješ. Způsobuje, že lidé přestanou být manipulovatelní. Nejen, že okamžitě skončuješ s náboženstvím, ale vzdáš se i věcí jako je politika a válka a nenávisť a násilí a... všechn ten žal. Takové myšlení tě vyvede ven ze systému. Způsobí, že se povzneseš. Takže není učeno či podporováno.

Některá z míst, kde to bylo systematicky učeno, byly ty školy mystérií, nad kterými sis lámal hlavu. Byly založeny před tisíci lety, aby předávaly starověké znalosti. Informace, které přišly ze zbytků starších civilizací. Jedinci, kteří hledali hluboké duchovní školení, mohli navštívit tyto školy. Různé školy měly různé přístupy, ale jedním stavebním kamenem mnohých z nich byl výcvik v pochopení strachu; učení, že strach je nástroj, který lze použít, ale že to není princip nadvlády. Jak se nováčci těchto škol mystérií dostali k opravdovému ovládnutí svého strachu, byli ochotni se přiblížit k Velkému mystériu také beze strachu. Byli ochotni zažít božskost přímo. Ale samozřejmě učenci škol mystérií—neboli mystici—také ztratili strach z vůdců tohoto světa. Královské rodiny a kněží zjistili, že jejich zájmy byly podminovány učením těchto škol. Koneckonců, pokud začneš zažívat božskost přímo, proč by sis měl myslet, že jiný smrtelník je hoden tvé poklony? Shledal bys jeho malicherný diktát hodný následování? A jak by tě mohly zajímat všechny ty náboženské věci, pokud jsi přijal věčné mystérium? Poslouchal bys člověka žvanícího o tom, jak Bůh

od tebe chce jednu či druhou věc, když jsi zažil božskost přímo ve svém srdci?

A tak se stalo, že tyto školy mystérií byly přesně z tohoto důvodu zahrnány do illegality. Ti u moci poznali, že ty školy mystérií jsou hrozbou pro jejich postavení. S vervou zaútočili zpět. Školy mystérií byly buď rozdraceny a utišeny, nebo se z nich staly tajné, skryté organizace. Mnoho z nich skrylo své opravdové učení za vrstvy utajení; na vnější vrstvě vypadaly jako sdružení cechu či skupiny „duchovních otázek“ a podobně. Byly tam testy a závazky a tajné přísahy, které členy naočkovaly hlouběji a hlouběji do té organizace. Až nakonec, když ses vysoce osvědčil, byl jsi pomalu zasvěcený do jejich opravdových tajemství.

Problém toho je, že ten čin, který učení schoval a učinil je výhradním vlastnictvím těch pár tajných vyvolených, změnil povahu těchto učení. Ti, co měli tyto znalosti v těchto nyní tajných organizacích, se zamílovali do svých eg a přestali se snažit sdílet znalosti. Cítili se důležité a výjimečně z důvodu, že dosáhli těch impozantních výšin, které jim dovolily přístup k těmto informacím. A samozřejmě to se stalo nástrojem osobního obohacení a držení moci. Takže místo aby byly nástroji světla, tyto organizace se proměnily v nástroje úplné tmy, které měly původně odolat. Velká starobylá učení se stala podružnými. Hodnosti a struktura a přísahy a nádobíčko té organizace se staly předními. A tak se to vše pokřivilo do téměř bezvýznamného. A ta starobylá moudrost se téměř vytratila. A ta temnota, zdá se, přemohla světlo.

Je tomu tak, že pramínky těch velkých učení škol mystérií žijí dodnes, skryté v tajných skupinách jen pro zasvěcené, ale proces jejich odemknutí je v podstatě činí neplatnými. Což je ironické a smutné.

A je tomu tak, že teď nadešel čas, aby tyto skupiny uviděly, že se vše změnilo. Nyní je čas, aby dokončily svou cestu a zpřístupnily všem svůj domov pokladů a znalostí. Tím se navrátí ke své pravé službě. Toto bude jejich poslední zkouška—pokud k ní mají odvahu.

Ale nebudeme pro ně plýtvat dechem. Jestli tak učiní, či ne, bude

významné pouze pro ně. Ti, co žízní po podstatě znalostí, ji najdou, nehledě na to, co držitelé starověkých mystérií udělají či neudělají. Světlo roste a nyní je možné na tebe dosáhnout a naučit tě, co potřebuješ vědět, různými způsoby. Probouzení se děje a není nic, co by kdokoli na planetě s tím mohl udělat. Dotkneme se tvého srdce a pomůžeme ti najít cestu bez všech těch cirkusů tajných potřesení rukou ve tmě.

Z: Páni, to je ale příběh, 8. To jsem netušil! Ale rád bych se trochu vrátil. Ty školy mystérií byly zahrnány do illegality, protože podminovaly moc náboženských autorit? Ale co nechápu, jak se stalo, že jsme svou moc vůbec odevzdali těm náboženstvím.

8: To je velmi dlouhý příběh. Dostanu se k němu někdy brzy. Pro teď pouze pozoruj, jak je jednoduché se bát neznámého. Není divné to tak dělat. Tam v temnotě může číhat tygr, který tě chce sežrat! (usměje se) Takže neznámé může být děsivé. A je jednoduché se bát neznáma, které leží za smrtí. A tak se stane, že jsi ochoten mít prostředníky, kteří ti řeknou o Bohu a o tom, jak život funguje a co bys měl a neměl dělat, zatímco jsi naživu, abys byl v bezpečí a spokojenosti i po smrti. Pak budeš ochoten dát náboženství a svatá písma a kněží (kteří sami jsou pouze zmatení a pochybující lidé) mezi své vlastní srdce a Jediné.

Jistě to můžeš udělat, pokud si to přeješ, ale pak se nediv, proč nemůžeš přímo zažít Jediné. Nemůžeš, protože je téměř nemožné vidět cokoli skrze ty husté, mlžné vrstvy demagogie, doktrín a dogmat.

Z: Chápu.

8: A nyní, než to zabalíme, mám pro tebe malý dárek.

Z: Dárek? Jaký?

8: Abych začal, zeptám se na toto: zeptal jsi se někdy sám sebe, co by se stalo, kdybys už **neměl** další Jednotnou událost?

Z: Co? Jak to? Ne. Neptal.

8: Vidíš? Pořád se bojíš! Ani se na tu možnost nechceš **podívat**. Protože se na ni nepodíváš, má nad tebou moc. **Podívej se**. Co by se

stalo?

Z: Dobře. Podívám se. Každá Jednotná událost je úžasný, radostný zážitek napojení se na božské, které uspíší mé povznesení do další dimenze. Pokud by se tak nestalo, jak bych pak...

Aha. Počkej. Právě jsi mi říkal o sjednocení s božskostí skrze přijetí mystéria. Je to „jiné“ sjednocení s božskostí?

8: Ne. Je pouze jedno Jediné. A nalezení sjednocení s Jediným ve tvém srdci je přesně ono. Tyto Jednotné události jsou pouze tvým zážitkem změny způsobu, jakým komunikuješ s Jediným.

Z: Ale to znamená, že vlastně **nepotřebuji** Jednotnou událost, aby mě posunula vpřed. Není to ta událost, která „to učiní“; je to pouze zážitek po cestě!

8: Bingo! Každým dnem pozvedáš své vědomí. Každým dnem se posouváš blíže k jednotě. Již teď jsi plně ponořen do povznášení. Je nevyhnutelné, že se tam dostaneš.

Z: Takže pak není opravdu čeho se bát!

8: Pěkný dárek, že? A nejlepší je, že sis ho dal sám.

Z: To je prostě pohádkové, 8. Ale proč jsi mi to neřekl na začátku?

8: Výsledek není tím důležitým, můj příteli. Je jím ten proces. S jakou nejistotou jsme si tímto hráli a kolik ji přeměnili na moudrost, růst a učení? Hodně! V tom procesu je ta láska.

Ale nyní to musím celé dovést do zdárného konce. Abych tak učinil, zeptám se tě na pár otázek.

Pověz mi znovu. Je pravdou, že hledáš přímé, osobní, extatické spojení s božskostí—že chceš Boha poznat přímo?

Z: Ano! To je jistě pravdou.

8: A souhlasíš, že toho nemůžeš dosáhnout následováním učení a doktrín náboženství a podřízením své pravdy prohlášením jiných lidí?

Z: No, to mi zjevně přijde pravdivé. Možná jiní jsou na správné cestě, když následují náboženství. Ale pro mě to není správné.

8: Soudnost. Velmi dobře.

Pak můžeš chápat, že abys dosáhl toho cíle přímého poznání a zažití Jediného, musíš být ochoten k Tomu přistoupit svým srdcem, nikoli myslí? Že musíš být ochoten proniknout do mystéria? Zažít jej, **jaké je**, aniž bys trval na porozumění a obsažení všech zážitků svou myslí?

Z: Ano. Chápu. Souhlasím.

8: Takže přijímáš to mystérium?

Z: Ano.

8: A chápeš, že to znamená ochotu upustit od strachu z neznáma. Znamená to, že ve skutečnosti **miluješ** nejistotu a přijímáš ji jako velký dar.

Z: Ano. Chápu to tak. Souhlasím.

8: Pak tě prohlašuji za... mystika!

Z: Ha ha! 8, to je úžasné!

8: Je. A podívej, s čím jsi právě souhlasil: že přijmeš nejistotu jako dar. Pamatuješ se na tu výzvu na začátku této kapitoly?

Z: No jo, ano! Vyhrál jsi!

8: Ne, příteli. Jsi to **ty**, kdo vyhrál.

A tím je kapitola u konce!

Kapitola 10

Co je zlo?

Zingdad: Ahoj, 8.

8: Ahoj, můj milý příteli. O čem si dnes budeme povídat?

Z: Jé, 8, na to jsem se chtěl zeptat já tebe.

8: Považuj to za improvizální večer v Klubu 8 (usměje se). Vyber si téma.

Z: No, něco jsem na mysli přece jen **měl**. Je to téma „zla“.

Ty a BR jste oba řekli, že si každý tvoří svou realitu. Argumentovali jste, že každý skrze svá rozhodnutí vytváří vše, co se mu v životě přihodí. I špatné věci. Ale to mě udivuje... znamená to, že nic takového jako zlo neexistuje? A pokud něco takového **je**... co to je?

8: Ó, ano. Velmi zajímavá otázka. Chceš krátkou, nebo dlouhou odpověď?

Z: Myslím, že kratší je asi lepší...

8: Dobrá tedy. Krátká odpověď zní:

„Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.“

Z: To je ono?!?

8: Ano. To je ono.

Z: Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Nechápeš to. Mluvím o **zlu**. Mluvím o věcech jako lidé, kteří jsou schopni spáchat genocidu—povraždit celé obyvatelstvo jiných lidí v zájmu moci či bohatství či politického prospěchu. Mluvím o teroristech, kteří nemají úctu k posvátnosti života. A lidé, kteří znásilňují. Lidé, kteří zneužijí děti a nemluvňata. Chápeš? Na to se ptám. Opravdové zlo. A co démoni? Existují skutečně takové bytosti? A je něco jako posednutí démonem? Chci o tom vědět všechno. A když jsme u toho, chci vědět, jestli existuje bytost jako Lucifer. Víš... Satan... Ďábel... on. Opravdu existuje? O **tom** chci vědět. Jednou provždy chci vědět o všem tom temném, abych vymyslel, co s tím. A prosím tě, 8... nemůžeš mi chtít říct, že to vše je pouze příležitost „*naučit se lásce*“! Opravdu? Pokud bys byl převtělený na Zemi, tak bys věděl, že se tu dějí opravdu hrozné věci!

8: Aha. Chápu. Takže zjevně chceš tu dlouhou odpověď.

Z: Tu dlouhou odpověď?

8: Právě jsem řekl, že krátká odpověď zní: „*Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.*“ To se zdá, že tě nepotěšilo. Takže uděláme místo toho dlouhou odpověď. Bude to zdaleka náš nejdelší rozhovor. Bude se ubírat kolem několika fascinujících věcí a nakonec skončí ve stejném cíli jako ta krátká odpověď: „*Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.*“ A pak až tam budeme, budeš chtít vědět více o lásce samotné. A tak to bude naše další kapitola: „*Co je Láska?*“

Z: Vypadáš, že si tím jsi velmi jistý.

8: Viděl jsem tento rozhovor z mnoha úhlů pohledu. Vím, co lze očekávat.

Takže. Zdá se, že se chceš vyjádřit ke dvěma základním otázkám. První „*Co je zlo?*“ Druhá „*Jak bychom měli reagovat na přítomnost zla?*“ A konečně se chceš dovědět o tom malém seznamu hrůz, se kterým jsi přišel. S tím se vypořádáme pod nadpisem „*Podoby zla.*“

Co ty na to?

Z: Děkuji, 8. To zní dobře.

8: Dobrá tedy, začněme. Otázka 1:

Co je zlo?

Než o něm začneme diskutovat, musíme se shodnout na definici zla. Jinak budeme mít na mysli každý něco jiného a můžou se vloudit různé mylné představy.

Z: Souhlasím.

8: Dobře. Jak se ti zdá tato definice zla:

„Zlo je jakýkoli čin, který zdánlivě odebírá bytosti právo na výběr.“

Z: Hmm. No... tak to nevím. To se mi nezdá. To vypadá... trochu... suše.

8: Suše? Zjevně jsi tomu nedal náležitou úvahu. Vysvětlím ti to, ale abych tak učinil, potřebuji, abys mi vyjmenoval tři činy, které považuješ za zlo.

Z: Tři zlé činy? Dobře. Tak co třeba znásilnění, vražda a krádež?

8: To bude pro tento příklad postačovat. Začněme se znásilněním.

Dejme tomu, že máme dvě osoby: Osobu A a Osobu B. Oba jsou dospělí, střízlivé mysli a své schopnosti mají plně pod kontrolou. Neznají se a neměli předtím spolu nic společného.

Z: Dobře.

8: Teď, kdyby Osoba A přišla za Osobou B a řekla něco jako „*Opravdu rád bych s tebou souložil; také bys ráda se mnou souložila?*“, bylo by to zlé?

Z: Hmm... ne.

Trochu přímé.

A asi ne úplně nejúspěšnější strategie, o které jsem slyšel.

Ale není to zlé.

8: Dobře. A pak pokud Osoba B řekne „*ne, děkuji*“ a oba se rozejdou, bylo by to zlé?

Z: Ne, zjevně ne.

8: A pokud by řekla „*ano, jistě*“ a pak by **opravdu** souložili?

Z: Pak by oba byli velmi, velmi povolní. (směje se)

8: Přiznávám. (usměje se) Ale stále to není doopravdy zlé?

Z: Žádným způsobem. Dva plnoletí, kteří ví, co chtějí, souhlasí se souloží? To není zlé. Není **mým** stylem souložit s neznámými a subjektivně si dovedu vymyslet různé důvody, proč to není dobrý nápad. Ale to jsem já. Pokud jsou tam dva lidé, kteří se na tom domluví, tak to je jejich věc. Ale jistě to není zlé.

8: Teď se podívejme, co se stane, když odebereme prvek volby od jednoho účastníka té rovnice. Nyní Osoba A přijde za Osobou B a nenabídne jí vůbec žádnou volbu, nýbrž prostě přinutí Osobu B za použití síly nebo výhrůžky k souloži bez shody. Je to zlé?

Z: To je znásilnění. A ano, myslím si, že to je velmi zlé.

8: Tak tedy to je přesně má pointa. Není to ten **čin**, který je zlý. Je to ten fakt, že někdo si připadá, že jeho možnosti byly odebrány. **To** je zlo.

Z: Aha, ano. Chápu tvou pointu.

8: A stejně lze argumentovat pro každý jiný čin, který se budeš snažit definovat jako zlý. Abych tu pointu dále vykreslil, podívejme se na další čin, který jsi jmenoval: vražda.

Co když přijde Osoba A za Osobou B a řekne: „*Chtěla bys, abych ukončil tvé spojení s tvým tělem?*“

A Osoba B řekne: „*Ano prosím.*“

Co potom?

Z: Hmm. To by bylo divné.

Hádám, když mě do toho nutíš, dovedu si představit okolnosti, kde se tohle může stát. Pokud by například Osoba B byla smrtelně nemocná a trpěla nesnesitelnou bolestí a Osoba A ze soucitu nabídne Osobě B pomoci umřít. Taková věc se někdy stává. Nazývá se eutanazií.

8: V kultuře, kterou teď obýváš, existuje mnoho tabu okolo smrti a umírání, která pramení ze silné iluze, že smrt je konečná. Že je to tvůj konec. Na tvé planetě byly jiné kultury, které věděly, že smrt je pouze přeměna. Jako jít spát, než zase vstaneš. Jako výdech před nádechem. Tento pohled je převládajícím pohledem také ve více pokročilých kulturách na jiných planetách. Je to užitečnější pohled, protože ti dovoluje být méně zkostnatělý a bojácný kolem pojmu smrti. A v těchto kulturách, pokud se bytost octne v situaci, kde si připadá, že jejich cestě nejvíce poslouží odchod z roviny smrtelníků, pak taková bytost buď najde způsob, jak odejít sama, nebo jí někdo pomůže. Její odchod může být rituálem a velkou oslavou, kde je nějaký „světec“ zodpovědný za ukončení jejího spojení s tělem. Takové věci by se většinou vašich kultur zdály odporné pouze proto, že váš kontext je především zoufalý strach ze smrti. Z kontextu těch jiných civilizací to může být krásná a velkolepá věc.

Z: To je velmi zajímavé, 8. Chápu, že to tak může být.

8: Ale takto to ve vaší kultuře není. Rozhodnutí ukončit spojení se svým tělem je ve vaší kultuře zřídka kdy považováno za přijatelnou volbu, je to tak?

Z: Opravdu není. Vlastně v mnoha zemích je sebevražda považována za zločin. Vždy jsem si myslel, že to je divné. Chci říct, jak chceš portretovat toho „zločince“, který se právě zabil? Ale stejně výsledkem toho tabu lze v eutanazii hodně zabřednout z právního a etického hlediska. V některých zemích je legálně přípustná a v jiných není. A jistě jsou tu i etické ohledy, ke kterým je potřeba se vyjádřit.

8: Skutečně jsou? Tak prosím, vyjádři se k nim, jakkoli chceš. Já mám docela jasno v tom, co mám za správné. V tomto ohledu, jakož i ve všech ostatních, je můj postoj tento:

Tvé právo na volbu

Kdokoli jsi, v jakékoli situaci, věřím v tvé právo vybrat si.

Věřím, že je tvým úkolem vědět, co je pro tebe nejlepší. A tudíž by ti nikdo neměl vzít tvé právo na volbu.

Pokud máš pocit, že potřebuješ poradit či pomoci s jakýmkoli rozhodnutím, pak můžeš oslovit ty, o kterých si myslíš, že jsou dostatečně moudří či znalí. A tito mají právo souhlasit s pomocí, odmítnout pomoc či chtít náležitou odměnu za pomoc. Pokud souhlasí s pomocí, pak za svou pomoc musí vzít zodpovědnost.

Pokud jsi jakkoli nezpůsobilý a tudíž nejsi schopen si vybrat, pak ti, co máš nejraději, musí učinit rozhodnutí za tebe a ty musíš přijmout zodpovědnost za jejich volbu.

Pokud jsi jakkoli nezpůsobilý a zjistíš, že nemůžeš realizovat rozhodnutí, které jsi učinil, pak máš právo zeptat se někoho, koho považuješ za schopného, aby ti pomohl s realizací toho rozhodnutí. A ten má právo souhlasit s pomocí, odmítnout pomoc či chtít náležitou odměnu za pomoc. A pak musí vzít na sebe zodpovědnost za poskytnutou pomoc.

A to je pro mě správné. A nepochybuji o tom, že to je pro mě správné, protože jednoduše to je to, co chci pro sebe teď a chtěl bych to pro sebe, i pokud bych někdy byl převtělen v systému, jako je ten tvůj. V každé situaci bych chtěl mít možnost si vybrat. Nikdy bych nechtěl být napospas nějakého systému—právního či jiného—aby rozhodl, co je pro mě nejlepší. Jak se o mě právní systém stará? Co ví o mé jedinečné situaci a zkušenosti? Nic. Právní systémy a podobně by měly být poslední obrannou linií, pokud vše ostatní selže, nikoli první.

Z: Co říkáš, se mi zdá správné a platné. Souhlasím s tím. Děkuji ti, 8.

8: Jsem rád, že si toho ceníš. Ale původní pointou této intelektuální procházky bylo vyjádřit se ke smrti, když v tom hraje možnost volby. Pokud je ti nabídnuta možnost ukončit tvůj život a máš plné právo ji přijmout či odmítnout... pak...

Z: ... pak souhlasím, že to není zlé. Jsem v tom s tebou zajedno. A také říkám, že bych vždy chtěl mít možnost si vybrat. A vždy bych chtěl ostatním dopřát stejné právo na výběr. To není zlé. Je to morální a správné. To je i můj postoj.

8: A všichni ostatní se mohou rozhodnout za sebe?

Z: Ano. Samozřejmě mohou dělat svá rozhodnutí. Dokud jejich rozhodnutí neberou mé právo se rozhodovat.

8: Hmm... ano... rozhodnutí. Vidíš v tom tu krásu? Pokud říkáme, že odebrání možnosti se rozhodovat je zlo, pak nabídnout někomu víc a víc možností je... co?

Z: Tak pokud odebrání něčího práva na výběr je zlo, pak nabídnutí někomu více možností bude opak zla.

8: To je správná odpověď.

Z: Ale co je opak zla? Láska?

8: Je těžké odpovědět na tuto otázku, protože z mého hlediska je zlo dočasný a iluzorní zážitek a Láska je velmi mocná, velmi reálná, navždy platná síla. Řekl bych, že láska je určitě správnou reakcí na zlo. Láska je to, co hasí zlo. Ale je opakem zla? Ne.

Nejbližší věcí, kterou mohu pojmenovat jako opak zla, je „volba“ nebo možná „tvoření“.

Z: Dobře. To byla jen moje zvědavost.

8: Pak tedy popojdeme dál a dokončíme tuto malou část rozhovoru závěrečnou myšlenkou. Pojmenoval jsi krádež jako třetí zločin. Tak se na něj podíváme.

Jaké by to bylo, kdyby se Osoba A zeptala Osoby B: *„Mohl bych si prosím přivlastnit tvou televizi a rádio?“*

Jistě na tom není nic zlého?

Z: Neřekl bych. Pokud Osoba B souhlasí s požadavkem Osoby A, pak je to dárek. To není zlo, je to štědrost. A pokud Osoba B řekne „ne“ a Osoba A to přijme a půjde pryč, pak se také nic zlého nestane.

8: Správně. A můžeme to takto nahrát na jakékoli množství příkladů toho, co bys označil za zločiny. Závěr vždy bude, že jako zlo je vždy vnímáno pouze to, když se zdá, že jsou odebrány možnosti. Vrať tam zpět možnosti a zlo přestane existovat.

Z: Chápu, děkuji, 8. A děkuji za trpělivost s vysvětlováním. Rozhodně vidím tvůj úhel pohledu, že zlo je odebráním práva na volbu. Ale nejsem si jist, jestli to je **vše**. Chci říct... co třeba jiná definice, jako třeba „zlo je touha způsobit jinému velkou újmu“ nebo „zlo je újma sama pro sebe“ nebo tak nějak?

8: Chápu tvou touhu postavit zlo v pojmech něčeho „špatného“ jako „způsobit újmu“, ale problém je, že taková definice neobstojí v podrobnějším zkoumání. Pokud mám touhu způsobit ti újmu, ale místo abych ji rovnou udělal, tak bych se tě nejprve zeptal, jestli souhlasíš...

Z: Tak pak hádám, že to je stejné jako v těch příkladech výše. Pokud s tím budu souhlasit, pak to není zlo. Pokud mám právo říci „ne“ a ty to budeš respektovat, pak zjevně...

Dobře. Pokud je ve tvé argumentaci díra, tak ji nevidím. Přijímám tvou definici „zlo je odebrání jinému jeho práva na volbu.“

8: Dobře. Ale něco ti uniklo. Řekl jsem:

„Zlo je jakýkoli čin, který zdánlivě odebírá bytosti právo na výběr.“

Ta část se „zdánlivě“ je velmi důležitá. Znamená to, že ti nemůžu **doopravdy** odebrat právo na výběr. Nikdo to nemůže udělat. Ne doopravdy. Ale ty a já se můžeme domluvit na vytvoření takové iluze.

Z: Aha, ano. Teď už jsem byl vystaven těmto pojmům dost na to, abych pochopil, kam míříš. Je to zase ta věc s obětí a pachatelem, že? Nemůžu být doopravdy tvou obětí. Pouze můžu mít takovou iluzi.

8: Teď jsi na to kápl.

Z: A v předchozí kapitole jsi řekl, že nejistota nám přináší možnosti. Řekl jsi, že možnosti jsou tvorba a růst života. Řekl jsi, že pokud je absolutní jistota, pak neexistují další možnosti a tudíž neexistuje život.

A protože jsme všichni součástí Jediného a nikdo z nás nemůže být zničen, tak to není možné. Takže ve výsledku, pokud je pravdou, že nemůžu nikdy mít absolutní jistotu, pak je stejným způsobem pravdivé, že mi nikdy nemůžeš doopravdy odebrat právo na výběr!

8: Dobře! A tak vidíš, jak všechny ty koncepty zapadají do sebe—jak jsou propojené a tvoří jeden stálý a shodný celek?

Taková je povaha pravdy, na kterou jsi se ptal v Kapitole 8.

Z: Začínám to tak *cítit*.

8: Výborně. A ten pocit je *tvou* pravdou. Ten pocit *správnosti*, když vše do sebe zapadne a je v rovnováze a souladu ve tvé bytosti... to je tvá pravda, jak říká „ano“. Už jsi na to několikrát narazil. Dříve sis pletl touhy svého ega a své nadšení s pravdou. A bylo potřebné, že jsi to udělal. Potřeboval jsi tu chybu vidět, aby ses z ní poučil. A pak sis vybral, že vždy najdeš pravdu ve svém srdci a budeš ji ctít a respektovat. A tak jsme zde. Teď opravdu nacházíš svou vlastní pravdu uvnitř sebe. Je to **ten** pocit uvnitř, že vše je **správně**.

Z: Chápu, 8. Děkuji. Ale trochu jsme odbočili.

8: Ani ne. K tomuto uvědomění o „tvé pravdě“ se za chvíličku vrátíme. Pro teď jsme pouze zjistili, že ti nikdo nemůže vzít právo na výběr. Ale samozřejmě můžeme mít sdílenou iluzi, ve které se může *zdát*, že jsem ti právo na výběr odebral.

Z: Pak je tedy zlo iluzorní?

8: To je můj úhel pohledu, ano. Je to něco, co se ti v této realitě, kterou obýváš, může *zdát*, že zažíváš. Může ti to připadat velmi reálné. Ale je to stále iluze. Řeknu ti jednu pravdu o dobru a zlu. Zní následovně:

„Neexistuje jediná věc, která by byla buď dobrá, nebo zlá, ale může ti to tak připadat.“

Z: Říkáš, že nic není z podstaty zlé. Vůbec nic. Ale některé věci mi stále mohou zlé připadat?

8: To přesně říkám. Anebo to můžu formulovat takto: objektivní zlo neexistuje, ale může být zjevně vnímáno subjektivně.

Z: Ach... tak to je jinak řečeno, že mi může připadat, že zažívám zlo, ale to neznamena, že doopravdy existuje?

8: Správně.

Z: Dobře. Páni. Úplně nevím, co mám s touto informací dělat. Protože ji dokážu úplně pochopit na intelektuální úrovni. Viděl jsem tu argumentaci a dokonce jsem cítil tu pravdu ve svém srdci, ale... nevím, jestli jsem už ochoten přijmout, že všechna ta odporná hříšnost, všechna ta zvěrstva, která kdy byla spáchána a jsou stále páchána jsou... co? Předem domluvená iluze?

8: Chápu. A proto musíme vést tento rozhovor. Protože to musíš začít takto vidět dříve, než se povzneseš do Vědomí Jednoty. Takže ti dávám na výběr: na jednu stranu můžeš i nadále označovat jisté bytosti a jejich chování jako zlé a tím se od nich můžeš distancovat, abys mohl zůstat ve stavu jejich odsouzení a tím se cítit vůči nim nadřazeně. Na druhou stranu si můžeš vybrat ochotu pochopit, že nikdo není opravdu „ten druhý“ a že nic není věčně neodpuštělné a bez možnosti cítit k tomu lásku.

Z: A to je ta volba? Pokud nejsem ochoten to takto vidět, tak se nemohu povznést do vědomí jednoty?

8: To je ta pravda za tím. Jako se vším, vždy máš na výběr. Tentokrát máš na výběr mezi vědomím jednoty a vědomím duality (neboli separace). Pochop, že není nic dobrého či špatného na tom, jak si vybereš, a neexistuje žádný soud o tvých rozhodnutích. Ale co si vybereš, definuje, kým jsi, a vytváří realitu, kterou zažiješ. A velmi jednoduše se nemůžeš stát bytostí Vědomí Jednoty a nemůžeš obývat jednotnou realitu, aniž bys byl ochoten vidět vše jako **jedno**, aniž bys byl ochoten vidět „druhé“ jako „sebe“ a aniž bys byl ochoten opustit mechanismy separace, jako jsou soud a nenávisť.

Pochop, můj drahý příteli, toto je volba, kterou ti nabízí dualita. Můžeš přijmout nabídku duality a dále se vidět jako oddělený od všeho ostatního a pokračovat ven na cestě separace, motivován strachem.

Nebo si můžeš na druhou stranu vybrat lásku. Pokud se budeš držet výběru lásky, pak se nastoupíš na cestu jednoty. Začneš s cestou zpět Domů k jednotě. Je pravdou, že můžeš nějakou chvíli jít po cestě lásky, zatímco se stále držíš iluze separace. To se stane těm, kteří si vyberou režim „Sloužit Ostatním“ nebo „Sloužit Sobě“. A to je v pořádku, pokud to je to, co si vybereš. Ale dříve nebo později se tyto cesty také spojí a tyto bytosti si uvědomí, že pojmy Ostatní a Já nejsou to, co si původně mysleli. Že opravdu existuje pouze jednota.

Pokud chápeš, co říkám, pak pochopíš, že se může zdát, že máš na své cestě mnoho možností a voleb. Ale doopravdy to tak není. Je jen jedna volba.

Bud' přijmeš **vše** jako jedno, nebo vytvoříš více separace.

Volba je tvá. A nemůžeš se posunout směrem k jednotě se Vším, co je, zatímco si stále držíš pohled, že některé bytosti jsou tak odporné a nehodné lásky, že prostě je odmítneš přijmout jako součást jednoty. Že je označíš za „zlé“ a tudíž je zatratíš do věčné tmy.

Vše je jedno. Nebo není. Tvoje volba.

Z: Vysvětlil jsi to velmi dobře, děkuji, 8. Teď už to chápu. Musím si vybrat mezi dvěma myšlenkami. Na jednu stranu je tu myšlenka jistých bytostí, které jsou mimo jakoukoli možnost je kdy mít rád. A tak je a jejich činy označíme za zlé. Na druhou stranu je tu pochopení, že to vše je pouze dočasný iluzorní stav. A že všechny bytosti jsou svou podstatou hodné lásky a jsou součástí Boha. Že jsem opravdu jedno se všemi bytostmi a věcmi všude.

8: Ano. To je ta volba.

Z: Dobrá tedy, vybírám si jednotu.

8: To je dobře. Ale pokud tuto volbu učiníš polovičatě, pak nemá cenu. Musíš ji učinit úplně a skutečně ze srdce, než se projeví změnou v tvém zážitku ze života.

Z: Rozumím a jsem připraven učinit toto rozhodnutí. Pomůžeš mi uvolnit poslední pozůstatky přesvědčení, která mě drží na té cestě separace?

8: Ano. Pomůžu. A proto jsem si zvolil dnes vést tento rozhovor o zle.

Z: Jak to, že **ty** sis zvolil? Téma bylo **mým** výběrem!

8: Ano. Přesně tak. Nakonec to pochopíš.

Z: (Usměji se a zakroutím hlavou) Dobře, tak zkusím shrnout, co jsem pochopil o zlu:

Když mám dojem, že mi byly odebrány možnosti, pak mám dojem, že se na mě páchá zlo. Ale příležitosti, kdy toto mohu zažít, jsou iluzorní. Totiž v tom případě jsem si ve skutečnosti zvolil, že mi budou možnosti odebrány a vlastně si mohu vždy vybrat jinak. Nehledě na to, jak mi to bude v tu chvíli připadat.

8: Ano. A skutečnost, že zažíváš zlo, znamená, že se nejspíš usilovně snažíš uvěřit, že nemáš na výběr, než to zažít. To je to, co sis vybral. Ty, jako tvůrce, jsi vytvořil iluzi, že nejsi tvůrce. A ty, jako nedílná součást jednoty, jsi vytvořil zážitek, že jsi úplně oddělený a sám.

Z: Ha! To je docela paradoxní, ne, 8?

8: Ano, je. Ale není to v souladu s tím, jaký by byl vesmír, kdybys byl doopravdy tvůrce své reality?

Z: Je.

8: A opak bude také pravdou. Pokud jsi připraven si vybírat, že jsi jedno se vším, tak jako sis vybral teď ty, pak se stane něco zajímavého: jakmile učiníš toto rozhodnutí a jakmile se začne promítat do tvé reality, stane se, že časem přestaneš zažívat zlo.

Z: Opravdu? Výběr jednoty znamená, že přestanu zažívat zlo?

8: Ano. Stupeň, jakým víš, že jsi opravdu jedno se Vším, co je, je stupněm, jakým nebudeš nadále zažívat zlo. Iluzi zla můžeš zažít pouze, dokud jsi ve stavu separace. Duality. Jakmile se upamatuješ na svou vrozenou jednotu, pak nemůžeš zažít zlo páchané na tobě ani nemůžeš uvažovat o tom, že bys jej páchal na jiném. Je to pouze ve stavu separace či duality, že můžeš buď zažít činy jiného jako zlo, anebo opravdu uvažovat o páchání zla na jiném člověku.

Z: Můžeš mi to vysvětlit, 8?

8: Jistě. Na úrovni jednoty je pro mě nemožné se vydat ti jakkoli ublížit.

Z: Proč, 8?

8: Přesně proto, že vím, že ty a já jsme jedno! Pochop, že všechny bytosti, které jsou v místě jednoty, přímo zažívají všechno, co dělají jinému, jako čin na sobě. Pokud ti ublížím, pak okamžitě, v tom samém činu, ublížím sobě úplně stejnou měrou. Vlastně to ublížení, co udělám tobě, **je** ublížením, které udělám také sobě. To je to, co se stane na úrovni vědomí jednoty. A protože netoužím po tom si ublížovat, nepokusím se ublížit tobě.

Vy na Zemi jste v iluzi duality, což znamená, že máte iluzi, že to tak není. Nástroj „času“ je použit, aby vás oddělil od vašich rozhodnutí, takže nevidíte, že je to tak, že vše, co uděláte ostatním, děláte také přesně sobě. Ale my mimo iluzi duality to vidíme přímo. My jsme **jedno**. Víme to. Zažíváme to. Co udělám tobě, udělám sobě. Takže bytost s vědomím jednoty nikdy nebude vyhledávat ubližování, protože to ubližování **je** ubližováním sobě.

Z: Počkej, 8, říkáš, že vše, co udělám jinému, udělám také přímo sobě? Doslova?

8: Ano, je to tak. Ale vy máte rafinovanou iluzi času a prostoru, která vás odděluje od vašich výtvorů, takže můžete uvěřit, že tomu tak není. Ale **je** tomu tak. Ubliž jinému a ublížíš sobě. Možná budeš muset projít trochou času a prostoru, abys pocítil to ublížení, a tak si možná neuvědomíš, že sis to udělal sám. A budeš si moci říci, až se ti to ublížení vrátí, že ti to udělala jiná bytost. To je síla té iluze. Ale přesto je tomu tak; vše co uděláš jinému, děláš sobě. Tudíž by bylo velmi moudré „*činit ostatním, jak chceš, aby oni činili tobě.*“ To je nejlepší způsob, jak nechat se sebou zacházet tak, jak si přeješ.

Z: Dobře, takže pokud se přiblížím k cizímu člověku a dám mu facku a uteču, tak mě časem najde a vlepí mi ji zpátky?

8: Zkus nebýt tak prostoduchý ve svém uvažování. Tady je lepší popis:

Jakým druhem člověka bys byl, kdybys prostě přišel k cizímu a dal mu facku? Anebo lepší otázkou by bylo, jaké přesvědčení vyjadřuješ o sobě a o životě, když tohle uděláš? Možná spratkovitě vyjadřuješ: „*Je mi to všechno buřt a projde mi cokoli?*“ Takže zneužiješ bezelstnou a důvěřivou povahu toho cizího člověka. Nebrání se, když k němu přijdeš. Tak mu dáš facku a utečeš. Co jsi udělal, je, že jsi ho šokem vyvedl z pocitu důvěřivého bezpečí. Ukradl jsi mu trochu jeho nevinnosti.

Teď se ti může zdát, že sis toho člověka vybral náhodně, ale není tomu tak. Ty a on jste měli dohodu. Bylo to domluveno na vyšší úrovni. Jeho duše prostě potřebovala tento zážitek ze svých důvodů. Ale nebudeme to komplikovat. Necháme motivace a volby té duše být. Pointou je, že ta duše si o to **opravdu** zažádala. A tak na úrovni vtělených osobností jsi mu dal ten dárek, o který žádal.

Takže teď pro tebe uběhne nějaký čas. Jdeš dál a nejspíš na tu příhodu úplně zapomeneš. Nyní jsi třeba v baru a piješ drink. Vidíš krásnou mladou dámu a rozhodneš se s ní seznámit. Věci se vyvinou dobře. Jak si s ní povídáš, vypadá to, že je vším, co bys u holky hledal. A vypadá to, že ty se jí také líbíš. Začne romantická zápletka. Uvidíte se ještě několikrát a pak, když se do ní úplně zamiluješ, když jí chceš odevzdat své srdce... ji najdeš v posteli se svým nejlepším kamarádem.

Z: Facka!

8: Přesně. Právě jsi zažil vrácení svého daru. S trochou úroků.

Právě jsi zažil, jaké to je být šokem vyprovozen z pocitu důvěřivého bezpečí. Tvá nevinnost byla ukradena.

A to je v pořádku, protože sis o to řekl na duchovní úrovni. Potřeboval jsi vědět, jaké to je. Udělat to jinému a nechat to udělat sobě jsou dvě strany téže mince. Dvě strany stejného zážitku. A na duchovní úrovni jsi to vytvořil. Jak zareaguješ—co s tím **uděláš**—to bude na tobě.

Z moudrosti a soucitu děláš rozhodnutí, která tě vedou k celosti a jednotě? Anebo se rozhoduješ na základě ignorance a nenávisti a to

tě vede k bolesti a separaci?

Možnosti, možnosti, možnosti.

Vždy si můžeš vybrat a vždy obdržíš výsledek svých rozhodnutí.

Z: To bylo nanejvýš poučné, děkuji ti, 8. A tak pokud to použiji na svou životní situaci, pak vidím, že když jsem si dříve zvolil, aby touhy mého ega, strach a potřeby tlačily ten příběh o Jednotné události do směru velké záchrany nás všech...

8: To je totéž. A různými způsoby jsi zažil, že se ti to vrátilo i s úroky. Způsobil jsi jiným nouzi. Těm, kteří sledovali tvou práci a přečetli si předchozí verzi této knihy. Někteří se pak značně trápili, když se věci koncem roku 2012 nestaly tak, jak bylo slíbeno. Takže zažili pocity ztráty, pochybností, obav a nedůvěry... Chápeš.

Z: A to se mi pak vrátilo.

8: Několika způsoby. Ty sám sis dal pořádně zabrat, když se věci nestaly, jak bylo psáno. Ale to nestačilo. Aby byl kontrakt tvé duše zakončen, musel jsi zažít, že ti to někdo udělal.

Z: A teď už to chápu. Proto mi vykradli dům a ukradli laptop, že jo?

8: Tak se na to koukněme, ano? Protože jsi nepochybně zápasil s tím, abys to pochopil. Takže mi pověz, jaké pocity v tobě to vloupání vyvolalo?

Z: Ztráta, pochybnosti, obavy, nedůvěra... Chápu.

8: A pak? Co jsi se rozhodl s tím udělat?

Z: Vlastně jsem prošel peklem. Byl jsem tak naštvaný a cítil jsem se zneuctěn. Můj domov mi už nepřípadal bezpečný. A přišel jsem o hodně práce, kterou jsem neměl zálohovanou, kterou už nedostanu nikdy zpět. Měl jsem tam věci, na kterých jsem pracoval, se kterými budu muset začít znovu a...

8: ... nemluvě o tvé bolesti, protože vím, že byla ostrá. Ale na to jsem se neptal. Co jsi s tím **udělal**?

Z: Já... ach... no. Nic moc. Rozhodl jsem se pochopit, jak jsem ten zážitek vytvořil. Začal jsem si s tebou povídat. A naučil jsem se hodně

o hranicích a o dostávání následků svých rozhodnutí. Ale nikdy jsem to nepovažoval za uzavřené. Nikdy jsem nechápal, **proč** se to stalo. Ale teď se to spojilo dohromady. Teď, v tomto rozhovoru to docvaklo. Už to chápu.

8: Takže to můžeš také nechat být?

Z: Ano. Teď to můžu nechat být.

8: A tvůj zloděj?

Z: Nikdy ho nenašli.

Nejprve jsem se nemohl ubránit, abych si pro něj nepřál všemožné zlo. Chtěl jsem, aby ho chytili, a pak jsem chtěl, aby mu ublížili za to, co mi udělal—a také Lise! Ale pak... no... nemusím ti vyprávět celý svůj dlouhý proces, ale opravdu jsem pochopil, že je samozřejmě jen další lidskou bytostí, která zápasí se svým strachem a nouzí. Okradl mě, protože si myslel, že to byla jediná možnost, jak dostat, co chtěl. Nepotřebuji znát jeho příběh. Můžu ho nechat být a doufat, že se příště rozhodne lépe. Kvůli sobě.

8: Takže ho můžeš také nechat být?

Z: Ano. Teď můžu opustit celou tu situaci. Je to za námi a hodně jsem se naučil a vyrostl.

8: A tak? Rozhodl jsi se právě na základě ignorance a nenávisti? Nebo na základě moudrosti a soucitu?

Z: Chvilí to trvalo, ale určitě nakonec cítím moudrost a soucit. Z velké části díky tvé pomoci.

8: V každém kroku na té cestě to bylo o tom, co jsi ty byl ochoten si vybrat. Nezmenšuj to. A protože ses rozhodl na základě moudrosti a soucitu, co dostaneš, je celost a jednota.

Vlastně jsi to *pocítil*, že? Jakmile ses rozhodl přijmout ztrátu svého laptopu, našel jsi potřebný vhled, který ti dovolil se posunout dál. Jakmile sis to vybral a otevřel ses větší moudrosti a laskavosti, našel jsi další pochopení, které ti pomohlo přepsat ten příběh o Jednotné události *správně*. A jak jsi dokončil nové vyprávění o té Jednotné události, jsi nyní schopen dojít úplného pochopení té situace s laptopem.

Tyto dva zážitky byly pro tebe energeticky spjaté. Oba se vyřešily najednou.

A tak teď vidíš, že se vše vyvinulo božským, správným způsobem. Všichni dostali přesně to, o co žádali a co potřebovali, a všichni pokračují dál ve volbě, která jim přijde vhodná, a dostávají výsledky svých rozhodnutí.

Rovnováha a soulad.

Hotovo.

Z: Ano. Hotovo.

Je úžasné, jak jsou vlastně *pro mě* tyto zdánlivě nesouvisející věci energeticky propojeny. A jak jsou teď vyřešené a propuštěné najednou.

8: Pomalu si začínáš uvědomovat svou podstatu tvůrce. Teď vidíš povahu příčiny a následku svých zážitků. Když to vidíš jasně, nemůžeš si už myslet, že jsi obětí náhodných událostí.

Ostatní se samozřejmě mohou podívat na tvůj život a myslet si, že přičítáš smysl něčemu, kde není. Že tyto dvě věci spolu nesouvisí. Ale ty *cítíš*, jak jsou propojené. Víš, že to je pravda, způsobem, který nemůžeš popřít.

Z: Je to pravda.

Opravdu dospívám k vědomí, že úplně tvořím své zážitky svými rozhodnutími a přesvědčeními.

8: Pak ti řeknu něco zajímavého. Tvůj zloděj dostal svůj čin zaplacen zpět také s úroky. Nepomohlo by většímu dobru, kdyby byl „chycen“. Důvody pro to jsou složité a nepodstatné pro náš rozhovor, ale pointa je, že „pozemská spravedlnost“ zahrnující policii a vězení zde nebyla ani potřebná, ani užitečná. Ale nepochybuji; tvůj zloděj již dostal svou energetickou investici zpět se značným úrokem. Vzal ti nástroje tvé práce, možnosti se vyjádřit, tvůj pocit bezpečí... a zažil mnohem horší ztrátu ve všech těchto oblastech.

Říkám ti to, abych zdůraznil to tvrzení, které jsi řekl. Nezáleží, jestli si jsi vědom své podstaty tvůrce, či nikoli. Co vydáš, se ti vrátí zpět.

Z: „Každý vždy dostane přesně to, co stvoří.“

8: Ty jsi to dostal a tvůj zloděj také. Neexistují oběti, jsou pouze tvůrci. A samozřejmě

„Co uděláš jinému, uděláš také sobě.“

Z: Teď to opravdu chápu. Takže zde v separaci jsme uvnitř iluze. Zažíváme se tak, že si způsobujeme navzájem újmu a bereme si navzájem právo na volbu. Ale to je doopravdy pouze iluze. Ve skutečnosti si to děláme sami. A vy kluci ve vyšších dimenzích a jiných realitách a kdovíčem ještě, vy tuto iluzi nemáte, takže nemůžete uvěřit, že jste odděleni od ostatních. Víte to, že cokoli uděláte, uděláte sami sobě. Je to správně?

8: Pro ty z nás, co jsou vědomím jednoty, to tak je. Pokud ti každý tvůj zážitek jednoznačně ukazuje, že jsi jedno s ostatními částmi reality, pak bys byl pěkně nevšímavý, abys to nepřijal za pravdivé. Takové to je pro nás a takové se to teď pomalu stává pro tebe.

Z: Takže vy byste se nikdy vědomě nerozhodli ublížit někomu jinému, protože to by ihned mělo za následek vaše vlastní zranění.

8: Přesně tak.

A další věcí je, samozřejmě, že bytost opravdového vědomí jednoty nemůže zažít zranění stejným způsobem, jako vy věříte, že můžete. Nemáme smrtelné podoby, kterým by šlo ublížit, takže si neumíme představit, že bychom byli fyzicky poškozeni či zabiti. Bolestí, kterou můžeme trpět, je to, čemu bys řekl emoční bolest či psychická bolest. A tyto bolesti jsou chápány jinak, než je chápeš ty. Pokud zažíváme tyto, nemyslíme si, že nám byly způsobeny nějakou jinou bytostí či vnějším prožitkem. Chápeme velmi jednoduše, že to jsou výsledky našich rozhodnutí. Pokud jsem zraněn v interakci s jinou bytostí, pak chápu, že má vlastní rozhodnutí mi způsobila bolest. Interakce s „druhým“ je pouze spouštěč. Vskutku, pokud jsem všímavý, uvidím, že to vše je pouze dar, který mi ukazuje, které z mých rozhodnutí a přesvědčení mi neslouží.

Bytost vědomí jednoty nemůže zažít zlo páchané na sobě ani nemůže uvažovat o páchání zlu na jiném.

Z: Myslím, že teď tomu rozumím.

8: To je dobře. A pak pochopíš, že to existuje pouze v duální realitě, z úhlu pohledu separace, když nevíš, že jsi Jediné, že bytosti můžou chtít činit způsobem, který hluboce ubližuje a ničí sebe a ostatní. Jen v takové realitě můžou zažít svůj vnitřní zmatek takovým způsobem, že způsobí nenávist vůči sobě tak velkou, že budou ochotni dělat všemožné hrůzy sobě navzájem.

Z: Chápu.

8: A stejně tak platí, že pouze v duální realitě, když nevíš, že jsi Jediné, se můžeš podívat na činy takové bytosti a moci říci: „*Jsi zlý.*“

Mimo dualitu budeš vědět, že tobě a té bytosti, se kterou interaguješ, je oběma ukázáno, jak volby, které jste dříve udělali, ústí ve vaše zranění a zmatek. Zázrak té situace je způsob, jakým tato interakce dokonale svedla dvě zcela odlišná Já dohromady tak, že vám oběma dokonale přesně ukazuje, jak vám tato rozhodnutí neslouží. Před touto interakcí sis toho možná nevšiml. Ale nyní, výsledkem této interakce, to vidíš jasně. A nyní, když jsi to **viděl**, se můžeš rozhodnout jinak. A když sis vybral lépe, můžeš to předchozí rozhodnutí a jeho následky zahojit a mít rád a reintegrovat.

Je to úžasný dar, jak vidíš.

Ale uvnitř duality můžeš také dost dobře zažít tuto interakci jako zlo. Může to být zážitek oběti, která nevinně postupovala životem, když byla příšerně pronásledována nějakým řádem zla. A může to být zážitek pachatele, že měl hrozný, strádající život, který ho dohnal k tomuto hroznému chování. A nikdo nemůže ani jednomu říci, že jejich zážitek není platný. Je to **jejich** zážitek!

Každý zážitek ti dává na výběr. Téměř každý, kdo hraje hru duality, po takové interakci udělá další rozhodnutí na základě stavu oběti. Což jim poslouží, aby zůstali v dualitě, a vyvolá další takové interakce. Ale z této pasti lze uniknout. Místo toho je možné přijmout, že

tato interakce je zážitkem, který sis přivolal na základě svých rozhodnutí. Pokud jsi schopen to udělat, pak se můžeš na sebe začít spoléhat, že uděláš lepší rozhodnutí, která ti budou lépe sloužit. Pomůže ti to uvědomit si, že všechny tyto zážitky se odehrávají v iluzi. A že je tu větší pravda, která zní, že na jiné úrovni ty a ten druhý hráč víte, že to je něco, co jste si předem vybrali a domluvili se.

Z: To se ale těžko dělá, 8.

8: Ano. Ale nikdy to nemělo být lehké. Za chvíli to vysvětlím v „Bajce o mnišském řádu“.

Z: (směje se) V čem!?!

8: (usměje se) Uvidíš. Ale než se k tomu dostaneme, nejprv bych ti rád nabídl názorný příklad, jak se může zrodit vztah oběti.

Představ si, že už nejsi vtělený. Jsi zde se mnou v duchovním prostoru a plánujeme nový život. Přijdu za tebou a řeknu ti:

„Znáš mě, jsem 8. Hrál jsem roli tvého Duchovního průvodce, když jsi byl ztracen v dualitě, a pomohl ti najít cestu domů. Jsem také tvůj drahý přítel a na jisté úrovni jsme stáli parťáci. Na jiné úrovni jsme spolu našli jednotu. Znáš mě. A nyní za tebou jdu s prosíkem. Abych mohl pokračovat, jak si přeji, potřebuji opravdu pochopit zážitek stavu oběti. Cítím potřebu se vtělit a pak zažít, jaké to je dát se všanc moci jiného jako například, když se mnou bude zacházet velmi špatně a pak mě krutě zabije. Musím si tím projít, vidět, jaké to je a jak na to zareaguji. Jsi ochoten se se mnou vtělit do duálního systému, kde se přikryjeme Závojem a zahrajeme si ten scénář? Budeš mým pachatelem?“

A pak, pokud bys souhlasil s mým návrhem, mohli bychom být v situaci, kde oba pošleme svou část za Závoj a já zažiji, jaké to je být bezmocnou obětí, a ty si zahraješ roli zlého pachatele. Uvidíme, jaké to je, a něco se o sobě naučíme a pak pojednáme o tom, co jsme se naučili.

Chápeš?

Z: Chápu, ano.

8: A vidíš, že to tě ve skutečnosti nedělá zlým? Pouze jsi mi pomohl zažít to, po čem jsem toužil.

Z: Chápu to, ano. Děkuji za vysvětlení. Ale velmi doufám, že za mnou nikdy s takovým požadavkem neprijdeš.

8: A proč?

Z: Protože pak se obávám, že bych tě musel odmítnout. Je mi to velmi líto, ale nebudu tvým pachatelem. Nebudu usilovat o to, abych ti ublížil či se k tobě choval špatně. Nikdy si ne zvolím činit ti jinak než s láskou, úctou a ctí.

8: Dobře. Ale proč? Pokud bych tě o to požádal, neudělal bys to pro mě?

Z: Protože, můj milovaný 8, je to pro mě špatné. Protože nehledě na to, jak moc bys potřeboval takovou roli zažít, nemám ve svém srdci žádnou touhu hrát tu opačnou roli.

8: Proč?

Z: Protože... nejsem ochoten si to udělat. Protože být tvým krutým pachatelem by mě příliš zranilo. V tomto životě a zejména v minulých životech jsem viděl, jaké to je být pachatelem.

(**Zingdadova poznámka:** viz Kapitola 1 „Čaroděj“)

Vím, jaké to je, a nemám potřebu o tom vědět víc. Nechci. Mám se příliš rád, než abych se tomu vystavil, a mám tě moc rád na to, abych ti to udělal. Tak se cítím ve svém srdci. Mrzí mě, pokud jsem tě zklamal.

8: Můj drahý příteli! Přesně naopak. Proč by mě to zklamalo?

Z: Protože pokud nejsem ochoten být tvým pachatelem, pak nemůžeš mít ten zážitek, který cítíš, že potřebuješ. Není to tak?

8: Ne, není. Není váš svět plný lidí, kteří jsou ochotni spáchat zlo na komkoli, kdo jim to umožní?

Z: Ano, hádám, že to tak je. Takže říkáš, že vždy budeš schopen najít **někoho**, aby tu roli pro tebe sehrál.

8: To je velmi správně. Vlastně je to ještě jednodušší. Skutečnost, že po něčem toužím, vytvoří nerovnováhu v poli vědomí. Pamatuješ, že je tu doopravdy pouze jeden z nás?

Z: Dobře... takže...

8: Takže pokud je tu pouze jeden z nás, pak ta stránka Jediného, která touží něco zažít, je totéž jako to Jediné, které po tom touží. To znamená, že nemůžeš mít touhu bez prostředků k jejímu naplnění. Jediné může a také vyjádří tu mou touhu, pouze pokud je tu jiné Já, které na tu touhu zareaguje ochotou hrát odpovídající roli. A když jsme s hraním svých vzájemných rolí hotovi, můžeme zahojit jakoukoli bolest uvědoměním si, že jsme ve skutečnosti Jediné, vlastně ta samá větší bytost. A **takto** se to stane. Když jsi ochoten spatřit toho hrozného, zlého, podlého pachatele jako Sebe, pak se staneš něčím větším, než jsi byl. Pak se povzneseš. A stejná věc se samozřejmě stane, když jsi ochoten spatřit tu smutnou, žalostnou, slabou, tristní oběť jako Sebe.

Z: No páni, 8. Myslím, že jsi právě vyjádřil něco velmi důležitého. Cítím ve své duši, že to je něco, co má pro mě velký význam.

8: Nejen pro tebe. Pro každého, kdo je připraven hledat vědomí jednoty. Je to myšlenka, kterou dále rozvineme. Ale pro teď chci pouze tvou otázku obrátit zpět k tobě. Vzhledem k naší diskusi, co myslíš, že se stane, pokud tě požádám, abys hrál mého pachatele, a ty odmítneš? Co pak?

Z: No, ve světle této nové informace by se mi zdálo, že buď jsem správnou odpovědí na tvou potřebu, či nikoliv. Pokud jsem, pak řeknu „ano“, pokud ne, tak řeknu „ne“. A jak jsme se dověděli, říct „ano“ mě nečiní zlým, protože ti pouze něco o tobě ukazují. A říci „ne“ je také v pořádku, protože jistě tam bude *někdo*, pro koho je správné, že odpoví „ano“.

8: Takže kde je ta oběť? Kde je to zlo?

Z: Není. Protože mám vždy na výběr. Všichni máme na výběr. A pak děláme rozhodnutí a jenom si něco o sobě ukazujeme!

8: Dobře. A nechci to omílat, ale pokud se rozhodneš být mým pachatelem, můžu tě pak vnímat jako zlého, ale pouze uvnitř iluze té hry. A bude to pouze dočasný zážitek.

Z: Ano, to už teď chápu.

8: A vždy máš ty možnost zareagovat ve svém nejvyšším dobru. A pokud půjdeš do svého srdce a vybereš si pomocí své nejhlubší pravdy, pak tvá rozhodnutí budou v souladu s tím, co si pro tebe zvolila ta tvá část vědomí jednoty.

Takže jak vidíš, existuje ve skutečnosti pouze výběr. Vybereš si a pak zažiješ výsledek svého výběru.

Z: Chápu to, 8, děkuji.

8: Takže to shrňme. Teď souhlasíš, že bytosti mají dojem, že se na nich páchá zlo, když mají dojem, že jim byly odebrány možnosti?

Z: Ano. Tohle chápu.

8: A také souhlasíš, že *doopravdy* máš vždy možnosti? Můžeš mít iluzi, že je nemáš, ale pokud jsi ochoten být za sebe zodpovědný a pokud jsi ochoten použít vedení a naslouchat pravdě ve svém vlastním srdci, pak také prohlédneš skrz tu iluzi. Pak budeš vědět, že máš vždy na výběr.

Z: Ano, to také chápu. Na úrovni jednoty není žádné zlo, pouze možnosti. A spojením se svým srdcem se spojím s tím, co existuje na úrovni jednoty.

8: Děláš pěkné pokroky. Ano. To je dobře řečeno.

A nyní, než se posuneme dál, bych rád krátce znovu otevřel mou prosbu, abys byl mým pachatelem. Když ses rozhodl odmítnout mou žádost, co tě k tomu vedlo?

Z: Láska. Rozhodl jsem se, že ti nechci ublížit, protože jsem se rozhodl pro lásku.

8: Ano, tak to bylo. Rozhodl ses vyjádřit pouze takovým způsobem, abys mohl mít rád své projevy. A to je vskutku velmi pěkná volba.

Rozhodl ses opustit potřebu tvořit ze strachu a bolesti. Nyní vytváříš pouze z lásky. Dovedeš pochopit, proč mě taková volba potěší?

Z: Ano, dovedu.

8: A když jsem na tebe naléhal ohledně důvodů pro tvé rozhodnutí, objasnil jsi velmi pěkně důležitou myšlenku; vyjádřil jsi uvědomění, že být mým pachatelem by hodně ublížilo **tobě**. Je to tak? Takže to znamená, že ty bytosti v tvé současné realitě, které můžou být označeny za velké zlé bytosti, zřejmě způsobily samy sobě značnou bolest, když tuto roli sehrály pro tebe.

Z: Ano. To chápu. Ale stále neuznávám, co udělaly a stále dělají!

8: To je v pořádku. Znamená to, že ti nabídly dar, který je hodně stojí. Je jím příležitost si vybrat, zda budeš, nebo nebudeš jejich obětí. Pokud se rozhodneš, že **chceš** být jejich obětí, pak jsou ti k dispozici! Ochotny hrát roli, kterou chceš, aby hrály. A pokud se rozhodneš nehrát oběť, pak si prokážeš, že ses **opravdu** tak rozhodl. Pochop, že bez jejich nesmírně dobře vytvořené nabídky bys nebyl schopen říci, že jsi se konečně a úplně rozhodl nebýt obětí.

Z: To úplně nechápu... ?

8: Dobře. Slíbil jsem, že se k tomu dostaneme, a tady to je:

Bajka o mnišském řádu

Byli jednou dva muži podobného věku, kteří se oba narodili do skromných poměrů. Jeden měl velmi mazaný obchodní intelekt, který svědomitě používal, aby shromažďoval bohatství. Zbohatl, sotva opustil dům svých rodičů. Než se stal třicátníkem, byl zdaleka nejbohatším mužem ve městě.

Ten druhý muž neusiloval o bohatství a také mu příliš nevoněla tvrdá práce. Byl básníkem a hudebníkem a jeho oblíbenou činností bylo sedět celý den u řeky, chytat ryby a skládat písně.

Jakkoli byli tito muži různorodí, měli oba hluboký zájem o duchovní věci. Oba měli hlad po vlastním osvícení. A tak se stalo, že se oba rozhodli zcela se zasvětit svému duchovnímu růstu. Oba se rozhodli, že pro ně bude nejlepší, když vstoupí do kláštera na kopci nad svým městem.

Z: Chtěli být mniši?

8: Přesně. A jedním z požadavků tohoto mnišského řádu bylo, že mniši složí slib chudoby, vzdají se veškerého svého majetku a zřeknou se veškerého budoucího vztahu k materiálním věcem.

Z: Haha, s tím musel ten bohatý zápasit!

8: A také zápasil! Jelikož strávil svůj život shromažďováním bohatství, byl v tom velice zručný a stalo se to jeho měřítkem úspěchu a základem úcty ostatních k němu... bylo pro něj vsutku velmi těžké se toho vzdát. Na druhou stranu, ten chudší neměl žádnou takovou obtíž. Nevlastnil téměř nic, tak se téměř ničeho nevzdal!

Z: Ano, chápu. Ale jak to ukazuje tu pointu, kterou jsi zmínil ohledně rozhodnutí přestat být obětí?

8: Nepřímo. Vydrž a dostaneme se tam. Totiž jak se stalo, oba tito muži **učinili** ten slib chudoby a oba byli přijati do toho kláštera. Oba pak byli bratři v řádu a žádný z nich neměl jedinou fyzickou věc, kterou by mohl nazvat svou vlastní.

Z: Dobře...

8: Takže co myslíš; kdo z nich pak věděl, do hloubky své duše, jaké to je si vybrat chudobu nad bohatstvím?

Z: Aha, chápu! Je to ten muž, který byl bohatý, který opravdu poznal hodnotu svého rozhodnutí. **Opravdu** poznal, co to znamená vzdát se všeho bohatství a majetku.

8: Ano. A takové to je i pro tebe v této realitě duality, kterou obýváš. Všichni jste velmi bohatí na možnosti být obětí. Každý den jste na milion způsobů vybízení být obětí. Pokaždé když zapneš televizi, otevřeš noviny, nebo si přečteš časopis, jsi bombardován stále dokola zprávami o svém stavu obětí.

Vaše politické, právní a finanční systémy existují na základě toho, že jste všichni oběti, a snaží se vás udržet v tomto stavu.

Vaši zaměstnavatelé potřebují, abyste byli oběti, abyste dál dělali tu práci, kterou nenávidíte, pro peníze, které vám nabízí.

Všude, kam se podíváš, je ti tvůj stav oběti servírován na stříbrném podnose.

A je to vše děsně přesvědčivé a návykové. Takže dále věříš, že je dobré, správné a zodpovědné si sehnat tu práci, platit tu hypotéku, koupit si to pojištění proti všemožným katastrofám, radit se s těmi experty o všem, počínaje tím, co je správné a morální, a konče tím, co je správné pro tvou duši, co bys měl jíst, jaký bys měl mít vztah ke svému životnímu partnerovi a jak by ses měl chovat ke svým dětem a... myslím, že to chápeš... jsi závislý na tom, že jsi oběť.

A jsou tu velmi podmanivé přínosy. Můžeš říkat „*Já za to nemůžu! Já jsem to nebyl! Není to fér!*“ a mé oblíbené „*Proč já?*“ A můžeš si připadat, že vše lze svést na někoho jiného. „*Ukřivdili mi! Byl jsem podveden! Nikdy mi nedali šanci!*“ A tak se vyvlíkneš z jakékoli zodpovědnosti.

Velmi návykové.

A velmi dětské, nemyslíš?

Z: Ano, když to takhle postavíš, tak to zní, jako bychom všichni byli spratci v záchvatu vzteku.

8: Někdy se to tak jistě může zdát. Ale to nevadí. Smyslem dětství je, abys ho zažil, a z těchto zážitků začneme objevovat sebe a rozhodovat se, kým chceme být, až budeme dospělí. Je to těžké místo a chovat se jako spratek k tomu asi přiměřeně patří. A když tomu dáme trochu času, tak se každý stane dospělým. A typickým znakem dospělosti je... vzít na sebe zodpovědnost. To dospělí dělají. A duchovně dospělá bytost je ochotna na sebe vzít zodpovědnost za všechny své zážitky.

Z: A duchovní dítě nebere zodpovědnost? Duchovní dítě se vidí jako oběť?

8: Správně.

Z: Hmm. Takže hádám, že je čas skoncovat se závislostí na stavu oběti.

8: Ano. A stejně jako ten bohatý muž, který se vzdal svého lpění na bohatství a dočasné moci, stejně jako ten feťák, co se vzdá závislosti na droze, stejně tak ty budeš ten, kdo **z hloubi duše** ví, že jsi konečně úplně skoncoval se stavem oběti. Až se povzneseš z tohoto systému duality do stavu tvůrce, už se nikdy nenecháš přesvědčit, že jsi oběť. Uvidíš stav oběti ve všech jeho okouzlujících převlecích. Přemůžeš ho ve své duši, ve svých zážitcích a ve svých rozhodnutích. Vytvoříš se jako tvůrce. Což je samozřejmě jediná přípustná možnost, jak se stát tvůrčí bytostí.

Z: Ha ha! Zase ten paradox! Ale tentokrát jej vidíme z té druhé strany. Pokud máme být tvůrci, pak musíme být ochotni vytvořit to, že jsme tvůrci!

To je tak úžasně skvělé.

8: Říká se, že jakmile se bytost probudí do svého mistrovství, začne se smát a smát a smát. A často tomu tak je. Řešení problémů, které tě předtím omezovaly, se najednou jeví jako nic víc než velké kosmické žerty.

Dobře tedy, pojďme si to zopakovat. Řekni mi, co si myslíš: existuje skutečně něco jako zlo?

Z: Z toho, co jsem pochopil, bych řekl, že odpověď je ano i ne. Je to iluzivní věc. Pokud si to zvolíš, dovolíš a pozveš k sobě, pak to můžeš zažít.

8: Chceš říci,

„Neexistuje jediná věc, která by byla buď dobrá, nebo zlá, ale může ti to tak připadat.“

Z: Ha! Správně!

8: Ale co je tou iluzí, kterou skutečně zažíváme?

Z: Zažíváme iluzi, že nám někdo odebral možnosti.

8: Takže bys souhlasil, že:

„Zlo je jakýkoli čin, který zdánlivě odebírá bytosti právo na výběr.“

Z: Ano, souhlasil bych.

8: Dobře. Pak si tedy rozumíme a věřím, že jsme zodpověděli první dotaz „*Co je zlo?*“

Z: Ano, zodpověděli, děkuji ti.

8: A to nás dokonale vede k vyjádření se k druhé otázce, kterou je:

Jak se zachovat v přítomnosti zla?

Takže? Chceš se do toho pustit? Jak **myslíš**, že by ses měl zachovat v přítomnosti zla?

Z: Zdá se, že takový zážitek volá po vše překračujícím momentu. Chce se ode mne, abych si vzpomněl, že jsem opravdu jedno s ostatními. Že si vyberu a budu konat z místa velké lásky.

8: To je velmi dobře zodpovězeno. Je to také v souladu s tou druhou věcí, kterou jsem ti řekl o zlu, což bylo:

„Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.“

Z: Myslím, že tomu už docela dobře rozumím, ale musím říci, že to ještě úplně *necítím*. A je mi téměř trapné říci, že mám proti tomu v hlavě námitku.

Připadá mi, že bych to měl mít za sebou, protože mi to stále připadá jako ten trojúhelník oběť/pachatel/zachránce. A měl bych to už mít vyřešené. Už jsme o tom tolik mluvili!

8: Buď na sebe hodný. Dá to hodně práce opustit hluboce zakořeněné myšlenky a přesvědčení. Dovol si trochu milosti. Musíš se s tímto

trojúhelníkem ještě jednou naposledy utkat a já jsem tento rozhovor očekával.

Takže... ven s tím... co tě trápí? Pak ti mohu pomoci posunout tyto myšlenky z tvé hlavy, kde si **myslíš**, že jsou správné, do tvého srdce, kde **víš**, že jsou správné.

Trojúhelník oběti—naposled

Z: Je to tak: pochopil jsem, že zlo je iluzí a že přijutím jednoty se můžu zbavit zážitků zla. A to je v pohodě. Ale co všichni ostatní, kteří s tím stále zápasí?

8: Aha. Soucit.

Soucit je úžasná a zároveň strašně dvousečná zbraň. Dovolí ti opravdu sdílet něčí zážitek, což tě přivádí blíže k jednotě. Ale také tě napojí na utrpení toho druhého, což tě táhne zpět do duality.

Na něco se tě zeptám. Posledních pár let jsi velmi aktivně opouštěl své vlastní vědomí oběti, že? Opustil jsi vztahy se svým světem, kde jsi byl obět, a přesunul jsi se do nové situace, kde budeš více v souladu se životem, že?

Z: Mluvíš o mém stěhování z města do lesa?

8: To se stalo na fyzické úrovni. Ale samozřejmě je to spíš ten posun na emoční a duchovní úrovni, který mě zajímá. Úspěšně jsi zakončil zásadní změny ve svých životních rozhodnutích, je to tak?

Z: Ano, ale...

8: Takže to je ten vnější prožitek někoho, kdo hledá a nachází spojení se svým srdcem.

Pokud je **Kniha o povznesení** lešením, pak tvůj život je ta budova, kterou jsi postavil na tom lešení. Měl bys nacházet cesty, jak vyprávět svůj příběh, jak sdílet s ostatními, co děláš. Zjistíš, že je to pro tebe hodnotné, a ostatní najdou hodnotu v čtení o tom, co děláš. A více než

to, zjistíš, že tě to obohacuje. Vyprávět svůj příběh tě otevře k dávání ještě větších darů.

Z: Chápu, že to tak je. Začal jsem na svém webu psát **blog**, kde píšu o své zkušenosti s opuštěním života ve městě a stěhováním do lesa, a psaní o tom bylo velmi vděčné.

8: To ti přinese nečekaným způsobem mnohem větší zisk, než si dovedeš teď představit.

Ale to necháme stranou. Hlavní je, že jsi velmi aktivně dělal změny, aby ses zbavil svých starých vztahů oběti se světem. Ve tvé psychice nastal obrovský posun a to se odrazilo na tvém vnějším světě. Opustil jsi oběť a teď se objevuješ jako tvůrce. Je to tak?

Z: Každým dnem více a více.

8: Dobře. Takže tady je otázka... znamená fakt, že to teď děláš, že bys měl trvat na tom a požadovat, aby to všichni ostatní ve tvém světě dělali také? Musí každý na tvé planetě dělat to, co děláš teď **ty**, jenom proto, že to děláš? Musí každý učinit stejné rozhodnutí jako ty?

Z: Ne. To nezní rozumně. Samozřejmě, že ne.

8: A co tedy všichni ti ostatní, kteří stále chtějí hrát hru na oběť? **Musí** hned teď přestat, protože jsi se ty rozhodl přestat? Musíš je nejprv přinutit přestat hrát jejich hru na oběť, abys mohl ty jít hrát jinou hru? Anebo jsi ochoten je nechat činit jak chtějí, zatímco si pro sebe půjdeš vytvořit jinou hru s těmi, kdo sdílí tvou vizi toho, co představuje dobrou hru? Hru, která je více slučitelná s milejší, láskyplnější verzí tebe, kterou jsi v sobě objevil?

Z: Když to postavíš takhle, tak to vidím. Zjevně musím být ochoten je nechat pokračovat v jejich hře na oběť, pokud to je to, co chtějí.

8: Odebrat jim právo na výběr, i přesto že to, co si vybrali, se ti může zdát kruté a nevlídné, by bylo...

Z: Zlé?

Jak zvláštní. Bylo by zlé odebrat jiným jejich právo zažít zlo.

8: Tak tedy, skutečnost, že existuje nějaký zážitek zla, který lze mít—a skutečnost, že někteří hrají sami mezi sebou na oběti a pachatele—je to tvůj problém?

Z: Ne, hádám, že ne. Chci říci, vím, že to není můj problém.

Ale proč se pak cítím provinile, když to tak říkám?

8: Ve skutečnosti prostě a jednoduše zažíváš jednu ze svých posledních námitek proti svému rozhodnutí přestat být zachráncem. Chápeš, že bys měl být schopen nechat lidi se rozhodovat o tom, jak se mají rozhodovat, ale když jejich rozhodnutí vedou k jejich bolesti, způsobuje ti to nepohodlí. Jako by bylo špatně nechat je být s tím, pro co se rozhodli.

Samozřejmě, můžeš si dělat, co chceš. Můžeš zareagovat na každé vybídnutí k tanci, přesně jak po tom toužíš. Ale co by sis měl zapamatovat, je to, že s každým rozhodnutím, které učiníš, vytváříš sebe. S každým rozhodnutím se rozhodneš, jaká bude tvá realita. A pokud se rozhodneš někoho zachránit, pak se vytváříš jako zachránce. A zachránce je součástí toho trojúhelníku oběť/pachatel/zachránce. A všichni tři z nich, když je správně pochopíme, jsou pouze oběti. Pokud se rozhodneš kohokoli zachránit, pak si stále vybíráš býti obětí a vzdáváš se svého svatého práva být tvůrčí bytostí. Pokud se pro to rozhodneš, zůstaneš obývat tuto realitu separace na úrovni vědomí duality.

Z: Jsem zklamán z toho, že jsem se s tím **stále** ještě nevypořádal.

8: Zachránce je poslední překážkou povznášející se duše. Ze všech závislostí na oběti je vykopnutí zachránce zdaleka nejobtížnější a také je poslední, které se zbavíš. V analogii toho mnišského řádu, kterou jsme použili výše, konečné zbavení se zachránce by bylo jako magánát, který je ochoten si zvolit chudobu a vstoupit do kláštera.

Z: Proč je tak složité oprostít se od zachránce?

8: No, se zachráncem si můžeš říci, jaká jsi hodná a ušlechtilá osoba. Přece **pomáháš!** To je **dobré!** A protože oběť je slabá osoba a pachatel je zlá osoba, když jsi v režimu zachránce, můžeš si říci, že jsi dobrá osoba.

Problém s tím je, že nevyhnutelně zjistíš, že všechny tvé dobré úmysly shoří v plamenech. Oběti, které zachráníš, začnou na tobě být závislé a začnou se od tebe dožadovat víc a víc. Pak začneš ty oběti nesnášet a odpírat jim pomoc. Pak se ty oběti cítí jako tvé oběti, protože neplníš svou stranu závazku. A ty se cítíš jako oběť, protože ty oběti zneužívají tvé dobré povahy. A pachatelé tě nenávidí, protože se pleteš do jejich vztahu s oběťmi. A brzy všichni potřebujete pomoc. A **pak** zavoláš koho?

Z: Hmm... Krotitele duchů?

8: (směje se) Velmi vtipné.

Z: (usměje se) Ale vidím, co chceš říct—pak všichni tři potřebujeme zachránce. A **pak** co?

8: Ať je to jakkoli, nikdy to neskončí. Dokud se držíš myšlenky, že jsi zachránce, pak ve skutečnosti zůstáváš obětí. Nikdy se nevysvobodíš z toho trojúhelníku.

Z: Dobře. Takže předtím jsem se rozhodl skoncovat se zachránce. Toto rozhodnutí teď stvrzuji.

8: Výborně.

Přesně takto proměníš své vědomí. Rozhodneš se mít nový pohled na věc a pak pokaždé, když se objeví proti tomuto novému pohledu námitka, vypořádáš se s ní tak, že najdeš způsob, jak se rozhodnout pro totéž i ve světle té námitky. Pak se vrátíš k tomu novému pohledu. Propluješ tou změnou vědomí tak, že překonáš překážky, které ztělesňují ty námitky. Časem přeskochíš všechny překážky a octneš se trvale v tomto novém pohledu na věc. Takto to funguje a to tady teď děláme. Takto se přeměníš z oběti na tvůrce.

Z: Chápu a děkuji ti za to, že jsi se mnou každým krokem na mé cestě. Ještě bych ale poprosil o trochu pomoci. Co bys mi radil; jak mám reagovat na svět, kde vidím lidi se rozhodovat tak, že je to vede k bolestivým důsledkům?

8: Můžu ti nabídnout strategii. Pokud potkáš někoho, kdo opravdu

potřebuje pomoci, pak ti tato strategie dovolí mu pomoci, aniž bys sklouzl k zachraňování.

Z: To zní báječně, děkuji, 8.

8: A když jsme u toho, podíváme se i na ty dvě další strany toho trojúhelníku, jmenovitě oběť a pachatel. Nabídnu ti strategie, které můžeš přizpůsobit svému životu, když se octneš v jakémkoli z těchto režimů. Spolu tyto strategie nakročí směrem k odpovědi na otázku *„Jak se vypořádat s přítomností zla?“*

Zaprvé: když jsi pachatelem

Toto se stane, když se octneš v situaci, kde jsi buď úmyslně nebo neúmyslně způsobil jiné bytosti to, že se cítí, že jí byly odebrány možnosti.

Co máš dělat?

Začni odvahou. Buď statečný a postav se tomu, co jsi způsobil. Pokud je to možné, promluv si s obětí a nejprve hledej jasné pochopení toho, jak prožila tu situaci. Co cítila? Jak byla raněna? Když jsi se zeptal na všechny otázky, které jsi se potřeboval položit, abys opravdu pochopil její zážitek, a když ti řekla vše, co ti mohla chtít říct, pak bys jí měl zopakovat, co jsi slyšel, a ověřit, že jsi opravdu pochopil její pohled na věc. Když souhlasí, že opravdu dobře rozumíš tomu, co cítila pak **a pouze pak**, je na čase, abys jí řekl svůj pohled na věc. Pokud řekneš svůj pohled dříve, než pochopíš její, pak tě to bude lákat se prostě vymlouvat, „dostat se z toho“. To je pouze zbabělost. Takže měj nejprv odvalu opravdu a hluboce vidět ten zážitek ze strany oběti. **Pak** jí řekni, proč jsi udělal to, co jsi udělal. Řekni od srdce, co jsi měl v úmyslu a co tě motivovalo. Se vší pravděpodobností jsi jí nikdy nechtěl ublížit. Byl to nejspíš vedlejší efekt toho, že jsi se snažil o něco úplně jiného. Vysvětli své úmysly, jak nejlépe umíš, a požádej, aby ti oběť zopakovala, co od tebe slyšela. Pracuj s ní, dokud nemáš pocit, že správně pochopila tebe a tvé motivace.

Jakmile je toto hotovo, může začít hojení. Musíš se zavázat, že to už nikdy neuděláš. Viděl jsi, jakou to způsobilo bolest, rozhodni se tedy nezraňovat sebe nebo někoho jiného tímto způsobem. Je velmi užitečné, pokud se pokusíš najít nejhlubší vnitřní rozhodnutí či přesvědčení, které umožnilo, že se to stalo. Pokud budeš pracovat s povrchním rozhodnutím, pak se k tomu budeš muset vracet znovu a znovu, až než **najdeš** to hluboké rozhodnutí, které ti neslouží. Řekni své oběti o svém novém rozhodnutí a řekni jí, jak věříš tomu, že ti toto nové rozhodnutí zabráni ji nebo kohokoli jiného opět tímto způsobem zranit.

Další v pořadí je hledat nápravu. Zkus najít něco, co můžeš pro poškozenou osobu udělat, abys nějak vyvážil to, co jsi udělal. Pokud je možné přímo opravit to, co jsi poškodil, pak to udělej a něco navíc. Pokud to není možné, zkus pro ni udělat něco jiného, co bude ku prospěchu více, než bylo to původní ke škodě. Navrhuji, abys zkusil dát zpět více, než jsi vzal. A učiň svou nápravu tak osobní a přímo související s hojením té újmy, jak to jen půjde.

Až to budeš mít hotové, znovu se snaž pobrat každou špetku moudrosti z této zkušenosti. Vezmi na vědomí vše, co jsi se z toho naučil. Také si zapamatuj, že máš být soucitný k ostatním, kteří šlápnu vedle podobným způsobem, jako jsi to udělal ty.

Až to vše uzavřeš, bude to ublížení vyrovnáno a odškodněno. Budeš mít odpuštění od toho druhého i od sebe. Nabudeš soucit a moudrost zabalené v té situaci. Budeš mít hotovo.

A **takto** se vypořádáš s tím, když se octneš na straně pachatele.

Z: To je hodně dobré, 8. Chápu, jak to opravdu může přinést rovnováhu a hojení.

8: Když jsi na dostatečné úrovni vědomí, abys byl ochoten a schopen použít tyto principy, pak se velmi zřídka octneš v roli pachatele. Ale jistě se to stát může. A jak jsme se bavili v předchozích několika kapitolách, ty sám jsi se cítil jako pachatel v docela velkém rozsahu. Takže to se může stát i povznášejícím se duším.

Z: Takže, 8, co když už nemůžeš mít takovou rozmluvu se svou obětí. Například když už není vtělená nebo když ji osobně neznáš.

8: Pak s tebou bude rozmlouvat život. Jak jsme již říkali. Život ti tu zkušenost vrátí tak, abys ji **opravdu** pochopil. Dokud **nepochopíš**, co jsi udělal, nejsi hotov. Až pochopíš, můžeš opravdu říci „*chápu*“. Pak můžeš opravdu říci „*mrzí mě to*“. A pak můžeš svůj příběh vyprávět komukoli, kdo pro něj bude mít využití, tak aby jej pochopil a nebyly to pouze tvé výmluvy. A pak poznáš, jaké to je, dát něco zpět Životu formou nápravy.

Z: Aha. To mě přivádí k dalšímu bodu. Opravdu bych rád dal životu dar. Je to divné. Když jsem poprvé pochopil, že musím zrevidovat **Knihu o povznesení** a vydat třetí vydání, opravdu nevím proč, ale měl jsem silný pocit, že musím alespoň elektronickou verzi poskytnout k dispozici zdarma. Můžu to udělat, jelikož s tím nejsou žádné náklady na tisk a dopravu. A pak můžu tuto knihu dát zdarma komukoli, kdo ji chce. A tato myšlenka mě napadla ve stejnou chvíli, kdy mě napadla myšlenka o tom, že musím správně vysvětlit Jednotné události. Byla to jedna a tatáž myšlenka: „*Napiš to správně a poskytni to zdarma.*“ A teď se mi zdá, že **tohle** je mé odčinění. Na hluboké, hluboké úrovni jsem věděl, že zveřejnění tohoto textu zdarma pro všechny, kdo jej chtějí a potřebují, nejen odčiní mou předchozí škodu, ale protože je zdarma, bude se tato kniha moci dostat k mnohem více lidem než dříve. Takže dělám více, než že jen odčiňuji škodu. A také se mi zdá, že to je ta nejvíc možná, přímá reakce na můj předchozí přešlap.

8: Je v tom poetický soulad. Takže pokud to je to, po čem volá tvé srdce, pak to zcela podporuji.

Jen malá výstraha. Nesrovnávej rovnováhu natolik, abys vytvořil nerovnováhu v opačném směru. Neblokuj proud energie. Určitě udělej to, co máš v úmyslu, a dej tuto práci k dispozici zdarma, ale nezabraňuj ostatním, aby ti dali něco zpět, pokud se cítí k tomu povolání. Co říkám, je, abys nebránil své schopnosti přijímat skrze touhu dávat. To tě zasekne na jiné, vyšší úrovni vědomí—v polaritě místo v dualitě.

Z: Pořádně to rozmyslím a přijdu s odpovědí od svého srdce, děkuji ti, 8.

(**Zingdadova poznámka:** Ohledně tohoto a více věcí prosím viz sekci „Závěr“ této knihy.)

8: Udělej to přesně tak.

A nyní se přesuneme k další možnosti, jak vnímat zlo.

Zadruhé: když jsi obětí

Bylo by fajn, pokud by se ti podařilo přimět pachatele ke spolupráci a projít si proces popsaný výše. Ale nakonec pokud by tvůj pachatel chtěl projít takovým procesem, pak by ses doopravdy neviděl jako oběť. Pouze jako někdo zavlčený do nešťastné okolnosti, která se nakonec obrátila v dobrou. Takže pokud se opravdu cítíš jako oběť, pak protože si myslíš, že tato druhá bytost nikdy neopraví to zlo, které na tobě napáchala.

Takže co dělat pak?

První věc, kterou můžeš udělat, když se cítíš jako oběť, je dát si na výběr. Pokud máš možnosti na výběr, pak jsi znovu tvůrcem. Nemůžeš být zároveň tvůrcem a obětí, **ledaže** bys byl tvůrcem, který tvoří iluzi, že je obětí. Což je přesně to, co budeš v této situaci dělat.

Takže to je první věc, kterou musíš udělat. Přesuň své vědomí do režimu tvůrce. Poznej, že máš možnosti. Velmi mocná věc, kterou si ohledně toho můžeš říct, je:

„V každém okamžiku se tvořím svými rozhodnutími. Jaké možnosti mám teď a jak se vytvořím s každou z těchto možností?“

Pak si sestav seznam svých možností. Vzpomeň si na každou jednu věc, kterou bys v této situaci mohl udělat. Napiš si je, pokud jich

je více než pár. Pak si ke každé z těchto možností napiš, jakým bys byl člověkem, pokud by sis vybral takovou možnost. Buď upřímný a jednoznačný. **Pak** si napiš, jakým člověkem bys opravdu chtěl být. Možná bys chtěl být „nejkrásnější, milující verzi sebe sama“ nebo možná „nejmoudřejší a nejkreativnější osobou, jakou mohu být“ či tak nějak.

Nyní se podívej, jestli některá z těchto možností, které sis napsal, vyhovuje možnosti, kterou by zvolila ta nejvíc milující a nejskvostnější verze sebe sama. Nejspíš nevyhovuje žádná. Proto se zažíváš jako oběť. Protože si nevybíráš nejvyšší verzi Sebe, kterou můžeš být. Zážitek oběti je dar. Chce po tobě, aby sis vybral znovu.

A nyní jsi v kouzelném a úžasném okamžiku. Pokud to dovolíš, stane se jistá duchovní alchymie. Nyní se můžeš sebe sama zeptat na tu velmi důležitou otázku: „*Co by ta moje nejskvostnější a milující verze udělala v této situaci?*“ Napadá tě hned odpověď? Pak si ji hned napiš. Pak to udělej! Pokud nemáš hned odpověď na svou otázku, můžeš si prostě dovolit to nechat „probublat“. Měj tuto otázku ve svém srdci a buď ochoten slyšet odpověď? Třeba se vzbudíš druhého dne a budeš mít odpověď. Třeba ji obdržíš nepřímo od někoho jiného skrze inspiraci. Ale řeknu ti toto, pokud budeš držet tu otázku ve svém srdci, odpověď přijde.

A když přijde, můžeš k ní cítit odpor. Může se ti zdát „nefér“, že nemůžeš zkusit potrestat svého pachatele. Anebo se ti může zdát, že se nepovzneseš nad své pocity vzteku a zrady. Nebo cokoli. Ale jde o to, že v tomto okamžiku zažíváš svou první námitku. Víš, co dělat, ale máš proti tomu námitku. Takže co si vybereš?

A zatímco pracuješ na té volbě, mohlo by být užitečné se ponořit do své psychiky. Jdi do svých nejhlubších přesvědčení a vzpomínek. Zejména z dětství. Jdi a najdi tu počáteční myšlenku, která způsobila, že sis přizval tento zážitek oběti do svého života. Uvědom si, že se držíš přesvědčení, které tě nepřivádí blíže k lásce, radosti či pokoji. Pracuj s tím, až než najdeš ta přesvědčení, která tě drží u toho, že si zveš ty zážitky oběti, které máš. Pracuj s nimi, až než budeš připraven je nechat být.

A pokud nemůžeš? Pokud zjistíš, že jsi se zasekl? Pak doporučuji, aby sis našel nadaného poradce nebo terapeuta, který ti s tím pomůže. Je možné, že nejhlubší původ tvé bolesti je mimo tvůj dosah—v jiném životě či na úplně jiné úrovni existence. V tomto případě může být velmi prospěšné hledat vnější pomoc od někoho, kdo je schopen ti poskytnout vstup a vedení.

(**Zingdadova poznámka:** Když mi 8 poprvé řekl tato slova, netušil jsem, že se stanu jedním z těchto lidí; léčitel, který může nabídnout pomoc přesně s těmito druhy procesů. Životní vývoj je opravdu úžasný, že? A tak jistě, pokud potřebuješ pomoci a opustit svou vlastní bolest oběti, pak to je jistě něco, v čem jsem velmi, velmi dobrý. Více informací viz moje stránka o **reintegraci duše** („Soul Reintegration“) na webu zingdad.com.)

Pokud jsi ochoten se povznést nad svou situací oběti a udělat to tak, jako by to udělala tvá nejvyšší verze, bude ti to umožněno jedním či druhým způsobem. A pokud s tou volbou zůstaneš dost dlouho, uvidíš skvělé výsledky. Budeš se cítit lehce a svobodně. Poznáš se jako mocná tvůrčí bytost, kterou opravdu jsi.

Chápeš?

Z: Ano. Chápu.

8: Ale musíš hledat. A musíš být ochoten se změnit.

Když je duše připravena se posunout kupředu, udělá to. Pokud s tím zápasí, pak je k dispozici pomoc. Pokud je připravena přijmout pomoc, pak se otevře cesta.

Z: Chápu. To se mi líbí.

8: A pak časem zjistíš, že už nemáš zážitky oběti. Zjistíš, že děláš rozhodnutí, která ti dovolují opustit všechny ty vztahy, které ti neslouží. A pak budeš konečně připraven poznat, že sis opravdu vytvořil každý jeden zážitek oběti, který jsi kdy měl.

A pak skončuješ s tím být obětí!

Z: Skvělé! Děkuji, 8. A ten třetí stav oběti je zachránce?

8: Správně.

Za třetí: když jsi zachráncem

Když se někdo v tvém životě cítí jako oběť, pak tě může zkusit požádat o pomoc. Pokud ty sám máš stále vědomí oběti, pak se pravděpodobně necháš zatáhnout do role zachránce pro tuto jinou bytost. Pokud, na druhou stranu, jsi úplně skoncoval s tím trojúhelníkem oběti, pak tuto obtíž mít nebudeš. Uvidíš celou situaci takovou, jaká je. Uvidíš, že si tvoří celé své vlastní drama pro své vlastní potřeby, stejně tak, jako sis je tvořil ty, když jsi hrál stejnou hru oběti. A uvidíš, že jeho bolest není tvořena tebou a tak ve skutečnosti nemůžeš být zodpovědný za zahojení jeho bolesti. Nemůžeš dělat rozhodnutí za něj. Nemůžeš jej napravit. Nemůžeš jej změnit. A budeš vědět, že když bys to zkusil, brzy by ses zapletl do jeho bolesti, začneš jako jeho zachránce, ale rychle se přehoupneš současně do jeho pachatele i oběti. Nebudeš ochoten to udělat a budeš si plně vědom toho, že ve skutečnosti jen on sám se může zahojit. On sám se nejprv musí rozhodnout, že jeho život není takový, jaký by chtěl. Pokud zjistí, že sám nemůže učinit změnu, po které touží, pak samozřejmě může požádat o pomoc. Protože žádná pomoc nemůže přijít někomu, kdo si nechce nechat pomoci.

Je možné, že tato osoba nebude vědět, **jak** to všechno udělat. Možná věří, že se něco nebo někdo mimo ni musí změnit a pak bude šťastna. Možná chce vidět, jak je zodpovědná za své vlastní rozhodnutí, ale neví, jak přijít na ten úhel pohledu. Možná neví, jak zjistit, které rozhodnutí jí ubližuje. Možná neví, jak dělat lepší rozhodnutí. A tak může být pro tebe možné jí pomoci, aniž by ses stal zachráncem.

Z: A podělíš se se mnou o strategii, jak toto udělat?

8: Podělím. Zformulujme to do procesu o třech krocích:

Jak pomáhat, aniž se staneš zachráncem: proces o třech krocích

Krok 1: Pozvedni své vědomí do vyšších vibrací tím, že si řekneš:

„Vše je Jediné a vše je dokonalé. Já i (jméno té druhé bytosti) jsme dokonalé vyjádření Jediného. Přeji si sloužit vyššímu dobru všech tím, že pomůžu se zahojit. Jsem motivován pouze láskou.“

Krok 2: Pochop pozici, ve které se nachází ta druhá bytost. Můžeš to učinit tak, že uvidíš sám sebe v její situaci, a také tak, že s ní promluvíš a budeš klást otázky ohledně jejího zážitku, až než pochopíš tu situaci. V tomto kroku se **nesnažíš** nic napravit či změnit. Není to příležitost poučovat či cokoli říci. V tomto kroku se pouze snažíš pochopit, jak to nejlépe jde, jaká je její situace a co ji trápí. Můžeš se ptát. Otázky jsou dobré. Ale klad' otázky, které tě vedou k hlubšímu porozumění té situace a jejích pocitů. Tím jí dáš svůj první dar. Dáš dar své pozornosti. Pokud to uděláš bez jakéhokoli soudu či kritiky, pak dáš opravdu láskyplný dar. Pokračuj, až než máš pocit, že opravdu rozumíš té situaci. A ověř si, že to tak je. Řekni jí, co jsi slyšel, a zeptej se, jestli souhlasí, že to je správný popis jejího zážitku. Budeš ohromen, jakým krásným hojivým darem může být **pouze tento** krok.

Krok 3: Jakmile opravdu dobře chápeš situaci, můžeš se zeptat sám sebe, co je tou nejvyšší a nejlepší nabídkou, kterou můžeš tomuto druhému dát. Co bys chtěl, aby někdo udělal pro tebe, kdybys byl v té situaci?

Z: Ach správně: *„Čiň ostatním, jak chceš, aby činili oni tobě.“*

8: Přesně tak.

Ale tady přichází zvrat. A dávej pozor, protože tohle je důležité.

Než nabídneš jakoukoli pomoc, pamatuj, že cokoli uděláš této druhé bytosti, uděláš také sobě. Takže buď ochoten sám zažít cokoli, co dáváš této druhé bytosti, a pak to vyhlížej. Najde si to k tobě cestu. Pokud například přispěcháš a odebereš této druhé bytosti možnosti, pak zjistíš, že ti taky budou odebrány možnosti. Pokud se k této druhé

bytosti budeš chovat tak, že není schopna si najít svou cestu, pak také přijdeš o svou cestu. Pokud na druhou stranu nabídneš láskyplnou a uctivou pomoc, pak ti bude taková také nabídnuta, až ji budeš potřebovat. Pokud se k této bytosti budeš chovat jako k části jednoty, pak se také octneš v pocitu, že patříš k jednotě.

Chápeš?

Nejen „*Čiň ostatním, jak chceš, aby činili oni tobě.*“ Ale „*Čin ostatním, věda to, že přesně totéž děláš sobě.*“ Ujisti se, že jsi připraven, aby totéž bylo také děláno tobě.

Z: Chápu. To je skvělá rada, 8. Vidím, že to může opravdu pomoci, aniž bych byl zatažen do zachraňování.

8: Mám ještě něco, co bych ti rád v tomto ohledu nabídl.

Z: Prosím...

8: Pokud bys byl zaseknut ve stavu oběti, není pravdou, že bys byl nejraději, aby ti pomohli ven ze stavu oběti? Aby ti pomohli vidět, že jsi ve skutečnosti tvůrce vlastní reality? Nebyl by to způsob, kterým by sis chtěl nechat za takových okolností pomoci?

Z: Ano. To by jistě bylo to, co bych chtěl sám pro sebe.

8: Dobře, pokud tedy přijde na to, že chceš pomoci někomu jinému, kdo je ve stavu oběti, pak, samozřejmě, co budeš chtít, je mu pomoci vrátit se k vědomí tvůrce.

Z: „*Čiň ostatním*“ a tak dále...

8: Přesně.

Nyní, jako se vším, je tu správná a špatná cesta, jak to udělat. Ta špatná cesta je říci této osobě, která tu sedí ve své bolesti a zmatení: „*Vzchop se, protože stejně sis to všechno vytvořil sám!*“

Z: (směje se) Pane Bože, chápu, že **toto** nebude fungovat!

8: Vskutku nebude. Správná cesta je mnohem jemnější a láskyplnější. A **zdaleka** mnohem efektivnější. Pokud můžeš pomoci této bytosti vidět, že má možnosti a volby, pak se může ihned přesunout ven ze stavu oběti.

Z: Ano, správně... stejně jako bych to udělal já, kdybych se našel ve stavu oběti.

8: Není to to, co říkáme? Čiň jinému stejně, jako bys chtěl, aby činil on tobě.

Z: Ano, chápu.

8: Takže stejně jako bys sám sobě chtěl ukázat, že máš na výběr, můžeš pomoci příteli, který je ve stavu oběti, uvědomit si, že má vždy na výběr. A pokud je tomu otevřen, můžeš mu pomoci sáhnout po nadřazené volbě... volbě, která mu nejen ukáže, že není obětí, ale ve skutečnosti mnohem větší verzí sebe, než si předtím myslel.

A to je cesta sjednotitele. To je cesta bytosti, která se vrací k jednotě.

Z: To je geniální, 8. Děkuji. Použiji to ve svém životě. Udělám si z toho svou cestu.

8: Než abys to prostě přijal jako doktrínu, navrhuji, abys zkusil chvíli takto žít a viděl, jak se to osvědčilo. V souladu s tím vším, co jsem řekl, tě žádám, aby sis připomněl, že tu nejsem od toho, abych dodával instrukce, doktríny či dogmata. Pouze ti nabízím možnosti. Takže pokud se rozhodneš to přijmout, doporučuji, abys to udělal experimentálním způsobem. Pokud to chceš zkusit, tak takto samozřejmě musíš *žít* v každé své interakci, každý den. Chvíli to tak dělej, než si to osvojíš. Pak si udělej inventuru života a podívej se, jestli jsi se sebou šťastnější, když takto žiješ, či nikoli. Podívej se, jestli ti život přináší větší radost, či nikoli. Podívej se, jestli cítíš k sobě a k ostatním víc lásky, či nikoli. Rozhodni se, jestli to je pro tebe správné na základě vlastní zkušenosti, ne na základě mých řečí.

Z: Chápu. Děkuji, 8.

8: Dobrá tedy. Ale než se posuneme dále, rád bych udělal trochu praktické práce. Podíváme se, jak bys použil své nové poznatky?

Z: Dobře...

8: Dobře, uděláme si takovýto scénář. Představ si, že máš přítele, nazvěme jej Uther, který je velmi zle zaseknutý ve vědomí oběti. Uther

zápasí se svým životem a v mnoha ohledech se mu nedaří. Vyjádří ti různé myšlenky typu „nenávidím svou práci a můj šéf je kretén,“ nebo „ti blbí politici ničí naši zemi“ nebo „má žena mě nechápe“ nebo „nikdy není po mém“ nebo „pokud bych měl jiné dětství, byl bych na tom líp“ nebo „pokud bych neměl tak hrozné tělo, byl bych šťastný“. Takovéto myšlenky. Vidíš, že se trápí. Vidíš, že ho život netěší a že zjevně neví, jak jej zlepšit.

Teď když víš, co víš, co bys udělal?

Z: Hmm... můžu soucítit. Cítil jsem tyto věci ve svém životě, takže vím, co cítí on. Už takový nejsem—chápu teď věci jinak. Ale jistě chápu, kde je on.

8: Takže? Co uděláš?

Z: Dobře... použiji všechny tři kroky.

Prvně uznám, že vše je Jediné a dokonalé. Já i Uther jsme oba dokonalým vyjádřením Jediného. Chci pouze sloužit vyššímu dobru všech tím, že pomůžu Utherovi se vyléčit. Motivuje mě pouze láska.

Za druhé a za třetí dám najevo svůj úmysl si vybrat to, co nejen Utherovi učiní to, co bych chtěl nechat učinit na sobě, ale učiním to s uvědoměním, že to přesně **dělám** sám sobě... že jsem ochoten si sám pro sebe vybrat přesně totéž.

(Trochu o té situaci přemýšlím a pak...)

Dobře. Mám tohle. Uther mě vlastně nepožádal o pomoc. Pouze vyjadřuje trápení. Takže nevím, jestli si chce pouze stěžovat, či jestli se chce opravdu přesunout ze stavu oběti. Takže začnu tím, že se rozhodnu, jestli si chci s Utherem posedět a politovat ho. Pokud ano, pak s ním budu přesně tam, kde je on. Nechám ho povědět mi o svém trápení a zmatení a dám mu bezpečný prostor, ve kterém se může podělit, aniž bych ho soudil, kritizoval nebo obviňoval. Nanejvýš se ho zeptám na otázky, které mu dovolí lépe vyjádřit, co se mu děje v životě. Dám si záležet, abych ho opravdu vyslechl, a zkontroluji si u něj své porozumění, abych si byl jist, že jsem to opravdu pochopil. Budu mu svědkem. Budu „tam pro něj“.

To je volba, kterou jsem vymyslel, a myslím, že je dobrá, protože souhlasí s těmi třemi kroky. Já sám bych byl velmi, velmi šťastný, kdyby mi někdo nabídl takové pozorné a láskyplné vyslyšení, pokud bych se s něčím trápil.

8: Výborně. Jsem na tebe hrdý. A můžu ti dát další důvod, proč je to dobrá volba: pokud bys to takto udělal, divil by ses, kolik pokroku by Uther udělal směrem k vyřešení svých problémů. Pouhé bytí v přítomnosti takového láskyplného a pozorného posluchače přinese téměř vždy velkou spoustu hojení. Pokrok se dostaví. A poté co by s tebou takto jednoduše rozmlouval, Uther by ti nejspíš řekl: „*Tolik jsi mi pomohl!*“ Nebo něco podobného. A ty mu řekneš: „*Ne, příteli, pouze jsem tě poslouchal. Pomohl sis sám.*“ A oba odejdete s pocitem povznesení.

Úplný rozdíl od situace, kde se rozhodneš honem zachránit Uthera, kde mu řekneš přesně, jak se má vzpamatovat a co má udělat, aby si spravil život. Taková cesta by vedla k tomu, že se budete oba cítit zablokováni, nevyslyšeni a rozhořčení.

Z: Hmm. Ano. To jsem zažil. Na obou stranách. Prostě to nefunguje.

8: Dobře, další otázka. Co bys udělal, kdyby tě doopravdy Uther požádal o pomoc a radu? Možná zjistil, že nedělá dostatečný pokrok jen tím, že mluví o svém životě. Nebo možná vidí, že s tím nezápasíš tak jako on, a chce se napojit na tvé učení a zkušenost. Co pak?

Z: Znovu použiji ty tři kroky.

(Přemýšlím o tom...)

Přišel jsem na to, že Utherovi nepomůže, když mu řeknu, co má dělat.

Myslím, že vhodný způsob, jak mu říct, co si myslím, je mu říct nějakou vhodnou část mého příběhu. Pak si může sám poslechnout, jak podobná (nebo naopak) je v jeho očích má zkušenost s jeho zkušeností, a může si poslechnout, co jsem v takové situaci udělal a jak se mi to osvědčilo. Pak se může sám rozhodnout, jestli udělá to, co jsem udělal já, nebo jak radím (pokud se to liší od toho, co jsem udělal).

Řeknu mu jasně, že nečekám, že by měl udělat to, co říkám. Nabídnu mu své myšlenky s láskou a může s nimi dělat, co bude chtít.

Bude to fungovat, protože je to opět slučitelné s těmi třemi kroky. Pokud bych měl přítele, který vyzrál na něco, s čím já zápasím, rád bych se ho zeptal na radu. Chtěl bych, aby měl možnost mi poradit. Chtěl bych poradit takovým způsobem, abych viděl, jak to použil ve svém životě a jak se mu to osvědčilo či proč si myslí, že by se to osvědčilo mně. A nakonec bych nechtěl, aby se upínal na to, že musím dělat přesně to, co řekne. Mělo by být v pořádku, pokud bych chtěl slyšet jeho radu a přitom mít možnost ji nepoužít. Jinak bych nechtěl jeho radu vůbec.

8: To je dobře řečeno.

A rád bych ti něco ukázal.

Z: Ano?

8: Pokud by se tě tvůj přítel Uther zeptal na radu, jak se může zbavit svého vědomí oběti... nešlo by mu pouze dát přečíst **Knihu o povznesení**?

Z: Aha, správně (směje se). To je přesně to, co bych udělal! A je to přesně to, co bych chtěl. Když se cítím hluboce ztracen ve svém stavu oběti, chtěl bych, aby mi někdo dal přesně tuto knihu.

8: Takže vskutku, **Knihou o povznesení** děláš ostatním přesně to, co bys chtěl, aby ostatní udělali pro tebe.

Z: Hmm... ano... chápu! To je úplně dokonalé, že?

8: Spolu všichni poskytujeme svému Já cestu ven z obtížné situace způsobem, který je jemný a uctivý. Je pravdou, že Já, které píše tuto knihu, a Já, které ji čte, se může rozhodnout moudrost zde přijmout či odmítnout. Nebo si vzít kousky, které má rádo. To je způsob, kterým bys to chtěl sám obdržet, je to tak? Podělit se bez nátlaku?

Z: Ano, je.

8: A tak dáváš k dispozici to, po čem nejvíce toužíš, a tím to dáváš sobě! To je krása toho sdílení.

A tak jsme našli důležitý dodatek k myšlence, že bys měl jinému dávat pouze to, co jsi ochoten sám dostat. Je to toto: pokud je něco, co chceš či potřebuješ, pak bys měl najít způsob, jak to dát jinému. Protože vskutku je tomu tak, že vždy získáš to, co prvně dáš.

Z: To je krásné, 8. Chápu to teď úplně novým způsobem. Teď to budu používat a uvidím, jak se mi to osvědčí.

8: Hodný kluk! Takže můžeš potvrdit své rozhodnutí zanechat potřeby kohokoli kdy zachránit?

Z: Jistě můžu. S tou námitkou jsme se vypořádali.

Protože když hraji zachránce, pak dávám to, co ve skutečnosti **nechci**. Nechci, aby někdo za mě dělal rozhodnutí, bral mi možnost se něco naučit nebo mi říkal, co mám dělat.

8: Dobře. Pak to tedy nedělej jiným.

Dávej pouze to, co bys sám chtěl.

Z: To je skvělé, děkuji, 8.

Víš, je divné, že se cítím trapně, když **opět** nadnáším téma zachránce, když jsem myslel, že už jsem ho několikrát vyřešil. Přišlo mi, že jsem za hlupáka. Ale je mi teď jasné, že jsem se toho ještě měl hodně naučit. Takže jsem rád, že jsem to znovu nadnesl.

8: Přeji ti, abys pochopil, že práce se znovuvytvářením Sebe (což tady děláš) je opravdu náročná. Každý jeden člověk na planetě Zemi je vysoce vážen těmi ve vyšších sférách a jiných realitách přesně kvůli hloubce úkolu, který jste si společně a jednotlivě vzali na ramena. A tato práce přeměny vědomí je velmi na špici zázraku, kterým je experiment zvaný „lidstvo“. A práce s vašimi námitkami je **způsob**, jakým tuto přeměnu provádíte ve svém vědomí.

To je důvod, proč mě shledáváš trpělivým, když se ti vyjadřuji k těmto věcem. Pokud bys opravdu ztrácel čas a energii tím, že budeš „za hlupáka“, pak, jak dobře víš, bych se takto nechoval.

Nyní je tu jedna poslední věc, kterou bych ti řekl ohledně pomáhání ostatním bytostem, které se octnou ve stavu oběti. Je to toto: prosím

připomeň si, že mají dokonalé právo zůstat oběťmi, pokud si to přejí. Skutečnost, že tě žádají o pomoc, neznamena, že se musíš upnout na myšlenku, že se musí změnit způsobem, jakým chceš ty. Můžeš nabídnout svou pomoc, ale nemůžeš je nutit si ji vzít. Nemůžeš po nich chtít, aby dělali to, co očekáváš, jen proto, že ti vyjádřili potřebu. Téměř každý na této planetě je stále zcela pohlcený hraním hry na oběť. Většina lidí stále potřebuje hrát svá dramata oběti, aby měli zážitky, pro které si sem přišli. I když tě žádají o pomoc a i když ti řeknou, že si chtějí přestat hrát na oběť, **pořád** to může být tak, že doopravdy chtějí a potřebují pokračovat v tom být oběťmi. Není na místě je nutit ke změně.

Z: Ano, to chápu. Souhlasím, že bych měl nabídnout svou pomoc bez očekávání. Anebo vůbec.

8: Ano. Použij ten proces o třech krocích s odvahou a otevřeným srdcem. Párnejménším se budeš vytvářet jako bytost láskyplného soucítění, která není obětí. To je dobrý začátek. Do jaké míry to bude hodnotné pro tu druhou bytost a do jaké míry změní svůj život, je na ní.

Z: Děkuji ti, 8. Zkusím všechny tyto strategie a uvidím, jak se osvědčí v mém životě.

8: Dobře. Když se správně použijí a přizpůsobí každé situaci, měl bys shledat, že se vzdáváš přímého zážitku zla ve své vlastní situaci.

Z: Děkuji, 8.

Ale co ty nepřímé zážitky? Například... co všechno to, co se děje „tam“ ve světě? Na této planetě se odehrává spousta zlého. Ačkoli to přímo neovlivňuje můj život, stále jsem si toho velmi vědom. Mohl bys mi pomoci najít zdravý pohled na věc, abych to mohl nechat být?

8: To zní jako dokonalý podnět pro třetí část našeho rozhovoru:

Projevy zla

Nebudeme se dívat na **všechny** způsoby, kterými se zlo projevuje. Úplný seznam by potřeboval mnohem více stran, než jsi schopen napsat. Co uděláme, je, že se omezíme na oblasti znepokojení, na které jsi se ptal na začátku této kapitoly. Ty byly:

1. Lidé ochotní páchat genocidu v zájmu moci, bohatství či politického prospěchu
2. Teroristé
3. Lidé, kteří by znásilnili či zneužili ženy či děti
4. Démoni a posednutí démony
5. Lucifer, Satan a Ďábel

Budu mluvit o každém z těchto bodů a pak, až budu hotov, budeš schopen se zbavit svých obav z nich. A pak budeš také ochoten pochopit, že je tomu skutečně tak, že...

„Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.“

Nezávisle na okolnostech.

Jsi tomu přístupný?

Z: Jistě! Pojdme na to.

8: Dobrá tedy.

První projev zla, o kterém jsi chtěl vědět, byl:

Lidé ochotní páchat genocidu v zájmu moci, bohatství či politického prospěchu

Začnu tím, že ti řeknu o těchto lidech navázáním na místo, kde jsme skončili, když jsme mluvili o zachránci. Pamatuješ, že jsem říkal, že je mnoho lidí, kteří ještě neskončili se svými vlastními dramaty obětí?

Z: Ano.

8: Inu, je tomu tak, že velká většina lidí na tvé planetě je stále hluboce zapojena do stavu oběti. A tak skoro každý, koho bys normálně potkal, hraje ve svém životě do jisté míry několik souběžných dramat oběti.

To je správné a vhodné, protože to je to, pro co si na tuto planetu přišli. Na duchovní úrovni si vybrali sem přijít a věděli, že budou mít tyto zážitky, když si to vybírali.

Z: ... a tak bychom se neměli pokoušet je zachraňovat. Chápu.

8: Klídek. Teď mluvím o něčem jiném. Nejen že by ses neměl pokoušet je zachraňovat, ale také bys měl dovolit, že opravdu potřebují pachatele. Pokud budeš sedět na jedné straně houpačky, potřebuješ někoho, aby seděl na druhé straně. Jenom tak se můžeš houpat. No a právě tímto způsobem se oběť a pachatel navzájem potřebují. Jeden bez druhého se nemůžou pohnout. A dokud nebude každá bytost připravena konečně opustit svůj zážitek oběti, bude stále potřebovat pachatele. Dokud se silně nerozhodne na duchovní úrovni, nebude schopna opustit tuto hru a přesunout se do jiné, možná laskavější a láskyplnější hry. Dokud každý z vás neovládne jak temno, tak světlo vašich vlastních duší, nebudete svými vlastními mistry. A pouze mistři se povznesou.

A tak co chci říct, je, že existuje potřeba pachatelů k tomu, aby oběti mohly zažít a objevovat samy sebe. Aby jim pachatelé nabídli možnosti, které oběti potřebují, aby se mohli znovu a znovu vytvářet, až než nepochopí sami sebe.

Z: Chápu. Ale jak to souvisí s těmi lidmi, kteří by spáchali genocidu?

8: Co jsem řekl, platí o všech vztazích oběť/pachatel. Ale dobře, za-nořme se do podrobností této otázky: ti, co spáchají genocidu kvůli prospěchu.

Tak co kdybych použil jako příklad něco, co je právě teď velmi přítomné ve vašem planetárním vědomí? Věc, která je vysoce emotivní, ožehavá a ostře diskutovaná. Co kdybych použil útok z jedenáctého září na Světové obchodní centrum?

(**Zingdadova poznámka:** Když jsem toto psal poprvé, útok z jedenáctého září byl už dobrou řadu let za námi, ale momentálně se z něj stala ožehavá záležitost. „Oficiální příběh“ vydaný vládními agenturami byl těžce zpochybňován, v podaných vysvětleních byly dloubány všemožné díry a pozornost se upínala k rozsáhlým oblastem, které byly prostě zamety pod koberec. Ačkoli od té doby uplynul čas a nová „ožehavá témata“ přišla a odešla, ta záležitost s tím, co se **opravdu** stalo jedenáctého září, jak to že ty tři budovy spadly a kdo za tím vším byl, nebyla nikdy dostatečně uspokojivě vyřešena. Z tohoto důvodu jsme se s 8 rozhodli pokračovat s tímto příkladem v tomto třetím vydání.)

Z: Uf! To je skutečně velmi kontroverzní věc pro mnoho lidí zde na Zemi. Ale nyní mluvíme o terorizmu a myslel jsem, že jsme měli mluvit o genocidě.

8: Já vím. Nemám ve zvyku nechat sklouznout svou pozornost. Pokud bys **ty** dával pozor, pak by sis vzpomněl, že jsme ve skutečnosti mluvili o **lidech**, kteří by spáchali genocidu. Pokud máš tyto lidi pochopit a pokud máš porozumět, jak a proč dělají to, co dělají, pak potřebuješ pochopit, že samotná genocida je pouze jedním z činů, které dělají. Je to opravdu pouze jedna strana v mnohem větším příběhu. A pokud ti mám říct tento příběh, pak bude nejlepší, když jej začnu vyprávět z místa, ke kterému máš vztah.

Příběh Honzy, konspiračního teoretika

Začnu vyprávěním příběhu o člověku—budeme mu říkat Honza—který přišel o člena rodiny v tom takzvaném „útoku z jedenáctého září“. To byl nejspíš nejviditelnější útok v historii lidstva. Byl nahrán z každého úhlu a ukazován stále dokola v televizích po celém světě. Nejen že byl Honza svou ztrátou hluboce ukřivděn, ale způsob, jakým mu byl tento ohavný čin prezentován stále dokola, měl za následek, že jeho smutek byl rozdmýchán v silnou zuřivost.

„Jaký odporný, zlý démon by udělal něco takového?“ přemýšlel Honza o těchto teroristech. A téměř jako kouzlem, v odpovědi na jeho otázku, se na jeho televizní obrazovce objevil vousatý muž v turbanu. Bylo mu řečeno, že to on je ten hlavní padouch. On je ten zlý strůjce celé té akce. Dokonce existovaly nahrávky, ve kterých tento muž přiznal zodpovědnost. A brzy poté viděl Honza ve své televizi další obrazy dalších lidí z Blízkého východu. Tito cizinci s tmavýma očima, s cizí vírou a ideologií nenávisti, jak mu autoritativně sdělily mluvící hlavy v televizi, byli ti pachatelé. Konečně měl Honza cíl své zuřivosti. A ten způsob, jakým mu to bylo prezentováno, způsobil, že cíl jeho nenávisti se rozrostl z několika málo mužů na celou kulturu... celé náboženství. Ve skutečnosti Honza nyní nenáviděl obyvatele celého zeměpisného regionu! A když prezident jeho země v kovbojském klobouku mluvil o válce, Honzův hlas s ním souhlasil: Ano, trest! Ano, pomsta! Ano, odvěta! Honza shledal, že myšlenka války proti teroristům velmi fandí. Kdyby nebyl na to už moc starý, říkal si, šel by tam dobrovolně sám. Líbilo by se mu jít a zabít nějaké z těch „zlých monster“, říkal si.

A samozřejmě Honza nebyl jediný ve své zemi, kdo se tak cítil. Či na celém světě. Hodnou chvíli to byl docela populární postoj.

A tak byla válka.

Ale velmi brzo se změnila z chirurgicky přesné akce v něco zamlženého a složitého. A Honzovo nadšení se vytrácelo, když si poprvé přečetl o „civilních ztrátách“. To znamenalo, že byli zabíjeni civilisté. Pochop, že Honza je docela chytrý a jeho srdce je ve skutečnosti na

správném místě. A to nebylo to, co chtěl. Chtěl potrestat **teroristy**. Ne prosté, chudé, nevinné vesničany v nějaké hodně vzdálené zemi. Ale celou tu dobu tu byla ta myšlenka dopadení toho hlavního teroristy. A Honzovi byl znovu a znovu připomínán ten muž v turbanu, který udělal nahrávky, ve kterých se přiznal k zodpovědnosti za útok z jedenáctého září. Přivést ho před spravedlnost bylo stále něco, za co se Honza mohl postavit. A zatímco Honza čekal, až toho hlavního teroristu přivedou před spravedlnost, jaksi se z jedné války staly dvě. Honza si nebyl úplně jistý, jak se to stalo. Prvně honili v horách tohoto hlavního padoucha a pak hledali zbraně hromadného ničení v úplně jiné zemi. Která měla vazby, jak mu řekla televize, na ty teroristy z jedenáctého září. Traumatizován, v obavách a velmi rozhněvaný, Honza byl ochoten podporovat válečné úsilí. „*Běžte je všechny zabít,*“ byly jeho myšlenky k tématu.

Ale čím více se tyto války táhly, čím více mladých mužů se vracelo v pytlích a s chybějícími končetinami, tím více ohně odešlo z Honzova nitra. A tím méně se mu toto začalo zdát jako dobrá a spravedlivá válka. Zaprvé se **ne našly** žádné zbraně hromadného ničení. Pak si přečetl, že neexistovala vůbec žádná vazba mezi teroristy z jedenáctého září a touto druhou zemí. Začal mít podezření, že pro tuto válečnou expanzi byl jiný důvod. Přemýšlel, jestli to nebylo vše kvůli ropě. Nebo možná o pomstě mezi vůdcem jeho země a vůdcem té druhé země. A pak, o něco později, Honza poprvé narazil na konspirační teorii, která tvrdila, že *celý útok z jedenáctého září byl iniciován lidmi z vlády jeho vlastní země!*

Ten konspirační teoretik přišel se všemožným svědectvím, které podporovalo tvrzení, že to nebyla dvě letadla, která zapříčinila pád těch dvou mrakodrapů, ale že ve skutečnosti musely být v budovách předem umístěny silné výbušniny. A pak tu bylo to video, ve kterém viděl demolici třetí budovy, aniž by ji zasáhlo jakékoli letadlo. Honza nejprve tyto myšlenky odmítal. Byly příliš hrozné, než aby se jimi zabýval. Ale ty myšlenky ho fascinovaly, protože pro ně neměl žádnou odpověď. Vysmívaly se mu a jeho mysli. Takže se stále vracel k Internetu, aby hledal víc. A nacházel víc. Víc a víc svědectví, že při-

nejmenším skupina lidí u moci, v jeho vládě, se hodně snažila, aby dovolila těmto útokům proběhnout. Víc a víc svědectví, že ty budovy byly ve skutečnosti zničeny výbušninami. Nikdy žádný důkaz—ale vždy víc svědectví.

Vrstva na vrstvě utajení. Fakta nepasující do oficiálního příběhu. Profesionálové z různých oborů, jako inženýři, architekti, piloti a tak dále, všichni přinesli více hlodající a nezodpovězené otázky. Všichni říkali, že bylo doslova nemožné, aby se věci staly v souladu s oficiálním příběhem. Všichni požadovali pravdu. Všichni byli přesvědčeni, že oficiální příběh je kamufláž. Honza si přečetl, jak byl oficiální příběh z každého úhlu vyvrácen, a pak se konečně rozhodl, že ty konspirační teorie byly pravdivé. A jakmile otevřel své dveře, byl zasažen lavinou. Čím hlouběji se nořil do králičí nory, tím více informací nacházel. Víc a víc příběhů o podvodech a prolhanosti, které se odehrávaly napříč celou zeměkoulí dlouho do historie. Ostudné utajené akce, které se odehrávaly, jak se zdálo, s vědomím a pozhénáním vůdců jeho země. Vraždy a atentáty, války vyvolané v cizích zemích, zbraně a výstroj dodávaná despotům a šílencům pro použití proti vlastnímu lidu, drogy prodávané za zbraně... pokračovalo to dál a dál. Všude, kam se podíval, Honza nacházel příběhy popisující hrubé zneužití veřejné důvěry těmi u moci, kteří pak byli schováni za vrstvami lží a podvodů. A tyto konspirační teorie do sebe zapadaly. Jedna vedla k druhé. Všechny společně dávaly takový smysl, že to velmi odporně vysvětlovalo, proč je svět takový, jaký je. Velmi podrobně to vysvětlovalo, proč ve světě existuje tolik nenávisti.

A u toho Honzu opustíme.

Z: Páni, 8. Vykresluješ velmi bezútěšný obrázek. A je to vše pravda—všechny ty konspirační teorie?

8: Pravda?

Z: Ano, chci říct, stalo se to vše tak, jak říkají ti konspirační teoretici?

8: (vzdychne) Můj milý mladý příteli. Víím, že to je pro tebe těžké pochopit, ale prosím snaž se. Neexistuje žádná jiná objektivní pravda mimo tebe, kromě toho, že „*Jediné je*“, pamatuješ?

Z: Ach ano. To si pamatuji. Ale jistě se ten útok stal jen jedním způsobem, nebo ne?

8: Ne. Stále to nechápeš. **Není** žádná objektivní pravda tohoto příběhu, která existuje mimo tebe—nebo jakéhokoli jiného příběhu. Neexistuje. Věci takto prostě nefungují. Jsou tu úhly pohledu a pravděpodobnosti, které vy všichni uvnitř hry spoluvytváříte. Ale žádná jediná verze není pevná. Žádná jediná verze není věčně platná.

To je důvod, proč jsem ti vyprávěl o Honzově úhlu pohledu a ne o tom, „co se doopravdy stalo“. Protože vně tebe a Honzy a všech na této planetě... vně vás se nic neděje. Vně tvůrců není žádná tvorba.

Takže jediné, čím se musíš zabývat, je tvoje vlastní subjektivní zkušenost. A pro každého z vás je trochu jiná. Každý máte trochu jinou zkušenost a jiný příběh. Takže prosím dávej pozor, když říkám, že ten „příběh“ není to důležité. Ty věříš, že je, ale není. Příběh je pouze mechanismus, nástroj, dějová linie, kterou používáš jako prostředek k pochopení sebe sama a k vytvoření sebe sama. A to je vše, na čem záleží: tvé objevování, tvorba a znovuvytváření sebe sama.

Takže poslouchej! Nezáleží na tom, co se stalo, nebo nestalo. Záleží na tom, jaký máš z toho dojem. Jak se rozhodneš, co si vybereš a co vytvoříš výsledkem tohoto vnímaného stimulu zvenčí. Důležitá je tvoje vlastní vnitřní realita.

Takže je tu tvoje vlastní pravda a pak tu je příběh, který používáš, aby ses dostal ke své pravdě. Ten příběh je podružný. Je důležitý pouze, pokud slouží tomu primárnímu účelu. Což je tvoje objevování a znovuvytváření.

Chápeš?

Z: Chápu, děkuji, 8. Chci říct, chápu, co říkáš, a dává to smysl a opravdu si toho vážím. Ale zatím nerozumím tomu, jak to, že není pouze jediná verze událostí. Jak může existovat mnoho stejně pravdivých příběhů?

8: K tomu se dostaneš. Časem určitě přijdeš na to, že to tak je a že to může být pouze tak. Pro teď se vraťme k našemu rozhovoru.

Takže to řeknu znovu... je tu **příběh** a pak tu je **tvoje pravda**. Teď se chci vrátit k našemu příteli Honzovi. Chci mluvit o jeho subjektivních zkušenostech a chci se podívat na to, jak se teď může jejich výsledkem vytvářet.

Pochop, že nakonec je otázka pravdivosti konspiračních teorií irrelevantní. Nemá smysl. Ale z Honzovy přímé, osobní a subjektivní zkušenosti je to přednostní a životně důležitá otázka. A pokud je Honza ochoten být k sobě opravdu hluboce upřímný, pak uzná, že neexistuje absolutní důkaz čehokoli v jakémkoli směru. Nikdo nebyl schopen nabídnout jakýkoli druh výpovědi, který by učinil nějakou verzi pravdy absolutní a neoddiskutovatelnou. Vše, co má, je rozrůstající se sbírka svědectví, ze kterých si může dovodit vlastní závěry. A pokud je hluboce upřímný a také neuvěřitelně pozorný, pak si uvědomí, že to jsou jeho vlastní myšlenky, přesvědčení a předsudky, které ho vedly k nalezení těch svědectví. Chápeš? On si **vytváří** svou realitu, aniž by o tom věděl. Honza věří, že pouze pozoruje svou vnější realitu. Ale nepozoruje. Vydává se ven do svého světa a pečlivě filtruje, co vidí, a pak si uvnitř sebe vytváří obraz z kousků skládky, které si pečlivě vybral. Pokud by měl trochu jinou startovní pozici, s trochu jinou množinou předpokladů, Honza by našel úplně jiné střípky důkazů a držel by se jiných myšlenek o tom, co je pravdivé. Skončil by s úplně jiným přesvědčením o tom, co se stalo v jeho „příběhu“.

Jeho příběh.

Příběh historie.

Je to vše fikce. Výběr perspektiv a názorů. Najdi jiné perspektivy a názory a vše vypadá úplně jinak.

Ale není to ten příběh, na čem záleží; je to to, co s ním uděláš. Jaký máš z něj dojem. Protože **to** je, když se tvoříš a objevuješ. Odhaluješ. Odstraňuješ zahalení. Vystavuješ se tomu, čím doopravdy jsi.

Z: To je úžasné, 8! To je skvělé. Začínám to chápat. Takže jak se Honza vytvořil?

8: Takže jak vidíš, Honza hodně věří na vnější pravdu v událostech.

A tak se výsledkem své cesty rozhodl, že ty konspirační teorie jsou většinou pravdivé. Dávaly mu smysl. Shledal je přesným vyobrazením své reality. A tak? Když to měl, co měl dělat? Jak měl zareagovat?

A odpověď samozřejmě je, že to zcela záleží na tom, co opravdu chce. Musí se rozhodnout, co chce, a svým rozhodnutím se vytvoří.

Pokud chce, může vést tažení za „pravdu“, kde bude chtít, aby vláda povolila svou ocelovou ruku na svých tajemstvích. Zkusit přinutit ty u moci říci pravdu. Jít a sejít se a promluvit si s těmi, kteří byli na místě činu. Najít a zhlédnout nová videa o té události. Mluvit s experty. Zkusit „probudit“ své spoluobčany do „pravdy“ (zatímco oni by si vcelku opravdu raději ještě jednou schrupli). To může. A existuje mnoho verzí Honzy, které teď dělají přesně toto. A není na tom nic špatného, pokud je to to, co chtějí dělat.

Nebo to může nechat být a vzdát se. Rozhodnout se, že ta mašinerie je příliš velká, aby s ní bojoval, a pak může odejít s hlubokým pocitem nedůvěry a rozčarování. Tím si může vyměnit přesvědčení, že „autoritám“ se dá věřit, za přesvědčení, že jsou ve skutečnosti nepřáteli lidstva.

Anebo se může stát aktivním v politice a pokusit se změnit systém zevnitř. Možná najít nějaký osamělý hlas uvnitř systému, který vypadá jako upřímný zprostředkovatel pravdy a podpory. Zapojit se do nalezení více voličů pro tuto „osobu pravdy“ uvnitř „systému lží“.

A samozřejmě je mnoho, mnoho jiných možností, jak by Honza mohl zareagovat. Chápej, celou cestu jsou mu stále nabízeny všechny druhy možností. Zdá se, jako by bylo milion různých věcí, pro které se může v každém bodě rozhodnout. Bude věřit této teorii, nebo tamté? Bude věřit tomuto politikovi, nebo tamtomu? Bude protestovat proti této věci, nebo podporovat tamtu? Půjde na tu radnici a dá najevo své znepokojení? Ztratí svou víru natolik, že svůj vztek a nedůvěru vezme do ilegality; sežene zbraně a náboje a bude mít tajné schůzky s ostatními podobně smýšlejícími? A co třeba zákonná výzva, kterou přinutí ty u moci, aby promluvili pravdu? Anebo dá systému znovu svou důvěru a bude věřit, že se sám opraví? Co třeba zvolit tentokrát

toho „správného“ kandidáta?

Tolik, tolik možností.

Ale pochop, že i to je iluze. Je tu jen jedna volba: jít hlouběji do hry na oběť, nebo se z ní pozvednout. A **všechny** Honzovy možnosti vyjmenované výše jsou doopravdy tatáž možnost: jít hlouběji do hry. Pochop, že hra samotná ti nikdy neukáže tu druhou možnost... nikdy neukáže, že se můžeš pozvednout ze hry. Místo toho tě oslňuje světlem kouzelníka na jevišti. Vidíš pouze ty možnosti, které chce, abys viděl, a **všechny** tyto možnosti znamenají jít hlouběji do hry. Proto je to tak úspěšný systém. Drží všechny ve stejné hře. Přesně jak bylo zamýšleno.

Z: Takže říkáš, že hra je navržena tak, aby udržela oběti hrát a věřit jí?

8: Ano. Hra je navržena, aby ti ukázala pouze možnosti, které tě udrží ve hře... možnosti oběti. Je zejména dobrá v nabízení těch druhů možností, kde skončíš tím, že budeš přispívat k vytváření obětí z jiných lidí. Tyto možnosti jsou na pokračování ve hře nejlepší. Pokud tě může přimět, abys jinému způsobil, že se bude cítit také jako oběť, pak ta hra funguje dvakrát tak dobře.

A nyní bych chtěl mluvit trochu o dílně, která produkuje tyto možnosti. Abych tak učinil, chci Honzu opustit a představit tě někomu jinému. Budeme mu říkat Maxmilián. Zkráceně Max. Max je tím, co nazývám „Super Mocný Jedinec“ neboli zkráceně SMJ.

Super Mocní Jedinci

Z: Co je SMJ? Něco jako prezident země nebo majitel velkého podniku nebo co?

8: Ne. Super mocný jedinec je jeden z velmi mála lidí, který, ačkoli mají velmi velkou moc v tvém světě, je z velké části neviditelný a neznámý. Takže Max se nevidí jako občan jedné či druhé země. Místo

toho vidí země a jejich politické vůdce jako prostředek ke správě majetku. Nepatří do země, země patří jemu! Také si nebude myslet, že pouze vlastní velké podniky; bude si o nich myslet, že jsou to jeho nástroje. Max je jeden z hrstky lidí, kteří dohromady vlastní vše na planetě, o čem by mohli říci, že lze vlastnit. Ve skutečnosti většina SMJ pravděpodobně věří, že vlastní i lidi na této planetě. A zejména si budou připadat, že vlastní kohokoli, koho bys normálně počítal mezi mocné: prezidenti, ředitelé, králové, kardinálové jsou všichni zvláštním majetkem SMJ. Politici přichází a odchází s volebními obdobími. Členové podnikových výkonných rad můžou být sesazeni akcionáři. Ale SMJ je napořád. Za oponou. Neviditelný. Nedotknutelný.

Pokud bys byl jedním z těchto mužů, pak bys měl pěkně působivé schopnosti. Pokud by se demokraticky zvolený vůdce země nechoval v souladu s tvou vůlí, mohl bys ho nechat sesadit, podniknout revoluci a nechat ho svrhnout nebo ho nechat zavraždit—cokoli by sloužilo tvé širší představě světa odpovídajícího tvým přáním. A protože řídíš tok kapitálu kolem světa, můžeš diktovat, jak jedna oblast zbohatne a jiná zchudne. Mohl bys přinést značný růst a mohl bys způsobit krach globálních financí. Mohl bys začít války na regionální úrovni či dokonce v globálním měřítku, anebo bys je mohl zastavit. Máš takovouto moc.

Z: Tak tedy tito SMJ jsou ilumináti?

8: Raději nepoužívám výraz „ilumináti“, protože to vyvolává nepochopení. Ve vašem společném vědomí se traduje, že existuje takováto skrytá organizace, pospolu držící tajemná ilegální jednotka, která řídí věci na vaší planetě. Ale to je nesprávné porozumění. Tyto bytosti, tito Super Mocní Jedinci zdaleka nejsou bytosti toho typu, že by se spolu sdružovali a přátelsky pracovali směrem ke společnému cíli. Taková organizace jednoduše neexistuje. Nejsoudržnější jednotkou organizace, kterou tyto bytosti jsou schopny udržet, je jejich rod. Některé rody mají ve svém čele extrémně dominantní, silné bytosti a tyto rody si vedou dobře, protože jejich členové jsou ochotni se připojit k té bytosti v čele. Jiné nejsou tak úspěšné protože jsou sužo-

vány vnitřními spory o tom, kdo je povede. Často některé rody utvoří spojení a chvíli spolupracují. Někdy se časem tato spojení přetvoří v instituce. A existuje mnoho klubů a skupin a sešlostí, do kterých tyto SMJ patří a chodí. Ale představovat si, že všichni Super Mocní Jedinci na planetě sedí spolu, plánují spolu, jako jeden celek, je zásadní nepochopení tomu, kým a čím jsou. Všichni jsou to velmi silní jedinci. Každý z nich se nejprve stará o své vlastní zájmy. Přísné hierarchie s tvrdě vynucovanou disciplínou jsou jediným způsobem, jak lze udržovat soudržnost. A i přes to může být vnitřní fungování jejich společenství velmi byzantské, protože tam jsou nekonečné pleťchy, nože do zad a podrazy. Takže pochop; toto není ta celoplanetární organizace, kterou sis představoval. Spíše je to několik rodů, každý fungující zhruba feudálním způsobem, s nejstarší „hlavou“ v čele. Ačkoli existují, jak říkám, spojení a sdružení mezi některými rody.

Z: Hmm. Dobře, myslím, že teď mám lepší porozumění.

8: Máš? Dobře tedy, položím ti otázku. Pokud bys byl Maxem, co bys chtěl? Co bys chtěl dělat, dosáhnout či zažít nebo mít? Co bys chtěl?

Z: To je zajímavá otázka. Hádám, že bych asi doopravdy nic **nechtěl**. Tedy nic hmotného. Mohl bych mít cokoli, co bych si představil. Hádám, že bych se nejspíš rozhodl si užít své bohatství a moc tak, že bych našel způsob, jak jimi pomoci ostatním.

8: V zásadě bys je začal rozdávat?

Z: Ano. Myslím, že ano.

8: To rád slyším. A stejně tak by to rádi slyšeli ti ostatní SMJ. Znamenalo by to, že můžou spolknout tvé impérium vcelku a tím se stát ještě bohatšími a mocnějšími. A ani se nebudu snažit jít do detailů, jak obtížně bys hledal možnost rozdat své peníze zodpovědně, aby to nezpůsobilo více škody než užitku. To je na úplně jiný rozhovor. Co chci ukázat, je, že by ses velmi rychle stal nepodstatným ve světě Super Mocných. Velmi rychle bys už vůbec nebyl velmi mocný. Takže tě požádám, abys zkusil odpovědět znovu. Zkus změnit úhel pohledu. Zkus si představit sebe sama jako někoho, kdo **je** tak mocný. Ne-

stal by ses tak mocným, pokud bys nošení takové moci netrénoval a nepiloval od narození. A tvůj rod by tě nepostavil do čela svého impéria, pokud bys neprokázal všechen talent, schopnosti a odhodlání takovou roli nést. Každá chvíle tvé výchovy, vzdělání a tréninku by tě stavěla do souboje s jinými nástupci toho trůnu. Musel bys být nelítostným, geniálním hráčem, aby ses vůbec dostal do čela tohoto impéria. A také by ti hned nepadlo celé do klína. Dostával bys postupně vyšší moc a zodpovědnost a musel bys při každé příležitosti prokázat, že jsi nejchytřejší a nejlepší.

Z: Hmm. Chápu. Myslím, že bych se octnul v soupeření se všemi ostatními ve hře o moc. Soupeřil bych v rámci rodu, abych se dostal do jeho čela; teď bych se octnul v boji se všemi ostatními. Myslím, že bych viděl jako výzvu rozšířit impérium svého rodu a vyhrát hru o bohatství a moc.

8: Ano. Pro ně je to tak trochu hra. Často dechberoucím způsobem krutá a surová hra. Smrtelně vážná hra pro ty, kteří jim stojí v cestě. Ale i přesto hra.

Z: Dobře. Chápu. Takže když se zeptáš, co bych chtěl, kdybych se octnul v Maxových botách, pak má odpověď by byla, že bych chtěl vyhrát tu hru. Ačkoli bych měl nemravně velké bohatství a moc, chtěl bych víc. Vlastně bych to chtěl **všechno**. Jsem si jist, že jako každý „tam nahoře“. Takže pak by mou touhou bylo být v té hře nejlepší a vyhrát nad všemi ostatními SMJ a získat ještě více moci a nadvlády a rozdrtit každého, kdo mi stojí v cestě.

8: Intuitivně chápeš, že by to tak bylo?

Z: Ano, jednoduše. Kdysi jsem hrál počítačovou hru zvanou „Civilizace“. V té hře se staneš náčelníkem nového prřavého impéria, začínajícího 6000 let před naším letopočtem. Vedeš všechny aspekty růstu a vývoje svého impéria a pečuješ o něj a sleduješ, jak roste. Zakládáš nová města a ta pak rostou. A pak začneš potkávat jiná impéria. Obchoduješ a uzavíráš smlouvy. Vše je v pořádku, než ti začnou docházet zdroje. Nemůžeš dál expandovat, protože jsi obklopen svými sousedy. Nevyhnutelnou součástí hry je, že pak vypukne

válka. Místo abys expandoval skrz růst, expanduješ skrz dobývání. Nakonec je to dobrá strategie. Je to způsob, jak vyhrát hru!

Vtipné na tom je, že když jsem hru vyhrál, protože jsem měl pod kontrolou dostatečnou část herního světa, nechtěl jsem přestat. Vložil jsem tolik energie a pozornosti do **mé** civilizace, že jsem nechtěl skončit u „dost dobré“. Chtěl jsem u hry zůstat, až než bude celý svět můj—než bych rozdrtil všechny své nepřátele—až než bych měl pod svou nadvládou každý kout zeměkoule.

Jejda. Myslím, že jsem teď o sobě dost prozradil, ne?

8: Co jsi prozradil, je, že vskutku **chápeš** problém moci. Takže máš soucit a můžeš se zbavit souzení. To je velmi dobře.

Teď mi řekni, kdybys byl Maxem, co bys chtěl ohledně těch všech malých lidí „tam dole“? Všichni ti obyčejní lidé, kteří jsou zaměstnanci továren, úředníci, prodavači, vedoucí, vojáci a kdovíco ještě?

Z: Hmm... myslím, že bych chtěl, aby pokračovali v práci. Ať otročí dál. A aby dělali to, co chci já a kdy to chci. A aby u toho nedělali hluk a poslouchali.

8: A co když přestanou poslouchat? Co kdyby někteří z nich přestali sloužit tvé vůli? Co kdyby si začali uvědomovat, co se děje? Co kdyby se jednoho dne z továrny někdo zadíval ven a řekl: „*Tuhle práci nemám moc rád. Raději budu dělat něco, co mám rád. Najdu svůj nejslastnější projev Sebe a objevím svou opravdovou podstatu a povznesu se z tohoto systému.*“ Co pak?

Z: No tak to by pro mě byla špatná zpráva. Protože zjevně by se taková věc mohla uchytit. Pokud by ostatní viděli toho člověka, jak dělá, co ho baví, a je šťastný, pak by to mohli chtít také. Brzy by všichni mí přísluhovači nosili batikované šaty, vyráběli by si korálky a prozpěvovali nebo tak nějak. Nesloužili by mně. Začal bych prohrávat.

8: Ale to je v pořádku, není-liž pravda, protože to se nestane. Chci říct, chvíli přemýšlej. Kolik lidí, kteří otročí v továrnách, obchodech a kancelářích všude na světě, to můžou jen tak vzdát a dělat si, co chtějí?

Z: Mnoho ne.

8: A proč to tak je?

Z: No, většinou protože musí splácet dluhy. A i když nemají dluhy, jak by platili za věci jako jídlo a bydlení a tak dále? A i když by na to měli, tak co budoucnost? Co vzdělání jejich dětí?

8: Přesně. Takže to je první věc. Dluh. Uvědom si, že tito SMJ to tu řídí. V podstatě jim patří světová ekonomika. Určitě jim patří všechny ty banky. Takže čím víc lidí je hluboce zadlužených, tím víc otročí. V těch továrnách, obchodech a firmách, které taky patří těm Super Mocným.

Z: Páni. To je dost šokující. Anebo opravdu dobrá strategie. Podle toho, jak se na to díváš.

8: A to ještě nic není. Existuje mnoho jiných způsobů, jak nechat oči Pepy, pracovníka v továrně, uvnitř té továrny. Dluh je jen jeden z nich. Některé jiné jsou ještě nepříjemnější. Vzpomínáš si na ten výše uvedený příklad útoku z jedenáctého září?

Z: Ale ne! Chceš říct, že útok z jedenáctého září není nic než mechanismus, jak udržet lidi manipulovatelné?

8: Co myslíš ty?

Z: Já... ech... Ale počkej chvíli, 8. Co se stalo s tím vším kolem „*příběh je méně důležitý než Tvoje Vlastní Pravda*“? Říkáš tedy, že ty konspirační teorie jsou pravdivé?

8: Ne, říkám ti jiný příběh. Nic více, nic méně. Nebo jsi měl někdy pocit, že požaduji, že mi musíš věřit?

Z: Ale, 8! Jaký to má smysl, pokud to není pravda?

8: Smysl? Je stejný jako smysl příběhu, který si vyprávíš tím, že žiješ svůj život. Smysl je, že si dáváš zážitky, aby sis mohl vybírat a tvořit. Přesně jak jsem ti řekl předtím. Říkám ti o tom, abys mohl spadnout na dno té drogy stavu oběti, na které jsi závislý, aby ses mohl rozhodnout to nechat plavat a **tvořit!** Převzít vlastnictví! Probudit se! Objevit, kým doopravdy jsi!

Pokud z toho, co jsem ti dosud ve všech našich rozhovorech řekl, bylo **něco** opodstatněné, myslíš, že by byl nějaký příběh, který by byl absolutním? Který by nebyl ve skutečnosti výtvořem... fikcí... a důmyslným divadlem? **Tvým** divadlem, které **ty** spoluvytváříš!

Z: Jakou má pak cenu mi vyprávět o těchto SMJ? Proč mi nepovíš jakoukoli babiččinu pohádku?

8: Mohl bych. Ale to by neodpovídalo tvé zkušenosti. Nebyla by ti k ničemu. Řeknu to znovu, takže **prosím** tentokrát dávej pozor, ano? Opravdu to **je** důležité a opravdu se musíš pokusit si toho všimnout:

Není žádná objektivní pravda v žádném příběhu. Jsou pouze úhly pohledu a pravděpodobnosti, které všichni hráči hry spoluvytváří. Ale i přes to má každý tvůrce svůj vlastní úhel pohledu, zážitek a příběh v rámci toho většího příběhu. Není žádný absolutní příběh, který by zneplatnil jiný příběh. Což je v pořádku, protože nakonec to není ten příběh, co je důležité. Pouze musíš předstírat, že ten příběh je to nejdůležitější, aby ta hra fungovala. Ale protože teď hru opouštíš, můžeš si uvědomit, že ten příběh je pouze způsob, jak sám sobě ukazuješ svou vnitřní bytost, promítnutou do vnější reality. Pouze používáš mechanismus toho příběhu, abys objevil sebe a vytvořil se. Ten příběh může být velmi přesvědčivý. Je to tak zamýšleno. Ale nyní jsi připraven si uvědomit, že je pouze cenný v kontextu **tvé vlastní pravdy**. Jakkoli jinak je bezvýznamný.

A tak teď můžeš pochopit ten příběh pro to, čím je. Je to něco, co můžeš použít, abys sobě ukázal něco o sobě, a pak, v závislosti na tom, jak se ti líbí, co na sobě vidíš, můžeš učinit o sobě nová rozhodnutí.

Objev se a vytvoř se. To je smyslem toho všeho.

Takže teď se mě ptáš, proč ti říkám o těch SMJ. Tak tady je odpověď: já sám teď používám příběh. Používám tvůj příběh. Tvou spoluvytvářenou realitu. A říkám ti něco o tvém příběhu. Můžeš se rozhodnout sám, do jaké míry je platné to, co ti říkám. A pak se můžeš rozhodnout, co ti tato informace říká o sobě. A pak se můžeš rozhodnout, jak se vytvoříš.

Co ty na to?

Z: Vlastně s tím zápasím, 8. Myslím, že jen teď chápu, co jsi říkal o „příběhu“. A teď nevím, jak zareagovat. Je mi z toho tak, že nemá smysl poslouchat o těchto věcech. Pokud je to vše vymyšlené... pak jaký má smysl o tom mluvit?

8: Dobře, pomůžu ti s tím.

Pamatuješ si svůj poslední sen?

Z: Ano. Vlastně jsem měl velmi dlouhý a složitý sen. A pak jsem se probudil a říkal jsem o tom snu Lise a bavili jsme se o tom snu. A pak jsem se vzbudil znovu! A uvědomil jsem si, že **oba** zážitky byly sen.

8: Mnoho lidí má takové zážitky snu ve snu. Pokud jsi ochoten tomu dát pozornost, v takovém snu si sděluješ velmi důležitou zprávu. Ukazuješ si, jak se můžeš probudit ze sna a věřit, že jsi vzhůru a že ten sen byl celý vymyšlený, ale **stále** jsi ve snu. Je to vše jen výmysl. A pak se probudíš znovu a...

... a...

Z: Hádám, že si můžu uvědomit, že **stále** žiji uvnitř výmyslu.

8: Ano. A je to velmi přesvědčivý výmysl. Chci říct, nepřipadáš si, že existuje postava, která si vybrala pseudonym Zingdad a která se rozhodla napsat knihu zvanou *Kniha o povznesení*?

Z: Ano. Připadám. Připadá mi, že to jsem já.

8: A existuje mnoho lidí na světě, kteří spoluvytvářejí tuto fikci. Oni **také** věří, že existuje postava zvaná Zingdad, která píše knihu zvanou *Kniha o povznesení*. Ale oni tuto fikci zažívají trochu jinak. Oni zažívají tuto postavu jako někoho, kdo žije daleko a kdo píše tato slova, která můžou číst.

Ale co by se stalo, kdybyste se teď všichni probudili a uvědomili si, že to byl pouze velký, složitý sen, který se vám dohromady zdál? Pokud by sis uvědomil, že ta postava Zingdad byla pouze postavou ve snu a že jsi něčím mnohem větším? Něčím mnohem více tvůrčím a skutečným. A *Kniha o povznesení* nebyla ve skutečnosti kniha, kterou jsi **ty** psal, ale byla ve skutečnosti jedním z několika společně domluve-

ných znamení k probuzení, které jste si všichni pro sebe domluvili. Něco jako když si nastavíš před spaním budík.

Co pak?

Vzbudil by ses a řekl: „Ach, ty příběhy byly jen příběhy. A příběhy jsou nepodstatné a bezvýznamné. Je to vše brak. Zapomeňme na to a pojďme dělat něco skutečného.“

Nebo bys spatřil tu velkou krásu a pravdu, která ti byla ukázána v těchto velkých příbězích skrze mnoho životů, a které si všichni vyprávíte sami sobě? Sešli byste se pak a podělili se o své zážitky a poznatky? Ukázali byste si navzájem své příběhy? Měli byste ty pohádky a jejich význam a vytěženou hodnotu rádi a chovali je v srdci?

Z: Ano. Ano. Chápu.

Ty životy, které žijeme, jsou našimi příběhy. A dohromady si je vyprávíme. Jsme autory těch pohádek a jsme postavami uvnitř těch pohádek. A tím, že žijeme tyto příběhy, objevujeme velmi mocné pravdy sami o sobě. A proto jsou ty příběhy důležité.

Dobře.

Ale pak, proč je důležité pochopit tyto Super Mocné Jedince?

8: Funguje to takto: tví čtenáři zažijí ve svých životech Zingdadovu realitu, protože jejich životy jsou ovlivněny tvým dílem. Věří, že existuješ, protože si přečetli tuto knihu. A výsledkem toho jsou jim nabídnuty v této knize možnosti a můžou se rozhodnout, jak zareagují a jak se vytvoří.

Ale jak by to bylo, kdybys byl něčím ve svém životě ovlivněn, ale původ toho by byl před tebou velmi chytře schován? Totiž, existují tyto jiné bytosti, které se zažívají jako ti SMJ. To je fikce, kterou si oni pro sebe vytváří v tomto příběhu. A jejich díla jsou hodně všudypřítomná. Musel bys žít velmi daleko od takzvané civilizace, aby ses úplně vyhnul ovlivnění jejich dílem. Ale s rozhodováním se ohledně tohoto vlivu zápasíš, protože není zřejmé, co se děje. A to je to, co dělám já: pomáhám ti otevřít to, co je ukryto.

Dříve jsem řekl, že neexistuje žádný jeden příběh, který je absolutně pravdivý. Také jsem řekl, že existují pouze pravděpodobnosti a úhly pohledu. Co bych teď měl přidat je toto: čím více energie je dáno do určité pravděpodobnosti, tím více hodnoty tato pravděpodobnost nabude. Čím méně energie je do ní vloženo, tím více se vytratí do neexistence.

Z: Chceš říct, čím víc něčemu věříme, tím je to reálnější?

8: Něco takového. Děláš rozhodnutí a těmi rozhodnutími zaostřeš své energie. Když na něco zaměříš energii, přidáš tomu na tvoření. Uděláš to pro sebe reálnějším. Pokud se mnoho lidí spojí a udělají spolu pro sebe něco reálné, pak má tato věc větší pravděpodobnost. Takto funguje spoluvytvářený svět. A někdy jste nasměrováni špatně. Společně jste zhypnotizováni, abyste své energie vložili do věcí, které ve skutečnosti krmí něco skrytého na nimi. Krmíte iluzi a tvůrce té iluze je také krmen.

A to se zde děje. Ačkoli velmi málo z vás ví o existenci SMJ, neustále je jasně a mocně vnášíte do své reality tím, že zaměřujete své energie na to, co vám oni dávají.

Takže ti chci říci, co dělají a jak. A pak si toho budeš vědom. Pak z toho můžeš své energie uvolnit. Pak si to můžeš přestat vytvářet. Leda, samozřejmě, že by se ti to líbilo, v tom případě... no, to bude na tobě.

Z: Aha.

Opět ti děkuji za trpělivost, 8. Vážím si, že jsi připraven mě provést až do mého vlastního probuzení. Opravdu mi to začíná dávat smysl.

Jsem připraven se vrátit k tomu příběhu o SMJ. Chci vědět, jak v mém příběhu vystupují, abych se mohl ve svém životě lépe rozhodnout.

8: To je skvělé. Výborně.

Z: Dobře, říkal jsi něco o útoku z jedenáctého září. Naznačoval jsi, že možná ti SMJ byli v pozadí toho? Opravdu?

8: Ano. Nepoužil jsem příklad jedenáctého září jen tak, když jsem ti vyprávěl o Honzovi. Ukazoval jsem ti, jak to může být příběhem, je-

hož děj řídí SMJ. Takové věci se děly skrze celou vaši historii. Jedna z nejlepších metod, jakou SMJ mají, aby udrželi své přísluhovače poslušné, je podnítit válku. Dokud se můžou lidé nechat přesvědčit, že existuje nějaká jiná zlá země, zlé náboženství, zlá ideologie, zlé **cokoli** venku, které si přeje zničit je, jejich rodiny a jejich způsob života... pak můžeš vzít jed na to, že budou ochotni přiložit ruku k dílu a udělat svou část. Možná si i budou dokonce připadat, že musí jít dobrovolně do boje ve válce. A pak, až ve válce zemřou, bude to o jeden důvod víc, aby se všichni ostatní v jejich rodině rozzlobili a byli plní nenávisti vůči tomu podlému nepříteli.

Zlost a nenávist... tyto jsou možná pro udržení lidí v dualitě a separaci ještě lepší než dluh.

A zamyslel jsi se někdy nad náboženstvími?

Z: Náboženství? Co konkrétně?

8: No, není to opravdu, opravdu zvláštní, že většina náboženství je zdá se založena na slovech a činech těch nejhluběji mírumilovných lidí, kteří kdy chodili po Zemi? Chci říct, pokud dáme dogmata a přesvědčení stranou, pokud se podíváš na to, co je v jádru učení těchto náboženství, pak jsou o snaze o mír mezi lidmi a touze dělat ve světě dobro. A i přes to vídáš ty nejvášnivější stoupence některého z těchto systémů míru, jak jsou hnáni, aby šli a zabíjeli vášnivé stoupence jiného systému míru. A někdy ty rozdíly mezi vírami jsou tak malé, že jsou zvenku nerozeznatelné.

Nezdá se ti to opravdu divné?

Z: Ano. Dříve jsem o tom tak nepřemýšlel.

8: A tak se tě teď musím zeptat; jak se stane to, že člověk věřící v jedno z těchto náboženství se všemi těmi krásnými myšlenkami o lásce k bližnímu svému a tak dále... jak se stane, že se takový člověk nechá přesvědčit, aby zabil svého bližního z jiné víry?

Z: Nevím.

8: Tak ti to povím. Stane se to jednoduchým prostředkem, že mu nějaký vůdce řekne, že ten jiný člověk jiné víry není doopravdy jeho

bližní. Řeknou mu, že ta jiná víra je ohavnost. Je zlá. A že **jeho** víra ve skutečnosti dovoluje zabíjení lidí jiné víry. Nejen dovoluje, ale **vyžaduje**.

Šílené, co?

Že systém lásky, míru a tolerance může být tím hlavním důvodem, aby sis dovolil být tak hluboce zaslepený, že někdo, kdo věří něčemu jen trochu odlišnému od tebe, má být zabit.

Žádné vnitřní rozpory v tom tedy nejsou! (smutně se směje)

Z: Páni. To je velmi dobrý postřeh, 8. Takže proč? Proč by to tito náboženští vůdci měli dělat?

8: No, je to velmi jednoduché. Jsou za tím zase ti Super Mocní lidé. Všimli si před dobrou chvílí, že existují tato spirituální učení, která byla vůči jejich zájmům kontraproduktivní. Jednou za čas se objeví učitel, šířící zprávy o lásce, míru, jednotě a toleranci, který způsobí, že několik jejich posluhovačů ztratí zájem o tu hru, kterou oni tvoří. Někdy byly také školy učící povznesení, což vedlo k tomu, že přísluhovači opustili hru. Takže ti Super Mocní vymysleli opravdu mazaný plán. Našli způsob, jak zvrátit tato náboženství ve svůj prospěch. Místo aby dovolili těmto náboženstvím, aby pokračovala jako jednoduché sady víry sdílené mezi lidmi, kteří se o sebe starali jako bratr a sestra, byla zpolitizována. Do těch náboženství byly vybudovány mocenské struktury. Vytvořila se dogmata. Přeměnily se v **organizace**. Často byli duchovní vůdci mocnější než králové a císaři. A pak bylo nařízeno, že obyvatelé jistých oblastí **musí** následovat jistou víru. Bylo jim přikázáno: „*Musíte věřit v toto.*“ A pokud jsi věřil něčemu jinému než tomu dogmatu, byl jsi potrestán. Obvykle velmi krutě a násilně a většinou to skončilo smrtí. A nyní tito lidé pečující o tyto krásné systémy míru byli najednou lidmi velké moci. Chápeš, jak to funguje?

Z: Z toho se mi dělá špatně.

8: Chápu, že ti to tak může připadat. Ale připomeň si...

„Neexistuje jediná věc, která je dobrá či zlá, pouze, že ti to

tak připadá.“

Z: Ó, ano.

8: Takže to znamená, že je tvou volbou být zde v tomto systému. Ten systém je navržen, aby tě tu udržel. Dostáváš všechny stimuly, abys zůstal.

Takže tito Super Mocní Jedinci... jsou zlí?

Z: No, zdá se mi, že jsou jistě schopni chovat se velmi zlým způsobem. Totiž, určitě jejich vtělené stránky. A ty vtělené stránky nás „posluhovačů“ si jistě budou připadat, že jsou oběťmi velkého zla, které se na nás páchá.

Ale pokud tomu rozumím dobře, tak to je úhel pohledu nižší úrovně. A vybrat si tento úhel pohledu způsobí, že zůstanu zde v dualitě. Můj vztek a mé rozhořčení způsobí, že budu chtít udeřit zpátky. A tak zůstanu oddělen od jednoty.

8: ... což znamená, že vyhrají. I kdyby to byli ti Super Mocní, které se rozhodneš nenávidět a bojovat proti nim—to je jedno—fakt, že se rozhodneš nenávidět a bojovat, znamená, že vyhrají. Protože tu zůstaneš. A zůstaneš sloužit jejich zájmům. Chápeš, jak to funguje? A pokud se například rozhodneš spojit s jinými bojovníky a vzít proti nim zbraň, pokud se rozhodneš proti nim bojovat, hádej, co se stane dál?

Z: Nevím.

8: Cestou se objeví někdo, kdo je vhodným a schopným vůdcem. Někdo dobře znalý strategie a válčení. Někdo, kdo zdánlivě nenávidí „ty zlé parchanty“ ještě víc než ty! A pak budeš ochoten ho následovat do boje, dělat, co řekne, a... hurá!... Jsi zpět ve hře a sloužíš jim. Přímo i nepřímo. Přímo, protože jsou mistři strategie ovládnutí jakékoli opozice. Dělají to tak, že jejich prací je vést tu opozici. Jakmile začneš organizovat odbojovou skupinu, najdou způsob, jak nastrčit svou loutku do čela tvé odbojové skupiny. Nebudeš to vědět, ale tvůj vůdce bude jedním z jejich posluhovačů jimi strategicky umístěný ve tvé organizaci, aby ti vládl!

A sloužíš jim také nepřímo. Od koho myslíš, že si koupíš své zbraně? Od koho dostaneš veškeré vybavení a zázemí? Cokoli budeš potřebovat k odboji proti Super Mocným, nakoupíš u Super Mocných. A každý halíř, který se předá v každé transakci, je také zdaněn a zdaněn inflací, aby je ještě více obohatil. A tak dále a tak dále. A stejně platí, i pokud se zapojíš do „mírumilovnějšího odboje“. Pokud se sejdeš s ostatními na internetových fórech a budete se bavit o „zlu těch u moci“ a „rozšíříš zprávu“ o pravdě toho, co se opravdu děje. Myslel by sis, že pomáháš zvyšovat povědomí mezi lidmi na světě. Myslel by sis, že děláš něco, abys zbrzdil činy Super Mocných tím, že šíříš pravdu. A pak, časem, najdeš různé „experty“, kteří zdánlivě vedou tato „hnutí pravdy“. Jistě tě muselo napadnout, že aspoň **někteří** z těchto „vedoucích světla“ jsou zaměstnáni Super Mocnými? Není to to, co bys udělal **ty**, kdybys byl Maxem? A pokud to tak **je**, jak se rozhodneš, komu věřit? Kdo ti řekne **opravdovou** pravdu a kdo ti prodává verzi pravdy, která je vyseta lží, která tě má zmanipulovat? Najednou věci nejsou tak jednoduché, že? Vidíš, Super Mocní se nestali Super Mocnými hloupostí. A viděli a přežili jakýkoli druh povstání a vzpoury, jaký existuje. A pokaždé se stali chytřejšími, lstivějšími a mocnějšími. A mají **velkou** paměť a plány. Přemýšlejí v horizontu mnoha generací, ne v horizontu toho, co se stane teď, v tomto životě. Takto se stali tak úžasně úspěšnými v této hře. A tak se dostáváme do situace, kde mají celou planetu otrockých přísluhovačů, kteří poslouchají na slovo a téměř ani jeden to netuší! A i ti, co to **objeví**, s tím zdánlivě nic nemůžou udělat. Vlastně když se pokusí s tím něco udělat, pouze posílí ruku Super Mocných.

A poslední pointa o válčení s těmi „zlými ilumináty“ či jakkoli je nazýváš: proti komu přesně udeříš? Řekneš „děkujeme, odejděte“ a vyhodíš do vzduchu úřad své vlády? Myslíš si doopravdy, že tam najdeš kohokoli ze Super Mocných? A pokud ne tam, kde je tedy najdeš? A říkám ti, nenajdeš je! Super Mocní jsou tak hluboce schováni, tak hluboce za oponou, že téměř nikdy neuvidíš jejich jména v tisku a ještě méně často uvidíš jejich tváře. Takže nehleď na to, koho vyhodíš do vzduchu či zastřelíš, zraníš pouze nějakého zástupce. Nějakou

loutku. Nějakého chudáka, který se také snaží co nejlépe protlouct životem. A tak si SMJ ani trochu neublížil, jedině, co jsi udělal, že jsi přispěl trochu do nenávisti ve světě. Což je paradoxně pouze posílí.

Takže prohraješ.

Pak prohraješ.

Pak prohraješ ještě víc.

A pokud jsi prohrál úplně, tak prohraješ ještě víc.

A **to** se stane, pokud s nimi budeš hrát jejich hru. A **je** to jejich hra. Nemůžeš porazit je nebo ten systém bojem. Hra je nastavená tak, že nemáš v ruce nic a oni mají všechny trumfy. A pokud by to nestačilo, mají ještě v rukávech všechny ostatní karty, které by jen mohli potřebovat. A pokud ani to nestačí, můžou kdykoli změnit pravidla.

Pamatuješ, když jsem řekl, že je to pro ně hra? Někdy surová a krutá, ale stále hra? Co si zapamatuj, je, že mají svou roli. Dokud ti budou dávat ty nejsilnější stimuly zůstat ve hře, pak dělají svou práci.

Z: To je jejich práce?

8: Na duševní úrovni ano. Většina jejich vtělených osobností to neví. Ale v zásadě to je jejich duchovní smlouva s každým, kdo vstoupí do této konkrétní hry. A vím, že teď se ti pro ně bude obtížně shánět velký soucit, ale víš, tyto bytosti nesou velké břímě. A jejich životy, naproti všeobecné víře, nejsou vůbec veselé. Není to jen jeden okouzující večírek za druhým. Ano, existují odměny za to, že jsi nejbohatším a nejmocnějším člověkem na planetě, ale je s tím spojena také velmi vysoká cena. Dovol mi to trochu shrnout:

Super Mocní jsou před tebou úplně skryti. Pokud znáš jméno či jsi viděl v bulváru či televizi fotku, pak je to přinejlepším úředník těch opravdu mocných. SMJ se sami **neangažují** v politice ani nejsou předsedové výkonných rad. Jsou skryti. Vládou **skrže** ostatní, kteří jsou jejich úředníky. Pokud vidíš v něčích rukou moc, pak se díváš na úředníka.

Ti opravdu mocní jsou k tomu šlechtěni. Narodili se pro to. Nepřidáš se k nim tak, že budeš úspěšný v práci či bohatý. Nemůžeš se stát

jedním z nich tak, že se přidáš k nějaké tajné skupině a vypracuješ se nahoru. Nemůžeš se k nim přidat tím, že vyhraješ volby. Nanejvýš se můžeš stát jejich sluhou. Možná vědomým a ochotným vazalem. Super Mocní jsou téměř jiná rasa. Pečlivě chránit pevnost jejich rodu je životně důležitou částí jejich strategie úspěchu. Jejich genetická čistota je jejich obsesí. A z dobrého důvodu. Kupříkladu jejich genetika neobsahuje žádný z mnoha neduhů, které sužují zbytek lidstva.

Už od kolébky jsou cvičeni, formováni a drilováni být tím, čím jsou. Jejich výchova je těžká. Mnohem těžší, než si dovedeš představit. Zatímco s ostatními dětmi se mazlíme a učíme je lásce a sdílení, tito jsou učeni disciplíně, jsou učeni spolehnout se sami na sebe. Jsou učeni bezpodmínečné poslušnosti, ale pouze ke svému pánovi. Jsou učeni, že všichni ostatní jsou pěšáci; přísluhovači k jejich použití. Mazanost, podlost, zrada, lži a manipulace jsou všechno cenné nástroje jejich řemesla. Dokud tvé akce vedou k většímu nahromadění moci tvému rodu, sloužíš zájmům rodu. A pokud to znamená, že se osobně chopíš moci přes ostatní SMJ skrze morálně rozporuplné prostředky, pak i to je přijatelné. Pokud ne přímo ctěné.

A zatímco je absurdní množství okázalosti bráno za samozřejmost, milost, jemnost, trpělivost, něžnost a podobné projevy lásky jsou žalostně nedostatkovým zbožím.

Na ramena těchto lidí je naloženo tak velké očekávání, že není žádného místa pro selhání při snaze dosáhnout čehokoli na jedničku a pokaždé. Jakékoli známce slabosti se posmívají. Je ostudná. Je na vyřazení. Selhání se netoleruje.

Ještě bych toho mohl tolik říci o jejich existenci. Ale vše, co pro teď chci, je ti dát pouze náznak. Jsem si jist, že začínáš vidět, že tyto bytosti mají velmi, velmi těžký život. Od kolébky až po hrob. Láska je v jejich očích přepych, který si nemůžou dovolit. Samozřejmě že lásce nerozumí. Pokud by to tak nebylo, nemohli by přemýšlet tak, jak přemýšlejí. Ale to je také součástí toho kontraktu.

Z: Ale proč, 8? Proč? Vůbec to nechápu. Kdyby si to aspoň užili, pak by mi to dávalo smysl. Pokud by to dělali proto, že opravdu mají rádi

všechnu tu moc a opravdu by je to bavilo, pak by to aspoň dávalo smysl. Ale když mít tu moc je doopravdy téměř neúnosné břemeno, pak proč to dělat? Chci říct, když jsou tak nešťastní, proč neřeknou svým poskokům, aby vystoupili v tisku a televizi a řekli: „*Promiňte. Stala se mýlka. Zjistili jsme, že ve skutečnosti nic neřídíme. Není to taková zábava, jak se zdálo. A víme, že vy lidi také opravdu nemáte rádi, jak se to vyvinulo na vaší straně. Takže teď se podělíme o všechny své hračky a budeme si hezky hrát spolu. Sraz je u nás. Všichni jste zváni!*“ Něco takového. Pak by všichni byli šťastni.

8: Šťastní? Nejsem si jistý, že by všichni byli šťastni. Pokud by se pravda dostala ven tímto způsobem, pak spíš tuším, že by bylo mnohem více zuřivosti než radosti. Jak šťastní by lidé byli, kdyby se jim řeklo, že důvod, proč spolu válčili, je, velmi jednoduše, protože to byl nejlepší způsob, jak udělat hrstku lidí bohatšími a mocnějšími? Pokud jsi přišel o člena rodiny v takové válce, přijal bys odpověď typu „*no jo, bývávalo*“? Ne. Hloubka toho podvodu je ohromující. A pokud by toto vyšlo najevo, lidé by byli v šoku. Byli by tu všemožné reakce jako popření, vztek a zuřivost. Velmi, velmi málo lidí by zareagovalo tak, že by se rozhodli být prostě šťastni. A kromě toho... co tě přivádí na myšlenku, že lidé **chtějí** být šťastni?

Z: Já... ech...

8: Ano, jistě, to je to, co všichni **opravdu** chtějí. Ale pokud by toto byla tvá hlavní motivace—prostě být šťastný—opravdu by sis zvolil inkarnaci na planetě Zemi v této civilizaci a v tuto dobu? Ne. Ve Všem, co je existují místa, která jsou jenom o hledání štěstí. A o tom budeme brzy mluvit mnohem více. Ale ujišťuji tě, pokud by ses v tomto ohledu cítil zmatený, že tato planetární realita v tomto propojení času a prostoru vůbec není o lidech, kteří se snaží být šťastní. A **takto** můžu začít odpovídat na tvou otázku. Ptáš se mě, proč to ti Super Mocní Jedinci dělají, pokud je to činí nešťastnými. No, hádám, že se tě mohu zeptat na totéž. Proč kdokoli z vás přišel na tuto planetu a převtělil se zde, pokud vás to činí nešťastnými? Protože skrze vaše modlitby a meditace nám říkáte, že jste. Proč? Proč to?

Z: Chápu, že se jdeme objevit, kým opravdu jsme z pozice zapome-

nutí.

8: Ano, to je ta hlavní motivace. Objevit sebe. Znovu se vytvořit. Existuje nekonečné množství jiných podružných důvodů. Jako zahojení nějaké bolesti. Jako nalezení jednoty přes prozkoumání ne-jednoty. Jako pochopení, co je opravdu láska tím, že se jí na chvíli vzdáš. A tak dále. Realita, kterou obýváš, je zázrak. Je to neuvěřitelný nástroj pro tvorbu a objevování. A tak se každý z vás, ze svého důvodu, rozhodne tam jít. A každý najde nějaký úžasný, skvostný poklad, když odejde.

To je, **proč** jsi tam prvně šel.

Teď. Myslíš, že to bude jakkoli odlišné pro ty Super Mocné Jedince?

Z: Nevím. Hádám, že ne.

8: Nebude. Každý, kdo tam jde, hraje nějaké role. Ti Super Mocní hrají roli, která vytváří jisté spirituální klima na vaší planetě.

Z: Můžeš to vysvětlit?

8: V srdci každé lidské bytosti je jiskra božskosti. Tudíž jste všichni v podstatě hodní, milí a milující. Všichni doopravdy **chcete** najít svůj dar a dát jej. Dělat dobro, být milí a pomáhat si navzájem. Chcete najít lásku, vyjádřit lásku, **být** láskou. Chcete, aby vaše těla byla zdravá a silná. Chcete, aby vaše vztahy byly dobré. A tak dále. Takže jak vidíš, kdybyste všichni měli to, co opravdu chcete, bylo by to coby kamenem dohodil k objevení vaší pravdy ve vašem srdci. Přivedli byste neuvěřitelné množství světla do svých bytostí a pak byste se povznesli z toho systému. Dědeček či tetička každého druhého by byl ten nejúžasnější mudrc. Moudrost by tekla proudem. Pojmy jako jednota všeho by byly všestranně chápány. Neexistovalo by rozdělení na národy, rasy, náboženství či jakékoli jiné seskupení. Každý jedinec by pouze následoval svou vlastní nejpravdivější cestu domů.

Z: To zní úžasně!

8: A to se přesně stává v mnoha jiných realitách. Dokonce existuje mnoho planet ve tvé galaxii, kde to takto chodí. A je to úžasné, když

to tak je. A pokud by to bylo to, co bys na duchovní úrovni potřeboval či po čem bys toužil, pak bys byl tam—na nějaké jiné planetě s vědomím jednoty, kde je mír, láska a radost.

Ale tam nejsi, že?

Z: Zjevně ne.

Takže pokud ti rozumím správně, pak jsem zde v této realitě, protože to je to, co jsem já, na duchovní úrovni, chtěl zažít. A to znamená, že vlastně potřebuji tyto Super Mocné Jedince nechat dělat to, co dělají. Pokud by to nedělali, svět by nebyl takový, jaký je. A pokud by nebyl takový, pak bych neměl **tuto** příležitost se zažít a vyjádřit.

8: Pán vyhrává první cenu!

Z: Páni, 8. Jsem ohromen. Pokud budu na této cestě pokračovat, další, co budeš chtít, je, abych uznal oběť těchto jedinců... fakt, že se vzdají života jednoduchých potěšení, kde překypuje láska a chvilková radost, aby mohli hrát tuto těžkou, krutou roli, kterou my ostatní od nich potřebujeme.

8: Neplakej pro ně tak rychle. Všichni souhlasili s těmi rolemi, které hrají.

Rád bych ti řekl teď něco nového, co ti pomůže pochopit, proč to říkám. Věděl jsi, že na duchovní úrovni jsi byl šlechtěn, abys byl členem klubu těch SMJ? To byla ta cesta, na které jsi byl, a to byl smysl toho, co jsi nazval svým „životem čaroděje“.

(**Zingdadova poznámka:** Viz Kapitola 1)

Očekávalo se, že přijmeš programování a budeš následovat tu cestu a ujmeš se té role. Něco se ale stalo „špatně“. Odmítl jsi cestu STS, která byla pro tebe navržena. Což způsobilo trochu zděšení v jistých kruzích a pak jsem byl povolán, abych vymyslel, „co s tebou uděláme“.

Z: Pane Bože, to jsem si neuvědomil! Ale teď, když to říkáš, to dává perfektní smysl!

8: Magie, kterou jsi se v tom životě oháněl, nebyla **tvá** magie. Byla ti dána jinými, aby v tobě vytvořila jistý úhel pohledu. Mělo to mít za následek vytvoření té cesty STS a její průvodní povznesení do klubu SMJ (ačkoli v trochu jiné realitě, než jsi teď) mělo být tvou automatickou volbou. To byla součást tvého šlechtění a tréninku. Měl sis vyvinout zálibu v moci nad ostatními. Měl sis oblíbit mít schopnosti, o kterých se ostatním pouze mohlo zdát. To všechno tě **mělo** svést. Ale nesvedlo. Shledal jsi to nestravitelným a odmítl jsi tu cestu. Stává se to zřídka, ale není to nemožné´.

Je toho mnohem, mnohem více, co ti můžu o tomto říci a řeknu, ale tvé čtenáře by to moc nezajímalo. Jediným důvodem, proč to teď vytahuji tímto velmi veřejným způsobem, je, že je to důležité k pochopení, že každá jedna role je vybrána. Vše je se souhlasem. A stejně tak, jako každý z vás souhlasil vejít do všemožných láskyplných vztahů s přáteli a rodinou v každé inkarnaci, stejně tak jste souhlasili se vstupem do těch nepřátelštějších vztahů, které jste zažili. A stejně tak byly domluveny i ty širší vztahy. A tak je pravdou, že společně jste všichni na Zemi na duchovní úrovni přistoupili na dohodu s těmi Super Mocnými. Souhlasili, že vám poskytnou prostředí, které vám umožní co nejpřesvědčivěji zůstat, abyste mohli hrát v jiných dramatech a vztazích, které chcete zažít. Zážitky, které si vytvořili sami pro sebe, dostanou zpět; s tím si nelámejte hlavu. A to pravidlo stále platí: cokoli dělají vám jako planetárnímu vědomí, dělají také sobě. A to bude pokračovat, až než i oni uvidí, že jim to neslouží. Až než i oni budou připraveni se probudit do své větší krásy.

Chápeš?

Jste v tom všichni spolu. **Všichni** jste oběťmi z vlastního přičinění. Každý z vás. Včetně těch SMJ. A to bude pokračovat, až než každý z vás bude konečně připraven být hotov s hrou na oběť ve všech jejích převlecích. A pak když už s tím vším budete úplně hotovi, pak možná budete chtít hrát jinou hru. Pak se můžete rozhodnout vyvázat se ze setrvání v této realitě. Pokud se tak rozhodnete, pak se ve svém vývoji dostanete do místa, kde vás všechny ty šílené věci vyvolané tímto světem přestanou bavit. Uvidíte skrz iluze tohoto světa.

Válka, náboženství, záplava vyrobených nemocí, jídlo zbavené živin, ale napumpované jedy, toxiny přidané do vašeho zdroje vody, dluh, inflace a jiné nespravedlivé finanční nápady, politika, násilí a neustálá a nekončící agresivita v zábavním průmyslu, zpusťšený a znečištěný svět, noviny a média založená na strachu a dokonce i věci jako alkohol, nikotin a drogy, to je vše jen několik z těch věcí, které jsou použity k tomu, aby vám zabránili v nalezení lásky a míru uvnitř sebe. Což vás drží před tím, abyste viděli ostatní jako bratra a sestru. Což vám brání v poznání, že největší pravda leží uvnitř vašeho vlastního srdce.

Z: Je mi pěkně špatně z toho, že jsou ochotni nám to udělat, svým kamarádům lidským bytostem, jen aby udrželi moc a kontrolu. Jak se stanou tak bezcitnými? Nebo doopravdy cítí nenávisť pro „ty dole“?

8: Dobrá, teď už musíš pochopit, když ti řeknu, že ti Super Mocní se na vás, občany světa, dívají jako na svůj majetek. Možná tak trochu, jako se farmář dívá na svá zvířata. Ten farmář svým způsobem má svá zvířata rád. Pečuje o ně, stará se o jejich potřeby, udržuje je zdravé, chrání před dravou zvěří a tak dále. Ten vztah ukazuje mnoho typických znaků opravdu láskyplného starání se. Až na to, samozřejmě, když přijde čas na porážku. Když ten farmář potřebuje obdržet zisk ze své investice, pak ten vztah začne vykazovat trochu jinou povahu. Zvířata jsou naložena na nákladák, odvezena na jatka a poražena.

Pokud by ses na to byl schopen podívat okem rebela, pak bys mohl dojít k závěru, že ten farmář má rád **stádo**, ale nezáleží mu na **jednotlivcích** v tom stádu.

Z: A ty říkáš, že SMJ jsou takoví?

8: Nemůžu mluvit za všechny—všichni jsou to jednotlivci s vlastními názory a stylem—ale jejich chování zjevně vykazuje tento přístup. Mnoho z nich je přesvědčeno, že je jejich povinností a téměř posvátným posláním pečovat a starat se o lidstvo. Lidstvo jako celek. Tak jako se farmář stará o stádo jako celek. Ale cestou klidně nechá některé jedince porazit, aby zaplatil své účty a, pokud budou příliš spásat jeho půdu, pak by považoval za nezodpovědné neudělat trochu

redukce. Chápeš, ti jednotlivci prostě nejsou považováni za důležité. A tak tě použijí jakýmkoli způsobem, který jim přijde užitečný pro dosažení svých cílů.

SMJ jsou, jak jsem řekl, konečnými vlastníky čehokoli velkého a důležitého na to, aby to stálo za vlastnictví. A pokud ekonomika poroste způsobem, který způsobí, že **nebudou** vlastnit všechen vhodný majetek? Pak jim není cizí ekonomiku zdemolovat, aby pak mohli koupit všechno za zlomek původní ceny. Jak se pak ekonomika narovná, tak se stane, že opět znovu vlastní téměř vše. Fakt, že byl zmařen nespočet lidských životů a že mnoho lidí trpělo hladem a mnoho jiným přišlo o své sny, je netrápí. Na jedincích jim nezáleží.

Takže začali jsme tuto sekci této kapitoly tvou otázkou ohledně genocidy v zájmu osobního prospěchu. No, ti Super Mocní Jedinci nejsou jediní, kdo kdy inicioval genocidu. Ale jsou to oni, kdo to dělal nejkonzistentněji skrze celou vaši známou historii. Když ti historie říká, že to byla ta či ona skupina či vůdce, kdo byl zodpovědný, velmi pravděpodobně se tak stalo v souladu s přáními SMJ.

Z: Vůbec nevím, co si z toho mám vzít, 8. Je to děsivé a běhá mi mráz po zádech.

8: Možná. A teď máš několik možností. Můžeš věřit tomu, co jsem řekl, protože to souhlasí s některými tvými pozorováními života. Na druhou stranu tomu věřit nemusíš, protože to nesouhlasí nebo protože nechceš. A pokud se rozhodneš tomu věřit, pak se můžeš rozzlobit a naplnit nenávistí. Můžeš zkusit udeřit zpět. A prohrát.

Anebo, pokud jsi připraven nebýt dále zraňován tou hrou, se můžeš probudit a objevit, kým opravdu jsi, a vidět to pro to, co to je: opravdu velká hra. Vážná a děsivá hra. Ale i přesto hra. Taková, která ti dovolila podstoupit jeden z nejúžasnějších zážitků ve Všem, co je. Úžasný, nádherný stroj, který vyrábí silné možnosti dovolující ti objevovat hluboké a úžasné věci o tom, kým a čím opravdu jsi.

Tento celý svět, tak jak je, existuje, aby ti ukázal, kým jsi.

Odráží ti s dokonalou přesností a věrností tvé vlastní nápady, přesvědčení, myšlenky a rozhodnutí. A nakonec ti Super Mocní Jedinci

jsou pouze jednou částí toho stroje. Bez nich by nefungoval.

A pokud se chceš vidět jako jejich oběť, pak je zjevné, že si chceš dát další rundu kolem vnitřního fungování tohoto konkrétního stroje. Pokud si, na druhou stranu, uvědomíš, že pouze ty můžeš tvořit svou realitu a že nejsi ničí obětí, pak se všechno začne měnit. Pak se staneš pánem své vlastní bytosti, svého vlastního osudu a všech svých zážitků.

A pak? V tomto stavu mistrovského vědomí, co si budeš myslet o těch Super Mocných Jedincích? Řeknu ti, nebudeš si o nich už myslet, že jsou super mocní. Uvidíš je jako nic víc než herce ve velké hře. Takové, kteří mají docela zajímavé role. Uvidíš ty potíže, tu bolest a složitost v jejich rolích. A budeš mít pochopení a soucit. Vztek a pomstychtivost se vytratí.

A **to** je ten příběh, který ti řeknu o těch Super Mocných Jedincích. Říkám ti ho takto, abys slyšel a pochopil, že se ti nesnažím malovat v růžových barvách. Nesnažím se ti říct, že „*Věci nejsou tak hrozné, jak si myslíš.*“ Ne. Vskutku, věci jsou možná mnohem horší, než sis myslel. A i přesto... to není problém. Protože vskutku nezáleží na tom, jak špatné jsou věci ve tvém světě, pokud jsou to věci, které jsou potřeba, abys přišel ke svému probuzení.

Jste všichni tak trochu jako narkomani, kteří byli příliš dlouho závislí na velmi silné droze O. O jako oběť. A všichni jste si dávali opakovaně O, ačkoli občas zažijete špatný trip, ačkoli se někdy předávkujete, i přesto vás vaše závislost žene, abyste ji dál brali. A v jisté chvíli potřebujete spadnout na nějaké dno, které vás donutí říct „*Dost!*“ A pak, a pouze pak, se rozhodnete ten zlozvyk opustit.

Takže ten svět, který vidíš kolem sebe, je takový, jaký je, protože ty jsi takový. A když budeš hotov a hotov a **hotov** s obětí, pak ti slibuji, že tvůj svět bude pro tebe vypadat úplně jinak. Už nebudeš mít zážitky oběti. Uvidíš svět novými očima.

A teď, abych tuto otázku ukončil; umíš pochopit, že bez Super Mocných Jedinců hrajících svou roli by ta hra vůbec nefungovala? Váš systém na planetě by byl úplně jiný? Vaše zážitky by byly úplně jiné?

A nebyly by ti nabízeny možnosti a příležitosti k objevení a tvoření sebe, které teď máš?

Z: Ano, umím.

8: A pak umíš pochopit, že to je doopravdy tak, že jsi souhlasil s tímto zážitkem, než jsi sem přišel? A že s ním nadále denně souhlasíš? A že si můžeš vybrat, že opustíš tento souhlas a vybereš si něco jiného, co se ti bude líbit?

Z: Ano. Mohu mluvit ze své zkušenosti a říci, že teď poznávám, jaké to je opustit své vlastní vnitřní stavy oběti. Opouštím hluboce omezující přesvědčení. A jak to dělám, tak se také posouvám do místa v životě, kde už si nepřipadám jako oběť čehokoli. Ani jiných lidí, ani politických systémů, ani... čehokoli. A od nalezení mého „správného místa“ v tomto světě už ani nenacházím mnoho těch „negativních“ věcí, které jsem ještě před pár lety vídával všude kolem. A pokud porovnáím, jak se vůči tomu cítím teď, jak hluboce jsem si jako mladý muž připadal šikanovaný... páni... je to velmi úžasné, jaký rozdíl udělá propuštění z vlastního zajetí.

8: Pak to je přesně moje pointa. Tvůj vnější svět odráží tvůj vnitřní svět. Většina udělá tu chybu, že když jsou nešťastni, očekávají změnu ve vnějším světě dříve, než uvěří, že mohou najít štěstí. Ale to nefunguje. Zdá se, že vnější svět není ochoten se změnit, tak zůstanou nešťastni. Ale pak jsou tu někteří, kteří si uvědomili, že jediný způsob, jak se stát šťastnými, je změnit svůj vnitřní svět. Udělají to a najdou štěstí. Možná jim to pak přijde zázračné, že jejich vnější svět se přizpůsobí a změní, aby odpovídal jejich stavu štěstí. Je to kouzlo? Zázrak? Možná! Nebo je to jen způsob, jak by věci fungovaly, kdyby tu byl pouze jeden z nás, který se zažívá ve fraktálním holografickém vyjádření Sebe. Takže možná bychom neměli být překvapeni, že to tak je.

A toto je jedna z těch největších lekcí, kterou tě tato realita může naučit.

A tak mi pověz, jak teď vnímáš ty Super Mocné Jedince? Jsou zlí? Jsou jejich činy zlé?

Z: Ne, opravdu začínám chápat, co jsi říkal celou dobu. Protože, ano, ze subjektivního hlediska **jsou** zlí. Aniž by na vteřinu zaváhali, jsou ochotni odebrat miliardám lidí jejich právo na výběr. Ale to je iluze. Objektivně máme vždy právo na výběr. Takže pak nejsou zlí.

A díky nim máme ty nejúžasnější příležitosti k sebeobjevování. Takže pak opět nejsou zlí.

Vše záleží na tvém úhlu pohledu, že?

8: Ano, záleží. Zatímco jsi stále hluboce v té hře a zápasíš s pochopením toho všeho, vidíš všemožné bytosti kolem sebe jako zlé. Jakmile to **pochopíš**, uvidíš to vše pro to, co to je. A pak opustíš hru a uvidíš dokonalost toho celého uskupení.

Z: Ano, výsledkem této konverzace jsem vlastně připraven vědět, že to je pravda. Děkuji, 8.

8: Není vůbec zač.

Přesuňme se k dalšímu projevu zla, o kterém jsi chtěl vědět.

Teroristé

8: Opravdu potřebuješ, abych o tomto ještě promluvil?

Z: Ne. Hádám, že ne. Myslím, že to dokážu vidět pro to, co to je.

8: Dobře. Můžeš nám tedy dát krátké shrnutí a půjdeme dál?

Z: Zkusím to vykopnout...

Myslím, že může existovat mnoho důvodů, proč by někdo mohl být dohnán ke spáchání teroristických činů. Ale koneckonců je to čin někoho, kdo je tak hluboce ztracen ve své bezmoci, že mu připadá, že jediným způsobem, jak věci napravit, je spáchat nějaký opravdu ohavný násilný čin. Je jasné, že to je velmi ztrápená duše, která mlátí kolem sebe ve světě, o kterém si myslí, že ji šikanuje. Je to bytost, která se rozhodla zažít život, který má, a výsledkem svých zážitků se rozhodla zareagovat ve světě tak, že mu vyjadřuje ještě více strachu, nenávisti a zlosti. Tím vytváří ještě více toho, co jej v první řadě

zranilo. A tím také dává nám všem příležitost si vybrat, jak zareagujeme **my**. Vidíme, že jeho řešení nefunguje. Vidíme, jak zabíjení lidí a ničení životů přeživších neústí v pro nikoho lepší svět. Takže co uděláme s **jeho** teroristickým činem? Odpovíme stejně jako on s touhou mu to vrátit i s úroky? Budeme se snažit zabít jeho a jeho lidi a zničit životy tam, kde žije? To můžeme, ale nevím, proč si myslíme, že to pomůže. Zjevně to nepomohlo, když to udělal on tady u nás. Anebo uděláme novou volbu o sobě a přestaneme být ochotni se zabít. Nebo co?

A u toho to nechám. Teroristé jsou jednoduše lidé, kteří zareagovali na hrozně okolnosti hroznými rozhodnutími a tím vytvořili více hrozných okolností. To je jejich příběh. Důležité je, jak na to zareagujeme **my**. Jaké jsou naše možnosti a jak se tím vytvoříme?

8: Líbí se mi, jak jsi to zvládl.

Dalším projevem zla, na který jsi se ptal, byli:

Lidé, kteří znásilňují nebo zneužívají ženy, děti a nemluvňata

Co můžu o tomto říci, co ještě nebylo řečeno v předchozích rozhovorech nebo nepřímě v tomto? **Je** velmi těžké se s tím smířit, a tak se ti to stále vrací. Chápu. Ale řešení zůstává stejné. Než se může uskutečnit jakákoli násilná či zneužívající interakce mezi dvěma bytostmi, bude to tak, že mají na nějaké hluboké úrovni v sobě trauma. Pochop, že ten člověk musí mít značnou vnitřní bolest k vyřešení, pokud se rozhodne zapojit do takové interakce. Být ochoten udělat něco takového jinému **nebo** být ochoten nechat si to udělat na sobě... musí mít ve své psychice jistě nějakou obtíž, která potřebuje být oslovena. Ta událost samotná je pak doopravdy jen projev toho předchozího vnitřního zmatku. Výsledkem té události je ta bolest odkryta a je přítomna v jejich realitě. Teď už nemůžou popírat existenci toho traumatu. Nyní musí každý projít tou bolestí. Rozdíl je, že ten pachatel bude zatracován společností. Bude se mu dokola a dokola říkat,

jak hluboce je špatný. Může skončit na nějaký čas ve vězení a i ve vězení se k němu můžou chovat jako k vydědenci. Být na takové cestě je dlouhá, temná pouť skrz hlubiny bídy duše.

Pro ty znásilněné a zneužité není ten zážitek samozřejmě také žádná procházka růžovou zahradou. Ale aspoň můžou doufat, že po té události dostanou podporu. Ta oběť může, v závislosti na okolnostech, obdržet psychologické poradenství a tak dále.

Samozřejmě tě nežádám, abys ty pachatele v takovém případě litoval. To by asi bylo víc, než lze chtít. Ale nabízím ti tento úhel pohledu. A samozřejmě ani nenaznačuji, že se to vždy odehraje **takto**. Také se stává, že tomu násilníkovi se nedostane od společnosti žádné kritiky a že se k té oběti chovají jako k zločinci. Každá varianta je možná, ale nic z toho neubírá tomu základnímu faktu, že na duchovní úrovni si každý vybral a pozval tu interakci pro svou vlastní potřebu.

A tak, je ten pachatel zlý? Je ten čin zlý? Je to stále ta stejná odpověď dokola. Je to stejná odpověď jak s těmi Super Mocnými Jedinci. A ta odpověď je, samozřejmě, že to záleží na tvém úhlu pohledu. Ze subjektivního úhlu pohledu té oběti a těch, kteří jsou její blízcí, odpověď bude téměř jistě zvučné „ano“. A kdo může říci, že je špatné, že se tak cítí? Kdo jim může dávat za vinu, že tomu pachateli přejí nepopsatelnou bolest a nekonečná muka? Ale z objektivního úhlu pohledu samozřejmě není zlý. Je to duše pracující na své hluboce usazené bolesti a zmatení. A má smlouvu s duší, která je vyjádřena jako jeho oběť. A ta smlouva vstoupila v platnost. A tak z tohoto úhlu pohledu ani ten čin nelze označit jako zlý. Je to to, co to je.

Ty sám jsi měl jiné převtělení, kde jsi byl opakovaně zneužíván jako dítě; jak sexuálně, tak násilně.

(**Zingdadova poznámka:** viz Kapitola 1 „Ztracen ve svých snech“)

A ne jakékoli dítě, ale duševně postižené. Ve tvém případě to byla touha tvé duše hluboce pochopit stav oběti, která tě přivedla do těch okolností. A zatímco ten ubohý milý chlapec prožíval tyto okolnosti,

není pochyb, že byly... nemám slov... hluboce, hluboce traumatizující. Ano, je to tak. Ale říkám ti, že bychom nebyli teď zde a nezbývali bychom se tvou cestou k povznesení, aniž bys měl buď tyto, nebo velmi podobné zážitky. Byly protiváhou k jiným zážitkům, kde jsi hrál velmi nenávistného pachatele.

(Zingadova poznámka: viz Kapitola 1 „Čaroděj“)

Pokud ze své duše odstraníš jeden zážitek, musíš odstranit také ten druhý. Nebyl bys schopen odsud odejít, aniž bys znal obě strany. Tvá psychika by byla ve stavu nerovnováhy. Takže **mohl** sis vybrat nezažít ani jedno, ale pokud půjdeš tímto směrem, skončíš tak, že po dobu své inkarnace v tomto systému neuděláš vůbec nic. A jaký to má smysl? Nenaučil by ses o Sobě vůbec nic. A chodit do této reality by pro tebe nemělo vůbec žádnou cenu. Takže se zapojíš. Zapojíš se do hloubky. Vrhneš se odvážně do tohoto systému a riskuješ všechno. Riskuješ, že se vskutku dozvíš o sobě všemožně nesnesitelné, odporné věci. A pak se tak stane! A pak, když jsi s tím hotov, pak začneš objevovat svou opravdovou moc, svou věčnou krásu a svou velkolepost. Protože je tomu tak, že vy, co jste byli zde, budete znát a chápat lásku mnohem mocněji než jiná bytost, která zde nebyla. A to je tím, že jste samozřejmě byli opravdu tam, kde není žádná láska, a pak jste našli cestu zpět. Opravdu, opravdu budete vědět, co je láska, až to dokončíte!

Takže se tě zeptám znovu: je ten pachatel zlý? Je ten čin zlý?

Z: Opravdu to začínám chápat, 8. Byl jsi laskavý, že jsi se mnou u toho zůstal, dívá se na to dokola z různých úhlů. Takže teď, když se mě na to ptáš, to opravdu vidím. Je to opravdu zlo z té omezené, subjektivní zkušenosti. Objektivně to není zlo. Opravdu to chápu.

8: To mě těší. Jak se toto stane tvou pravdou, oprostíš se od všemožného vnitřního zmatku. Můžeš čekat, že se přistihneš, jak opouštíš emoční bolest a dokonce symptomy fyzické bolesti a nepohodlí, jak opouštíš svou touhu mít tyto ostatní bytosti a jejich činy za „zlé“.

Ale pojďme na něco zajímavějšího. Zeptal jsi se na...

Démoni a posednutí démony

Z: Ano. Existuje něco jako démoni?

8: To slovo „démon“ znamená za různých okolností pro různé lidi mnoho různých věcí. Zcela jistě to nepokrývá pouze jeden druh bytosti! První věc, co bys měl vědět, je, že slovo démon začalo ve vašich dávných dobách a znamenalo něco úplně jiného, než znamená dnes. Původně to slovo znamenalo něco jako „vyšší bytost“; v podstatě jakákoli bytost, která existovala mezi vaší „říší smrtelníků“ a „říší bohů“. Všechny tyto bytosti byly nazývány *démony*. Jakákoli bytost, která byla jemnější hustoty, než jakou vnímali lidé, mohla být nazývána *démonem*. Jistě to nebyl svou podstatou negativní pojem. Démoni byli velmi často milými a laskavými bytostmi. Ale je pravdou, že některé z nich mohly být lhostejné či přímo zlomyslné. Ale pointa je, že slovo démon nemělo žádný negativní obsah. Bylo to prostě univerzální slovo, které znamenalo něco jako „vyšší duchovní bytost“. Možná v dnešní hantýrce bys tomu mohl říkat „bytost vyšší dimenze.“

Z: Zajímavé!

8: Ale časem se význam toho slova změnil. A jistě to byl vhodný prostředek pro rozšíření monoteistických náboženství—charakterizovat všechny tyto bytosti jako zlé a tudíž se s nimi nesmět stýkat. Kdekoli máš lidi, kteří používají náboženství jako nástroj nabytí a udržení moci, zjistíš, že označují za zlou jakoukoli cestu duchovní pravdy a růstu, kromě té, kterou nabízí. Ale ať je to jakkoli, stalo se, že v tvé současné realitě je to slovo naplněno tím nejvíce negativním smyslem. Je teď chápáno pouze jako bytost, která má hluboce zlomyslnou povahu.

Z: Ale takové bytosti existují?

8: Ptáš se, jestli existují bytosti, které obývají hustoty jiné než tvou a přejí si něco jiného než tvůj nejlepší zájem?

Z: Ano.

8: Nebud' naivní. Jistěže jsou! Existuje velká škála duchovních bytostí, které, z všemožných důvodů, začaly cítit potřebu manipulovat a poškozovat ostatní. Stejně jako jsou takové bytosti převtělené ve tvém světě, stejně jsou takové bytosti ve stavu nevtělení. Tyto většinou mají velmi málo světla. Jsou ztraceni. Malé, smutné energie, které si velmi ublížily a ztratily cestu. A teď, kdyby mohly, tak by ti ukradly trochu tvého světla, aby se udržely naživu. Nejsou to opravdu nic jiného než malé pijavice.

Jsou také tací, kteří jsou trochu mocnější. Ti, co se rozhodli z plného přesvědčení a záměru pro cestu negativního zaměření.

A pak jsou tu také ti, co jsou přímo posluhovači Nepřítele—o kterém budeme mluvit za chvíli.

Takže ano, to všechno existuje. Ale co z toho? Nejsi o nic větší obětí jejich, než jsi obětí kohokoli jiného. Měl bys vědět, že existují, a měl by sis vybrat nedávat jim žádnou svou energii. Tvoř s láskou a nebudou mít na tobě co nabýt. A takto je to jednoduché. Existují nějaké základní nástroje duchovní obrany, které bych tě mohl naučit, pokud by ses chtěl bránit, až než tyto svoje obavy přerosteš.

Z: Děkuji, 8, to by bylo užitečné.

8: Dobře, probereme to v separátním rozhovoru.

Pro teď bych chtěl, abys pochopil, že tyto bytosti nejsou tvým problémem, pokud nejsi ochoten jim dát přístup ke své energii.

Z: Dobře, ale co posednutí démony? Stává se to, nebo se to nestává?

8: Stává. Ti, co jsou ochotni otevřít dveře takovému zážitku, jej pravděpodobně obdrží. Existuje, jak jsem řekl, slušný počet duchovních bytostí, které mají negativní energii. Pokud nabídneš přístup ke své energii, můžeš si být jist, že se najde někdo, kdo bude ochoten si vzít, co nabízíš. Jaké by to bylo, kdybys nechal svůj dům otevřený a ode-mčený se všemi svými věcmi bez dozoru a odjel na dovolenou?

Z: Hádám, že bych se vrátil k pěkně prázdnému domu.

8: Pokud bys měl štěstí! Nejspíš by byl nejprv tvůj dům kompletně vybilén a pak by se nastěhovaly všemožné nežádoucí osoby. A kdo

by jim to mohl vyčítat? Je tu dům plný věcí, které můžou ukrást a prodat. A jsou tu pěkné suché místnosti, ve kterých můžou spát. A je tu voda a elektřina zdarma. Skvělé!

Z: Až než se vrátím domů?

8: Hmm. Ano. A pak se musíš rozhodnout, co uděláš. Pokud chceš ty squattery vyhodit, pak si můžeš sehnat výpomoc. Pokud ti ten dům patří, můžeš je nechat vyhodit policií. A pak budeš mít mamutí úkol dát věci zase do pořádku. Jistě ti to zabere nějaký čas a velký kus úsilí nahradit všechno, co se ztratilo, a opravit vše, co bylo poničeno. Ale pokud jsi odhodlán, pak budeš schopen toho dosáhnout a z té zkušenosti se vynoříš mnohem moudřejší.

To je dobrý přírůstek k tomu, co se děje v duchovní sféře. Máš fyzické tělo a několik jemnějších duchovních těl. Ty jsou tvým domovem a musíš za ně vzít odpovědnost. Musíš opevnit své zdi a zamknout své brány a přístup dát pouze těm, které máš rád a věříš jim. Ale když s tím začínáš, nevíš jak, a tak je ti nabídnuta pomoc. Můžeš nazvat ty, kteří s tím pomáhají, tvými Duchovními Průvodci či strážnými anděly. Často je to tak, že budeš mít konkrétního Duchovního Průvodce, který je zodpovědný za tvou duchovní ochranu. Ten je nazýván Strážcem Brány.

Z: Och! Jsi...

8: ...ano, krom mnoha jiných rolí, jsem tvým Strážcem Brány. Ale teď nemluvíme o mně a tobě. Mluvíme obecně o lidech na Zemi. A pro každou převtělenou duši je to tak, že máš celý tým duchovních poradců, který je ustanoven, než vejdeš do každé inkarnace, aby ti pomáhal s tvou psycho-spirituální ochranou. Pokud chceš zvýšit svou ochranu, můžeš učinit vědomé rozhodnutí nechat je tě chránit. A můžeš jim pomoci v jejich úkolu tím, že budeš poslouchat svou intuici. A jak duchovně „porosteš“, můžeš se také naučit vzít na sebe více a více zodpovědnosti za svou vlastní ochranu. A pak přijde čas, kdy už nebudeš potřebovat poradce, aby tě chránil. A tak by to mělo být. Ale bohužel to vždy tak nefunguje. Někdy vtělené bytosti dělají velmi zvláštní rozhodnutí. Někdy jsou vedeni k víře, že můžou obdržet

jisté dary, schopnosti či nástroje, kterými budou moci manipulovat se svou realitou, pokud budou jednat s negativními bytostmi. Ty negativní bytosti bohužel nejsou příliš spolehlivé. Řeknou jakoukoli lež a slíbí cokoli, aby získaly, co potřebují, a nedají nic zpět, pokud jim to projde. Lidská bytost se spuštěným štítem a s vyřazenou duchovní podporou je velmi zranitelná věc. Taková cesta tudíž nikdy nekončí šťastně.

Ale někdy je to věcí sebedestruktivních potřeb, které povedou k tomu, že se bytosti přestanou starat o svou vlastní ochranu a nedovolí svým Duchovním Průvodcům je chránit. Pak můžou otevřít své zdi a pozvat dovnitř nejrůznější věci.

Ať je jejich motivace jakákoli, nebude to u nich trvat dlouho, než se dům jejich bytosti stane sídlem všemožných nezvaných hostů.

Stejně jako v případě vyhazování squatterů z tvého domu, je také čištění tvého duchovního domova traumatická věc. Velmi silně bych se přimlouval, aby sis nedovolil jít po této cestě. Ujmi se své duchovní hygieny a zároveň využij pomoci, která je ti nabídnuta tvým průvodcovským týmem. Věř svému srdci a vyber si lásku. Pak se ti nic nestane. Tito squatterři nemůžou vniknout do tvého duchovního domu, pokud jim neotevřeš dveře. Nejsou schopni tě přemoci. Nejsi jejich obětí. Takže, velmi jednoduše, nevybírej si to!

Z: A co když znám někoho, kamaráda, který má takový problém?

8: Pokud tvůj kamarád potřebuje pomoci a je ochoten si vybrat jinak, pak je mu pomoci. Ale pro takové cvičení budeš potřebovat způsobit pomoc. Pokud se podíváš, najdeš celou škálu lidí, kteří jsou schopní pomoci. Takže pomoz svému kamarádovi najít někoho, s kým se bude cítit dobře. Pak začne ta cesta k „čistému domovu“. Může to být dlouhá cesta. Její části mohou být velmi znepokojivé. Tvým úkolem bude zajistit, aby ses nestal zachráncem. Pomoz této bytosti si pomoci samostatně. Nezachraňuj ho.

(**Zingdadova poznámka:** Ačkoli to není, jak 8 řekl, ta nejpříjemnější ozdravná cesta, od doby, kdy byla tato slova

napsána, jsem pomohl několika takovým „čištěním domu“. Pokud ty nebo někdo, koho znáš, potřebuje takovou pomoc, pak **existují** lidé, kteří mohou pomoci. Jsem jeden z nich. Můžeš mě **kontaktovat přes mé webové stránky** a domluvit si nezbytné léčení.)

Závěrem bych chtěl k tomuto tématu říci toto: jako s každým projevem zla se můžeš jistě rozhodnout jej zažít. A rozhodnout se to zažít může tvůj život učinit velmi nepohodlným. Ale překlenujícím bodem je, že to je **tvoje** volba. Vždy si můžeš vybrat to **nezažít**. A dokud to tak bude, nemůžeš být doopravdy obětí toho.

Z: Děkuji, 8. Myslím, že jsem tu situaci pochopil.

8: A velmi brzy budeš schopen sám objevit, že ve skutečnosti jsou tyto bytosti, které by se chovaly „démonicky,“ vlastně velmi malé, ztracené a bezmocné. Jejich příběhy jsou vždy smutné. Ve skutečnosti zoufale potřebují pomoc. Kterou dostanou, až budou připraveni ji dostat. Ale to není pro tento rozhovor.

Pojďme tedy dál k těm třem jménům, které jsi udal a které, zdá se, jsou ve vaší společnosti dohromady čistým ztělesněním zla.

Lucifer, Satan a Ďábel

Z: Ó, ano. Tohle bude zajímavé...

8: Ano, bude. Ale než začneme, krátce bych něco vyzdvihl. Slova a jména, která používáte ve vašem světě, jsou velmi nepřesné věci. Jedním z důvodů toho je, že lidé připisují slovům různé významy. Některá slova jsou více náchylná než ostatní k nabytí různorodých významů a tato jména, Lucifer, Satan a Ďábel, ještě více než ostatní. A když to uvážíš, vcelku jsou tato slova pokusem těch za Závojem popsat, co je za ním... což musí vést k jistému zmatení.

A to mě staví před výzvou. Ve své ochotě popsat a rozmlouvat o bytostech, které můžou být zastoupeny těmito třemi jmény, budu muset

vykonat jistou korekturu. Budu mluvit o bytostech, o kterých věřím, že jsou nejlíže těmto jménům. To je to nejlepší, co mohu, tak to bude muset stačit.

Z: Dobře. Ale nechápu ten problém...

8: Prosím pochop. Nikde neexistuje žádná jedna bytost, která odpovídá kterémukoli z těchto jmen. Tam, kde takové bytosti můžou existovat, je pojem **jména** bezvýznamný. Je to pouze ve vašem velmi, velmi omezeném existenčním kruhu, kde taková jména vůbec existují.

Příkladně Lucifer. To jméno doslova znamená něco jako „ten, co nese světlo“. Takže mám zkusit najít největšího světlohoše a popsat ti **tuto** bytost?

Nebo se mám místo toho zadívat do kultur, které předcházejí vaší, od kterých jste zdělili tento pojem, a vidět, že toto jméno odpovídá velmi doslovně planetě Venuši?

Nebo se mám podívat hlouběji do těch pradávných kultur a vidět tu obraznou hodnotu, kterou připisovali Venuši a vidět, jak tento příběh nějak souvisí s větším příběhem vaší reality?

Nebo se mám podívat na ten hlahol rozporuplných pohledů v mnoha náboženstvích ve vaší realitě a nějak se snažit procedit na koho odkazují tímto jménem? Protože ti můžu říci, že existuje velký počet různých bytostí a principů, které mohou odpovídat tomu vágnímu popisu!

Z: Aha. Teď začínám ten problém chápat.

8: Takže pouze dopředu říkám, že pochopení, která budou následovat, jsou mým nejlepším pokusem se vypořádat s touto složitostí a nejasností způsobem, který je jak užitečný, tak pravdivý.

Z: Děkuji, 8. Chápu a přijímám tvůj návrh na to se s tím vypořádat, jakkoli myslíš, že je nejlepší.

8: Děkuji. Ačkoli jsem už začal mluvit o Luciferovi, myslím, že by více našemu účelu posloužilo, kdybychom nejprve mluvili o Ďáblu a pak budu pokračovat o Luciferovi. Jsi tomu přístupný?

Z: Jistě, to není problém. Ale znamená to, že jsou to různé bytosti?

8: Někdy splývají. Ale z mého pohledu to jsou opravdu různé bytosti. Takže...

Ďábel

Ďábel se vyskytuje v mnoha podobách v několika vašich náboženstvích. Ale je to, velmi jednoduše, úplně vymyšlený pojem, který vytvořila sama tato náboženství.

Ta zaštiťující myšlenka, ze které pramení Ďábel, je, že doktrína toho náboženství je dokonalá a bezchybná a tudíž neoddiskutovatelná a nepopíratelná. Je to nakonec „slovo Boží“ nebo aspoň slovo Boží řečeno ústy jeho nejlepších zástupců. Vidiš ten problém?

Z: Ne. Nechápu, jak by **tohle** mohla být zaštiťující myšlenka Ďábla.

8: Nebyla by, kdyby každý na světě, kdo kdy přišel do styku s touto konkrétní doktrínou, ji prostě ihned uznal. Chci říci, jistě, slovo Boží nestrpí žádnou opozici? Jistě, všichni, kdo jej potkají, by měli ihned být ze srdce uneseni a ihned se zařadit a **věřit**. Takže buď ty dané spisy **nejsou** slovo Boží, anebo...

Z: ... anebo existuje nějaký mocný nadpřirozený zástupce, který do věcí zasahuje?

8: Přesně! A tak prosím zleva přichází se svými rohy a trojzubcem jistý, koze podobný, pacholek špatné pověsti.

Z: (směje se) 8, ty mě dostáváš!

8: (směje se) Ano. Ale **tohle je** vážná věc. Vezmi si například středověkou Evropu. To byl čas, kdy malá skupina lidí měla téměř neomezenou moc založenou na tom, že byli náboženskými vůdci. Jejich slovo bylo zákon. A jejich autorita přicházela, jak říkali, od Boha. Byli, jak říkali, Boží zástupci na Zemi. Moc, bohatství a postavení bylo jejich a nebyl nikdo, kdo by to mohl zpochybnit. Či byl? Příležitostně se naskytly různé duchovní pohledy, které zmenšovaly jejich

moc. Některé z těchto myšlenek se mohly stát populárními, jelikož je běžní lidé shledávali vhodnějšími než myšlenky zastávané církví. A co se stalo pak? Církev dolehla na toto kacírství těžkou rukou. A samozřejmě odůvodnění bylo, že tito kacíři byli podněcováni Dáblem. Takže církev poslala někoho, kdo přesvědčil ty kacíře, aby změnil názor a aby znovu potvrdili, že církevní text je jediný správný. A to, že tato doznání byla získána mučením, a to, že konečným výsledkem byla téměř vždy smrt pro toho kacíře, se bralo jako přijatelná cena za záchranu kacířovy duše z opratí Dábla. Jednou to bylo tak špatné, že byla spáchána genocida na obyvatelstvu celé oblasti na jihu Francie, údajně za kacírství. Kataři byli výraznou kulturní skupinou, kteří byli jak bohatí, tak duchovně vyspělí. Chamtivé oči toužily po jejich půdě a církev byla lehce ovlivněna, aby prohlásila kacírství za záminku k jejich vyhlazení a ukradení toho, co bylo jejich. Tato mise k vyhlazení Katarů byla ve skutečnosti první křížovou výpravou.

Takže téma Dábla je smrtelně vážné. Ale ne z důvodů, které by sis mohl myslet. Je to vážné, protože Dábel byl uplatněn jako odůvodnění několika nejnehoráznějších zločinů, které byly kdy spáchány ve vaší historii.

Platilo to také pro mnoho z těch válek, které na vaší planetě zuřily. Pokaždé když jedna skupina chce jít a vraždit jinou, nějaká nevzdělaná duše si vezme do hlavy, že Bůh je na její straně, že ta druhá strana je s Dáblem a že je jejich svatou povinností zabít co nejvíce těch „vynavačů Dábla“.

A bohužel tento druh myšlení neskončil ve středověku. Také dnes každý úlomek každého náboženství prohlašuje nějaký druh zvláštní pravdy. Někaký druh většího napojení na Boha. A pak tvrdí, že každý jiný úlomek a každé jiné náboženství bylo svedeno na scestí... uhádneš kým... Dáblem. A pak pokaždé, když někdo odejde z jejich náboženství nebo se odkloní, tak je to samozřejmě Dábel, kdo ho svedl. A jim by ani trochu nezáleželo na tom, jestli ten dotyčný našel větší smysl pro mír a harmonii mimo jejich náboženství. Pořád by byl ten špatný a pořád by to bylo dílo Dáblovo.

A můžeš pochopit tu logiku. Dokud vyžaduješ, aby tvůj konkrétní a

exkluzivní příběh byl **tou jedinou pravdou** a tím jediným slovem Božím, pak budeš mít značné obtíže, kdykoli přijde něco, co může silně argumentovat proti tvé doktríně. Vytvoření pojmu Ďábla je velmi mocná obrana. Zůstáváš „správný“ a ten oponující příběh je ještě více špatný, aniž bys musel zkoumat ty myšlenky, které pokládáš za pravdu. Vlastně čím silnější jsou ty oponující myšlenky, tím více to svědčí o tom, že jsou „podníceny Ďáblem“. Protože takový mocný a mazaný argument může přijít pouze od Ďábla. Je to tak?

Z: Uf! Chápu, co chceš říct. Ale jak se s tím vypořádáš?

8: Nevypořádáš. **Není** tvým úkolem shánět konvertity. Pokud se někdo tak zoufale potřebuje držet konkrétního přesvědčení, že musí věřit, že všechna ostatní přesvědčení jsou podnícena Ďáblem, pak bys jej měl u toho nechat. Nesnaž se mu změnit hlavu. Pokud půjdeš přemlouvat lidi, že jejich přesvědčení a myšlenky jsou špatné, pak pácháš duševní násilí. Nedělej to. Pamatuj—co uděláš jiným, uděláš také sobě. A pokud si nepřeješ, aby se ostatní snažili změnit tvé přesvědčení, neměl bys to dělat ostatním.

Najdi, co je správné a pravdivé pro tebe. Žij to. A stejně tak, jako se rád učíš od ostatních, můžeš nabízet svou pravdu jako dar; nabídni ji, ale nabídni ji otevřeně a s láskou. Dovol ostatním, aby si z tvé pravdy vzali, pokud po tom touží, ale nelpi na potřebě, že s tebou musí souhlasit či se musí změnit tím, co říkáš.

Pokud to uděláš, pak pro tebe přestane být Ďábel důležitý. Nepřijdeš do styku s těmi, kteří tvoří tento pojem.

Z: To je velmi zajímavá myšlenka, 8. Předtím mě nenapadlo, že Ďábel je vlastně vytvořen těmi, kteří tvrdí, že jej nenávidí.

8: Je to velmi důležité uvědomění. Nezapomeň, že tvoříš svou pozorností. Na cokoli se zaměříš, přivedeš v bytí. Nejen ty věci, které máš rád, ale i věci, které nemáš rád. A čím silnější jsou emoce, tím silnější je tvorba. Takže ano, nenávist tvoří! Jistěže. Méně mocně než láska, ale stále tvoří.

Takže co by sis měl z toho odnést, je uvědomění, že by ti velmi posloužilo kdybys zbavil svou bytost veškeré nenávisti. Tyto silné ne-

gativní emoce prostě přináší do tvého života to, co **nechceš**. Zaměř svou pozornost a myšlenky a tvorbu na to, co máš rád, a dostaneš to, co **chceš**.

Chápeš?

Z: Ano. Děkuji, 8.

Takže, pokud je Ďábel vytvořen těmi, kdo tvrdí, že jsou proti němu, znamená to, že Ďábel neexistuje?

8: Aha! Jsem **tak** rád, že jsi se na tohle zeptal! Protože odpověď na ni je zajímavá a důležitá.

Ne. **Neříkám**, že Ďábel neexistuje. Vlastně úplně naopak. **Existuje**. Pokud by neexistoval, pak byste nebyly tvůrčí bytosti! Tolik z vás naměřovalo tolik pozornosti a emoční energie do tohoto konceptu, že nabyl nezávislé platnosti. Velmi mnoho lidí si po dlouhou dobu vkládalo do této bytosti vše, co v sobě a ve svém světě považovali za nepřijatelné a odporné. Vše, co je hnusné a nechutné a nehodné lásky, bylo odtrženo od Sebe a světa a zakořeněno do Ďábla. To je spousta energie, života a tvůrčí síly! Takže, ano, tvůrci, vytvořili jste. Vytvořili jste mnoho úžasných a velkolepých věcí a vytvořili jste také nějaké velmi smutné a bolestné věci. Ďábel není tím veselejším výtvořem.

Z: Nemám slov. Páni. Tak co teď? Co s tím uděláme?

8: Vyrostete. Řekl jsem to předtím v tomto rozhovoru a řeknu to znovu. Znamka dospělého je, že převezme zodpovědnost za svůj život. Znamka duchovně dospělé bytosti je, že převezme zodpovědnost za své výtvořiny. A to je to, co musíte udělat. Pokud převezmete zodpovědnost za všechno ve svém životě a své zkušenosti, pokud převezmete zodpovědnost za vše, co jste kdy udělali či řekli, pokud si vezmete za své, kým a čím jste, pak nemá Ďábel ve vašem životě místo. Ve vaší bytosti není potřeba, hodnota či touha pro někoho druhého, kdo je zodpovědný za to „zlo“, abyste mohli být „dobří“. Pokud převezmete úplnou, absolutní a konečnou zodpovědnost za vše, čím jste, pak se tento malý výtvoř ukáže být bajkou. Propustíte ho ze sebe a svého života.

Z: Ale co ostatní, kteří se toho stále drží?

8: To není tvůj problém. Nebo jsi jejich zachráncem?

Z: Aha! Ne, nejsem.

8: Takže?

Z: Pak jsem v pohodě. Pokud existuje něco jako Ďábel, pak jsem to jednoduše já, jak ukazuji sobě, že jsem nepřevzal zodpovědnost za sebe. Měl bych zareagovat tím, že vyrostu a vezmu si za své mé zážitky a mou tvorbu. Pak to nemá další vliv na můj život.

8: To je dobrá odpověď. Posuneme se dál?

Z: Dobře, děkuji.

8: Dále jsi chtěl vědět o...

Lucifer

Z: Ano, prosím. Je to také vymyšlená bytost, kterou jsme vytvořili? Nebo je to opravdová bytost a opravdu zdroj všeho zla?

8: To, co by mohlo být nejbližší tomu jménu Lucifer, vskutku existuje. A mohl by být dobře nazýván „vynálezce zla“, ale nejspíš ne „zdroj všeho zla“.

Z: Překvapivá odpověď!

8: Je toho víc. Mnohem víc. Co teď bude následovat, je velmi důležitý příběh. Pokud pochopíš Luciferův příběh, pochopíš toho hodně. Ale abych ten příběh řekl správně, musím trochu poodstoupit a říct ti o vytvoření tvé reality a odtud postoupit k vyprávění příběhu o Luciferovi.

Z: Dobře. Pojdme na to!

8: Je to tak:

Na začátku bylo Jediné a Jediné bylo vše a vše bylo rovnováha a soulad. Pak, z té hluboké nehybnosti, dokonalého míru Jediného, vzešlo vědomí Sebe. „*Tady jsem,*“ řeklo Jediné. A z tohoto vědomí vyvstala

zvědavost: „*Tady jsem... ale co jsem?*“ A tak Jediné toužilo po svém objevení a tato touha byla zvědavost a projevem zvědavosti byla čistá kreativita. A z této kreativity vzešly různé části Jediného, které byly všechny prozkoumány.

A Vše, co je, v každé realitě, která kdy byla a která kdy bude vytvořena, je pouze Jediné odpovídající na tutéž základní pravěkou otázku: „*Co jsem?*“

A protože Jediné je opravdu nekonečné, tato otázka nebude nikdy úplně zodpovězena. To odpovídání je proces, který se bude odehrávat celou věčnost. A je to ten *proces* odpovídání, ne ta odpověď, který je smyslem každé smítky vědomí ve Všem, co je.

A tak je, že každá smítka vědomí všude vždy začne svou cestu podobným probouzením vědomí. Jakmile nabude vědomí o sobě, začne se objevovat: „*Tady jsem. Ale co jsem?*“ Je to opravdu a doopravdy tak, že tímto způsobem začalo každé vědomí. Je to tak, protože to je způsob, jak začalo Jediné. Z toho, co je vědomí sebe, nastává objevování sebe a zvědavost je způsob, jakým je vyjádřeno objevování sebe. A tak je, že prvním činem vědomí je vždy tato zvědavost o Sobě. „*Tady jsem. Ale co jsem?*“

Vskutku, na každé úrovni tvé bytosti, od té nejvyšší až po tu nejmenší částičku Sebe zapojené zde v této nejhlubší hustotě, je pravdou, že jedinou úlohou a smyslem, který opravdu máš... je se objevit. Zjistit, kým a čím opravdu jsi. To je smysl, se kterým jsi začal, a bude to nadále tvým smyslem po celou věčnost. Objevit se. Poznat se. Vyjádřit se. **Být** tím, čím jsi, do nejvyšší možné míry.

A když pochopíš, že **toto** je to, co pohání Jediné, tato samotná touha objevit Sebe, pak pochopíš, že pokaždé když objevíš sebe o trochu více, přispíváš do Jediného. Pak jsi stránkou Jediného, která „uspěla“. Pak **ty** přispíváš do většího poznání Jediného o sobě. A čím šířeji se objevíš, tím šířeji přispíváš. A tak by mělo být zřejmé, že pokud umíš vytvořit situaci, ve které bys mohl vyprovokovat ostatní, ostatní stránky Jednoho, aby rychle a mocně získaly větší stupeň poznání sebe, pak prokážeš Jedinému opravdu velkou službu.

Z: A co se stane na konci cesty, 8? Co se stane, když jsem konečně úplně objevil sebe?

8: To odbočujeme, ale je to zajímavá otázka. Takže odpovím. Nikdy nemůžeš přestat objevovat sebe. Pochop, že pokud budeš chtít, můžeš **vždy** vytvořit více. A tím si můžeš uvědomit, že je toho víc, co o sobě nevíš. Ale i přes to může být konec cesty. Kdykoli si budeš opravdu přát tu cestu ukončit, se prostě vcelku a úplně vrátíš k Jedinému. Ukončíš svou separaci, svou tvorbu, své vyjádření a své objevování a pak daruješ vše, čím jsi, jednotě. Když toto uděláš, pak se tvé vědomí úplně spojí s Jediným, až než v tobě nebude existovat žádná separace. Až než bude pouze Jediné. Tím učiníš svůj poslední objev o sobě: objevíš, že jsi tak naprosto sjednocený s Jediným, že si uvědomíš, že jsi vším, co kdy bylo a bude. Že všechno to cestování a dobrodružství a objevování a tvoření bylo pouze o tom, že jsi objevoval sebe. Že jsi to vždy byl jen ty. Ty a všechny tvé mnohé jiné stránky Tebe, hrající všechny role a tvořící všechno tvorstvo ve Všem, co je.

To je to, co leží na konci cesty, pokud si to vybereš. A i když, a až si to **vybereš**, zjistíš při tom, že **stále** existuje přetrvávající a nikdy nekončící proces tvoření sebe a objevování sebe. A stále jsi to ty, kdo to dělá. Jenom teď jsi to ty jako Jediné.

A to je ten příběh. Vlastně bych řekl, že to je **jediný** příběh. Je to tvůj příběh, můj příběh a příběh každé ostatní částičky vědomí, která kdy byla. V tom příběhu budou obměny a odchylky tím, jak se bytosti snaží se objevovat různými způsoby, ale to je také jen část toho příběhu o objevování sebe.

Z: Cítím, jak to se mnou tak tiše a příjemně rezonuje. Chápu a vím, že to, co jsi řekl, je pravda. Děkuji, že jsi mi to řekl.

8: Bylo mi potěšením. Ale nyní, abychom se vrátili k příběhu Lucifera, musíme se vrátit do bodu před tímto vesmírem a existencí celé této reality separace. Takže se vrátíme k vyprávění o Jediném.

V mysli Jediného byl probíhající průzkum Jeho vlastní povahy a bytí. A stalo se, že mnoho témat a obměn toho, čím Jediné je, byly prozkoumány těmi mnoha částmi Jediného a těchto mnoho částí Jediného

ného se stalo obratnými v interagování mezi sebou ve své radostné činnosti rozrůstání se a objevování. A tak to pokračovalo, až než se Jedinému vynořila nová otázka: „Co kdybych **nebylo** Jediné? Co kdybych bylo **více**?“ A tato myšlenka způsobila vlnu nepokojů v ostatních částech Jediného. Byla to nesnadná myšlenka. Nesnadná na rozjímání. Jevilo se nebezpečně. Otevřelo to dveře k „Co když nejsem pouze já?“ a „Jsem samotné?“ a „Existují jiní jako já?“ a „Pokud jsou jiní, jak je mám najít?“ Všechny tyto a mnohem více znepokojujících otázek leželo u těch dveří, které se nyní otevřely, a většina těch částí Jediného byla znepokojena a zdráhala se této otázky.

Ale myšlenky Jediného nejsou jako myšlenky člověka. Myšlenky Jediného jsou živé. Každá myšlenka je sama andělskou bytostí s neuvěřitelnou tvůrčí silou. A **tato** myšlenka byla Zářivou bytostí, která byla nesmírná a hrozná svou krásou. Takovou bytostí, která dokázala ve své mysli porozumět nemožnosti separace a mnohosti v jednotě. Tato myšlenka Jediného **byla** Luciferem a Lucifer byl tou myšlenkou. A ta myšlenka se zhmotnila a začala svou ohromnou cestu objevování: „*Tady jsem. Ale co jsem?*“

A jak začal Lucifer zkoumat, objevovat a tvořit sebe, tak se tato Zářivá bytost odtáhla od zbytku Jediného; obtáhla si kolem sebe roucho vyrobené ze svého vědomí, aby byla **sama**.

Sama.

Sama.

Sama.

Sama jediná a oddělená od všech ostatních. Oddělená. Stranou. Odstraněna. A tak, zavinut ve své mysli, Lucifer byl první z výtvorů Jediného, který měl představu o nejednotě. Luciferovy myšlenky byly jeho vlastní. A poprvé ve Všem, co je, jedna bytost vyřkla slovo „Já“ a nebylo to Jediné, co mluvilo. Jedna bytost vnímala „já“ a „sebe“ jako pravdu, která byla nezávislá na ostatních výtvorech Jediného. Narodilo se ego.

A jak se Lucifer hlouběji nořil do svého zapomenutí Jediného, shledal reálným a pravdivým pouze to, co vytvořil on.

A všichni andělé Jediného zkoprněli úžasem, protože viděli, že se opravdu povedlo: část Jediného se oddělila. Ačkoli to bylo klamné a nepravdivé, protože ta Zářivá bytost byla stále s nimi v jejich společnosti a navždy v srdci Jediného, zároveň bylo pravdou, že Lucifer se ztratil hluboko ve svém vlastním rouchu zapomenutí. Ta Zářivá bytost obrátila svůj pohled dovnitř a uzavřela svůj úhel pohledu tak, že nemohla vidět nádheru a velkolepost Jediného, v jehož srdci byla navždy držena.

A tak se stalo, že byla zodpovězena první část té otázky. Jediné se zeptalo: „*Co kdybych nebylo jediné?*“ A Lucifer poznal nejednotu, a tak on sám byl tou odpovědí. Ale taková odpověď není jednoduchou věcí. Ta odpověď existuje ve svém odvíjení, ve svém procesu. A tak se na učiněnou věčnost Lucifer zabýval zkoumáním každé možné obměny této odpovědi, až než bude hotová. Než bude zodpovězena. A pak jeho tvorba bude **dokončena** a vrátí ji Jedinému a sebe jednotě a úplnosti.

A jak Lucifer pracoval na svém tvorstvu, stále tu byla touha vědět „*Co když nás je víc?*“ a ta touha byla motivací pro některé z těch andělů Jediného, kteří byli nejvíce obratní v tvorbě a objevování, kteří si byli nejvíce jisti svou vlastní bytostí, aby se přiblížili k Luciferovi a také převedli své vědomí skrze ten závoj, který si kolem sebe hodil. A jak to udělali, octli se v mysli Lucifera. A také vstoupili do hlubokého zapomnění, kterým je separace od Jediného.

Někteří z těchto andělů si nad sebou udrželi spoustu kontroly. Ačkoli se protkali tím rouchem zapomnění, povedlo se jim vzpomenout si, že byli doopravdy všichni součástí Jediného. A tak vstoupili velmi mělce do té hluboké a rozšiřující se říše, kterou si ta Zářivá bytost v mysli tvořila. Krajina v mysli, která se exponenciálně rozšiřovala, aby vždy zahrнула vše, co si jakákoli mysl může v separaci představit či pojmout. Tito andělé, kteří se na sebe upamatovali, kteří si ponechali vědomí o božském propojení všech věcí, si začali hrát a zkoumat a tvořit. A spolu vytvořili nádherné a bohaté souhry svých světél. Hráli si jako děti na písku. A zpívali písně o lásce a volně dávali své dary a taková byla krása a nádhera jejich výtvorů, že se to

v Luciferově mysli ozvalo a dotklo jeho srdce. A bylo mu připomenuto a on věděl „*Ano, jsem, jsem, jsem. A jsem jeden s Jediným, jsem.*“ A tak se Lucifer probudil ze svého spánku a vrátil se ke svému hostiteli s láskou ve svém srdci.

Z: Cože? Ne, to neudělal. Tak ten příběh nezní!

8: Nezní?

Z: Ne. To není možné. Chci říct, dával jsem pozor a různé věci mi dávaly smysl. Například, že ten Závoj, který mi představil BR je Luciferovo roucho. Pocítil jsem u toho úžasný rozbřesk pochopení. Takže se mi ten příběh líbil. Kromě toho konce. Jakkoli je hezký, nemůže být pravdivý. Protože jsme teď tu. Je tu vesmír a náš svět a lidská civilizace a všechna ta bolest a ta věc se separací. Takže to není ono.

8: Nemýlíš se. Ale co jsi nepochopil, je, že tento příběh má mnoho opakování. Tato první verze je poměrně pravdivá... do takové míry, jakou může takový příběh být. Ale je velmi těžké ti to vysvětlit, protože trváš na lineárním pohledu na věci. Pokud bys mohl jednoduše pochopit, že existuje mnoho, mnoho opakování tohoto příběhu a že všechny z nich se staly, ne jedno po druhém ani ne „všechny najednou“, ale že všechny jsou pravdivé a staly se, pak ti můžu povědět o jiném opakování.

Z: Dobře, myslím, že si s tím dovedu poradit. Protože samozřejmě úroveň, na které se tyto věci stávají, je mimo čas, že?

8: Způsobem, jakým prostě nejsi schopen to uchopit, je to tak, ano.

Z: Takže ta další opakování?

8: S každou verzí tohoto příběhu byla vyzkoušena nová obměna; nová permutace hry separace. S každou obměnou se stali ti andělé více a více odvážnými vzhledem ke svým volbám a tomu, co byli ochotni zkusit za Závojem. Pochop, že velké vědomí zažívá své představy tvorbou. Když se taková bytost zamyslí „Co kdyby?“, pak doopravdy vytvoří realitu, ve které to tak je. Pak uvidí uvnitř sebe a své zkušenosti, jaké by to bylo. A tak se stalo, že andělé vytvořili nespočetně mnoho říší a realit. A každá přetékala světlem a životem a krásou.

Každá realita byla láska, která tekla přirozeně a lehce ze srdcí a myslí těch andělů. A tak, jakkoli to bylo krásné, výsledkem bylo pokaždé totéž: brzy všechny části Jediného, které byly za Závojem, našly společně tak velké vyjádření lásky, že se spolu vrátily s Luciferem k jednotě.

A tak napadlo Lucifera, že to byl problém vytvoření mechanismu, který by odporoval tomu náhonu směrem k jednotě; klín, který by umožnil těm andělům vytvořit více a více separace mezi sebou, aby se jejich projevy mohly množit. Aby jejich projevy mohly vytvořit nové vlastní projevy. A tak, s nadšením, si Lucifer znovu upletl roucho s touto novou myšlenkou.

A jak to je s Jediným, tak to je s anděly. Jejich myšlenky jsou životem a ten život se projeví. A tentokrát byla v mysli Lucifera, za rouchem separace, zrozena tato nová myšlenka: Nepřítel. A smyslem a povahou této bytosti byl nesouhlas. Být agentem věčné separace. Nabídnout ty nejsilnější stimuly všem ostatním částčkám vědomí, aby zůstaly za Závojem. To byla Luciferova nová myšlenka a to byl dar, který dal andělům v jejich posledním opakování té hry.

A to mě přivádí k poslednímu jménu na seznamu.

Satan

Ve svém původu, kořen slova „Satan“ znamená něco jako „Nepřítel“.

A tak, jak ti andělé opět vstoupili do zapomnění a začali opět hru znovuobjevení a vzpomnutí si na Sebe, našli mezi sebou temného. Stín Luciferova světla. Dalo by se dost dobře říci, že Lucifer byl Satanovým Vnitřním Já.

A jak se tento nový začal objevovat, zjistil, že nebyl stvořen z lásky a laskavosti. Právě naopak. Protože Lucifer vynalezl, pro účely prohloubení výtvorů za Závojem, duši nepřátelství. Nenávist. Vědomé ničení. Agresi. Manipulaci. Škodolibost. Ano... zlo. To, co ti bere tvé právo na volbu. Zažeň bytost k přesvědčení, že nemá volbu, a přinuť

ji ke své vůli a velmi ošklivě zraníš její smysl pro to, co je fér a správné. Ta bytost vynaloží hodně úsilí, aby ti to vrátila. A jsme doma... najednou byly všechny ty bytosti za Závojem zataženy do úplně jiné hry. Andělé reagovali šokem a zuřivostí vůči tomu novému vetřelci v jejich hrách láskyplné tvorby. Jejich zuřivost způsobila roztržství: na jednu stranu bytost, která je láskou a jednotou... a na druhou bytost, která si přeje udeřit zpět a nastolit řád a pomstu. A tak se zlomila důvěra v srdcích těch ublížených částí Jediného. A v tomto stavu, když potkali jeden druhého, reagovali na sebe strachem a strach způsobil, že vytvoří sobě navzájem bolest a újmu. A doopravdy se také stali nepřátelskými. Začali se chovat více a více jako Nepřítel. A tak se stalo, že se vytvořily ještě hlubší a hlubší úrovně ještě většími činy separace a roztržství duší těch částí Jediného.

A tak to bylo.

Příběh, který z toho pramení, je příliš složitý na to, abychom mu učinili zadost lineárním způsobem. Opravdu bys jej musel vidět mnohodomenzionální myslí, abys jej správně pochopil; nakonec to poznáš, až skončíš s tímto převtělením. Ale aspoň máš začátek toho příběhu a jak se věci staly takovými, jaké jsou.

Ale pokud můžeme ten příběh přetočit dopředu, pak nalezneme bytosti tak zraněné svými vzájemnými interakcemi, že už nemůžou uvěřit, že sami tvoří sebe či své zážitky. A tak spadnou ještě o krok dál hlouběji do separace... do stavu zvaného dualita. Tyto bytosti samozřejmě věří, že jsou slabá malá stvoření a že tvůrcem je „někdo jiný“. A toto přesvědčení jim dovoluje zhmotnit mnohem složitější realitu. Je tu prostor pro mnohem širší mnohost, když všichni zúčastnění nevěří, že tvoří své zážitky. Může se odehrát mnohem bohatší tvorba. A také se odehrává.

Tvůj celý vesmír, jak jej zažíváš, existuje uvnitř této úrovně vědomí.

Časem ti Adamu poví velmi zajímavé příběhy. Příběhy tvorstva, kde celé civilizace spadly z vysokého vědomí do nízkého. Příběhy života a lásky a příběhy války a chaosu.

Toto jsou příběhy separace v jejím největším vyjádření.

A tvůj svět, život na Zemi, je velmi důležitou částí tohoto velkého příběhu. Jsem si jist, že se ti to bude velmi líbit, až od Adamu uslyšíš, jak je to vše propojené.

Ale za všemi těmi velkými příběhy jsou osobnosti. Vnímající, žijící, vědomé bytosti. Jakými jste vy—lidské bytosti na planetě Zemi. Napříč celým vesmírem a za ním jsou to příběhy vašich životů, vašich zápasů a vašich úspěchů, vše tváří v tvář nemožnému, které dodal Nepřítel a jeho ochotní posluhovači; ti, kteří se uvolili Satanovi. Ti, kteří se rozhodli nést jeho vlajku a bojovat jeho boj. Ti, kteří sloužili pouze větší separaci a rozdělení.

Ale skrze ten boj, rovnou z těch nejušlechtlejších výšin vědomí až po ty nejhlubší a nejhustší hloubky, výsledkem interakcí se Satanem a jeho přísluhovači, ti, co byli za Závojem, cítili věci jako strach a nenávist. Oddělili jsme se od sebe více a více. Poškodili jsme svůj smysl pro jednotu. Spadli jsme hlouběji do nižších hustot. Vytvořili jsme si vrstvu za vrstvou tmy ve svých duších. Ztratili jsme důvěru v sebe a jeden v druhého. Naučili jsme se od sebe navzájem očekávat jen to nejhorší. Naučili jsme se k sobě chovat jako k předmětu zneužití pro naše účely. A takto zareagovala naše tvůrčí povaha na naše vlastní zážitky. Tím chci říci, jakmile jsme kolem sebe viděli zlo, začali jsme ze sebe tvořit více zla. Do jisté míry jsme se stali agenty separace. My **sami** jsme se stali nepřitelem. Pokaždé když si zvolíme strach, nenávist, zlost a separaci nad láskou, laskavostí, radostí a jednotou, sloužíme zájmu Nepřítele.

A udělali jsme to **všichni**. Úplně všichni. Někteří z nás to udělali dost mocně nato, aby se propadli do hlubin separace. Pokud jsi převtělený na planetě Zemi, pak jsi jeden z nich. A někteří z nás použili tato převtělení, aby ještě silněji vytvářeli separaci. Někteří z nás použili své Boží světlo, dokonce i v převtěleném životě, aby zaseli větší strach, bolest a utrpení. Tak jako to dělají do jisté míry všichni v každém životě. A takto ta nejhlubší hra v separaci pokračuje. Protože toto dělají části Jediného, když jsou v separaci.

To je to, co dělá Bůh, když Bůh potká Nepřítele.

A tohle je zdrojem tvé vnitřní bolesti a skryté hanby. Je to to, co tě žene k psychologům a antidepressivům. Je to to, co způsobuje pohrdání sebou, což je srdce všech závislostí a sebedestruktivních zvyků. Je to příčinou veškerého násilí a duševně-emocionální patologie, která bují na planetě Zemi a mnohých jiných planetách. Velké množství vašich duševních chorob také pramení z toho hluboce usazeného pocitu, že jste uvnitř „nemocní“. Uvnitř sebe se cítíte špatně a rozbitě, ale nevíte proč, tak přenášíte tyto zážitky chorob, špatnosti a rozbitosti do svých těl.

Všichni jsme hráli Nepřítele. **Všichni** jsme tím vinni.

Z: Pane Bože, 8. Najednou v sobě zadržuji slzy. Víím, že jsem to udělal! Co mám s tou znalostí udělat? Co mám teď dělat?

8: Usměj se a řekni: „*Mise splněna!*“

Z: Mise splněna?!?

8: Ano. Ale teď to zkus říci s menším zděšením. A bez těch otazníků. A s úsměvem.

Z: Jak? Nechápu?

8: Dobře, vraťme se k principům. Pointou toho všeho bylo vytvořit realitu, ve které se můžeš úplně ztratit v separaci a dualitě. Tohle je prvním cílem toho experimentu. Druhou částí je, kdy se otočíš a začneš se upomínat, kým opravdu jsi.

A tak? Není první část experimentu dobře a doopravdy splněna tím, že se staneš sám Nepřítelem? Tím, že konáš v separaci a dualitě? Tím, že se k sobě a ostatním Já chováš, jak nejhůře to jde?

Z: Proč, ano, hádám, že je. Hádám, že v těch okamžicích jsem byl tak hluboce v separaci, jak jsem jen mohl.

8: Správně. Takže teď to můžeš vidět pro to, co to je, a říci...

Z: Mise splněna.

8: Ano.

Ale je to bolestná mise a chápu, proč z jejího splnění nejsi zrovna nadšený.

Druhá část je ale mnohem zábavnější. Druhou částí je, když si začneš vzpomínat, kým jsi. Pak objevíš, že jsi bytost čistého zářivého světla. Že tvou pravou podstatou je Láska. Že jsi opravdu jedno se Vším, co je. Že jsi mocné, úžasné, tvůrčí stvoření. Že existuješ, aby ses sám objevil a vytvořil takovým, jak si sám sebe z hloubky nejvíce přeješ.

A není hezké vědět, že jsi teď velmi pevně v této části cesty?

Z: Ano. Je. Ale co udělám s těmi věcmi, které jsem udělal, když jsem byl v té první části cesty?

8: Je to dar tobě a Jedinému. Je to, jak jsi se vyjádřil ve svém nejhlubším zapomnění reakcí na Nepřítele. Je to, jak jsi se vyjádřil jako Nepřítel. Teď to víš. Teď si můžeš vybrat jinak. A teď, když potkáš Nepřítele v jiné bytosti, můžeš pochopit, že to je ona, jaká je, zatímco je stále na té cestě ven. Je stále v té první části cesty. A to je vše. Teď se můžeš zbavit svého soudu o ní.

Z: Ano, chápu.

8: A můžeš se zbavit své zlosti vůči těm, kteří dělají svět takovým, jaký je. Ti, co jsou u moci a zdánlivě dělají velmi špatná rozhodnutí vzhledem ke zbytku lidstva. Ti, co kují pikle a plánují a tvoří zlo. Jako podněcování válek mezi národy pomocí klamů a podvodů. Jako výroba nemocí, které ničí lidstvo. Jako potlačování technologií, které jsou čisté, ve prospěch technologií, které znečišťují planetu. Jako vytváření finančních systémů, které zotročují masy. Jako nechat zuřit smrt, nemoci a hladomor, když to vše by šlo okamžitě vymýtit. A tak dále a tak dále. Můžeš se zbavit svého vzteku vůči nim, protože jsi dělal totéž. V menší míře v tomto životě a v mnohem větší v minulých... byl jsi součástí toho všeho. A teď můžeš pochopit, že ti, co se takto chovají, jsou jednoduše stejní jako ty, ale v jiném úseku cesty. Dělají ty těžké věci. Teprve musí začít odpouštět sami sobě a mít se rádi. A když to udělají, také se začnou vracet Domů.

A ti, co to mají ze všech nejtěžší? Ti s největším břemenem a největší bolestí k vyřešení? Tito jsou posluhovači Satanovi. Ty částičky vědomí, které si vědomě zvolily tuto roli, zde za Oponou, udržet ten systém duality při životě. Ti, kteří přijali úlohu být posly separace.

Ti, kteří život po životě krmili ten systém tím, že hráli role, které bránily ostatním nalézt lásku a jednotu. Ti jsou nejvíce odděleni. Nejvíce sami. Nejvíce samostatní. A věř mi, když ti řeknu, že jejich místo je hluboce bolestné. A jejich cesta domů jim přinese ještě více bolesti. Protože, chápej, pro ně to není pouze o tom, zbavit se falešnosti o sobě. Svými činy byli věrni svému účelu a povaze. Takže před nimi leží obzvlášť obtížná cesta. Ale bude jim pomůženo. Nečeká se, že by to bylo lehké, ale bude jim pomůženo.

Z: Páni. Téměř cítím... soucit.

8: Ano. Soucit je na místě.

Z: A tito, ti posluhovači Satanovi. Jsou to ti Super Mocní Jedinci, o kterých jsi předtím mluvil?

8: Jsou různé částčky, které hrály různé role různými způsoby. Někteří byli kupříkladu prudce agresivní a tím rozdrtili celé planetární civilizace. Jiní používali jemnější přístup. A ano, nejspíše nejjemnější hrou je ta, kterou hrají někteří posluhovači Satanovi na planetě Zemi. Jsou jim dány jisté schopnosti a dary výměnou za jejich službu. Takže ano, řekl bych, že ti SMJ jsou smrtelným vyjádřením těchto duší, které jsou posluhovači Satanovi.

Z: Některé věci mi teď začínají do sebe zapadat. Ale vyjasněme si to tedy; je Lucifer příčinou všeho zla, nebo není?

8: Jako obvykle, i toto je věcí pohledu. Záleží, jak se na to podíváš. Možná bych to vyjádřil takto. Vzpomínáš si na film *Forrest Gump*, kde hlavní postava pronesla něco takového: „*Máma mi vždy říkala, že život je jako bonboniéra.*“

Z: (směje se) Ano, vzpomínám.

8: Tak pokud je život jako bonboniéra, pak bych řekl, že Lucifer vymyslel bonbón s „příchutí Nepřítele“. A protože Nepřítel je opravdu jen o zdánlivém odebrání ostatním jejich práva na výběr, šlo by tomu také říkat bonbón s „příchutí zla“.

Je v té bonboniéře s ostatními druhy bonbónů. V různých životech zkusíš všechny příchutě a poznáš, jestli ti chutnají. Ale pokaždé je

na tobě, aby ses rozhodl, jak dlouho budeš mít ten bonbón v puse. Jak dlouho budeš cucat tu příchut'. A zda jej vyplivneš, či přijmeš do své bytosti polknutím. To vše je na tobě. A pokud jej přijmeš do své bytosti, vrátíš se pro další bonbóny s „příchutí zla“, nebo najdeš místo toho způsob, jak jej nechat projít tělem, abys jej mohl ze své bytosti vypustit a rozhodnout se už tuhle příchut' nejíst?

Chápeš? **Je** tam. Můžeš se rozhodnout jej zažít, pokud chceš. A jakmile jsi jej okusil, můžeš se rozhodnout, co uděláš s tím zážitkem. Nikdo tě do ničeho nenutí. Ty jsi tvůrce své vlastní reality. Fakt, že zlo existuje jako možný zážitek, neznamená, že si musíš vybrat jej zažít. A i pokud to uděláš, **stále** nejsi jeho obětí, protože teď víš něco o sobě. Víš, jestli se ti to líbí, nebo ne, jestli slouží tvé cestě, nebo ne. Zvýšil sis nesmírně svou znalost o sobě tím, že jsi měl tento zážitek.

Z: Dobře. Můžu od tebe přijmout příběh, že Lucifer vymyslel zlo, ale že není doopravdy zlý. Ale pak se mi zdá, že jeho vynález, ten Nepřítel, **je** zlý. Nebo se mýlím?

8: Abys toto pochopil, budu ti muset teď vysvětlit Nositele konceptů vědomí, ačkoli jsi ještě neudělal dost práce, abys pochopil celé to sdělení. Ale budeme se muset nějak zařídit.

Z: Co to znamená, 8? Že jsem neudělal dost práce, abych pochopil toto sdělení?

8: Velmi jednoduše musíš být připraven, abys věci pochopil . Kvůli způsobu, jakým dostáváš tuto látku, pro mě není možné umístit myšlenky do tvé mysli, pokud v ní ještě neexistují základní stavební kameny té myšlenky. A tak nejen že každá kapitola promlouvá k věcem, ke kterým promlouvá, ale také pokládá mnoho základů a připravuje půdu pro následující kapitoly. A jak se už často stalo, pokud nejsi připraven obdržet nějakou kapitolu, pak zjistíš, že nejsi schopen si sednout a psát. To je schválně. Musíš být chvíli v klidu, abys prošel malou vnitřní proměnou, aby ses připravil k přijmutí další kapitoly.

Z: A teď mi chceš říci o Nositelích konceptů vědomí, ale zdá se ti, že půda není dost připravena?

8: Není dost pro **celý** ten příběh. Ale zařídíme se.

Začnu vysvětlením, že tvůj zážitek tvé reality je hluboce iluzivní. Ale to už teď chápeš. Žiješ ve světě, který je založený na vrstvách iluzí. Reálné není nic, o čem si myslíš, že reálné je. A ty věci, o kterých si myslíš, že nejsou reálné, jsou. Je to zároveň div a zázrak. Tvá realita je tedy tvořena velmi speciálně pro velmi důležitý účel: hledání vědomí sebe v Jediném v celé Jeho nekonečné velkoleposti. Tvá realita je neuvěřitelně mocným nástrojem pro sebeobjevování. Ale aby *fungoval*, musí fungovat ty iluze. Tyto iluze jsou jako ozubená kola—pokud nefungují, nefunguje ani ten stroj. A existuje množina ozubených kol—možná těch nejdůležitějších—kterými jsou ti, které nazývám Nositelé konceptů vědomí.

Nyní ty a tví čtenáři už jednoho z těchto Nositelů konceptů vědomí důvěrně znáte.

Z: Známe?

8: Ale jistě! Překvapuje tě poznání, že tvé vlastní Vnitřní Já, Boží Radost je ve skutečnosti jedním z těchto Nositelů konceptů vědomí?

Z: Já... hmmm... já nevím. Nejsm si jistý, co si o tom myslet. Řekni mi více o tom, kdo Nositel konceptu vědomí je, a pak ti možná budu moci říci, co si o tom myslím.

8: Jistě.

Jak jsem vysvětlil, aby tato realita fungovala, potřebuješ jisté silné iluze. Jednou z nejsilnějších iluzí je váš zážitek, že vaše emoce jsou vašemu bytí tak trochu cizí, že to jsou city, které se vám přihodí, a že tyto city se vám přihodí výsledkem vnějších podnětů. Mohl by sis představit, že tvůj pocit radosti je obdobný například kousku čokoládového dortu. Věříš, že si musíš ten dort upéct nebo někde koupit, pokud chceš mít pocit jedení toho dortu. No, to je to, co se ti snaží tato realita zdánlivě ukázat, že musíš něčeho konkrétního docílit nebo si něco koupit nebo vyhrát přízeň jisté osoby nebo shodit pár kilogramů nebo jakýkoli jiný nesmysl, který si říkáš, než se budeš cítit šťastný. A pokud bys byl pozorný, viděl bys, že tohle nikdy nefunguje. Trefit se do cíle ti přinejlepším umožní chvilkový pocit štěstí a pak se vrátíš do normálního, ne příliš veselého, stavu. A tak

se rozhodneš, že se musíš honit za čím dál většími cíli v naději, že jednoho dne budeš doopravdy trvale šťastný.

A tak se octneš v přesvědčení, že jsi obětí svých emocí a **to** je jedním z velmi silných motivů, které máš, abys zůstal uvězněn v této realitě. A tak se stane, že zde, na úrovni hluboké separace a duality, jsi přesvědčen, že nemáš nadvládu nad svými emocemi. Velmi mnoho lidí ve skutečnosti dojde k závěru, že jejich emoce jsou tím nepřítelem a snaží se od svých citů odloučit. To je tragicky špatná volba. Přivede je to přesně do opačného směru, než kterým chtějí jít. Pokud toužíš po dokonalém ovládnutí Sebe, svého života, svých zážitků a své reality, pak bys ironicky měl úplně přijmout své city a emoce a pracovat na zjištění, že jsou absolutně pod tvou kontrolou. Když vlastníš a vládneš svým emocím, pak jsi malý krůček od ovládnutí své reality. Když máš své emoce dokonale pod kontrolou, pak je používáš jako silné nástroje tvorby. Dáš jim plnou moc, ale pokaždé ve směru, kterým chceš jít. Nevanou tebou jako listem v bouři. A zrovna tak se nesnažíš je vypnout a umlčet. A když jsi v tomto povzneseném stavu sebeovládání a sebetvoření, pak se blížíš svému opravdovému smyslu pro jednotu se Vším, co je. Pak jsi se naučil hodně o tom, co tento systém reality vyučuje a budeš připraven odsud vítězně odejít.

Ale smyslem je, že bys měl odejít pouze, až toto najdeš a vytvoříš si to pro sebe. Jinak ten systém pro tebe nebude tak funkční, jak by měl.

Takže nakonec ti mohu říci o Boží Radosti. Tato bytost má roli nositele frekvence, energetického lešení, která je podstatou čisté **radosti**. Tato velmi čistá povaha věci, kterou bys nazval radost, je pevně, jistě a správně držena tímto mým drahým duchovním bratrem; tvým Vnitřním Já. A **odtud** pochází jméno Boží Radost. Je to jméno, které je vhodné pro tuto realitu. Ale nemá žádný význam v jiných realitách, chápeš. Je to spíš název pracovní činnosti než jména.

Z: No, to je všechno samozřejmě pro mě fascinující! Jelikož mluvíme o mém Vnitřním Já, rád bych o tom mluvil **mnohem** více a zjistil toho více. Ale myslím, že by bylo sobecké, kdybych zdržoval tento rozhovor. Nejspíš se musíme vrátit k tématu?

8: (laskavě se usměje) To **je** to téma. Chápej, chci abys pochopil pojem Nositele konceptu vědomí, abych ti mohl nakreslit větší obrázek. Tyto bytosti v sobě nesou jistou rezonanční frekvenci vědomí. Nesou je pro vás, kdo žijete v této realitě, abyste mohli mít iluzi, že tyto věci jsou vně vás. A tak je pro vás možné chodit celý den a cítit se citově prázdní. Je pro vás možné uvěřit, že už nikdy nebudete znovu šťastni. Je pro vás možné uvěřit, že pouze něco zvnějšku vám může přinést štěstí. Typicky potom, když natrefíte na cokoli, o čem si myslíte, že má vyústit ve štěstí, pak vaše energie na okamžik rezonuje s tou energií—s konceptem vědomí—který nese Boží Radost. A v tom okamžiku se najednou cítíte rozjařeni a šťastni. Iluze je udržena a můžete dále hrát tu hru, ty-kým-doopravdy-jsi, kterou toužíte hrát.

Tato iluze je životně důležitá pro pokračování té hry na oběť, kterou téměř každý na Zemi má v úmyslu hrát. Pokud si uvědomíš, že si můžeš sám navodit emoce, pak si uvědomíš, že se můžeš rozhodnout, jak se budeš cítit ohledně různých věcí. Pak už nejsi obětí vnějších zážitků. Brzy po tomto objevu začneš vidět skrz ostatní iluze. A jak uvidíš skrz iluze, tak opustíš hru na oběť. A důsledek toho by měl být velice zřejmý: pokud chceš opustit hru na oběť, pak je pro tebe nezbytné, abys začal vidět skrz tu iluzi. Uvědomíš si, a musíš si uvědomit, že jsi schopen se sám rozhodnout, jak **přesně** se chceš v daném okamžiku cítit. Ty jsi ten, kdo má vládu nad svými city a pocity. Bude tě to stát čas a cvičení, abys to dokázal. Nakonec jsi vynaložil mnoho energie, přes mnoho životů, učením se, že tomu tak není. Měl bys být ochoten pracovat na rozpomenutí se, že to je iluze. Ale jak se probudíš do pravdy, uvědomíš si její sílu. Jakmile pochopíš, že tvé city a pocity jsou úplně a zcela pod tvým velením, pak jsi velmi malý krok od toho, abys vytvořil celou svou realitu a zážitek, jaký si přeješ.

Ale o tom budeme mluvit mnohem déle, když budeme probírat, jak se můžeš naučit vytvářet vlastní realitu. A nyní je **tento** základ položen.

Z: Dobře! Skvělé. Začínám toho chápat více a více. Rozsvěcí se mi

ohledně různých věcí.

8: To je dobře.

Ale teď zpátky k příběhu o Nositelích konceptů vědomí. Jsou to svrchované bytosti vysokého vědomí, které používají svou vlastní bytost, aby pro vás nesly tyto frekvence. Je to jejich povaha, jejich úkol, jejich čest a jejich radost, aby to pro vás dělaly. Například existují dvě bytosti, které nesou opravdový pravzor toho, co je v této realitě mužské a co je ženské. Jsou to dvě úzce spjaté duše, které jsou původními „bohem a bohyní“, nebo přesněji „božské mužské a božské ženské“. A pak existuje úřad velkého sjednotitele, velká energie, která je zodpovědná za nesení rezonance, která přivádí všechny ty oddělené části zpět domů k celosti a jednotě. Tomuto se říká Kristova energie. A je jich mnohem, mnohem více. Všechny jsou nanejvýš důležité pro chod hry. Bez kterékoli z nich by hra prostě nefungovala. Jako stroj, který najednou postrádá důležité ozubené kolo.

Z: A tedy ohledně Satana...

8: Ano. Pochop, musel jsem to takto uvést, protože tvůj normální pocit by byl vidět Satana jako neodpuštěného a neodpustitelného. Toho, kterého musíš zatratit a vyhýbat se mu. A to je normální reakce na tvé návyky. Nic špatného na tom není. Nebo spíše, není na tom nic špatného, **dokud** nebudeš toužit po návratu k jednotě. Pak je na čase trochu vyrůst. Čas opustit ten syndrom *strašidelného-pacholka-který-v-noci-chytá-neposlušné-děti*. Čas vidět tuto bytost takovou, jaká je, a pak se příslušně rozhodnout.

Toto je bytost, která nese koncept vědomí, nic více a nic méně. A ten koncept vědomí, který nese, je náhodou ten Nepřítel. A tak stejně jako cítíme, že je přijatelné nazvat Boží Radost pro jeho funkci, pro jeho úřad, stejně tak je přijatelné, že můžeme nazvat tuto bytost Nepřítelem. Nebo můžeme, pokud se nám to líbí, použít moderní odvozeninu pradávného jména, které znamená přesně totéž, a nazvat jej Satanem.

Z: Takže pak pokud cítím radost, když se dostanu do energetické rezonance s Boží Radostí, co se stane, pokud si dovolím být v ener-

getické rezonanci s Nepřítelem?

8: Stanou se nepříjemné věci. Lehce se rozčílíš nebo přímo dostaneš záchvat zuřivosti. Vře v tobě vztek vůči všem těm, kteří ti ukřivdili. Držíš v sobě zášť. Máš touhu zraňovat nebo poškozovat ostatní kolem sebe. Začne tě rozčilovat tvá vlastní spravedlnost a nespravedlnost lidí kolem tebe. Začneš přehánět. Použiješ slovo jako zbraň, abys způsobil emoční bolest a fyzické zbraně, abys způsobil fyzickou bolest. Navedeš ty, co jsou „jako ty“, aby bojovali s těmi, co nejsou „jako ty“. Ve zkratce, **ty** se staneš nepřítelem. A není mnoho rychlejších způsobů, jak se zakopat co nehlouběji do té hry na oběť. Toto je ten nejvyšší nástroj, který tě drží uvnitř hry. Nepřítel je zdaleka tím neefektivnějším ozubeným kolem v tomto konkrétním stroji.

A to je celé! Myslím, že jsme docela dobře vysvětlili ten pojem, vzhledem k minimální průpravě, se kterou jsme museli pracovat.

Z: Možná. Ale něčemu nerozumím.

8: Samozřejmě. (usměje) Tak do toho, zeptej se.

Z: No, to, co jsi popsal jako zážitek souznění s Nepřítelem. To opravdu nezní moc hezky.

8: Hezky?!? Ne, jistě že to není **hezké!** Nikdy to nemělo být hezké. Má tě to hnát hlouběji do stavu separace. Což je samo o sobě ta nejbolestnější věc, kterou si dovedeš představit—být násilně vytržen z pocitu sounáležitosti, jednoty, spravedlnosti se Vším, co je. Je to velmi, velmi nehezké!

Z: Takže to už opravdu nechci znovu zažít. Odmítám to. To už nejsem já!

8: Ach. Ano. Zde musíme být velmi opatrní. Bude dobře, když si vzpomeneš, že vytváříš svou vlastní realitu a že to děláš svým záměrem mysli a pozorností. A říkat „nikdy více“ je odpor. A pamatuješ se na „*odřítaného chleba největší krajíc*“? Nechceš říkat, že cokoli není částí tebe, že to není částí jednoty. Všechno je součástí Jediného. To se týká tebe zrovna tak jako Nepřítele.

Z: Ale, 8! To je pak nemožné! Jak pak mám pokračovat? Nechci přijít

do rezonance s Nepřítelem a teď mi říkáš, že ho ani nemohu odmítnout! Tak co mám tedy dělat?

8: Prosím uvědom si, že jediným důvodem, proč můžeš zažít energii Nepřítele, je, že již existuje uvnitř Jediného. Již existuje uvnitř tebe. To, že jsi dal tuto energii vně sebe, je úplně iluzivním výtvořem. To jsi udělal, abys mohl vstoupit do hry na oběť. Vidíš? To je to, co jsem ti říkal o Nositelích konceptů vědomí. Nepochopil jsi to? Že všechny emoce a pocity a pravzory pochází z jednoty a nakonec z vnitřku tebe. Ale potřebuješ je zažít jako vnější, pokud chceš zažít separaci. Chtěl jsi vidět, jaké to bude, když zdánlivě budou tyto věci tvořeny mimo tebe. **Takto** zažíváš dualitu. Jsi tam ty a pak to **mimo tebe** je tvůrce. To je dualita. Ano?

Z: Dobře, tomu rozumím.

8: Ale je to iluze. Vše je doopravdy Jediné. A vše to je opravdu uvnitř tebe. A pokaždé, když něco odmítneš, oddělíš to od sebe a dáš to vně sebe, pak se postrkáváš zpět do duality.

Z: Ahááááááá. Pooooooooo mi to dochází. Nepřítel je ďábelsky chytré zařízení. Pokud s ním rezonuješ, pak vytvoříš dualitu, a pokud jej odmítneš a odstrčíš... pak vytvoříš dualitu! Cokoli s ním uděláš, vytvoříš dualitu. Páni. To je... úžasné.

8: Je. Nepřítel je pro dualitu klíčový. A pochopit to správně je také klíčové pro opuštění duality. Pokud chceš nalézt jednotu se Vším, co je, pak budeš muset tento zámek vypáčit paklíčem.

Jak jsi trefně poznamenal, je *ďábelsky* chytrý.

Z: Dobře. Dobrá tedy. Jsem ochoten to udělat. Jsem ochoten se pokusit odemknout tento ďábelský zámek. Pomůžeš mi?

8: Jsem tu. Ale chci, abys to udělal sám. Jsi vybaven všemi paklíči, které potřebuješ, a bylo ti ukázáno, jak je máš použít. Bylo by pro tebe zdaleka nejlepší, kdybys to mohl udělat sám. A tímto ti ukážu návod, který můžeš použít pro nalezení vlastních řešení problémů, které nemůžeš vyřešit hlavou. Vyřešíš je srdcem. Zde je ten návod.

Nacházení vlastních řešení srdcem: proces o čtyřech částech

Nyní uděláš první část. Což je uvolnit se, uzemnit se a přesunout se do srdce. Takže si běž dát šálek čaje. Sedni si ven na sluníčko. Uvolni se a vypusť ten problém z hlavy. Pak se přesuň do svého srdce. A **pak** se vrať zpět ke svému počítači. Budu na tebe čekat, abychom posunuli tento rozhovor vpřed.

Z: Dobře. To je vzrušující. A trochu znepokojující, protože nevím, jak to dopadne. Ale budu spolupracovat.

(Vrátím se o hodinu později.)

Z: Takže místo abych měl čaj a seděl na sluníčku, měl jsem celý pokrm a dlouhou vanu. (usměje se) Promiň.

8: (směje se) Výborně. Pointou opravdu bylo, abys od toho trochu odstoupil a uvolnil se. Abys k tomu přistoupil ze srdce, místo hlavou. Pokud pracuješ myslí, pak pracuješ analyticky. Rozbiješ problémy na jejich části a vymyslet můžeš pouze variace na řešení, které jsi viděl předtím. Když se k tomu postavíš srdcem, vidíš problémy jako celek a můžeš učinit intuitivní skoky k úplně novým řešením. A to bylo smyslem toho, proč jsem tě požádal, aby ses uvolnil a přesunul do srdce. Jíst a pít má také „uzemňující“ efekt. A tak to byla první část toho procesu o čtyřech částech.

Pro druhou část musíš zformulovat problém. Takže teď mi prosím řekni co nejjasněji a nejstručněji, jak to jen umíš, co je tím problémem, který vidíš?

Z: Dobře. Problém je, že jsem mezi dvěma mlýnskými kameny: touhou přestat rezonovat s energií Nepřítele a potřebou neodmítnout toto stvoření jako zavrženíhodné.

8: To je dobrý první pokus definovat ten problém. Mluvil jsi o **symptomech** toho problému. Nechceš cítit rezonanci s Nepřítelem a nechceš se odtrhnout od jiné stránky Jediného. To je fajn. Ale to není tím **opravdovým** problémem. Co je příčinou toho problému? Co je jeho kořenem?

Teď je ten okamžik, kdy musíš jít do svého srdce. Tvé srdce ví. Tvá mysl zápasí s tím, co je zřejmé a snaží se uchopit stejné staré věci jiným způsobem. Tvé srdce vidí celý obrázek. Uvědom si své srdce. Uvědom si jej ve své hrudi. Zaposlouchej se do toho pocitu. Co je ten pocit? Dovol svému srdci promluvit k tobě. A řekni mi, cos dostal. Co je tím problémem?

Z: Jednota. Spojení. Problémem je, že nechci nadále vytvářet pro sebe ještě více duality. Chci se poznat jako jeden se vším. Chci zažít to božské spojení s Bohem. A tanec s Nepřítelem mě táhne jiným směrem. A odmítnutí kohokoli a odsuzování mě **také** táhne jiným směrem. Takže si nemůžu vybrat ani jedno z toho. Nemůžu souznít s Nepřítelem a nemůžu jej ani odmítnout v jakémkoli jeho převleku.

Tak co mám dělat?

8: Druhou částí bylo popsat problém ze svého srdce. To jsi udělal. Část třetí, budeš se divit, je **nehledat** odpověď. Odpovědi jsou pouze dočasné, vymyšlené příběhy. Nejsou moc zajímavé. Mnohem důležitější než najít odpověď na nějakou malou hádanku je využít příležitosti pro definici sebe. A to je **třetí** částí. Místo abys mi dal odpověď na ten problém, proč mi místo toho neřekneš, **kým** jsi. Nebo kým bys opravdu chtěl být. Kým budeš, když si vzpomeneš, kým **opravdu** jsi?

Z: Nerozumím.

8: Kdybys rozuměl, pak bych ti to nemusel ukazovat. Jsi ochoten ke spolupráci a podívat se, kam to povede?

Z: Jistě. Ano. Dobře, takže otázka na mě byla: kdo říkám, že jsem? Kým říkám, že se objevím, když se probudím. Kdo je mou povznesenou verzí? Je to ta otázka?

8: Ano. A teď jdi znovu do svého srdce... a odpověz...

Z: Jsem tvůrčí bytost s nekonečnou mocí. Jsem láska. Jsem Jediné v jednotě. Přináším osvětlení a potěšení. Jsem radost. Jsem svým nejkouzelnějším, velkolepým Já.

8: Odvážné. A pravdivé. Dobrý posun. A teď část čtvrtá: postav se do toho místa jednoty a řekni mi řešení svého předchozího problému.

Jak ty, tvůrce s nekonečnou mocí a láskou, který je jeden s jednotou, bude pokračovat, aniž by tančil s Ďáblem či označil kohokoli jako nespasitelného?

Z: Hmm. Teď něco vidím: tančit s Ďáblem je označení jiného za nespasitelného. Odpovědí pro mě je si uvědomit, že vše už doopravdy je Jediné. A že všechny tyto zážitky existují uvnitř mě. Je iluzí, že jsou mimo mě. Nic není doopravdy „mimo“ mě. To je tou iluzí. Je to vše „uvnitř“ mě. Takže pokud zažiji Nepřítele, pak jsem ten zážitek vytvořil. Zvolil jsem si mít pocit, že ten zážitek byl mimo mě a mimo mou kontrolu, abych měl iluzivní zážitek být ve hře zvané oběť. Pokud chci přestat hrát tu hru, pak si prostě uvědomím, že jsem jedno se Vším, co je a že ten zážitek přichází zevnitř. Přijmu zodpovědnost.

8: To je velmi dobrá práce. V tomto okamžiku sis úplně změnil tu hru. Přesunul jsi své vědomí do Gnózy. Což je úplně uvědomění si, že jsi zároveň tvůrce a zároveň autor svého divadla. Dnešek je velkým dnem.

Je to radikální myšlenka, ale jakmile opravdu pochopíš, že vše je Jediné, pak je to logická nevyhnutelnost. Důvodem, proč se k tomu nedostaneš jednoduše sám, je, že to je tak odlišné od tvé zkušenosti. Ale co musíš pochopit je toto:

Mimo tebe neexistuje žádné „mimo tebe“.

Z: Vysvětlí?

8: Nejsou to pouze tvé pocity, které jsou uvnitř tebe. **Všechno**, co vnímáš, je uvnitř tebe. Úplně doslova neexistuje nic mimo tebe. Co je vně tebe je iluzí. Svět, který vnímáš, je pouze tvým vlastním promítnutím. Bere se z toho, co je reálné, což je to, co je uvnitř tebe.

Těžce se to chápe?

Z: Ano, velmi.

8: Dostaneš se tam. Jsi na to připraven. Chci, aby ses na chvíli zamyslel, kým **opravdu** jsi. Nemáš občas dojem, že jsi pouze bodem vědomí, které pozoruje tvůj život?

Z: Ano, mám. Někdy když medituji nebo se snažím být velmi vnímavý, pak mám ten pocit, že jsem bezrozměrným bodem uvnitř své vlastní hlavy. Pak jsem si vědom, že nejsem mým tělem, mými myšlenkami, mými rozhodnutími, mými emocemi, mými nápady ani mými zkušenostmi. Uvědomím si, že jsem jednoduše pozorovatel toho všeho.

8: Ano. To je správně z jednoho úhlu pohledu. Ale důvodem, proč tento zážitek nemusí být pro tebe nijak lákavý je, že pak se cítíš jako nic víc než ten pozorovatel. Je to trochu, jako by ses popíral. A tím důvodem pro to je ten Závoj. Když jsi v tomto místě vědomí, přímo odporuješ Závoji. Na jednu stranu jsi si vědom, že ta iluze je přesně taková: je iluzí. Ale na druhou stranu nejsi schopen si uvědomit, co je doopravdy reálné. Protože ten Závoj ti stíní pohled na pravdu tvého Já. Takže to je velmi chladné místo.

Z: Ano. Ale mně to nevadí. Může být velmi pokojné. A při několika málo příležitostech jsem měl ten zážitek být si najednou vědom, že „já“ jsem nejen ten bod vědomí, nejen mé tělo, ale vše, co vnímám. Každý zvuk, který slyším, vše, co vidím. To vše jsem já. Nějak jsem poznal, že to je pravda, při několika málo meditacích.

8: To je vlastně to samé. Když se vidíš jako pozorovatele, pak jsi jeden malý krůček od uvědomění si, že tvoříš to, co pozoruješ. Dojdeš k uvědomění, že jsi tou promítačkou, která si ukazuje film o svých zážitcích.

Z: Ale, 8, pokud toto je pravda, pak to má velmi hluboké důsledky. Znamená to, že opravdu jsem tvůrce své reality.

8: Nepovídej!

Z: (směje se) Ano, já **vím**, že to je to, co jsi mi říkal celou dobu, ale neuvědomil jsem si, že to myslíš takto doslovně.

8: Aha. A kdy jsem nemyslel **přesně** to, co jsem řekl? Nemám sklony k rozvážnosti a přesnosti?

Z: Ano (směje se), je to tak. Hádám, že to je trochu přizpůsobení se, uvědomit si, že pravda byla celou dobu přímo přede mnou.

Dobře, co teď udělám s touto informací?

8: Mluvili jsme o problému, co udělat s Nepřítelem. S tím, co víš teď, co se rozhodneš udělat?

Z: Hádám, že toho moc k děláni doopravdy není. Jednoduše si uvědomím, že všechny mé zážitky jsou mým promítnutím. Dalo mi velkou práci, abych na to zapomněl. Jakmile to bylo úplně zapomenuto, začal jsem se zažívat skrze to, „co nejsem“. A teď se horlivě rozpomínám. Jak se rozpomínám, přestanu mít potřebu věřit, že jsou jiní „mimo mě“, kteří dělají věci v mém životě. Teď si uvědomím, že existují části této iluze, které jsou neuvěřitelně krásné a rozkošné. Opravdu mám rád tuto planetu. Rád zde zažívám život. Takže teď najdu způsob, jak pokračovat v tvoření věcí, které mám rád, a pak se zbavím potřeby tvořit věci, které nemám rád.

8: Mohl bych ti na to nabídnout svůj pohled? Můžu ti říci, co to znamená pro mě?

Z: Ano, prosím!

8: Zaprvé: tvůj vnější svět je promítnutím tvé vnitřní reality. Je to tvůj příběh.

Zadruhé: iluzí, kterou jsi měl, je, že ten vnější svět je to, co je opravdu reálné a důležité, a že vnitřní svět je buď nereálný, nebo nedůležitý.

Zatřetí: toto tě vedlo k tomu, aby ses snažil změnit věci ve vnějším světě, aby byly více takové, jaké bys chtěl.

Začtvrté: to bylo příčinou mnohé bolesti a zmatení, protože čím víc jsi se snažil opravit věci vně sebe, tím více ti to nešlo a ublížil sis.

Zapáté: čím více sis ublížil, tím více ti tvůj vnější svět zrcadlil tvou bolest. Tím více se tvá realita stala zaneřáděnou, neklidnou a zmatekou.

Zašesté: v jednu chvíli nakonec každý narazí na konečnou. Jednou přijdeš k rozhodnutí přestat se snažit spravovat svůj vnější svět a místo toho zahojit své Vnitřní Já.

Zasedmé: jakmile začneš mít úspěch s uzdravováním svého vnitřního světa, můžeš si všimnout, že tvůj vnější svět se stane veselejším

a více vyváženým.

Zaosmé: takže, probud' se! Všímej si! Dívej se, co funguje! Spatři to zřejmé, co je ti ukazováno. Pokud je něco ve tvém vnějším světě, co tě trápí, měl by ses podívat **dovnitř**. Nalezni, co je to uvnitř tebe, co tě trápí. Najdi svou vnitřní bolest a zmatení. Najdi způsob, jak to mít rád a zahojit. A když to uděláš, pak tě ten problém ve tvém vnějším světě kouzelně přestane zraňovat. Zahojí se. Zahojí se krásným a překvapivým způsobem. A to je proto, že přestaneš ven promítat zkaženou a poškozenou realitu.

Z: Ano.

Ano, chápu.

Cvak!

8: Je to uvědomění, které úplně mění hru, že? Zatím jsme si hráli na mělčině. Připravovali jsme půdu a sázeli semínka. A teď! Teď vidíme první výhonky nového života. Teď můžeš začít všechno přetvářet. Teď se vše pro tebe změní. Teď se musíš naučit, jak tvořit efektivně a mocně, vědom si dobře toho, že **tvoříš**. A velmi brzy budeš připraven úplně změnit stav své hry.

Z: Ale, 8; musím se zeptat na pojem „ostatních“. Chci říct, jistě, promítám si svou realitu. Ale co má milovaná duchovní družka Lisa? Zdá se, že existuje v mé vnější realitě. A co mí čtenáři? Nejsou tyto ostatní bytosti v mém světě reálné?

8: Všichni jsou úplně reální. Ale ne způsobem, jakým sis představoval. Všichni jsou, jako jsi ty. Jsou to krásné a božské stránky Jediného; stránky stejného drahokamu třpytícího se ve světle, které sami září.

Fintou je pochopit, že každá stránka Jediného promítá svou realitu. Každá jedna realita je jiná. Ale totiž: můžeš se rozhodnout, aby tvá realita byla ovlivněna promítnutím jiného, pokud se tak rozhodneš. Můžeš se rozhodnout zažít některé části své reality stejné, jako je má někdo jiný. Tato domluva je *konsensem*. A tak máte *konsensuální realitu*. Tvoříte ji spolu, takže je *spoluvytvářena*. A tak dojdeš k pocitu, že ty a ostatní obýváte stejnou realitu. Vlastně jsi jednoduše uzavřel

dohodu s několika jinými stránkami Jediného, abyste zažili podobné věci podobně. A tak se hraje ta hra. Skupina se sejde a dojde ke konsensu o pravidlech té reality a pak vstoupí do hry.

Ale teď se musíme vrátit k hlavnímu vláknu tohoto rozhovoru. Nakonec jsme mluvili o tom problému, co udělat s Nepřítelem.

Z: Ano. Ale myslím, že to teď chápu. Promítám svou realitu. Říkám si příběh. Žitím v tom příběhu se zažívám úžasným novým způsobem. To mi dovoluje se rozhodnout, jestli ty věci, o kterých jsem přesvědčen a vybírám si je, jsou dobré. Vidím, jak se mi osvědčí a jestli mě dělají šťastným v různých scénářích. Pokud ano, tak si je nechám. Pokud ne, pak se rozhodnu znovu. To je ta krása a hodnota toho příběhu, ve kterém jsem.

Takže co se stane, když potkám Nepřítele? Dobře, pak se rozhodnu, zda se mi to setkání líbí, či ne. Posune mě kupředu tam, kde jsem řekl, že chci být, či ne? Pokud ano, pak nemám problém. Pokud ne, pak se o sobě rozhodnu nanovo, abych už tuto interakci nepřivolával.

A když o tom přemýšlím... zdá se mi, že interakce s Nepřítelem jsem pouze já, jak si ukazují nějaké místo uvnitř sebe, kde se nemám rád. Jsem to já, jak si ukazují něco, co odmítám a shledávám nepřijatelným. Proto to dám stranou jako protivníka; jako Nepřítele. Takže se mi zdá, že odpovědí by mělo být najít tu část sebe, kterou nemám rád, a začít ji mít rád. Pokud to budu dělat důsledně pokaždé, když narazím na Nepřítele, pak myslím, že nejspíš přestanu Nepřítele úplně potkávat.

8: Bravo.

Jsou dva důležité rozhovory, které musíme velmi brzy vést a na které jsi teď připraven. První je o „Negativních konceptech vědomí“. Bude to nedílnou součástí rozhovoru o povaze lásky. V něm dojdeš k novému pochopení věcí jako bolest, strach, zlost a závist. Uvidíš, že tyto věci jsou problémem, pouze když jsou „vně tebe“—když je odstraníš ze sebe a učiníš je nehodné lásky. Když je znovu začleníš do svého srdce a staneš se opět celistvým, nejen že ztratí nad tebou svou moc, ale vlastně se stanou velkými a mocnými nástroji, které můžeš použít

pro větší dobro všech.

A pak s tebou musím udělat trochu více práce, abys dobře porozuměl Stínu. Každá část Jediného, která potkala Nepřítele, si vytvořila trochu Nepřítele uvnitř sebe. Tento v sobě vytvořený vnitřní nepřítel se nazývá Stín a to z velmi dobrého důvodu. Je to tvé Stinné Já. Ačkoli jsme tady dobře pochopili, jak zareagovat na Nepřítele, je ještě hodně velmi důležité práce, kterou stále musíš na tomto tématu odpracovat. A je to nezbytné téma. Dokud je kdokoli pod vlivem svého vlastního Stínu, zavede se na scestí. Použije svou tvůrčí sílu, aby si ublížil. Takže toto je velmi důležitou oblastí, kde musíme udělat další práci, abys mohl znovu vstoupit do moci svého božského věčného Já, aniž bys riskoval, že znovu způsobíš sobě (či jiným) jakoukoli újmu.

(Zingdadova poznámka: O několik let a mnoho práce později, je mi velkým potěšením nabídnout „Vržení světla na stín“ („Shining the Light on Shadow“) jako druhou část **Probuzení snílka** („Dreamer Awake!“))

Z: Už se na obojí moc těším!

8: Dobře. Ale pro teď, můžeme se shodnout, že necháme problém Nepřítele za námi?

Z: Ach, ano. Toto se mi vyřešilo velmi neočekávaným způsobem. Chápu teď ten problém a už mě vůbec netrápí.

8: Ano, ale než se přesuneme dál, musím ti položit tu obvyklou otázku. S tím, co víš teď... je Satan zlý?

Z: (směje se) Musím se zasmát, protože bych si myslel, že to je stejné, jako se zeptat „Je Papež katolík?“ A přesto zde objevuji, že odpověď na tu otázku není tak jednoznačná, jak bych si myslel. Zdá se mi, že je možné zažít Satana jako zlého. Ale je také možné spatřit, že to je jen role, kterou hraje v této realitě. A aniž by tu roli hrál, tato konkrétní realita by nefungovala tak, jak funguje. A konečně je také možné vidět, že dovoluji, vybírám si a vytvářím vše, co zažívám, takže nejsem nikdy obětí. Nakonec není nic takového jako „zlo“!

Teď mě něco napadlo, 8.

8: A tím je...

Z: Zdá se mi, že být Nepřítelem musí být nešťastným a osamělým úkolem.

8: Věřím, že to je role, která nese podstatné výzvy. Bude ji muset být dáno hodně lásky a hojení, než tato bytost bude schopna najít svou cestu domů, až tato realita skončí. Ale to také bylo zvoleno.

Z: Hmm... Divím se, že opět cítím jistý soucit.

8: To je v pořádku.

A teď je čas přivést tento rozhovor k závěru.

„Pokud existuje něco jako zlo, pak je to příležitost naučit se lásce.“

To je pravdivé, protože jak jsi zjistil, zlo je klamným zážitkem. A tu iluzi můžeš mít, pouze pokud věříš, že jsi ve stavu separace od Jediného. Takže to je odpověď. Vrať své vědomí k jednotě a už nebudeš schopen zažít zlo. Nebudeš už schopen mít pocit, že tvé možnosti ti můžou být odebrány. Nebudeš už schopen mít pocit, že jsi něčí obětí. Celý zážitek zla ve všech jeho převlecích necháš za sebou.

Z: To by šlo. Děkuji, 8.

Teď je jedinou otázkou, **jak** vrátím své vědomí k jednotě?

8: Správně, to **je** ta otázka. Ale pochop, nejprve jsme museli odstranit z tvé cesty překážku. Dokud sis myslel, že existují jiní, kteří jsou tak nepřijatelní, že nemůžou být součástí Jediného, pak ty sám se nebudeš schopen vrátit. Je to jako blokáda, kterou sis umístil do svého srdce. Ale to se teď posunulo a tak můžeme pokračovat. A způsob, jakým budeme pokračovat je... **Láska**. Láska je jedinou cestou, jak se přesunout zpět do stavu jednoty.

Z: A o tom budeme mluvit v další kapitole! Přesně, jak jsi řekl, že to bude.

8: Správně. Uvidíme se v další kapitole.

Kapitola 11

Co je láska?

Zingdad: Ahoj, 8.

8: Ahoj, můj drahý příteli. Je fajn znovu s tebou mluvit.

Z: To je! Ačkoli si povídáme pořád, už uběhlo několik měsíců od doby, kdy jsme spolu napsali předchozí kapitolu.

8: A měl jsi po tu dobu dost práce, že?

Z: To jsem jistě měl. Jakmile jsme koupili pozemek, staly se věci pro mě a Lisu velmi hektickými. Museli jsme připravit stavbu a pak k nám přišla stavební firma položit základy našeho nového domu a my jsme zatím vyčistili obrovskou plochu od bujné vegetace. Trvalo jim to čtyři měsíce a ta firma nám zanechala v podstatě dřevěnou konstrukci na pilotech. Od té doby jsme s Lisou zaměstnali dělníka, aby nám pomohl dokončit náš dům. My tři jsme pracovali na místě každou Boží hodinu. A teď, po čtyřech měsících vyčerpávající práce, jsme se konečně nastěhovali. Dům ještě **zdaleka** není hotov a do jisté míry budeme ještě několik měsíců žít na stavbě. Ale máme vše základní a teď jsme tu, v našem novém domě.

8: A postavil sis ho úplně sám.

Z: Jedna z nejspokojujících věcí, které jsem kdy udělal.

8: A teď jsi připraven zaznamenat společně další kapitolu?

Z: Ano, přesně tak. A zatímco jsem měl plné ruce práce se stavěním toho domu, cítil jsem, jakoby se má duše zakuklila. Jsem velmi dychtivý pokračovat s tebou na cestě **Knihy o povznesení**. A myslím, že teď budeme mít rozhovor o Lásce, že ano?

8: Co se chystá, je mnohem více než jen rozhovor.

Pamatuješ se, jak jsi ve svém rozhovoru o svém Zážitku na horách s Boží Radostí došel k pochopení, že sis ten zážitek přivolal sám tím, že sis vybral následovat své srdce? A že ten Zážitek na horách byl okamžikem přesunu tvé duše z jedné úrovně vědomí na jinou?

Z: Pamatuji se, ano.

8: No, co bych k tomu rád dodal, co řekl Boží Radost, je, že důvodem, proč toto byl okamžik, kdy ses přesunul z třetí hustoty vědomí na čtvrtou hustotu vědomí, bylo, že v té chvíli jsi přesunul své ego do svého srdce. Pochop, že rozhodnutím „následovat srdce“ jsi srovnal tu oddělenou část sebe, která žije v dualitě (což je tvé ego), s tou částí sebe, která je napojena na jednotu a žije mimo dualitu (což je tvá duše). **To** je to, co znamená následovat srdce.

A když jsi se stal bytostí soustředěnou kolem srdce, nacházíš se ve čtvrté hustotě vědomí.

A samozřejmě jsi od svého Zážitku v horách udělal hodně práce. Od té doby byly napsány předchozí kapitoly **Knihy o povznesení** a také byla spousta další práce, kterou jsi také udělal, která nebyla úplně zaznamenána v těchto rozhovorech. A tak jsi teď připraven. Nyní je čas na tvůj další posun ve tvém vědomí.

Z: Má další Jednotná událost?

8: Ano.

Z: Opravdu, 8? Ale jak? Jak se to stane? Byl jsem od té první na nepočtu túrách a, no, žádná z nich neměla...

8: Nebuď prostoduchý. Nebyla to ta „túra“, která ti přinesla tvou první Jednotnou událost. Byly to tvé důsledné a opakované volby následovat své srdce. Jak se to přihodilo, ta túra byla pouze dokonalým místem v dokonalém čase, abyste s Lisou dosáhli okamžiku

dokonalého klidu. Všechno se to spojilo božským způsobem, abyste si sáhli na srdce jednoty a cítili své nekonečné spojení se Vším, co je. Ale není to o těch detailech, co se dělo v tvém okolí mimo tebe! Je to o tom, co se stane uvnitř tebe...

A uvnitř tebe, od tvé první Jednotné události, jak jest zaznamenáno v předchozích kapitolách, jsi se ochotně otevřel pojmu jednoty. Přijal jsi mystérium a přijal jsi pozici mystika: že můžeš mít přímou zkušenost a vztah s božským. Také jsi byl ochoten čelit svým strachům a vypořádat se se samotným pojmem strachu. A byl jsi ochoten převzít odpovědnost za sebe a svou tvorbu své reality. Takže jsi připraven na další posun.

Co je teď potřeba, je okamžik naprostého klidu. Svou mysl si zanášíš mnohým šumem a svůj život mnoha činnostmi, že je velmi obtížné, aby tyto velké změny tvé duše mohly nastat. Možná je to pro tebe neintuitivní, ale je tomu vskutku tak, že největší posun se stane, když jsi nejvíce v klidu.

Z: Pomohl bys mi to pochopit?

8: Použiji velmi jednoduchý příklad. Hod' do vzduchu kámen tak silně a vysoko, jak to umíš. Vzdaluje se od tvé ruky směrem k nebi. To je jeho let směrem ven. Pak, jakmile jej začne táhnout gravitace, kámen začne zpomalovat. Nakonec se na svém vrcholu kámen zastaví. A pouze pak, v tomto okamžiku dokonalého klidu, může změnit svůj směr a začít svůj let zpět domů k tobě. Let domů obsahuje stále se zvyšující rychlost, to je pravda. Ale okamžik změny směru je přímo uprostřed největšího klidu toho kamene. A ty jsi právě teď znovu v bodě, kde můžeš mít velkou změnu směru své duše. **Měl** jsi už tím posunem projít, až na to, že jsi se nezastavil. Jednoduše nevíš jak. Šum a činnost jsou pro tebe takovým zvykem, že neznáš nic jiného. Ale opravdu se teď **musíš** zastavit. Bez klidu nezměníš směr.

Pokud nedojdeš klidu, pak můžeme vést dlouhý a zajímavý rozhovor o lásce. Můžu ti o ní říci mnoho zajímavých věcí a půjdeme do těch všech zvědavých odboček, které oba máme tak rádi, a bude to skvělé a fascinující, ale neposune tě to tam, kam potřebuješ. Získáš jisté ro-

zumové pochopení lásky. Ale nezískáš žádnou **znalost** ve svém srdci. A ten rozhovor, který teď musíme vést, musí být postaven na té jistotě **poznání**. Bez toho se ten rozhovor, po kterém oba toužíme, nestane. Budeme chodit okolo jádra věci a nikdy se doopravdy nedostaneme k její podstatě.

A nebudeš mít ten posun v duši, který ti takové hluboké poznání přinese.

Z: Takže musím... co... meditovat? A pak?

8: Žádá se od tebe více než tvá normální meditace. Medituješ poměrně často a to je dobře. Ale tvé meditace nejsou ve skutečnosti tím klidem bytí, jak si myslíš. Každá meditace běží za jedním či druhým účelem. Na tom není nic špatně, ale teď je potřeba něco jiného. Pochop, teď je čas úplně změnit tvůj způsob bytí. Stejně jako ten kámen, který utekl z domova v ruce, i ty se musíš úplně zastavit, než můžeš změnit směr. A z toho klidu musíš poslouchat pouze své srdce. Může ti chvíli trvat, než se to povede. Jsi tak zvyklý plnit každý kout svého vědomí šumem a pohybem, že možná bude potřeba trochu cvičit klid, než dosáhneš cíle a budeš opravdu schopen slyšet své srdce.

Ale chápu, že tohle vše je pro tebe pouze teorií. Co po mně chceš, je, abych ti dal **udělat** něco praktického.

Z: Ano, prosím.

8: Je to krásná ironie: než budeš vědět, jak opravdu **být**, budeš stále potřebovat něco **dělat**, abys umožnil **bytí**. (Usměje se.) Je to stejné jako říci, že než poznáš ticho, musíš najít něco, co řekneš, abys umožnil ticho. Jaký to krásný vesmírný vtíp.

Ale jsem schopen ti s tím pomoci. Zde je to, co máš udělat:

Vyber si den, ve kterém nemáš žádné schůzky. Dej si ten den stranou. Bude to tvůj den klidu a naslouchání. Řekni všem, že toho dne nebudeš k zastížení. Řekni těm, kdo s tebou sdílí tvůj dům, že s nimi toho dne nebudeš mluvit a že oni na tebe také nemají mluvit. Je to tvůj den ticha.

Večer před tímto dnem ticha musíš vypnout svůj mobilní telefon a

všechna zařízení, která by se ti do toho pletla. Musíš vypnout svůj počítač, svou televizi a rádio. Všechna zařízení, která používáš pro vstup informací do tvého vědomí, musí být během tvého dne ticha potichu.

V den ticha si musíš dovolit se ráno vzbudit bez asistence. Jinými slovy, žádný budík či něco podobného. Vzbud' se přirozeně. Zůstaň v posteli a **buď v klidu**. Poslouchej své srdce.

Z: Co to znamená, 8? Co to znamená poslouchat své srdce?

8: Časem se to pro tebe stane instinktivním—mnohem normálnějším a přirozenějším dokonce než poslouchat zvuk ušima. Ale pro teď chápu, že potřebuješ trochu vést.

Měl bys vědět, že tvé srdce je bránou. Je to tvá spojnice s Božskostí. Dá se říci, že tvé Vnitřní Já sídlí v tvém srdci. Dá se dokonce říci, že jednota je ve tvém srdci. Všechna moudrost a pravda a tvořivost jsou ti ihned k dispozici skrze tvé srdce. Ale potřebuješ se naučit naslouchat, opravdu **naslouchat** svému srdci. Protože k tobě mluví tiše a jemně jazykem lásky. Ale věř mi, že mluví velmi výřečně, když potřebuje.

Z: Dobře. Ale **jak** mám naslouchat?

8: Pro začátek si dej záležet na tom, že není v tvém vědomí nic, co by dělalo šum. Tvé srdce nebude soutěžit o tvou pozornost! To je důvod, proč musíš požádat svou rodinu, aby na tebe nemluvila. To je důvod, proč nesmíš číst, kontrolovat maily nebo s někým mluvit. Vůbec žádné vnější vstupy. Ale také se nesmíš zaměstnávat nějakými povinnostmi či jinou aktivitou. Všechny tyto věci tvoří myšlenky a *šum* uvnitř tvé mysli. Musíš svou mysl úplně zastavit. A nejvyšší možný klid tvých rukou, tvého těla a tvých uší tomu velmi napomůžou.

To je začátek.

Pak, když jsi v klidu, musíš poslouchat své srdce. Pokud něco potřebuješ dělat, můžeš pouze poslouchat, jak ti tlučé tvé fyzické srdce. To ti pomůže, protože to je doslovné naslouchání svému srdci. Ale pak bys měl chtít zastavit své vědomí a podívat se, co obdržíš.

A takto bys měl strávit svůj den. V klidu. Naslouchej. Čekej na své srdce.

Tvé srdce k tobě může promlouvat spíše v „pocitech“ než ve slovech. Ale pokud budeš pozorný, budeš vědět přesně, co tyto pocity znamenají.

Z: A pak?

8: Pak uvidíš, co ti chce říci!

Z: Co když nemá co říci?

8: Nebuď tupé dítě, je v něm veškerá jednota! Veškerý život! A život se ti projeví, pokud budeš dávat pozor! Podívej se kolem sebe na vesmír, hemžící se živou aktivitou. Podívej se na svět za svým oknem. Podívej se na kapku vody pod mikroskopem. Podívej se na jádro atomu. Kde v tom všem jednota neříká nic? Jednota mluví neustále vášnivou výřečností. Jediný problém je, že sedíš s prsty v uších, vykřikuješ bláboly a potápíš při tom pravdu a krásu, která se na tebe valí neustále ze všech směrů. Aspoň pro jednu, myslíš, že bys mohl **zavřít pusu a poslouchat?**

Nebo abychom to řekli jemněji: můžeš se zbavit svých strachů a výmluv a prostě jít a podívat se, co tam je?

Z: Dal jsi mi co proto (nesměle se usměji). Ano. Udělám to. Zítra je neděle. Udělám ji mým dnem ticha a uvidíme, co se stane.

8: Dobře.

Může se stát, že zítra bude pouze trénink a budeš to muset ještě jednou někdy zopakovat. Možná budeš muset strávit i několik dní v tichu. Připrav se na to.

Z: Dobře, 8.

8: Ale pokud se ti podaří, byť na jediný okamžik, uhnout tomu z cesty a být opravdu v klidu a opravdu **naslouchat** svému srdci, pak tě ujistí, že získáš úžasně vhledy. A přijde ti to ze srdce tak, že budeš **vědět**, že to je pravda. Což je věc dosti odlišná od těch myšlenek, které můžeš mít v hlavě a přemýšlet o nich. **Vědět** a myslet jsou dvě různé

věci. A když se to dostaví, nebudeš mít pochyb, že se to dostavilo. Bude to silný zážitek. A co se dostaví, bude základ, na kterém budeme moci postavit tuto kapitolu.

Uděláš to?

Z: Jsem trochu vylekaný. Mám pocit, že na tom stojí tolik a vůbec netuším, jestli z toho vůbec něco bude. Ale určitě to zkusím!

8: Dobrá tedy, budu s tebou mluvit znovu po neděli...

(Neděle uběhla a dle záměru jsem měl svůj den ticha. Teď je o týden později.)

Z: Dobře, 8, měl jsem svůj den ticha. A byl moc úžasný!

8: Velmi dobře! A jsem velmi rád, že se ti to tak vydařilo. Řekni nám, jak ten den probíhal.

Z: Jistě. Bylo to takto...

Můj den ticha

V neděli ráno jsem se vzbudil na ptačí zpěv zvenku. Jakmile jsem se probudil, vzpomněl jsem si, že toto má být můj den ticha, takže jsem zůstal v posteli a tiše jsem naslouchal. No, abych řekl pravdu, většinou jsem přemýšlel o naslouchání. Vlastně jsem plnil své myšlenky všemožnými nápady o tom, jak by mělo naslouchání mému srdci vypadat a jak bych měl cítit, že naslouchám svému srdci, a co by mi mé srdce mělo říci a... no... brzy jsem si uvědomil, že nejsem příliš v klidu. Takže jsem začal meditovat, což šlo o něco lépe. Úplně jsem uvolnil své tělo a vyčistil svou mysl od všech myšlenek. Což bylo skvělé, až než jsem si uvědomil, že **jsem** uvolnil všechny myšlenky, a začal o tom přemýšlet. A pak jsem se zamyslel, jaké by to bylo, naslouchat svému srdci, aniž bych na cokoli myslel. A pak jsem si uvědomil, že zase plním svou mysl!

Pak mi došlo, že to bude o hodně složitější, než jsem si původně myslel.

Nebudu vás nudit podrobnostmi mého dne, ale řeknu vám, že jsem byl velmi často sám sebou frustrovaný. „Být v klidu“ zní jednoduše. Přestanete přemýšlet a pak nasloucháte, že? Můžu vám říci, že je to dost náročné, vymanit se ze závislosti na šumu. Nebo alespoň mně to tak připadalo.

Pozdního odpoledne už jsem měl toho zápasení se sebou dost. Už jsem měl dost **zkoušení** být tiše. Měl jsem dost zkoušení hledat správnou cestu ke klidu. Skoncoval jsem se zkoušením naslouchat. A tak jsem se rozhodl, že ten den byl k ničemu a místo abych se snažil naslouchat svému srdci, bych si spíš měl užít zbytek toho dne. Hledal jsem Lisu, abych jí řekl, že to vzdávám, že to zkusím znovu jindy. Ale byla na procházce venčit psy. Takže jsem si místo toho udělal svačinu a sedl jsem si na terasu, abych se díval na opravdu srdceryvný západ slunce. Byl nádherný. Jak jsem seděl a obdivoval s úžasem krásu té podívané, snesl se na mě hluboký klid. A v tom klidu ke mě něco přišlo. Skrze zadní vrátka mé mysli se proplížila myšlenka. Myšlenka o lásce. Krásná myšlenka. A jak přišla do mé mysli, hluboce se mě dotkla a vyhrkly mi slzy. Tu myšlenku jsem spíše cítil než myslel. A cítil jsem, že je pravdivá.

A pak jsem věděl; **toto** bylo to, na co jsem čekal! Bylo to tu. Konečně, až jsem přestal zkoušet a zápasit... bylo to prostě v mé hlavě, jako kdyby to tam bylo vždy!

Šel jsem dovnitř, sedl si ke svému laptopu a než jsem si mohl rozmyslet, jak to naformuluji či jaký zvolím přístup, zjistil jsem, že píšu. Vyteklo to ze mne najednou, bez přestávky, z mého srdce skrze mé ruce do té klávesnice. Téměř to ani nezavadilo o mou mysl, jak to šlo ven. A tak je zde to, co jsem napsal...

Naslouchal jsem svému srdci a to mi řeklo:

Na počátku každého kousku vědomí, počínaje Jediným, až po tu nejmenší, nejnovější částičku života, existuje okamžik, kdy nabude vědomí o sobě. V **Knize o povznesení** jsme tento moment převyprávěli, jako kdyby ta bytost řekla „*Jsem tu.*“ Ale vědomí je vždy zvědavé. A tak se dá to, co řekne dále, převyprávět jako „*Co jsem?*“

Cesta vždy začíná, zdá se, tím „*Jsem tu, ale co jsem?*“ Pak se ta cesta samotná skládá z „*Můžu být tímto. Ne, moment, možná jsem tamto. Anebo co kdybych bylo toto.*“ A tak dále, pořád dokola a dokola. Neustálé hledání té odpovědi. Pokaždé, když se zkusí něco nového, to vědomí se rozštěpí. Nové bytosti jsou z vědomí rodičovské bytosti vyslány podniknout výpad sebeobjevování. Jsou zkoušeny různé obměny. Je prozkoumáno mnoho možností. Jsou vyjádřena celá oblaka vědomí. Rozmnožují se a stávají se složitějšími a pak se soustředí a zkouší to znovu. Stále hledají, ale nikdy nenachází, ten okamžik blaženosti a míru, který přichází z nalezení odpovědi na otázku „*Co jsem?*“

A pokaždé, s každou odpovědí, kterou jsme zkusili, jsme se vzdálili od sebe a od Jediného. Tlačili jsme dále a dále. Vzedmuli jsme se jako příliv, který se vyřítí z pouhé skleničky na čaj. Stali jsme se tsunami vědomí a tlačili jsme se navzájem od sebe—ven, ven, stále hledající **tu pravdu**. Stále hledající odpověď...

Co

Jsem

?

A tak se nalézáme zde, jak žijeme své životy na planetě Zemi, daleko v nejhustším místě vědomí. Dalo by se říci, že toto je nejdál, kam ta vlna kdy dosáhne, protože toto je nejspíš nejhlubší zapomenutí místa počátku, kterého kdy bylo dosaženo. Díky Závoji Nevědomosti a rozhodnutím, které jsme společně učinili; toto je **ono**. Možná je možné jít dál? Možná to někdo chce zkusit? Já ne. Já jsem připraven být součástí návratu. Jako všechny vlny, které se vytlačily z nejhlubšího oceánu a octly se jako příboj na břehu, tato vlna se vrátí. Bude se vracet stále vyšší rychlostí a bujarostí zpět ke svému zdroji. K Jedinému. Vracíme se!

A **jak** se vrátíme?

Začne to správnou odpovědí na tu otázku „Co jsem?“

A správnou odpovědí pro mne je, z hloubky mého srdce... Láska.

Každá jiná odpověď, kterou jsem našel, mi pouze způsobuje další složitosti. Každá jiná odpověď mě tlačí ven a pryč. Protože každá jiná odpověď naznačuje něco jiného, čím **nejsem**.

Například. Pokud jsem (jak jsem zjistil) bytostí zvanou Potěšení, vyjádřením Boží Radosti, pak **nejsem** jinými věcmi. **Nejsem** strach, bolest, smutek, ztráta, vztek, nenávisť, či utrpení.

Zjevně.

Ale také nejsem klid, mír, soulad, pořádek či trpělivost. Nejsem ani laskavost, čest, spravedlnost, chrabrost, důstojnost, neochvějnost, spolehlivost, poctivost či jakákoli taková záslužná věc.

Chápeš? Pokud si vyberu jakoukoli věc a řeknu „*to jsem*“, pak v tom samém okamžiku zároveň říkám „*to nejsem*“ hromadě jiných věcí. Takže cokoli, co bych si nárokoval, způsobuje separaci, rozdělení a odtlačení od jednoty.

Jedinou výjimku z toho pravidla, kterou jsem schopen nalézt, je tvrzení „*jsem láska*“. Ne vášeň. Ne chtíč. Ne potřeba. Ani jedno z těchto hloupých dočasných malých pocitů, na které obvykle odkazujeme, když řekneme to slovo, láska. Ne. Jsem Láska s velkým L. Mám na mysli ten druh Lásky, který se dívá na jinou bytost a vidí v jejich očích Boha. Vidí ten div a dokonalost uvnitř srdce té bytosti, nehledě na vnějšek, který teď nese. Láska je to, co je dáno všem a každému, všude, bezpodmínečně, stále. To je Láska, o které mluvím.

Mluvím o tom druhu Lásky, který tě posadí vděčností, že jsi naživu. Který ti chce rozdrtit srdce krásou okolního světa. Který ti dá touhu najít ten největší a nejlepší dar, který můžeš v sobě najít, jenom abys měl co dát životu zpět z vděku za to, co ti dal on.

To je má odpověď na tu otázku. A tak jsem zjistil, že můžu prohlásit s jistotou, nezlomně a přesvědčeně: „*Jsem Láska!*“

A tak jsem nositelem odpovědi pro mou duši. Jsem částíčkou života, která se vrací domů. Cítím to! V okamžiku tohoto prohlášení se vlna

obrátila. Jsem vlnou, která končí s přílivem na břehu... a teď se stahuje zpět do moře.

A jak půjdu zpět, poberu další své části. Uvidím vše, čím jsem kdy byl a co jsem kdy udělal v tomto životě, a řeknu: „*Jsem láska a jsem taky to*“. A tak, ano, jsem láska a jsem Arn, který je Zingdadem.

A dále, jak budu pokračovat zpět domů, uvidím části Sebe ze svých jiných vtělení a řeknu: „*Jsem láska a jsem také to a tamto a ten a tamten také*“. A tak, ano, jsem láska a jsem Arn a ten čaroděj a ten autistický chlapec a ten vesmírný voják a ten kluk z Lyry... a to vše, co jsem si myslel, že jsem. Prohlásím: „*Jsem láska a jsem všechny ty bytosti!*“ A všechny ty bytosti se povezou domů na vlně mé Lásky.

A pak se potkám se svým Vyšším Já. Uvidím jeho úžasné a krásné Já. Zamiluji se do té bytosti. A také uvidím jeho zranění a bolesti. A všechny je utiším svou schopností lásky. „*Jsem láska,*“ řeknu, „*a jsem taky to!*“ Takže jsem láska a jsem Potěšení a Boží Radost a vše, co jsem si vytvořil, až po separaci z jednoty.

Jsem láska a jsem to všechno!

A tedy, kdokoli jsi. Kdekoli jsi. Jakkoli jsi se dostal tam, kde jsi. Na tvé a mé cestě domů přijde čas, kdy se oba budeme dívat na tu samou velkou bytost a oba řekneme: „*Jsem láska a jsem to.*“ A pak ty a já budeme Jediné. A vskutku, časem, všechny bytosti všude ve Všem, co je, se budou dívat na Jediné. A **všichni** prohlásíme: „*Jsem láska a jsem to!*“

Ale pro teď se pouze mohu těšit na ten okamžik, až budu vědět, že já jsem ty a ty jsi já. Ale protože vím, že čas je iluzí a všechn čas je doopravdy nyní, už se na tebe můžu podívat skrz ten příkop tohoto kusu textu. Vidím, jak tohle čteš. Můžu se na tebe podívat a říct: „*Jsem láska a jsem to!*“

... a to je ono, 8.

8: Bravo, můj příteli.

Jsem velmi potěšen a jsem na tebe velice hrdý. Toto je více než krásné.

A vzpomeň si, že ses bál, že ti tvé srdce nemá co říci...

Z: Hloupé, že?

8: Možná. Ale naštěstí jsi teď moudřejší. Jediný čas, kdy bude tvé srdce v klidu, by byl, kdybys ty sám byl v tak dokonalém stavu blažené jednoty a dokonalé rovnováhy, že by nebylo co dodat.

Pochop, že pokud jakkoli způsobíš nerovnováhu, bude k tobě tvé srdce mluvit. A návrat k rovnováze je píseň, kterou pěje tvé srdce.

Ale nechápej to špatně; „nerovnováha“ není nic špatného! Vůbec ne. Pokud by nebyla nerovnováha, nebyl by žádný vesmír, žádný život, žádné „ty“ a žádné „já“. Nic by bez nerovnováhy neexistovalo. A samotná Láska je návrat k rovnováze. Takže kdekoli cokoli existuje, existuje také láska, která navrací tuto existenci k jednotě. Láska je tedy tou nejsilnější silou ve vesmíru. Je to tah samotné jednoty.

Z: Mám kolem toho tolik otázek, 8. Nevím, kde začít...

8: Dal sis práci s tím být v klidu a naslouchat svému srdci, a tudíž jsi získal základní pochopení, které potřebuješ, abychom se spolu podělili o tuto kapitolu. Takže ti pomůžu. Řeknu ti příběh, který ti velmi pomůže vyjasnit si pochopení toho, jak funguje život a co je láska. A pak, až to budeš chápat lépe, budeš mít víc jasno v tom, co se mě chceš zeptat.

Z: To zní skvěle. Děkuji, 8. Rád si poslechnu ten příběh.

8: Máš ho tedy mít...

Příběh o Postupu, Stálosti a Nekonečném pružném míčku

Z: Musím říci, že toto je nejnápaditější název příběhu, se kterým jsi zatím přišel!

8: Líbí se ti?

Z: Líbí. A jsem zvědavý, jaký příběh by mohl mít tento název?

8: Je to dobrý příběh. Ale je trochu jiný od většiny příběhů, které uslyšíš. U tohoto je potřeba, abys nejen poslouchal, ale také trochu zapracoval na představování si těch myšlenek, které vyjádřím. Pokud to uděláš, obdržíš moudrost, která je v tom příběhu obsažena.

Samozřejmě znáš gumičky. No, chci, aby sis představil něco, co je jako gumička. Ale místo kroužku je to míček. Nejpodivnější vlastností tohoto pružného míčku je, že je nekonečný. Nicméně nekonečno není něco, co bys jednoduše pochopil, takže to budu chvíli vysvětlovat.

Takže první vlastností Nekonečného pružného míčku je, že se dá roztáhnout nekonečně daleko do jakéhokoli směru. Nikdy se nestáhne nebo neroztrhne a nikdy se nepřestane roztahovat.

Za druhé se dá roztáhnout do nekonečného počtu různých směrů. A tady se budeš muset snažit si to představit. Gumička se dá roztáhnout jen do dvou směrů, že? Každý konec se dá natáhnout ven. Ale nekonečný pružný míček se dá natáhnout do **všech** směrů. Doleva, doprava, nahoru, dolů, včera, příští rok, zelená, skořicová, veselá, živá, křemenná...

Z: Moment! Tyto věci jsou směry?

8: Pro něco, co je nekonečné, ano. Jsou to směry tvého vědomí. Žiješ v úzce omezeném třírozměrném světě. Představuješ si, že ty základní směry v prostoru jsou jedinými směry, kterými se lze pohybovat. Někteří na tvé planetě se stali více nápaditějšími a došli k závěru, že „čas“ je také směr. Mají pravdu. Dalším krokem je si uvědomit, že všechny věci jsou vědomí a že ve všem vědomí se lze pohybovat. Ale nezasekněme se zde; časem ti to bude dávat lepší smysl.

Zpět k Nekonečnému pružnému míčku. Pokud vezmeš tyto dvě vlastnosti: že může být natažen do nekonečna a v nekonečném počtu směrů, pak z toho plyne, že tento míček obsahuje všechno. Nic není vně a vše je uvnitř.

Z: Nejsem si jist, že to chápu. Ale vždy jsem měl trochu problém chápat nekonečno. Říkáš, že cokoli, co je nekonečné, **musí** obsahovat úplně vše, co existuje?

8: Ano.

Slovo „nekonečno“, v latině *infinitas*, znamená „neohraničeno“. Pokud má něco hranici, pak je to konečné. A pokud určíš, že něco **není** v tomto míčku, pak určuješ hranici. Ale tento míček není konečný, je ne-konečný. Nekonečný. Takže nemůže být nic, co by neobsahoval.

Z: To je šílená představa. Všechny věci, které jsou nekonečné, obsahují všechny ostatní věci!

8: Přesně. To je vlastně velmi zajímavá věc, se kterou bychom mohli časem strávit nějaký čas. Ale pro teď můžeš jednoduše chápat, že obsažení všeho je vlastností nekonečna.

Z: Dobře, chápu to.

8: Třetí vlastností Nekonečného pružného míčku je fakt, že když není do nějakého směru natažen, pak se zhroutí do nicoty a přestane úplně existovat. Dovedeš si to představit?

Z: Ne tak docela. Pokud jsme všichni uvnitř toho míčku—pokud je **vše** uvnitř toho míčku—jak může přestat existovat, pokud jej přestane natahovat?

8: To je dobrá otázka. Dovoluje mi to ti říci něco velmi důležitého o podstatě Všeho, co je. Dělá ti potíže si představit, že ten míček se může stáhnout zpět do nicoty, protože tvá zkušenost z tvé reality je, že „věci“ jsou skutečné. Ještě úplně nechápeš, že všechny věci jsou dočasné iluze, které jste si vytvořili ve svém kolektivním vědomí.

Ty jsi ve svém jádru čisté vědomí. To je tvou skutečnou podstatou. A čisté vědomí, když přestane fungovat, nemá žádný tvar. Ve světě architektury existuje rčení „*forma následuje funkci*“ a v tom kontextu znamená něco jako „*účel by měl určovat tvar*“. Nyní chci použít tuto frázi v jiném kontextu. Pochop, že v nejširším smyslu je tomu skutečně tak, že forma **opravdu** následuje funkci. Vlastně je to funkce, která přináší bytosti formu. Je to **dělání** a tvoření, které způsobuje, že existuje nějaká forma. Pokud přestaneš fungovat, pak ztratíš jakoukoli formu. Vrátíš se do čistého vědomí a budeš jednoduše jedno s jednotou. Pokud by všechny části jednoty přestaly fungovat, pře-

staly tlačit na ten Nekonečný pružný míček, pak ano, vše by se zhroutilo na neforemnou nicotu.

Čtvrtá vlastnost Nekonečného pružného míčku se nazývá *Nekonečná obměna*. Pochop, Nekonečný pružný míček se neřídí časem—čas je jenom jedna z věcí **uvnitř** toho Nekonečného pružného míčku. Takže pro ten Nekonečný pružný míček nemůže existovat žádná minulost či budoucnost. To znamená, že tento míček je stále ve všech svých možných stavech. Právě teď je vytahován do každého jednoho směru, do kterého byl kdy tažen, **a** do každého jednoho směru, do kterého bude kdy tažen. A také do žádného z těchto směrů tažen **není**. Momentálně se rozšiřuje nekonečně do nekonečných směrů a zároveň se hroutí do nicoty. Je právě teď ponořený do svého roztahování **a** smršťování. A všechny možné další obměny, které si dovedeme představit, **a** mnohem více těch, které si představit nedovedeme. Nekonečný pružný míček je ve všech těchto stavech ve všech najednou. Pokud má být skutečně nekonečným, pak také musí být, že všechny možnosti existují ve stejnou dobu. V žádné chvíli není jakákoli možnost vyloučena. Jinak by tam zase byla ta hranice, chápeš.

To opravdu znamená, že vše, co je vytvořeno, vždy existuje, a to ve stejné chvíli. Vše je **právě teď**. Protože to je to, co „nekonečno“ znamená.

Dovedeš si to představit?

Z: Je to na mě trochu přitažené za vlasy. (směje se) Ale dobře, dovedu si to představit. Co to všechno doopravdy znamená?

8: Vše, co jsem ti doteď řekl, byla potřebná průprava. Ale abys pochopil opravdový smysl, přidám do toho příběhu nějaké osobnosti, se kterými si budeš rozumět. Dovol mi ti představit dvě postavy našeho příběhu: Postup a Stálost jsou jejich jména.

Jak jsem řekl, Jediné je tvůrčí a tvoří sebe. Ve svém cíli objevování sebe, udělalo například, že si představilo, že existuje více částí sebe. A pak, protože si to tak představilo, tak to tak **bylo**. Takže na začátku jedna část jednoty řekne: „*Budu postupovat ven, abych se mohl podívat zpět a vidět, co jsem.*“ Tak to tak udělá... a uvidí poprvé Sebe! A když

se na Sebe zadívá, zrodí se láska. Když se jakákoli část jednoty zadívá na jinou část jednoty, vidí krásu, úžas a dokonalost jednoty—Sebe— a cítí lásku. Mohl bych to říci takto: „*Bůh ve mně vidí Boha v tobě.*“ Je to opravdová láska! Způsobí, že tyto dvě části se stáhnou k sobě ve vzájemném úžasu a údivu. Vidí, že obě jsou části jednoty. Přesunou se k sobě a spojí se zpět a pak jsou znovu Jediné.

Je to láska, která je přitahuje zpět k sobě.

Z: To je krásné.

8: Je. A co to znamená, je, že jakékoli části jednoty, kdekoli, doopravdy stačí pouze dávat pozor a opravdu **vidět** jakoukoli jinou část jednoty a pak se stane toto. Pokud máš oči, aby ses opravdu podíval a **viděl**, uvidíš Boha v každém kolem sebe. V každém zvířeti, každé rostlině, každém západu slunce. Uvidíš Boha v broucích, ve vlnách moře a ve svítících hvězdách. Uvidíš Boha ve svém vlastním těle a určitě uvidíš Boha v očích lidí kolem sebe.

Z: Ale to se nestává často, že, 8? Neznám moc lidí, kteří by takto zažívali svůj svět. A ačkoli jsem chtěl, měl jsem toho pouze náznaky. Opravdu bych chtěl takto věci vidět pořád. Je to možné?

8: Ale ano. Budeš muset samozřejmě projít značnými změnami ve svých přesvědčeních, než tam budeš **pořád**. Ale jsi na cestě. Bude to vyžadovat ještě trochu času a kousek cesty. A těch několik pár kroků cesty uděláme přesně v této kapitole.

A tak bych chtěl ukončit náš příběh, protože od Postupu a Stálosti se toho můžeš hodně naučit.

Trochu dříve jsem zmínil, že by nic neexistovalo bez nerovnováhy. Teď to vysvětlím podrobněji.

Nerovnováha v poli vědomí

Vše, co existuje—včetně tebe, mne, židle, na které sedíš, vesmíru, ve kterém pobýváš, a každá realita, která kdy existovala, zkrátka **vše**— je tvořeno nerovnováhami v poli vědomí jednoty. Pochop, pokud je

vše v dokonalé rovnováze, pak existuje pouze jednota. Žádné formy, žádné osoby, žádné osobnosti, žádné výtvořiny, žádné reality a žádné obměny. Jen dokonale, blaženě klidné vědomí v tichém pokoji. To je, dalo by se říci, Jediné při odpočinku. Ale aby Jediné **udělalo** cokoli, musí nastat nějaká nerovnováha. Ale může vzniknout pouze **místní** nerovnováha. Veškerá místní nerovnováha se **musí** vyvážit jinde v Jediném. Takže místně je nerovnováha, ale napříč celým Jediným je vždy dokonalá rovnováha. Ani na okamžik nemůže být Jediné jako celek vyvedeno z rovnováhy.

Z: Myslím, že to chápu, 8. Ale možná bys mi mohl pomoci si to představit?

8: Ale jistě. Tento úkaz se objevuje na vaší planetě neustále u vln v oceánech. Když je příliv na jedné straně zeměkoule, je vyvážen odlivem jinde. Když se vzedme vlna, je vyvážena sedlem stejné velikosti hned za ní. Ve všech těchto případech existují lokální zvýšení a snížení hloubky a objemu oceánu, ale napříč celým oceánem žádné zvýšení či snížení není.

Dává to smysl?

Z: To dost pomohlo, děkuji.

8: Takže když už toto chápeš, jsi připraven pochopit, že aby vznikl Postup v jedné části Jediného, **musí** ve stejném okamžiku vzniknout protiváha Postupu.

Nemůžeš vytvořit Postup, aniž bys nevytvořil „ne-Postup“. Pro účely našeho příběhu budeme „ne-Postupu“ říkat Stálost.

Takže chápeš, že vytvoření Postupu **je** vytvoření Stálosti? A že vytvoření Stálosti **je** vytvoření Postupu? Jsou to najednou vytvořená a dokonale vyvážená, stejná, ale opačná, vyjádření Jediného.

Tyto vyvážené bytosti se můžou zdát, z velmi úzkého úhlu pohledu, být dvěma různými bytostmi, které konají navzájem různě a nezávisle. Ale to je pouze dočasná iluze. Existuje větší pravda, která je, že jsou ve skutečnosti stejnou bytostí, která si je také vědoma sama sebe a která jednoduše koná *skrze* ně.

Z: Jak to, 8? To si neumím představit.

8: Toto je opět poměrně důležité uvědomění, takže ti na chvíli pomůžu to pochopit:

V noci jsi spal tvrdě a nehnul jsi svým tělem několik hodin. Pak jsi ráno šel na své pole a fyzicky tvrdě pracoval a tvé tělo bylo velmi aktivní. Teď píšeš *Knihu o povznesení* a tvá mysl a intuitivní centra jsou velmi aktivní. Uvnitř toku času by sis mohl myslet, že jsi jedinou bytostí, která postupně prochází těmito třemi stavy bytí. Ale vně času se může zdát, že jsi jedinou bytostí, která také nese ve svém vědomí tři bytosti. Možná bychom tyto tři jiné bytosti mohli nazvat Spáč, Dřič a Pisatel.

Z: Nebo možná Chrápač, Potič a Chytrolín.

8: (směje se) Ano, možná.

8: Ale jak vidíš, samozřejmě jsou Chrápač, Potič a Chytrolín pouze tvé stránky. A stejným způsobem je Jediné jednou bytostí, ale má ve své bytosti nekonečně mnoho různých stránek. A pro účely tohoto příběhu jsou dvě z těchto stránek Postup a Stálost.

Pomohlo ti to pochopit?

Z: Ano, pomohlo, děkuji!

8: A jak jsme viděli, Postup postupuje ven, vidí sebe a proráží se zpět, pln nadšení a údivu, a spojí se se Stálostí.

Z: A co se pak stane Postupu a Stálosti?

8: No, skrz jejich malou hru sebeobjevování Postup a Stálost dovolili Jedinému, aby se zažilo novým a krásným způsobem. Jediné zahlédlo záblesk Sebe a objevilo Lásku. Výsledkem toho se rozhodne, že to chce zažít znovu. Takže Postup a Stálost se znovu zrodí a rozhodnou se, že se jim ten zážitek líbil, takže jej chtějí prožít znovu úplně stejně. A tak to zkusí. Ale zde je ta část, kterou mám rád: ačkoli chtějí zopakovat přesně tentýž zážitek, už nemůžou. Protože, pochop, že nelze udělat dvakrát totéž.

Z: Nelze?

8: Ne. Pamatuješ se na kapitolu 8? „Změna je jedinou stálou věcí“.

Můžu toto tvrzení znovu dokázat pomocí příběhu o Postupu a Stálosti a zároveň ti říci, proč nemohli udělat znovu totéž.

Poprvé když Postup postupoval ven, **bylo** to poprvé. Už nikdy nebude moci postupovat ven *poprvé*. Příště až bude postupovat ven, bude to podruhé. Takže to je jiné. Nyní má nějakou zkušenost s postupem ven. Má nějakou představu, co čekat. A fakt, že ví, co čekat, mění celý zážitek. Není úplně překvapen, když uvidí Stálost. A když se vrátí, aby řekl Stálosti, jak vypadá z „venku“, není už tak nadšena. Nespojí se do sebe se stejnou silou. Celé to cvičení neprodukuje úplně takové nadšení.

Z: Zdá se, že věci budou méně a méně vzrušující pro Postup a Stálost. Je jejich vztah odsouzen k zániku? Budou potřebovat manželského poradce? (směje se)

8: (směje se) Ne. Naštěstí ne. Protože, chápej, zkusí to cvičení zopakovat jednou nebo dvakrát, než uvidí zřejmé a pak změní tu hru. Postup a Stálost jsou části jednoty. A jako tací sdílí vlastnosti jednoty. Jsou tvůrčí a tvoří sebe. A jsou zvědaví a cílevědomí. Takže změní pravidla a hra se stane novou a znovu vzrušující.

Z: Jak? Jak změní pravidla, 8?

8: No, co kdyby se tentokrát Postup rozhodl zjistit, jak daleko může postoupit? Co kdyby se rozhodl postupovat tak **daleko**, že se mu povede zapomenout, že někam postupuje? To by bylo jiné! Protože pak by pro něj návrat ke Stálosti byl jako tenkrát poprvé, ačkoli pro ni ne. A pak se stane něco kouzelného. Protože Postup postupuje ven velmi dlouho, postupuje a postupuje tak daleko od Stálosti, až ji nemůže vidět. A protože Postup nemá paměť, sejde z očí je pro něj opravdu sejde z mysli. Takže zapomene na Stálost. A pokud zapomene na Stálost, také zapomene, že je Postupem. V tom okamžiku Postup vytvoří ve svém vědomí novou bytost, kterou budeme nazývat Zapomněl.

Ale vzpomeň si, že jsem ti řekl, že každá nerovnováha je vždy pouze místní nerovnováhou, protože je vždy dokonale vyvážena jinou nerovnováhou jinde v nekonečnu vědomí jednoty. Takže když Postup

vytvoří Zapomněla, také ve stejný okamžik vytvoří „ne-Zapomněla“. Kterého budeme nadále nazývat Vzpomínkou. A tak je vytvořena paměť. Vzpomínka je první bytostí ve Všem, co je, která může ve své mysli nést něco, co přímo nezažívá. Vzpomínka vidí představu Stálosti, aniž by byla kdekoli blízko Stálosti.

Z: A Zapomněl?

8: No, ten zapomněl! Takže se potlouká ve vnějších končinách Nekonečného pružného míčku. Pojdme se na něj chvíli zaměřit, protože nás má o nás hodně co naučit.

Z: Zapomnělův životní úděl je trochu zmatený. Neví, kým je nebo jak se ocitl tam, kde je, nebo jaký je smysl jeho bytí. Prostě **je**. Ale ve svém srdci ví, že je neúplný. Ve svém srdci cítí touhu po tom, co zapomněl. Ale to neví. Vše, co ví, je, že cítí ztrátu a že se cítí odpojený. Zapomněl je sám, aniž by věděl, jak se mu to stalo, nebo proč.

Takže? Co udělá Zapomněl?

Udělá jedinou věc, kterou může. Postoupí dál v novém směru vědomí. Udělá to tak, že se sám sebe zeptá na základní otázky jako „Proč jsem tu?“ nebo „Co je mým účelem?“

Zapomněl se může rozhodnout odpovědět si „*Jsem tu, protože hledám pochopení; nalezení pravdy*“ a tím vytvoří ve svém vědomí bytost zvanou Pravda. Nebo může říci „*Dělám cokoli, co dělám, kvůli té jednoduché radosti z toho, protože to je zábava!*“ a tím vytvoří v sobě Radost. Nebo může říci „*Dělám to, abych sloužil ostatním; jsem zde pro dobro všech*“ a tím se vytvoří jako Služba. A toto jsou pouze tři možnosti. Existuje nekonečně mnoho možností a změn a obměn, proč se může Zapomněl rozhodnout, že existuje, a kým se tudíž rozhodne být... a do kterého směru se tedy rozhodne postupovat.

A jak se rozhodne, takový bude! Protože Zapomněl, ačkoli to neví, je neoddělitelnou a věčnou částí jednoty. Je Bůh. Je tvůrčí a tvoří sebe. A má moc se tvořit, jakkoli se rozhodne. A jakým se vytvoří, takovým **je**. Ale udělá to v rámci Nekonečného pružného míčku, který má, jak víš, tu úžasnou vlastnost Nekonečné obměny. Pamatuješ si, co to znamená?

Z: Ano. Znamená to, že vše, co je vytvořeno, neustále existuje a existuje to vše najednou. Vše z toho je **právě teď**.

8: Výborně. Ano.

Z: Švindloval jsem—četl jsem si zpětně. (směje se) Myslím, že jsem Zapomnělovým dítětem.

8: (usměje se)

Pak tedy, co si uvědomíme, pokud použijeme myšlenku Nekonečné obměny na tento příběh? Pochopíme, že Zapomněl vytvořil mnoho různých bytostí, ale kvůli Nekonečné obměně všechny tyto bytosti existují **Teď**. To znamená, že si můžou spolu hrát, pracovat a vytvářet. A také to dělají!

Dohromady tyto bytosti začnou skládat smysl svého bytí. A tak si vytvoří ze své podstaty a energie realitu, ve které si můžou hrát. Hledají vyřešení svého pocitu odpojení a separace tím, že odehrávají své myšlenky o sobě v těch realitách, které tvoří. Zkouší to znovu a znovu. Pokaždé když je vytvořena realita, něco se naučí a pochopí a ta realita je zhroucena a jim navracena. A pak to udělají znovu. Každá nová realita je složitější a úžasnější než ta předchozí. Pokaždé je osídlena více a více jejich obměnami a kombinacemi. A pokaždé, jak přestane být užitečnou, je sbalena, zhroucena a jim navracena, než znovu začnou.

A tak je teď nalézáme v našem příběhu: obrovská skupina různých bytostí mimořádného tvůrčího talentu. A mezi sebou vytvořily velmi složité a úžasné pojmy vědomí, jakými jsou prostor, čas, dimenze, aby své výtvořily mohly opravdu rozprostřít a odděleně zažít všechny ty různé příčiny a následky svých výtvořů na různých částech svého vlastního bytí. A uvnitř každé dimenze vytvořily mnoho různých realit, jak bylo vhodné pro tu dimenzi. Ve třetí dimenzi, například, vytvořily některými částmi Sebe to, co se bude nazývat „vesmírem“, a skrze tyto části si tam šly hrát. Obsahuje biliony galaxií, každou s bilionem slunečních soustav. Každá sluneční soustava s proměnným počtem planet. A každá planeta se hemží mnohým životem. Tvá věda to ještě neuznává a ještě nemáte dostatečný záběr, abyste to viděli, ale

je to tak: neexistuje jediná planeta kdekoli, která nebyla někdy v čase útočištěm pro mnoho životních druhů. Tento pojem zvaný „vesmír“ je sám živoucí entitou, která je hustě osídlena nekonečnou obměnou a složitostí života. Je jedním z nejtřpytivějších drahokamů, které vytvořily děti Zapomněla. Ale, jakkoli je krásný, téměř celá jeho tvorba byla pouze dalším pokusem. Ačkoli přinesl těmto bytostem obrovské množství náhledu do sebe, jak hrály své hry vytváření a osídlování toho vesmíru, nepřinesl jim to, po čem nejvíce toužily: spojení, opravdovou sounáležitost, slastnou jednotu, dokončení... návrat Domů.

Je to smutná a zmatená ironie; toužili po zahojení a zacelení. A čím tvrději pracovali, aby je našli, tím více se stali roztržštěnými a vytvořili separaci. Čím více hledali pochopení sebe sama, tím více se rozrůznili, separovali a oddělovali a tím méně nalézali svou vlastní povahu.

Z: Ale, 8, to je příliš smutné! Nemáme žádnou naději?

8: Tak moment. Vyprávím ti příběh. Příběh o Postupu a Stálosti a Nekonečném pružném míčku. Neříkal jsem, že je to o **tobě!**

Z: Takže to je jen příběh?

8: Jistě, že to je jen příběh! Jak by sis mohl myslet, že to je něco jiného? Dokonce se to jmenuje **Příběh** o Postupu a Stálosti a Nekonečném pružném míčku. Kde jsi se ztratil?

Z: Znělo to jako pravda.

8: Aha! Znělo to tak **tobě**, že?

Připomeň si, že celý tvůj život není nic než příběh. Fikce. Úplně vymyšlená hra, kterou si sám sobě hraješ, aby sis něco o sobě ukázal. Není skutečná.

Ale příběh je velmi mocná věc. Z příběhů se toho můžeme o sobě mnoho naučit. A pokud ti řeknu příběh, který opravdu zaujme tvou představivost, pak se může stát, že si začneš svůj příběh vyprávět úplně novým způsobem.

Zjevně můj příběh o Postupu a Stálosti toto v tobě vyvolal. Začal ses v tom příběhu vidět. Ale pak jsi udělal velmi běžnou chybu: začal jsi

požadovat, aby to bylo něco jiného, než to je. Začal jsi požadovat, aby byl **pravdivý**. Ale nemůže být pravdivý. Protože existuje jen jediná pravda.

Z: „*Jediné je.*“

8: Správně! Všechno ostatní je pouze příběh. Nic více, nic méně.

A pokud se na chvíli zamyslíš nad Nekonečným pružným míčkem, pak si vzpomeneš, že jednou z jeho vlastností je Nekonečná obměna. To znamená, že vše, co lze stvořit, je stvořeno. A vše z toho existuje společně ve věčném nyní. To znamená, že jakýkoli příběh, který si vymyslíš, se může zdát pravdivým z jistého úhlu pohledu. Ale to také znamená, že z jiného úhlu pohledu může být nepravdivým. Nebo částečně pravdivým. Nebo rybí karbanátky.

Z: Rybí karbanátky? (směje se) Dobře, chápu; myslíš tím, že vše je možné a neměl bych se omezovat na to, že potřebuji, aby příběh byl pravdivý nebo ne nebo... cokoli, co si dovedu ve své mysli vymezit.

8: Správně. Příběhy jsou tím, čím jsou—jsou příběhy. Můžeš se rozhodnout, jestli má pro tebe příběh cenu nebo je o tobě. Můžeš se rozhodnout, jaký příběh chceš vyprávět, a pak se můžeš rozhodnout, jak jej budeš vyprávět. Můžeš se rozhodnout, jestli chceš, aby se tvůj příběh odehrál uvnitř jiného většího příběhu, a hlavně se můžeš rozhodnout, jestli chceš příběh spoluvytvářet s jinými bytostmi. Je toho hodně, co můžeš se svým příběhem dělat, jak po stránce vyprávění, tak po stránce obsahu. Ale je jedna věc, kterou nemůžeš udělat s jakýmkoli příběhem: nemůžeš jej učinit **pravdivým**. Ne v úplném smyslu. Nemůžeš vytvořit pravdivý příběh, který není zároveň z nějakého jiného úhlu nepravdivý.

Takže zápasit s tímto pojmem pravdy a nepravdy není úplně produktivní vynaložení energie. Nic není úplně pravdivé kromě „*Jediné je*“. Vše ostatní je pouze záležitostí dočasné, místní nerovnováhy. A Nekonečná obměna nám říká, že všechny věci, které lze stvořit, existují zároveň a jsou stejně pravdivé. Všechny věci jsou a všechny věci nejsou. Taková je povaha Nekonečného pružného míčku.

Z: Ale, 8, právě jsi použil Nekonečný pružný míček, abys mi cosi dokázal, a zároveň jsi řekl, že Nekonečný pružný míček je pouze příběh! A nevím, jestli je pravdivý, či ne, a nyní ani nevím, zda na tom záleží. Ech! Jsem otrávený a zmatený! Teď se cítím ještě **více** jako dítě Zapomněla. Mám dojem, že to nikdy nepochopím.

8: Neříkej? Pak tedy, co kdybych ti řekl více o dětech Zapomněla? Vlastně co kdybych ti řekl o té velké záchraně, kterou můžou použít, aby našly cestu Domů?

Z: Domů?

8: Ke Vzpomínce, vzpomeň si.

Z: Ach ano. Vzpomínám. (směje se) Takže říkáš, že pro děti Zapomněla existuje naděje? Že můžou nakonec jít domů?

8: Ano. Vždy existuje nějaká záchrana. Ale než ti o tom povím, nejprv ti musím říci více o tom, proč se děti Zapomněla stále ocitají na cestě hlouběji do zapomnění a nehledě na to, jak moc se snaží, nemůžou si vzpomenout.

Souvisí to s identifikací; kým prohlašuješ, že jsi. Pochop, že všechny části Jediného mají vlastnosti Jediného. Jsou tvůrčí a tvoří sebe. To znamená, že se můžeš vytvořit, jak si přeješ. Můžu to říci takto:

„Jsi tím, kým sám říkáš, že jsi.“

Takže co se stane, když prohlásíš, že jsi svou **funkcí**? Pak tvrdíš, že **jsi** tím, co **děláš**. A to je něco, co téměř každý na Zemi dělá—tvrdí, že jsou tím, co dělají. Jdi na společenskou událost a potkej se s někým novým a téměř vždy otevře rozhovor otázkou na to, co děláš. Co je tvým povoláním, tvou funkcí. Existuje skryté přesvědčení, že pokud bude vědět, co děláš, pak budou vědět, kým jsi. Ale problém samozřejmě je, že tato myšlenka je tak rozšířená, že se s ní ztotožníš a budeš o ní sám přesvědčen. Budeš říkat „*jsem to, co dělám*“ a pak, protože řekneš, že to tak je, to tak **bude!** Pak **jsi** tím, co děláš.

Teď bych ti rád představil jedno slovo. Je to slovo, které dobře znáš. Ale je to také slovo, které jsi tolik nepochopil, že budeš vlastně potřebovat oficiální představení, abys jej potkal znovu a objevil, co to

slovo opravdu znamená. Musíš jej správně pochopit a správně použít. Protože to je velmi užitečné slovo, pro velmi užitečný pojem.

Tím slovem je **ego**.

Ego je část sebe, která „dělá“. Je to ta část, která se snaží, která dosahuje, která vstává, jde ven a jde na to. V našem malém příběhu je ego ilustrováno Postupem. Je to ta část Sebe, která řekne: „*Jdu udělat to či tamto.*“ A pak to udělá. Ego řekne: „*Dělám.*“

Nyní se tě ptám, zní to jako špatná věc?

Z: Ne. Zjevně ne. Při této definici je ego potřeba pro, inu, cokoli. Chci říci, že bych se bez ega nedostal ráno ven z postele. Zjevně bych tu bez ega neseseděl a nepsal na této klávesnici.

8: Máš pravdu. Bez ega bys nic **nedělal**. Matka by neobjala své dítě. Zamilovaní by se nedívali navzájem do svých očí. Nevyráběl bys výživné jídlo pro své tělo. Nic, co považuješ za dobrou a láskyplnou věc, by se nikdy neudělalo. Nic by se nikdy neudělalo.

Posunu to dál: bez ega by tvůj svět nikdy nevznikl. Tvůrčí bytosti, které se sešly, aby vytvořily tento vesmír, to udělaly tak, že učinily rozhodnutí a pak je uvedly v platnost. To velmi první, nejzákladnější rozhodnutí Jediného, hledat své objevení, ten popud tvořit, je ego. Postup je ego.

Z: Ale stejně tak je to válka a ničení a zabíjení a všechny ty další věci.

8: Ano, vskutku je to tak! Všechny aktivity dělá ego. Zda jsou to dobré aktivity či špatné aktivity je pouze tvůj úsudek. Ego je jednoduše nástroj. Je to ta část tebe, která **dělá**. V *Knize o povznesení* jsme hodně mluvili o **dělání** a **bytí**. Část tvého vědomí, která má na starosti **dělání**, je tvé ego.

Nemůžeš si upřímně myslet, že je na tom něco zásadně špatně, že?

Z: Ne. Z toho, co říkáš, vidím, že ego není ani dobré, ani špatné. Je to nástroj, kterým můžeš sestrojít nemocnici či bombu. Jako nůž, který se dá použít k řezání jídla či zabíjení. Chápu.

Ale proč tedy existuje ta myšlenka, zejména v duchovních kruzích, že ego je špatné? Často slýchám, že ego je nepřítel—že musí být po-

raženo či přímo zničeno, než lze duchovně růst. Slyšel jsem to od několika lidí, které docela uznávám, že ego je vlastně „vytěsnění boha“.

Je to všechno nesmysl?

8: Je to nedorozumění. A vcelku mu rozumím.

Z: Rozumíš nedorozumění? (směje se)

8: (usměje se) Jazyk může být občas sranda, že?

Ale řeknu ti, proč je to nedorozumění a proč rozumím, že k němu došlo.

Prvně, jak jsem řekl, není na egu nic špatného.

Ale pokud se se svým egem ztotožňuješ, pak se zcela určitě vzdaluješ od jednoty. Směřuješ k separaci.

Z: Aha! A to je špatné, takže...

8: Ne tak rychle, ostrostřelče! Neřekl jsem, že by to bylo „špatné“. Pokud **chceš** směřovat k separaci, tak jako Postup, pak je to dobrá věc. Ale pokud chceš jít směrem k jednotě, pak je to nevhodná věc. Pokud chceš jít domů, pak musíš kráčet směrem domů. Ztotožnění s egem je kráčení směrem od domova. Protože ve skutečnosti **nejsi** tím, co **děláš**. To, co **děláš**, je pouze dočasnou hrou, kterou hraješ pomocí iluzí. Je to role, kterou hraješ. Tím tvoříš svou formu. Ale tvá forma je tvým vyjádřením. Není tím, čím **jsi**. Pokud bys vyrobil sochu, určitě by sis najednou nemyslel, že **jsi** tou sochou!

A přesně tak, jako bys byl sochařem, tvoříš svou formu svým děláním. A zde myslím „formu“ v širším smyslu a v normálním smyslu—tvá duchovní forma a tvá fyzická forma jsou tvořeny tvou funkcí. Ale tato funkce je pouze něco, co sis zvolil chvíli dělat. Mohl bys říci, že to je tvůj účel. Mohl bys říci, že to je, **proč** jsi. A je to tak, dokud říkáš, že to tak je. Ale věř mi, pokud bys to přestal dělat, nepřestal bys existovat! Takže to vlastně doopravdy není, **proč** existuješ. Přinejlepším je to funkce, pro kterou jsi dobře přizpůsobený a která tě baví. A na tom není vůbec nic špatného! Ale musíš pochopit, že svůj účel sis vybral ty. A že časem jej změníš a vybereš si jiný účel. Prosím pochop

mě; nejsi vymezen svým účelem. Tvůj účel je vymezen tebou. Nejsi tím, co děláš.

A je důležité, abys to pochopil, protože pokud se vymezíš tím, co děláš, pak směřuješ k separaci.

Pokud prohlásíš, že jsi svými výtvary, pak se zásadně omezuješ. Součet všech tvých výtvorů je velmi málo proti nekonečnu. Takže se rozhodneš se vidět jako velmi malý, konečný, omezený, smrtelný a velmi oddělený od všech ostatních. Jediným způsobem, jak najít trochu bezpečí, je živě bránit své výtvary a chtít agresivně zvyšovat rozsah svých výtvorů. A to je důvod, proč bytosti, které jsou hluboce egocentrické, vždy berou své výtvary **velmi vážně**. Pokud **jsi** svými výtvary, pak se najednou tvé výtvary stanou **velmi důležitými**. Nebo ne? Viděl jsi někdy lidi, kteří jsou velmi ponořeni do svého ega, aby seděli a povídali si o svých výtvorech? Vždy jsou Velmi Důležití a mají na práci něco Velmi Důležitého. Mračí se a jsou velmi vážní. Nezáleží, jestli to je výkonná rada nějaké společnosti či parlament země či zástupci Organizace spojených národů; pokud se lidé ega sejdou, je to velmi vážná věc. Láska, smích a laskavost nejsou nikdy na programu dne.

A to mě vcelku nepřekvapuje. Pokud říkáš „já **jsem** toto dílo“, pak se vrhneš se vším, co jsi, do dělání té věci. Měříš svou hodnotu tím, jak dobře tu věc uděláš. Budeš hledat ujištění, že to děláš dobře. Budeš očekávat hodně plácání po rameni za všechny ty věci, které jsi udělal dobře. V tomto světě to často znamená hodně peněz. Ale jsou také jiná poplácání po egu, která můžeš chtít, například uznání od kolegů, nobl titul, krásnou kancelář či cokoli. Pokud jsi tím, co děláš, pak dychtíš po takovýchto odměnách. A opačnou stranou mince samozřejmě je, že žiješ ve stínu nepřetržitěho strachu, že uděláš nějakou chybu a tvé dílo bude viděno jako vadné. Protože to by znamenalo, že **ty** jsi vadný, chápeš. Takže poplácání na jedné straně, vyváženo zoufale skrytou, nepovšimnutou panikou na straně druhé—takto fungují tyto bytosti. Pokud je část stroje přetížena způsobem, který ji může zlomit, řekneme, že je pod stresem. Stresované části nakonec selžou. Pokud žiješ životem egocentrické bytosti, jsi v ne-

ustálém stresu. Je to dokonce běžně uznávané vaší společností. Pracovní stres. Stres ze zodpovědnosti. Stres velmi doslova urychluje tvé stárnutí, poškozují tvé tělo a tvou psychiku. To vše kvůli špatnému ztotožnění.

Ale to na tom není to nejhorší. Pokud někdo jakkoli ohrožuje to, co ta egocentrická bytost dělá, pak to přirozeně bere velmi vážně. Protože věří, že to, co dělá, **je** tím, čím je. Takže **je** to pro ni osobní. A bude ochotna bránit to, co dělá, svým životem, protože nakonec to je tím, čím je. **Je** to její život.

A tady pramení mnoho společenských dysfunkcí.

Válka je kupříkladu funkcí ztotožnění s egem. Politici se ztotožňují se svou funkcí a když někdo ohrožuje jejich funkci, pak pošlou jakékoli množství svých občanů na jatka, aby tuto funkci bránili.

Je to všechno druh šílenství.

Ale jak vidíš, všichni jste děti Postupu. Je pochopitelné, že budete tedy dále hledat porozumění sobě tím, že budete více a více **dělat**. Myslíte si, že najdete odpovědi na velké otázky života **děláním**. Myslíte si, že věda, filozofie či náboženství vás můžou přivést domů. Ale nepřivedou. Protože všechny tyto věci jsou **dělání**. Jsou funkcí ega. Nikdy nepoznáte jednotu svou myslí. Nikdy nepochopíte Boha myšlenkami. Nikdy nepocítíte lásku ve středu svého ega. Tyto věci jsou nemožné.

Ale neznamena to, že nástroje myšlení, mysli a ega nejsou užitečné! Všimni si, že celá *Kniha o povznesení* byla myšlenkami a filozofií. Byly to všechno věci ega. A to není špatně! Použili jsme věci ega, abychom vyřešili jiné věci ega. Takže pokud se snažíš o povznesení, pak toto je užitečné použití věcí ega. Ale s věcmi ega jsme ušli už daleko a dál to nejde. Než se posuneme dál, musel jsi učinit aspoň ten nejmenší krok bez ega. To bylo smyslem tvého dne ticha. Toho dne jsi poprvé ochotně a záměrně úplně vypnul na okamžik své ego a v tom okamžiku jsi naslouchal svému srdci. Na okamžik jsi přestal **dělat** a octl ses ve stavu **bytí**. A to změnilo vše.

Pochop—nejsi svým egem. Jsi ve skutečnosti neoddělitelnou součástí

jednoty. Jsi čisté vědomí. A dokud se budeš zažívat odděleně od zbytku jednoty, budeš tažen zpět k jednotě Láskou. Vlastně čím více jsi oddělený, tím více tě Láska bude táhnout zpět k jednotě—tím více se budeš muset snažit, abys zůstal oddělený. Láska je tou pružinou v Nekonečném pružném míčku. Pochop, že tvá opravdová přirozenost je být jedno s jednotou. Takže čím více budeš postupovat pryč, tím více se ti bude chtít projevit rovnováha.

Je mnoho způsobů, jak můžeš odolat tomuto táhnutí, abys mohl postupovat dále ven. Ztotožnit se se svou formou je výborný způsob, jak dosáhnout přesně toho. Zbavení se toho ztotožnění způsobí, že zpomalíš svůj postup ven a dokonce se zastavíš. Pokud se chceš vrátit domů, pak se jednoduše ztotožni s tím, čím opravdu **jsi**.

A jak to uděláš? Jak zjistíš, čím opravdu **jsi**?

Zajdeš do úplného středu své bytosti. Do svého srdce. Hluboce uvnitř tvého srdce je zakopána brána k jednotě. Opravdu, celá jednota je obsažena v tobě. Je to pouze iluze, že existuje cokoli mimo tebe. Vše, co zažíváš mimo sebe, je promítnutím tvé psychiky—zažíváš světlo Jediného zářící skrze čočku tvého vědomí. Doslova tvoříš veškeré své zážitky. Promítáš je zevnitř. Takže pokud půjdeš do svého srdce, můžeš tam najít, kým opravdu **jsi**. A kým jsi, je... jednota!

Všechny formy, které jsi vytvořil, jsou pouze tvými výtvary a ty jsi samozřejmě jejich tvůrcem. A coby tvůrce, nejsi omezen pouze na formy, které jsi vytvořil, protože pokud budeš chtít, můžeš vytvořit nespočet jiných forem. A tím, že se zadíváš dovnitř, můžeš shledat, že každá jiná forma, která kdy byla vytvořena, je také přímo tam uvnitř tvého srdce; všechna moudrost, znalosti a učení jsou tvé. Všechny schopnosti jsou tvé schopnosti. Staneš se bezmezným. Objevíš svou božskou povahu. Znáš vše, co potřebuješ znát, a umíš vše, co potřebuješ umět.

A **toto** je ta velká záchrana, která je vždy dostupná všem dětem Zapomněla. Kdykoli se rozhodnou přestat se ztotožňovat se svým egem a přesunou se do svého srdce, objeví tuto záchranu. Objeví v sobě Vzpomínku.

Z: A pak? Co udělají pak?

8: Co bys udělal **ty**? Vzal by sis toto své poznání a běžel domů za Stálostí, nebo by byli jiní, které bys chtěl obdarovat svým poznáním?

Z: To druhé. Chtěl bych darovat to, co jsem našel.

8: Ano. Jistě že bys chtěl. Protože to je to, co by udělala Láska. Takže se posuneš jeden krok blíže domů, ale nechvátáš. A z této pozice, o krok blíže, pomáháš, jak to jde. Připomeneš to těm, kterým můžeš. A pak, když jsi udělal, co jsi mohl, pak se posuneš o další krok domů. A odtud objevíš nějaké další božské schopnosti. Uvědomíš si, že je toho **více**, co můžeš udělat. A tak uděláš více. Protože to je to, co by udělala Láska. A tak jdeš, krok za krokem, láskyplně si vzpomínáš, připomínáš, pomáháš, léčíš... celou cestu domů. A pak, konečně, když jsi jeden malý krůček od domova, když už stojíš na prahu, než se vrhneš do čekající náruče Stálosti, uvědomíš si, že jsi nedošel domů sám. Uvědomíš si, že jsi všechen Postup, protože jsi posbíral všechen zbytek Postupu. Celý Postup přijde domů ke Stálosti. A to radostné spojení Lásky bude opravdu úžasné!

Z: Mám **opravdu** rád šťastné konce!

8: Všechny konce jsou šťastné. Pokud nejsi šťastný, není to konec. Je to pouze nepochopená přestávka někde uprostřed.

Z: Takže to je příběh o Postupu, Stálosti a Nekonečném pružném míčku?

8: Ano. Líbil se ti?

Z: Hodně. A uvědomuji si, že co opravdu potřebuji objevit, je, jak najít svou záchranu. Chci v sobě najít tu Vzpomínku. Chci se přesunout úplně do srdce a být jedno se vším, čím opravdu jsem.

Ano, chci darovat to, co najdu cestou, ale chci být na té cestě a zůstat na ní celou dobu domů ke Stálosti. K jednotě.

8: To je dobře, můj milý příteli. Protože to si sám také přeji.

Jistě **jsi** na té cestě. A bude mi radostí a ctí ti pomoci, jak jen budu moci, zůstat na té cestě.

Vskutku, tvá cesta pokračuje s tvou vzrůstající schopností mít rád. „Láska s velkým L“, jak jsi výřečně popsal to, co jsi obdržel ve svém dni ticha.

Takže co bych chtěl udělat dále, je si s tebou promluvit o lásce s úmyslem, aby ses začal učit, jak **být** láskou.

Začneme povídáním o tom, co láska ve skutečnosti je. Do určité míry budeme chtít pochopit lásku. Pak se přesuneme k porozumění, proč bys měl chtít to, co říkám. Proč by ses měl naučit být láskou?

Pak můžeme začít pracovat na blokáдах, které ti znemožňují být láskou.

A až to bude, budeš připraven žít novým způsobem vědomí, které v tobě právě rozbřesklo.

Z: Dobře, skvělé.

8: Jsem rád, že souhlasíš. Takže jdeme na to.

1. Co přesně je láska?

Řekl jsem ti, že jednota existuje ve stavu dokonalé rovnováhy. Že Jediné je čisté, nekonečné vědomí, a tudíž je vším a ničím. Jsi nedílnou částí jednoty a existuješ jakožto oddělená bytost s různými vlastnostmi, protože jsi vytvořen různými nerovnováhami. Tyto nerovnováhy vyvstanou, když ty nebo tvé Vnitřní Já začnete o sobě mít nějaké myšlenky. Silně se ztotožňuješ s některými vlastnostmi jednoty (jsem to a tamto) a velmi slabě s jinými (nejsem tyto jiné věci). Takže jsi ve stavu nerovnováhy a zůstaneš tak, až než se budeš ztotožňovat stejnou mírou se všemi vlastnostmi jednoty, tudíž také s žádnou. Láska je ta síla, která tě táhne zpět do rovnováhy. Je to to, co tě vrací k jednotě. Láska zaceluje to, co je roztržité. Láska vrací všechny kousky skládky na jejich místo. Je to Láska, která ti dovoluje vidět skrze iluze separace a vidět, ať už jen na okamžik, božskost v očích druhého. Láska je spojení toho, co je rozděleno. Když ve tvém vědomí

hraje opravdová, čistá láska, pak opravdu **uvidíš** jednotu, kdekoli se podíváš. A protože není nic, co by nevzešlo z jednoty, uvidíš opravdovou podstatu všeho. Prohlédneš skrze všechny iluze a lži. Uvidíš, že všechno a každý je součástí tebe, protože ty jsi součástí Všeho. Znamená to vědět ze svého srdce, že vše je božské a že není nic, co by božské nebylo. Že vše je dokonalé. Že nic není špatně. Že vše je hodné tvé lásky a že není potřeba se obávat či mít jiné negativní emoce. **To je láska.**

A pokud začneš cítit **tento** druh lásky, pak se ti vše kouzelně promění. Pochopíš nanovo všechny věci, o kterých sis předtím myslel, že jsou špatné či nepřijatelné. Uvidíš světlo a lásku a nádheru, kamkoli upřeš své oči. A ne proto, že bys byl oklamán—právě naopak—protože už nadále nejsi klamán... protože přestaneš věřit klamným důkazům iluzí.

A protože budeš vědět, že to světlo a nádhera jsou pravdivé, tak takové budou a tvůj svět se změní. Vždy sis tvořil svou realitu v každém detailu, od toho nejmenšího po největší, ale teď budeš **vědět**, že to děláš. Teď se přesuneš do vědomého tvoření. A budeš tvořit z lásky. Láska bude tvou motivací a láska bude tvým nástrojem tvorby.

Mohl bych o lásce mluvit o mnoho více. Mohl bych zkusit více přesvědčivá a výřečná slova. Ale nikdy by nesahala ani po kotník té eleganci a nádheře, kterou láska opravdu je. Lásku nelze pochopit. Láska je mnohem větší než mysl, která by se snažila ji pochopit. Lásku lze pouze zažít. A jakmile aspoň trochu ochutnáš opravdu neomezenou, nepodmíněnou lásku, budeš navždy změněn. Úkol tvého života bude se vrátit do stavu lásky. V tom okamžiku budeš vědět, že není nic zdaleka tak důležitého jako bytí v tom stavu spojení s božským, které **je** láskou.

Z: Velmi ti děkuji, 8. Jak poslouchám tvůj popis, vím, že to tak je, protože se staly dvě události v mém životě, kdy se mě dotkla opravdová, nepodmíněná láska. První byl můj „zážitek na horách,“ ve kterém, jak jsem již psal, se mé srdce otevřelo a má životní cesta se radikálně změnila. Druhá zkušenost byla popsána v úvodu této kapitoly, můj

„den ticha“, ve kterém jsem opravdu cítil pravdu toho, co se se mnou děje.

U obou těchto událostí, pokaždé velmi jinak, jsem se přiblížil vědomí o božské dokonalosti všeho života. Pokaždé jsem vnímal trochu jasněji jednotu všeho. A obě události byly opravdu krásnými, blaženými zážitky, které bych si opravdu nemohl „vymyslet“ ve své mysli či egu, ať bych se snažil sebevíc. Obě byly velkými dary záchrany.

Takže co k tomu říkáš, mi dává dokonale smysl. A **mám** hlubokou touhu se vrátit do toho stavu lásky a nakonec, až budu připraven, tam zůstat navždy.

Ten zbytek o tom, že Lásky je to, co táhne všechno do rovnováhy a jednoty, je novinkou a zajímá mě to. To jsem nevěděl. Ale dává to smysl. Děkuji.

8: Rádo se stalo. Za chvíli o těch zážitcích budeme mluvit trochu více. Pro teď se přesuňme k dalšímu bodu:

2. Proč bych se měl učit být láskou?

Mohu to říci jasně a stručně: pokud se opravdu naučíš mít rád bezmezně a bezpodmínečně, pak království nebeské bude tvé.

Je to takto jednoduché.

Ale možná nevíš, co to znamená, tak bych ti možná měl namalovat výstižnější obrázek.

Pro začátek budeš vědět naprosto jasně, že jsi součástí jednoty a že každý, koho potkáš, a vše, co uvidíš, jsou také součástí jednoty. Uvidíš ostatní velmi odlišně od toho, jak je vidíš teď. Uvidíš jejich světlo. To znamená, že na první pohled uvidíš, kým opravdu jsou. Jistě, uvidíš také jakoukoli metaforu a iluzi, do které jsou dočasně zahaleni, ale to neoklame tvůj zrak. Stejně jako u přítele, který má maškarní kostým, budeš znát tu bytost pro to, kým opravdu je, místo toho těla, které obývá, či hry, kterou hraje. Uvidíš jejich pravdu. A oni tě uvidí

také! Víš, že velká část té bolesti vyjádřené bytostmi ve tvém světě je pouze hluboká touha být **viděn**. Být viděn pro to, kým opravdu jsou. Být uznán. Být pochopen. Být milován takoví, jací jsou. Inu, toto je něco, co bude okamžité a samozřejmé. Každý **uvidí** toho druhého. Všichni budou pochopeni. Všichni budou milováni.

A tak samozřejmě nebudou už žádná další nedorozumění. A ne že bys chtěl někdy znovu lhát, protože to by bylo kontraproduktivní pro tvé cíle, ale je pravdou, že pak nebudeš moci lhát či být obelhán. Jednoduše uvidíš pravdu té druhé bytosti. Její „slova“ či jakákoli jiná metaforická a kreativní vyobrazení, která ti nabídne, budou pro tebe doopravdy pouze dodatečná informace. Primárně budeš znát tu bytost a její pravou podstatu a úmysl skrze její světlo.

Telepatie bude nejen možná, ale ve skutečnosti se pro tebe stane normálním způsobem komunikace. Pokud budeš vědět, že jste v jádru jedna a tatáž velká bytost, pak nebudeš mít problém s pochopením, že různé části jednoty mohou mezi sebou sdílet stejnou myšlenku. Pokud si vybavíš jinou bytost, pak ji můžeš přivést do své mysli a okamžitě jí dát vědět, co si myslíš. Pokud si to budeš přát, může to tak být: okamžité sdílení myšlenek, pocitů, zážitků a nápadů napříč jakoukoli vzdáleností a časem.

A samozřejmě pokud si budeš přát soukromí pro své myšlenky, i to je tvé.

A poznáš se jako tvůrčí bytost s neomezenou mocí. Čas, prostor, energie a hmota jsou všechno iluze, vytvořené, aby mohly některé typy her fungovat. Když víš, že jsi součástí jednoty, pak tyto iluze fungují pouze, když chceš, aby fungovaly. Takže tyto věci se stanou poddajnými. Můžeš se naučit (pokud budeš chtít), jak ovládat čas, prostor, energii a hmotu. Není to moc těžké. Jakmile uvidíš skrze tu iluzi, stane se to jednoduchým. Pak uvidíš, že čas a prostor jsou totéž. Jsou pouze fiktivním oddělením věcí. Energie je tvořena tímto oddělením a teče mezi dvěma či více body, které jsou odděleny iluzí času a prostoru. Hmota je pouze výsledkem držení vzorců vědomí v toku té energie. Až doteď jsi věřil, že jsi **uvnitř** té iluze. Díval ses na výsledné tvary a nejen že jsi věřil, že jsou tyto věci reálné, ale také jsi věřil, že ty

sám **jsi** těmito tvary. Ale není tomu tak. Tyto tvary, které jsou výsledkem těch vzorců, nejsi ty. Jsou to pouze tvé dočasné výtvořiny. Uvidíš. Uvidíš, že jsi tvůrcem své formy. A pak se naučíš, jak měnit ty formy, které tvoříš, dle libosti. Chci říci, že budeš schopen vědomě tvořit (či aspoň spoluvytvářet) svůj svět, své tělo a cokoli kolem tebe, jak si budeš přát.

A pak se naučíš okamžité teleportaci. Budeš schopen jednoduše zanechat jednu formu zde, kde jsi, a tvé tělo prostě zmizí do nicoty, aby se z nicoty objevilo jinde na planetě. Nebo na jiné planetě, pokud budeš chtít. Vše, co budeš potřebovat, je udržet tam energetický vzorec svého těla a budeš tam. Nebo aspoň ta forma, kterou používáš, aby ses zviditelnil, tam bude. Teleportace je oblíbeným způsobem přesunu pro bytosti vyššího řádu s vědomím jednoty napříč vesmírem. Ani prostor, ani čas ti nebudou překážkou!

A samozřejmě nebudeš už nikdy mít potřebu zemřít. Smrt, jak ji znáš, je velmi důležitým a cenným nástrojem pro bytosti na cestě ven. Je velmi přirozené, že bytosti směřující ven se ztratí ve svých hrách a iluzích a ztratí pohled na větší smysl a cíl své cesty. Nejen, že se takové bytosti trochu ztratí a zmatou, ale také si začnou vytvářet hodně bolesti, strachu a zmatku. Takže byla vytvořena smrt, aby dovolila těmto bytostem přerušit svou cestu, aby se mohli s jistotou pravidelností vracet na svou plánovanou cestu. Smrt umožňuje bytosti přerušit svou cestu a vrátit se k vyššímu vědomí pro vedení a pomoc. Bez toho milosrdného propuštění by se bytosti na cestě ven staly velmi vyčerpanými a traumatizovanými. Ale jak se přesuneš do stavu bytí čisté zářící lásky, stane se takové propuštění úplně nadbytečným. Nebude nic, z čeho bys potřeboval propustit. Pokud budeš někdy potřebovat odpočinek a podporu, můžeš jednoduše utišit bytí ve svém egu a odložit své břímě a ihned se octneš v tom stavu blažené, vyrovnané a přátelské jednoty, kterou je tvoje pravá podstata. A pro tebe to bude stejně normální, jako je teď pro tebe spánek v noci. A to jsou některé z těch obecných vlastností života v opravdovém vědomí jednoty. A být ve vědomí jednoty **je** totéž jako být láskou. Dokonalá, bezpodmínečná láska ke Všem, co je, **je** totéž jako uznat,

že jsi jedno se Vším, co je.

Ale dosažení takového uvědomění a bytí v tak vysokém vědomí není omezující. Nebudeš uvězněn pouze v životě, jaký jsem právě popsal. Můžeš se například rozhodnout žít ve vědomí jednoty a odtud dělat výlety do nižších oblastí v separaci a dualitě na průzkumné mise či dobrodružství při službě jiným. Nebo se můžeš přesunout skrze portál jednoty a jít navštívit úplně jiné reality. Nemyslím jiná místa v tomto vesmíru či jiné vesmíry, ne, myslím jiné, úplně odlišné výtvořiny. Výtvořiny, které nefungují vůbec stejně jako tento. Protože se přesouváš z místa jednoty, můžeš vstoupit do jakékoli říše, která je uvnitř jednoty. A můžeš tam jít a tvořit, pokud budeš chtít. Jsou to vše tvé otevřené možnosti.

A velmi brzy si uvědomíš, že už nepotřebuješ jednodimenzionální pohled. Uvědomíš si, že můžeš fungovat mimo čas. To znamená, že budeš chtít udržovat život v jedné realitě a zároveň objevovat a tvořit v tisíci jiných. Neexistují pro tebe žádná omezení, kromě těch, která si na sebe kladeš sám.

To jsou některé z obecných rysů života bytosti, která tvoří svůj svět čistě z lásky a která žije v realitě vědomí jednoty. To můžeš sám očekávat, pokud otevřeš své srdce lásce, a pak budeš držet kurz na své cestě k jednotě. Ale to jsou pouze obecné rysy a budeš samozřejmě mít možnost si zvolit jiné zážitky, pokud budeš chtít.

Co se týče podrobností tvého života—kde budeš žít, jak budeš žít, co budeš dělat—to jsou samozřejmě otázky, které si zodpovíš sám. Já ti nemohu říci, jak se rozhodneš. Ale můžu ti říci, že budeš moci, pokud si to budeš přát, žít naprosto božský život. Pokud se rozhodneš se obklopit jinými, kteří jsou také vědomím na úrovni jednoty, pak nebudeš cítit nic než duchovní spojení do všech směrů. Budeš nesen v měkkém náručí lásky každý den své existence. Budeš věřit všem, které potkáš, a tvá důvěra bude velmi oprávněná. Budeš stále hledat, jak dát svůj největší dar, a budeš milován, uznáván a odměňován za své dary. A cokoli bude tvým největším darem, bude to opravdu něco hodného tvého času a pozornosti. A svůj dar budeš rozdávat se štědrostí otevřeného srdce. Nikdy se nebudeš muset ptát „*A co z toho*

budu mít já?“, protože všichni kolem tebe budou taktéž rozdávat své největší dary. A v nekonečném vesmíru je jisté, že někde bude někdo, jehož největší slastí bude vytvořit přesně tu věc, kterou myslíš, že chceš či potřebuješ. Pokud mu přineseš svou potřebu, bude to pro něj dárek! Skutečnost, že chceš jeho největší dar, mu dá požehnání. A **to** bude novou ekonomikou nového světa, ve kterém budeš přebývat, pokud se rozhodneš žít s ostatními, kteří jsou vědomí jednoty: ty budeš dávat a dávat a dávat. A když si někdo vezme tvůj dárek, přinese ti to radost. A pokud budeš něco chtít či potřebovat, budeš to pouze muset přijmout, protože ti to bude nabídnuto. A tvé přijetí přinese radost tomu dárci. Láska bude měnou nového světa vědomí jednoty, ale výsledkem každé směny bude radost pro všechny zúčastněné.

Zní ti něco z toho aspoň trochu přitažlivě?

Z: (směje se) Děláš si legraci? Připadám si jako dítě, kterému jsi právě dal klíče k univerzální cukrárně!

8: Univerzální cukrárna. (usměje se) Ano, a mnohem víc!

Z: Ale musím uznat, že to zní velmi dalece od místa, kde jsem teď...

8: To chápu. Ale nechtěl jsem ti pouze říct, co je dalším malým krokem v posloupnosti na tvé cestě Domů. Řekl jsem ti o tvém cíli. Konečný výsledek. Nebo zjevně to, co může být tvým konečným výsledkem, pokud si jej vybereš. A pokud si jej vybereš, pak jak započneš dobrodružství směrem k tomu cíli, tak i tvůj život bude postupně více a více takovým.

Proč troškařit, když můžeš rozšířit své vědomí na nekonečnou velikost a mít za cíl Vše, co je?

Z: To se mi líbí. Dobře, jdu do toho. Kde se mám zapsat?

8: Pokud jsi na to připraven... pokud jsi připraven na Novou Zemi obývanou Novými Lidmi v novém Zlatém Věku... pokud jsi připraven být tvůrcem mezi tvůrci... pokud jsi připraven vidět Boha v očích každého, koho potkáš, a vidět opravdovou krásu Života v každém pohledu... pak jsi připraven se opravdu naučit být láskou.

No, samozřejmě jsou jisté překážky k bytí láskou tohoto typu. Nejsem k těmto překážkám lhostejný. Vynaložil jsi mnoho úsilí, abys byl zde v této realitě, v takové, jakou je. Dalo ti velmi, velmi mnoho práce zapomenout, že jsi Jediné. A vypěstoval sis ke své separaci velké pouto. Stalo se ti závislostí. I když to bolí či tě ohrožuje, stále se jej držíš. Takže navrhnout ti přímou cestu domů není opravdu použitelné řešení.

Z: Přímou cestu?

8: Ano. Protože je pravdou, že si tvoříš svou separaci velkým úsilím a vůlí, je stejně tak pravdou, že bys byl schopen se vrátit přímo k jednotě pouze tím, že bys přestal s veškerým úsilím a vůlí. Vše, co potřebuješ pro návrat k jednotě, je přestat cokoli **dělat**. Uvolnit se. Nechat to plavat. Být v dokonalém klidu. Nemyslím dočasný klid napůl v meditaci či dokonce o něco hlubší klid tvého dne ticha. Myslím něco řádově klidnějšího než to. Myslím tím úplné zastavení jakékoli aktivity. Zbavení se celého svého životního proudu, zbavení se svých myšlenek a přesvědčení, které máš o sobě a svém světě. Zbavit se všeho. Jak se posuneš směrem k dokonalému klidu, přesuneš se směrem k jednotě a pak se znovu spojíš s jednotou.

Ale tato přímá cesta není něco, co by sis přál vzít v úvahu. Jsi stále velmi upoutaný k mnohým myšlenkám o sobě a nebudeš chtít vše prostě opustit. Například: bojíš se smrti. Bojíš se ztráty své individuality a dokonce i své identity. Bojíš se ztratit život, který sis vybudoval. Bojíš se o své bližní, pokud bys „odešel“.

A pak máš spoustu pozitivních pout—máš rád to, co děláš. Máš dar, který začínáš objevovat, rozšiřovat a rozdávat. Jsi uprostřed svého vyjádření a nejsi připraven to prostě opustit. Jsi ponořený do cesty, která tě okouzluje. A cítíš láskyplné pouto k těm kolem sebe. Cítíš pouto k půdě, na které žiješ, a domovu, který sis tam postavil. Je mnoho takových důvodů, proč by pro tebe byla přímá cesta nevhodná. Chápu to a je to správně a dobře. Zmiňuji tu přímou cestu pouze, abych tě na ni upozornil a aby sis uvědomil, že není těžké se vrátit Domů k jednotě. Mnohem více práce dá se **nevrátit**—podržet si iluzi separace je těžké. Vrátit se domů je jednoduché. Ta „pružnost“

v Nekonečném pružném míčku je láska. A pořád tě táhne. Pokud bys prostě přestal tlačit, pak bys byl navrácen domů k jednotě, aniž by ses snažil.

Ale ty nechceš prostě se vším přestat, že? Nechceš prostě nechat být tento svůj život, tuto cestu, na které jsi, a vše, co to zahrnuje? Je to tak?

Z: Někdy si myslím, že ano. Někdy si představuji, že nechám tento život být a budu unášen zpět domů. Prvně k tobě, kdekoli zrovna jsi, a pak ven ze separace a pak... nevím kam. Prostě domů, hádám. Ale máš pravdu. To jsou jen fantazie. Nejsem ještě připraven jít. Nejsem prostě tady hotov.

8: A já také ne! Takže zůstaneme zde. Ale dobrá zpráva je, že to neznamená, že bychom nemohli zažít jednotu! Prostě to znamená, že musíme najít jiný způsob. Takže nenecháme všeho a nepůjdeme domů—co uděláme místo toho, je, že přivedeme domov sem. Zapojíme se do společné, spoluvytvářené práce přivedení království nebeského na Zemi, abych tak řekl. Šlo by říci, že nepovzneseme sebe, ale všechen život! Ale udělat to takto vyžaduje pevný záměr, odhodlání a více než trochu námahy. Je to nutně pomalejší cesta domů, ale věřím, že si tu cestu užiješ!

Abys po této cestě šel, musíš se naučit uvolnit všechny blokády a překážky, které tvoříš mezi sebou a bezmeznou Láskou. Budeš muset dovolit lásce, aby proudila skrze tebe bez zábran. Budeš muset **být** Láskou.

Z: Je to opravdu něco, co se můžu naučit?

8: Ale ano! Velmi jistě. Vlastně se to nemusíš vůbec učit. Je to tvá opravdová podstata. Vše, co musíš udělat, je zbavit se iluzorního myšlení, které sis přibral. A pak budeš potřebovat pár nasměrování, aby ses zbavil některých zlovyků. A pak by to mělo nastat samo.

Ale jelikož vidím, že jsi ochoten to udělat, pojďme dál na...

3. Jak se naučit být láskou

Jsem ochoten tě naučit vše, co potřebuješ vědět, abys otevřel své srdce Lásce. Ale—a to musím zdůraznit—ty budeš ten, kdo to udělá. Láska je věcí zážitku. Svou cestu k ní najdeš **neustálým** uvolňováním blokád, které vůči ní máš, a **neustálým** otevíráním se. Bude to od tebe vyžadovat, že si nastavíš záměr a budeš se jej držet; že si budeš vědom svých myšlenek a pocitů a že budeš důvěřovat sobě a svému srdci. Ta cesta se může nejprve zdát těžkou, protože budeš muset překonat tvrdohlavost, ale časem se stane lehčí. Jak se začneš přesouvat do stavu opravdové lásky z otevřeného srdce, tvůj život se stane bezpochyby radostnějším, bohatším a jednodušším. A jakmile uvidíš, jak se tyto odměny odvíjejí ve tvém životě, bude jednodušší věřit svému srdci. A tak se ta cesta stane jednodušší a tvůj postup se zrychlí. Takže je na co se těšit. A dám ti informace, které potřebuješ, aby ses rozhodl. Ale musíš se rozhodnout. A musíš se neochvějně rozhodovat dále. Jen ty si můžeš svou realitu vytvořit.

Jsou tři části cesty, o které budu mluvit; každá má ještě podčásti. Ty tři hlavní části jsou:

3.1 Odstraňování blokád vůči Lásce

3.2 Energetický cyklus Lásky

3.3 **Bytí** láskou

3.1 Odstraňování blokád vůči Lásce

Je mnoho způsobů, jak můžeš zablokovat své srdce před otevřením Lásce. Vyjádřím se ke třem hlavním způsobům. Naznačuji, že pokud vyřešíš tyto tři problémy, budeš téměř jistě schopen překonat jakékoli jiné, které cíhají ve tvé psychice. Pouze se musíš pohybovat s pevným záměrem a důsledností ve směru odstraňování těchto blokád a začnou se rozpadat.

3.1.1 Odsuzování

Odsuzování je, když cítíš potřebu učinit jinou bytost, myšlenku či věc špatnou, aby ses cítil dobře. Toto odmítnutí a odtržení je pravděpodobně největší blokadou v srdcích většiny lidí. Pro většinu je to tak normální a obvyklá věc, že si ani nejsou vědomi, že to dělají. Takže první věcí je si uvědomit vlastní soudy o jiných. Hlídej si tedy své myšlenky. Dále se chceš zbavit svých odsudků, abys mohl otevřít své srdce jiným.

Odsuzování plyne z nesprávného pochopení toho, co je. Ztotožňuješ se se svým chováním (kterým nejsi) a pak ztotožňuješ ostatní kolem sebe s jejich chováním (kterým nejsou). A pak je shledáváš *špatnými* pro to, co dělají, takže se můžeš cítit dobře ohledně toho, co děláš ty. Pomůžu ti to pochopit novým, užitečnějším způsobem.

Zjevně pokud nejsi svým chováním a oni nejsou jejich chováním, pak tohle všechno je zbytečné. Ale možná ti to úplně nepomůže. Protože možná ještě nejsi úplně připraven se přestat ztotožňovat se svými výtvary. Takže půjdeme o krok dále...

Vzpomínáš si, jak jsem ti dříve řekl o vlastnosti Nekonečného pružného míčku zvané Nekonečná obměna?

Z: Vzpomínám.

8: No, znamená to, že každá možná věc, která může být, je. Právě teď je. Každý krásný, láskyplný svět, který může existovat, existuje. A každé strašné místo zloby a utrpení také. Všechny možnosti existují. Nekonečno by nebylo nekonečnem, kdyby neexistovaly. Skutečnost jejich existence není zpochybněna. Otázkou, kterou by sis měl položit, je jednoduše, **co chceš zažít?** Nebo, řečeno jinak, co chceš pro sebe stvořit?

A zatímco si kladeš tuto otázku, měl bys dovolit jiným, aby zažili cokoli, co chtějí a potřebují zažít pro sebe. Protože nelze, abys vytvořil pro sebe tuto svobodu zažít přesně ten svět, který chceš zažít, aniž bys byl ochoten dovolit to všem ostatním. Co děláš jiným, děláš také sobě, vzpomínáš? Takže dej ostatním právo tvořit, co chtějí. Úplně

a láskyplně propust' vše, co nechceš pro sebe. Přestaň s jakýmkoli a veškerým odsuzováním toho nebo těch, co to chtějí zažít. A pak si vyber to, co chceš, a přesuň se směrem k tomu.

Toto je velmi důležité porozumění, takže ti jej řeknu ještě jinak:

Pamatuješ, že jsem ti řekl, že vše, co existuje, je vytvořeno z nerovnováhy, a že nic neexistuje bez nerovnováhy. To znamená, že vše, co je vytvořeno, okamžitě vytvoří svůj „protipól“, aby se to vyvážilo.

Z: Pamatuji.

8: Takže přemýšlej o tomto: **nemůžeš** vytvořit něco, aniž by někdo jiný vytvořil opak.

Toto logicky znamená, že bys měl být vděčný každé jiné bytosti, která si volí to, co si nevolíš ty. Měl bys být obzvláště vděčný těm, kteří si vybírají to, co ti připadá jako opak toho, co si vybíráš ty. Všechny tyto bytosti ti svým způsobem umožňují si vybírat to, co si vybíráš. Mohl bys říci, že se všichni vyvažujete, dáváš jim možnost být takoví, jací jsou. Jsi vlastně částka života, která tančí se všemi ostatními částkami života všude. Jsi duchovní partner každé jiné bytosti, kdekoli. Jste všichni intimně propojeni s veškerým životem.

Vidíš krátkozrakost odsuzování? Nemůžeš žádat od jediné jiné bytosti, aby přestala dělat to, co dělá, aniž bys zároveň ty přestal dělat to, co děláš. A důsledek toho je pravdou—pokud změníš sebe, pak změníš celý vesmír. Chápeš sílu rčení, že by ses měl stát tou změnou, po které toužíš? Protože vskutku, změnou sebe sama, **změníš** celý svůj svět a své zážitky. Přineseš si celý vesmír zkušeností, který je přímým odrazem toho, kým jsi.

Vskutku **jsi** tvůrcem.

Vždy jsi byl.

Pouze jsi ve své ignoranci tvořil bezúčelně a beze směru.

Takže odsuzování je kontraproduktivní. Je plýtváním časem a energií. A hlavně to ve tvém srdci vytváří velkou blokádu a zabraňuje světlu Lásky, aby skrze tebe proudilo. Stojí v cestě tomu, aby sis vytvořil pro sebe nový svět z Lásky.

Zbav se toho!

Pokud potkáš někoho, kdo udělá rozhodnutí, které pro tebe není správné, buď vděčný. Nyní nemusíš to rozhodnutí dělat **ty**. Pošli mu lásku. Čím těžší je jeho cesta, tím více lásky potřebuje. Pošli mu hojnost lásky. A pak přemýšlej o svých rozhodnutích. Pokud se ti líbí výsledek tvých rozhodnutí, pak musíš být obzvlášť vděčný těm všem ostatním. Bez jejich příspěvku by ti nebyla tvá rozhodnutí k dispozici. Nebyla by „vyvážená“ na poli vědomí jednoty.

Vděčnost je odpověď. Buď vděčný. Pošli díky. Pošli lásku.

Toto jsem řekl dříve:

*„Jsi tím, kým **ty** říkáš, že jsi.“*

Tento výrok jsem ti podsunul dříve, když jsem ti vyprávěl o egu. Ale je to velmi důležité porozumění. Má mnoho užití. Prvním je samozřejmě, že by sis měl dobře ujasnit, kým si myslíš, že **opravdu** jsi, a pak bys to měl říci. Nemyslím, že bys „to měl říci“ pouze slovy. Myslím, že bys měl vyjádřit, kým jsi opravdu přesvědčen, že jsi, v každé své myšlence, slovu a skutku. Měl bys to říci ze svého srdce. A pak to tak bude. Ale měj jasno! Pokud o sobě řekneš rozporuplné věci, pak budeš mít zmatené a do sebe nezapadající zážitky ze sebe a svého života. To není nikdy příjemné.

Takže jak **zjistíš**, kým opravdu jsi, a jak to vyjádříš?

Jdeš do svého srdce! Když následuješ své srdce a zvolíš si to, co je pro tebe správné, pak je to čin soudnosti. Je to nejlepší božská navigace tvé vlastní tvůrčí povahy. Jsi to ty, jak si jednoduše vybíráš a tvoříš, co je pro tebe správné. Velmi odlišné od toho, když stojíš bokem, díváš se na něčí život a spočíváš v jeho odsuzování. O naslouchání srdci budeme mluvit za chvíli.

Ale pro teď, věc, kterou chci umístit do popředí, je tato: jsi tím, kým **ty** říkáš, že jsi. Pokud jiní soudí tebe, pak ti jejich soudy neříkají, kým jsi.

*„Soudy jiných ti neříkají, kým jsi **ty**, říkají, kým jsou **oni!**“*

A to může být velmi užitečné. Když víš, kým jsou ostatní, pak se můžeš rozhodnout, jestli jejich bytí souzní s tvým. Můžeš vyvolat svou soudnost a rozhodnout se, jestli věnovat se jim je pro „tebe správné“ či ne. Jistě by ses měl přitahovat k tomu, co je „pro tebe správné,“ a od toho, co je „pro tebe špatné“? Takže je užitečné mít jasnou představu o tom, kým jsou ostatní. A skvělým způsobem, jak to udělat, je dávat pozor, co o tobě říkají!

Ale měj se na pozoru! Tvé soudy o ostatních jsou stejné.

*„Tvé soudy o ostatních neříkají nic o **nich**. Říkají ti něco o **sobě!**“*

Takže tvé soudy a myšlenky o ostatních **jsou** užitečné—pokud víš, jak je použít! Dívej se, jak ty soudy a názory vyplavou na povrch, a zeptej se: „*Co si právě teď o sobě říkám?*“ Někde ve tvém odsuzování je skryta hluboká touha, která je potlačena. Anebo hluboká bolest, která není vyjádřena. Něco je hluboko v tobě, co před sebou skrýváš. Vyjádří se to tak, že se to vynoří na hladinu, když někdo jiný jistým způsobem dělá tu věc, kterou si odepíráš či odmítáš.

Takže pozoruj ty soudy! Jsou **nanejvýš** poučné. A pokud je správně zpracuješ, rozplynou se, protože to skryté odmítání či odepření ve své psychice se uzdraví. Každé odsouzení, které rozpustíš, je krok k Lásce.

3.1.2 Negativní emoce

Druhou blokádu tvého srdce, kterou bych chtěl probrat, jsou negativní emoce. Jsou to věci jako strach, bolest, vztek, nenávisť, žárlivost, závist a hamižnost. Tyto emoce jsou zároveň výsledkem a příčinou blokády v srdci. Protože omezují tvou schopnost najít a vyjádřit lásku, chci je s tebou probrat teď, abys je lépe pochopil a naučil se je správně zpracovat, aby neuzavíraly tvé srdce.

Abych ti to vysvětlil, budu potřebovat malou odbočku. Nejprv si musím být jist, že správně chápeš pojem „dualita“, že chápeš roli Nositelů konceptů vědomí a obecně emoce, a pak můžeme správně porozumět negativním emocím.

Dualita

„Dualita“ je velmi používaným slovem v duchovních kruzích a použili jsme ji hodně i zde v *Knize o povznesení*. Ale co myslíš, že to znamená?

Z: Myslím, že vím. Co jsem posbíral z našich rozhovorů, je, že zprv se zdá, že máme iluzi separace. Části Jediného si vytvořily své oddělené identity tím, že se přesunuly za Závoj. A odtud se někteří v separaci ponořili ještě hlouběji do té iluze tak, že vytvořili to, že jsou odděleni i od tvůrce. Myslím, že to je to, co naznačuje slovo „dualita“: ta „podvojnost“ tvůrce a výtvoru. Boha a vesmíru.

8: Nebo Jediné a tebe.

Z: Přesně tak to myslím, ano.

8: To je dobré pochopení. Později, až se dostaneme do debaty o hustotách vědomí, ti to vysvětlím mnohem podrobněji, ale pro teď chci, abys chápal, že existují úrovně separace:

Vše začíná v jednotě.

Pak je nejčasnější úroveň separace zvaná „individualizace“.

Hlubší separace se stane „polaritou“.

Nejhlubší separace je „dualita“.

Toto je nesmírně letmé vysvětlení a postrádá podrobnosti. Takže se k tomu zatím příliš nepoutej, než budeme mít příležitost to důkladně probrat v pozdější kapitole.

Pointa je, velmi jednoduše, že dualita je nejhlubší vrstvou separace. Natolik, že hluboce duálně vědomé bytosti ani neví, že jsou v dualitě. Jsou příliš hluboko v té iluzi, než aby vůbec v těchto pojmech

uvažovaly. Věří, že **všechny** bytosti jsou oddělené. Pokud si vyberou náboženství, pak věří v Boha či bohy, kteří jsou také odděleni od nich. Bůh je „tam“, někde jinde a dělá věci, nad kterými nemají moc.

Čistý materialismus—teorie, že neexistuje nic kromě hmoty—je příklad neduchovního pohledu z perspektivy duality. Ti, co se ztotožňují s tímto pohledem, si myslí, že jejich vlastní vědomí, mysl, emoce a bytí jsou jednoduše funkcí jejich těla a jejich mozku. A samozřejmě si také myslí, že jsou úplně odděleni od všech ostatních bytostí.

Existuje pravděpodobně nekonečně mnoho věcí, o jejichž pravdě bys mohl být přesvědčen, zatímco jsi ve vědomí duality.

Ironicky, pouze až začneš zvedat své vědomí mimo dualitu a probudíš se do uvědomění, že vše je Jediné, si začneš vlastně vůbec uvědomovat dualitu. Pouze pak máš šanci použít to slovo „dualita“. Nejprve si uvědomíš, že **existuje** jednota, ale také si připadáš, že sám jsi od ní oddělený. Takové bytosti jsou to, čemu říkám „probuzené vědomí duality“. A dále, jak postupuješ se svým probuzením, dojdeš k uvolnění svých strachů a omezení a **víš**, že i ty jsi jeden s jednotou. A nakonec se začneš vracet k vědomí jednoty.

Ale pro ty, kteří jsou silně ve vědomí duality, neexistuje žádná možnost, že by přijali, že vše je Jediné nebo že oni také jsou vlastně jedni s tvůrcem anebo že i oni můžou opravdu tvořit svou realitu. A to mě přivádí k té „podvojnosti“, o které mluvíš. V mysli a v přesvědčení vědomí duality existuje nepřemostitelná separace mezi tvůrcem na straně jedné a jeho výtvořem na straně druhé. Důsledek tohoto úhlu pohledu je, že existují dvě oddělené třídy věcí:

Tvůrce (či tvůrci)	Výtvoř
Bůh (či bohové)	Lidé
Božské	Bezbožné
Nekonečné, věčné, neomylné	Omezené, smrtelné, chybující
Duch, éterické, nepopsatelné	Tělo, hmota, vysvětlitelné

Mohl bych pokračovat s více popisy do těchto dvou kolonek, ale jsem si jist, že to chápeš. Řekl jsem to podstatné o té hlavní „podvojnosti“ světónázoru těch, co jsou ve vědomí duality. A Boží Radost s tebou již

dlouze probíral, že pozice vědomí duality je velmi omezený úhel pohledu a že vědomí jednoty je větší pravdou, a já jsem ti již dlouze vysvětloval, že „Jediné je“, takže to zde nebudu znovu přetřásat.

Z: Takže jak ukončíme všechno to vědomí duality?

8: Ukončíme?

Co musíš opravdu pochopit, je, že vědomí duality (což je totéž jako vědomí oběti) není *špatné*. Je to, velmi jednoduše, úroveň bytí hluboko uvnitř této reality separace. Dualita je jedno z míst, kam můžeš jít, když navštívíš Separaci. A není *špatné* se sem podívat. Je to pouze rozhodnutí... jeden z mnoha zážitků.

Co musíš také pochopit, je, že je v dualitě a vědomí oběti hodně krásného. Až budeš vně, budeš s láskou vzpomínat na mnoho jejích aspektů.

Z: To se mi těžko věří!

8: Protože se zaměřuješ jen na to negativní. Ale zamysli se na chvíli, jaké to je být úplně, beznadějně, až po uši zamilovaný.

Z: Je to krásné. Je to jako létat na nějaké neuvěřitelně úžasné a podmanivé droze.

8: A je to také naprostý zážitek vědomí oběti.

Abys byl zamilovaný, potřebuješ věřit, že existuje někdo jiný, kdo je tak úžasný a dokonalý, a jeho přítomnost *v tobě vyvolává* tyto pocity. A pokud ti vyjádří podobné pocity lásky a úžasu nad tebou, *vyvolá to v tobě* ještě větší pocit zamilování.

Ale to je všechno vědomí oběti. Pokud bys **věděl**, že jsi tvůrcem svých zážitků, a tudíž **věděl**, že sis celou tu interakci s touto druhou osobou vyvolal, a také přesně **věděl**, jak to dopadne, protože to vše bylo předem domluvené, a hlavně, kdybys **věděl**, že si sám vytváříš všechny tyto pocity „zamilování“ úplně sám... pak co?

Z: Já... nevím. Asi by to bylo mnohem méně vzrušující.

8: Přesně tak. Dualita je jízda na horské dráze. Připadá ti šíleně nebezpečná a připadá ti, že nad ní nemáš kontrolu a že ti hrozí nebezpečí.

A to je přesně důvod, proč duše stojí frontu, aby se dostaly dovnitř. A proč se vrací zpět, pořád dokola, život po životě. Vzrušení.

Z: Já ne. Po tomhle už jsem hotov.

8: Ano, věřím, že jsi. Když jsi připraven skoncovat s dualitou, začneš se probouzet do své tvůrčí podstaty. Tím si říkáš „*jsem připraven opustit tu pouť*“, protože vědomí tvůrce a vědomí duality nemůžou společně existovat ve stejné bytosti ve stejný čas. A protože toto děláš, byl bych velmi překvapen, kdyby ses rozhodl vrátit na další kolo.

Ale má pointa zůstává; ačkoli se připravuješ sesednout z kolotoče a opustit pouť, pokud jsi upřímný, tak musíš uznat, že zde byly krásné zážitky. Zamilovat se je jen jedním z nich. Celý materiální svět, ve kterém můžeš jíst skvělé jídlo, dívat se na západy slunce, poslouchat hudbu... všechny ty věci, které máš rád... to jsou všechno efekty duality. A jak se ti líbil proces být v „nevědomosti“ a pak si jít promluvit s Boží Radostí a se mnou, abys obdržel moudrost? Nic z toho by nešlo bez iluze duality.

Z: To je užitečný a zajímavý pohled: není nic špatného na dualitě. Je to jen jeden druh zážitku. Má svá pro a proti a jistě může být velmi vzrušující. A když toho máme dost, můžeme jít dál.

Děkuji, 8, myslím, že teď mnohem líp rozumím tomu, co je dualita.

8: Pak tedy z toho, co jsem říkal, můžeš vidět, že bytosti vědomí duality nevěří, že mohou tvořit či tvoří své zážitky?

Z: Z definice nebudou věřit, ne.

8: A toto je přesně, proč je potřeba v realitě duality mít Nositele konceptů vědomí.

Nositelé konceptů vědomí

V minulé kapitole jsem ti řekl o Nositelích konceptů vědomí. Jsou to bytosti, které přináší do této reality jeden či druhý koncept vědomí. Tvé vlastní Vnitřní já například nese koncept vědomí energie, která je

„radostí“. Je mnoho, mnoho jiných Nositelů konceptů vědomí, každý zodpovědný za jinou energii, kterou přinesl do této reality.

A důvodem, proč toto je potřebné a žádoucí, je umožnit této realitě, aby fungovala. Pokud nevěříš, že v sobě můžeš stvořit radost, jak bys mohl kdy cítit radost? Bez Boží Radosti, který nese tuto frekvenci pro bytosti vědomí duality, by to prostě nebylo možné. A stejným způsobem jakýkoli jiný pocit, cit a zážitek je přinášen pro ty, kteří sami nejsou vědomí tvůrců, aby je mohli zažít vně sebe. Pokud nevěříš, že to můžeš stvořit, pak to musí být stvořeno pro tebe. Nositelé konceptů vědomí jsou ty bytosti, které sídlí ve vyšších hustotách této reality a dělají tam přesně to: vytváří a nesou pro tebe tyto věci, o kterých nevíš, že je můžeš stvořit sám.

Hádám, že rozumná analogie je, že každý z těch Nositelů konceptů vědomí vyzařuje do celé této reality světlo a to světlo je tou energií jeho konkrétního konceptu vědomí. Toto je dar, který nám dávají.

Což je samozřejmě velmi hezké, ale samozřejmě, pokud nevíš, že můžeš tyto věci tvořit, pak si jistě připadáš, jako bys byl jejich obětí.

Z: Slyšel jsem to, zejména od velkých machů, že emoce jsou slabostí, která se musí překonat.

8: Vskutku! Pro ty ve vědomí hluboké duality jsou emoce přinejlepším podivnými pocity, které máš v nevhodnou dobu, a přinejhorším opravdovými překážkami ve tvém životě. A tedy je tomu tak, že emoce jsou rušivou, nepříjemnou a matoucí věcí pro ty ve vědomí duality.

Ale jakmile si začneš uvědomovat svou tvůrčí podstatu, začneš si uvědomovat, že můžeš tvořit, a tvoříš své vlastní zážitky. A jednou z prvních věcí, které se naučíš, jakmile objevíš svou schopnost tvořit, je, jak sám vytvářet své vlastní emoce zevnitř sebe. Pokud můžeš tiše sedět a aniž bys změnil cokoli ve svém vnějším prostředí, aniž bys našel věc, která v tobě vyvolá radost, prostě vytvořit radost samu pro sebe uvnitř svého srdce... pak sis sám vytvořil radost.

Co se stane? Protože jsi ji cítil dostatečně často a silně, když jsi putoval dualitou, **víš**, jaký je to pocit. Ale teď, když se probudíš do své tvůrčí

podstaty, teď jsi schopen ji vytvořit sám. Už nepotřebuješ Nositele konceptu vědomí, aby to dělal za tebe. Místo abys čekal, až tě to světlo ozáří, můžeš se rozhodnout rozsvítit vlastní baterku uvnitř sebe a svítit to světlo.

V tomto ohledu jsi se přesunul z oběti v tvůrce.

A to je další z těch úžasných věcí, které se dají v dualitě získat. Může to být pro tebe těžké pochopit, ale dokud část Jediného nepřijde sem, zná pouze svou vlastní energii. Přijít sem ti dovolí zapomenout svou vlastní energii a zažít všechny ty mnohé jiné energie v nabídce. A pak když se znovu probudíš do své vlastní tvůrčí podstaty, můžeš sám vytvořit každou jednu z těchto energií nebo všechny zároveň. Máš vůbec představu, jak mocně toto rozvine tvou duši? Je to opravdu zázrak!

Abych použil analogii s Nekonečným pružným míčkem, ty sám jsi dříve mohl vědět, jak tlačit ven ve směru radosti, ale teď, když jsi tu, víš přímo zevnitř sebe, jak tlačit v opravdu obrovském množství směrů.

Ale nechci se do toho příliš zamotat. Na co tě chci upozornit, je, že v jistém bodě cesty každé duše jí svítne, že opravdu může sama tvořit své emoce. Že její pocity nejsou obětí jejích zážitků. Když je tato duše připravena učinit další krok, pak na ni čeká velký skok: objev té velké tvůrčí síly všech emocí, které zažila a které nyní může ovládnout.

Svět iluze tě naučil, že „co je opravdové a reálné“ je vně tebe a že když se tyto „reálné“ věci mění, budou následovat emoce. Máš radost, když se ti stane něco dobrého. Ale to je realita nižšího stupně. Existuje vyšší pravda, která je přesně opačná: svými emocemi k sobě ty zážitky přitahuješ. Pokud tvoříš radost a neseš tu frekvenci, pak si přivedeš radostné zážitky.

Z: Myslím, že kdybys mi toto řekl před několika lety, nikdy bych nebyl schopen ti uvěřit. Ale toto pro mě není nový koncept a opravdu jsem to zkusil. Nebo spíš jsem začal žít tímto konceptem a můžu říci, bez jakýchkoli pochyb, že vím, že to je pravda.

8: Vyzvedl jsi důležitou věc. Jediným způsobem, jak takový koncept

přeměnit z „podivné teorie“ na „osobní pravdu“, je to zažít na vlastní kůži.

(**Zingdadova poznámka:** Vytvořil jsem třicetidenního průvodce založeného na zkušenostech, který tě provede cestou objevení jednoduché, ale úžasné schopnosti přesně tohoto. Jmenuje se **Vytvoř sebe, vytvoř svůj život**. Tento průvodce tě naučí, jak čistě a jasně nést emoci a pak uvidět, tuto emoci v akci, jak přetváří tvůj život. Pokud jsi připraven poznat sílu emocí a změnit celý svůj svět, určitě se na něj podívej!)

Z: Takže emoce jsou velmi mocnými nástroji tvorby. Když poprvé vstoupíme do separace, jsme omezeni pouze tvořením pomocí vlastní energie, protože to je vše, co známe. Ale výsledkem bytí zde v separaci, každý získáváme bohatou paletu, pomocí které můžeme tvořit.

8: Přesně.

Z: Takže co negativní emoce?

8: Správná otázka. A o co bych se chtěl s tebou v tomto podělit, je pochopení, že „negativní“ a „pozitivní“ je pouze otázkou pohledu na věc.

Z: „Žádná věc není dobrá, či špatná, pouze tvůj pocit z ní.“

8: Přesně.

Z: Ale řekl jsi, že potřebujeme správně pochopit negativní emoce, abychom si nezavřeli srdce.

8: Správně. Takže negativní emoce jsou energie, které pečlivě nesou jistí Nositelé konceptů vědomí a tyto energie jsou nabídnuty do této reality separace, aby je bytosti mohly používat a tvořit s nimi.

Pokud chceš tvořit separaci, pak můžeš použít ty negativní emoce.

Pokud chceš tvořit jednotu, pak můžeš použít pozitivní emoce.

Některé části Jediného si přejí tvořit separaci, polaritu a dualitu. Jsou to úžasné výtvořky, které vyvolávají velkolepý růst a vývoj pro všechny,

kdo je navštíví. Negativní emoce jsou ty emoce, které umožňují těmto realitám separace vzniknout a vydržet stabilní dostatečně dlouho na to, aby všechny duše, které je chtějí prozkoumat, to mohly do sytosti udělat.

Všechny části Jediného, které prozkoumaly separaci, polaritu a dualitu, nakonec dojdou do bodu, kde vytěží z těchto realit vše, co potřebovaly, a budou si přát se vyprostit. Pozitivní emoce umožňují bytostem navrátit se k celosti a pak také vrátit se k jednotě.

A zde je ta podstata: stupeň, kterým ty sám jsi vědomí duality, je stupeň, kterým si připadáš jako oběť těchto emocí. Je to stupeň, kterým si připadáš, že jsou něčím, co se *děje tobě*, namísto něčeho, co si můžeš sám vybrat a vytvořit.

Z: Takže... jestli to dobře chápu.

Negativní emoce tvoří separace, pozitivní emoce tvoří jednotu...

8: Musím tě přerušit. Emoce nic netvoří. Ty tvoříš.

Z: Aha. Tak tedy separaci tvoříme pomocí negativních emocí a jednotu tvoříme pomocí pozitivních emocí.

Pokud vytvořím dost separace, pak se octnu v dualitě, kde věřím, že netvořím své emoce. V tomto stavu pouze zažívám směs různých emocí v závislosti na tom, co tvořím, ačkoli si nejsem vědom, že tvořím. A zde zůstanu, až než jsem připraven odejít ze separace. Pak budu muset převzít vlastnictví nad svými tvůrčími smysly a tvořit pozitivními emocemi. To způsobí, že vytvořím celistvost uvnitř sebe a začnu se přesouvat ven z duality, skrze polaritu a zpět k jednotě.

8: Ano. To je dobré shrnutí situace.

Z: Hmm. Než se přesuneme k tématu negativních emocí, pokud bych mohl, rád bych s tebou prošel nějaké poznámky.

8: Přirozeně.

Z: Dobře, takže to chápu—chápu, že tvořím své vlastní emoce. Ale co s tím faktem, že většina z nás zde dole na Zemi si po většinu času tak nepřipadá. Připadáme si, že se *věci dějí* a výsledkem toho se dostaví emoce. Ne naopak.

8: Jinými slovy, připadáte si jako oběti vlastních emocí?

Z: Ne. Řekl bych, že si připadáme jako oběti našich okolností. Emoce pak následují. Dám ti pár příkladů. Pokud bych šel lesem a najednou se zvedl jedovatý had, aby mě kousl, cítil bych hodně strachu. A pokud by se Lisa rozhodla mě opustit, cítil bych hodně žalu. A když si čtu o tom obrovsky špatném řízení naší planety, které nám naši politici předvádějí, pak cítím hodně vzteku.

V těchto zážitcích se cítím, že se mi věci dějí, a pak následují emoce.

8: A na to se mě ještě **pořád** ptáš? Po tom všem, co jsme si řekli? Opravdu?

Z: (pokorně) Ne, hádám, že na to nemusíš odpovédět.

8: Ale znáš pravidla. Pokud se mě zeptáš na něco, co jsme důkladně probírali, pak si ji musíš zodpovědět sám, než půjdeme dál. Takže, řekni mi ty—co uděláš s tím pocitem, že jsi obětí svých zážitků?

Z: Je to záležitost změny úhlu mého pohledu k uvědomění, že vše, co si tvořím, je nějak přivoláno mnou. Buď mnou, Zingdadem anebo mnou mimo převtělení, mé Vnitřní já. Buď si to vědomě tvořím, nebo nevědomě přivolávám.

Přivolávám si zážitky, abych se mohl o nich rozhodovat. Když se pevně o něčem rozhodnu, pak to můžu nechat být a už se mi to znovu nepřipomene.

8: Takže ten had?

Z: By vskutku nebyl náhodou. Chci říci, že to vím ze své zkušenosti zde na farmě. Hadi se nezdržují náhodně, aby kousali lidi. Utečou, když tě slyší přicházet. Ale měl jsem návštěvu, která říkala pořád dokola: „*Doufám, že neuvidíme hada, jsem z hadů k smrti vyděšený!*“ A pak, cestou v lese, samozřejmě ležela na cestě obrovská zmije. Byla jediná, kterou jsem viděl za mnoho měsíců.

8: A ještě jsi žádnou neviděl na svém pozemku.

Chápeš? Není to tvůj problém a nepřivoláváš si to, aby to byl problém. Takže...

Z: Takže není potřeba se bát.

8: A Lisa, která tě opustí?

Z: No, to byl jen hloupý příklad. Vím, že co mám s Lisou, je posvátná duchovní úmluva. Naše Vnitřní já spolu tančí skrze naše interakce. A i přesto vím, že věčnost je dlouhá doba. A z tohoto úhlu pohledu, zde je místo, kde její a mé Vnitřní já spoluvytvářejí, a stejně tak je mnoho, mnoho jiných míst ve věčnosti, kde tomu tak není. Co tím myslím, je, že vím a chápu, že naše spojení z jistého úhlu pohledu skončí. Ale z jiného budeme navždy změněni touto interakcí mezi dvěma smrtelníky na planetě Zemi.

8: To je pravda a také velmi hezky řečeno. Ale neodpovídá to na tvou vlastní otázku. Budeš, nebo nebudeš cítit žal, když tě Lisa opustí? A nejsi pak obětí toho zážitku.

Z: Dobře. Takže vidím to takto. Pokud Lisa i já oba následujeme své srdce a tím souzníme s našimi Vnitřními já, pak oba děláme naše nejvyšší dobro. Pokud je v mém nebo jejím nejvyšším dobru, že ukončíme náš vztah, pak to na jednu stranu bude smutné. Je smutné, když něco krásného skončí. Ale samozřejmě to také bude správné. A tak se nebudu cítit obětí toho zážitku.

8: To je velmi dobře řečeno.

Tedy nakonec... (trochu si povzdechne) ...co ti politici?

Z: Ano. To už je stará písnička, že?

Jak to vidím, je, že politici jsou pouze součástí nábytku světa s vědomím duality. Lidé dávají moc politikům tím, že je volí. Politici se pak stanou zkorumpovanými tou mocí, zneužívají ji a lidé se zlobí. Pak zvolí někoho jiného, který udělá totéž. A politici, jak již jsme zjistili, jsou pouze pěšáci pro Super Mocné Jedince. Pouze tančí na tenkém ledě mezi „dělej, co ti říkám“ a udržením si „čisté image“.

Dokud tomu budu dávat pozornost a vztekat se a zapojovat se do celého toho politického cirkusu, vlastně podporuji ten systém.

8: To je zcela správně.

Z: Ale to mě vede k zamyšlení... Jak můžeme dělat věci jinak? Jak **můžeme** opravdu zařídit, aby to fungovalo? Pro nás všechny? Musí být lepší způsob... ale jaký?

8: Teď pokládáš správné otázky!

V pravý čas budeš zase mluvit s Adamu.

(**Zingadova poznámka:** viz **třetí díl** **Knihy o povznesení**)

Zeptej se jej na tyto věci. Zeptej se jej, co fungovalo v jiných civilizacích napříč galaxií. Zeptej se jej, jak se jiné civilizace přesunuly z primitivních nerovnováh moci do velmi vyspělých systémů založených na lásce. A pak nahlédni, jestli to, co řekl, není použitelné v tvé situaci.

Ale o tom teď nemluvíme. O čem mluvíme, jsou negativní emoce a jak jsi jim umožnil zablokovat své srdce.

Teď, když jsi slyšel můj pohled na to všechno, jak myslíš, že je můžeš zpracovat, aby ti již neblokovaly srdce?

Z: Myslím, že chápu tu teorii. Jde o to, abych pochopil, že jsem tvůrce svých emocí. Vědět, že si vybírám, jak se cítím. A pak si být vědom toho, co si vybírám, a vybírat si to, co mě neomezuje v mé schopnosti lásky. Taková je teorie, ale můžu říci, že praxe je velmi obtížná.

8: To je velmi dobrý začátek. Pokud máš v hlavě jasnou teorii, pak aspoň víš, kam jdeš. Ale ještě dlouho nebudeš hotov s převedením teorie do praxe. Protože když opravdu ovládneš své emoce, budeš připraven ovládnout své výtvoř. A až dorazíš do toho bodu, budeš připraven odejít úplně z duality.

Nejspíš největší obtíž s negativními emocemi je, že většina z nich je přenechána tvému Stínu. To je část tvé psychiky, která je skryta před světlem tvého vědomí. Je to ta tvá část, kterou sis nepřivlastnil. A protože si převážně nejsi vědom této své části, může ti přinést všemožné negativní emoce, aniž bys byl schopen pochopit, jak či proč

se ti to děje. Takže toto je nepostradatelné téma, kterému se budeš ve správný čas podrobně věnovat.

(**Zingdadova poznámka:** Část 2 mého semináře **Dreamer Awake!** se jmenuje „posvícení světlem na Stín“ a je přesně tím, o čem 8 zde mluví: podrobný průvodce zahojením Stínu)

Ale aspoň máš ty koncepty; pochopil jsi to a teď jsi na cestě k opravdu otevřenému srdci.

Z: Děkuji ti, 8! Myslím, že jsi řekl, že dalším bodem bylo ztotožnění se s tím, kým opravdu jsme?

8: Správně. Již jsme se k tomu vyjádřili, když jsem mluvil o egu, takže budu stručný.

3.1.3 Ztotožňování se svými výtvoří místo s tím, kým opravdu jsi

Dokud si budeš myslet, že jsi svými výtvoří, vytváříš separaci.

Existuje mnoho způsobů, jak si uvědomit, že nejsi svými výtvoří, které ti pomůžou se probudit do své pravé podstaty. Meditace je dobrým způsobem. Ale existuje mnoho různých praxí, které jsou všechny nazývány meditací. Doporučil bych meditace, které ti pomůžou být v **přítomném** okamžiku. Zbav se všech svých myšlenek a nápadů ohledně toho, co bylo předtím a co bude potom. Buď v **přítomnosti**. Dělej to důsledně a uvědomíš si, že nejsi svým tělem; nejsi svými myšlenkami; nejsi svými přesvědčeními; nejsi svými vztahy; určitě nejsi tím, co děláš, či svým povoláním. A **určitě** nejsi svými penězi či svým vlastnictvím.

Může být velmi těžké se přesunout do **přítomnosti**, pokud na to nejsi zvyklý. Většina bytostí, které jsou vtěleny na tvé planetě, zejména

v západních kulturách, jako je ta tvá, jsou vychovávány, aby žily střídavě v minulosti a v budoucnosti, bez zastavení v té **přítomnosti** mezi nimi. Na jídelníčku tvých myšlenkových pochodů jsou věci jako:

Obavy a starosti z budoucnosti

Přání a sny o budoucnosti

Vzpomínky a snění o minulosti

Výčitky a hořkost z minulosti

Ale pokud bys opravdu prožil okamžik v **přítomnosti**, byl bys schopen se zbavit všech těchto věcí a vidět je pro ty klamné výtvořiny tvé mysli, kterými opravdu jsou. Tvá minulost ani budoucnost nejsou neměnné. Jsou tvými výtvořinami a skutečnou pravdou je, že je vytváříš **nyň**. A můžou být přetvořeny jakýmkoli způsobem, jakým chceš a potřebuješ. Ale nejprv musíš přestat zkoušet žít v minulosti a budoucnosti. Dělat to znamená žít v těchto klamných výtvořinách. Připoutat se k jednomu, omezenému pohledu na své výtvořiny. A to tě odvádí od toho, kým opravdu jsi, a od tvého propojení s božskostí. Dělat to tě ztotožňuje s tvými výtvořinami, ne s tím, kým jsi.

Protilátkou k tomu je být opravdu přítomen v **přítomnosti**. Udělej si čas každý den být v klidu. Udělej si čas, abys často naslouchal svému srdci. Ukonči ten zvyk být vědomím jinde než v **přítomnosti**. Přesunu se do **přítomnosti** častěji a častěji, až v ní nakonec budeš pobývat neustále.

Z: 8, vytvořil jsem také několik jiných vedených meditací, které by mohly být užitečné čtenářům, aby našli takový prostor. Má cesta nazvaná „Otevři své srdce“ je můj způsob, jak se s ostatními podělit o cestu, kterou jsem našel a která vedla k probuzení a otevření mé srdeční čakry.

(**Zingdadova poznámka:** A novější **vedená meditace** zvaná „Cesta do šesté dimenze“ může být také velmi užitečná těm, kteří jsou opravdu připraveni se ve velkém vzdát svého ne-přítomného vědomí)

8: Ano, vskutku! Pro tuto cestu je k dispozici mnoho pomůcek těm, co hledají. Od tematických knih až po osobní výuku zkušeným učitelem meditací. Co nabízíš ve své vedené meditaci, je to, co jsme společně vytvořili my dva, Adamu a BR. A tedy toto je doopravdy to nejlepší, co může kdokoli udělat: najít to, co pro něj funguje, a podělit se s ostatními. Jak jsi již zjistil, mnozí ocenili to, co jsi vytvořil, a mnozí to ještě ocení. Ale jakkoli to je, každý bude muset najít svou vlastní cestu ke klidu a ke spojení se srdcem způsobem, který funguje pro něj, a každému bude nabídnuta pomoc, kterou potřebuje, pokud ji vyhledá. A pro mnohé budou tyto tvé meditace velmi cenným spojencem na jejich cestě.

A to nás přivádí ke konci této poněkud dlouhé rozpravy nad blokádami v srdci. Pokud hledající zažije jakoukoli blokádu a je ochoten ji odstranit a pokračovat k lásce, pak mu bude otevřena cesta. Bude mu poskytnuta pomoc. Je zapotřebí odhodlání, pevné rozhodnutí a trochu úsilí. Ale kdokoli, kdo touží se tam dostat, bude toho jistě schopen. A odměny za takovou práci jsou obrovské. Odstranění blokád k Lásce znamená být schopen se otevřít a zažít Lásku.

K čemuž se vyjádřím ve zbývajících dvou bodech.

3.2 Energetický cyklus Lásky

Řekl jsem již dříve, že obdržíš to, co stvoříš. Ale obýváš systém navázaný na čas. To znamená, že teď zažíváš věci, které jsi vytvořil v minulosti. Pokud chápeš příčinu a následek, pak pochopíš, že dnešní zážitky jsou *následkem*. Tvá rozhodnutí a přesvědčení v minulosti jsou *příčinou*. Pokud se právě teď rozhodneš, že zásadně změníš úhel pohledu a ihned zaujmeš nová přesvědčení, pak bude chvíli trvat, než se tvá realita přemění. Po nějakou dobu budeš zažívat méně a méně světa postaveného na tvých starých přesvědčeních a více a více světa postaveného na tvých nových přesvědčeních. To je zásadní hodnota konceptu vědomí zvaného Čas. Je to to, co odděluje příčinu a následek. Takže pokud se v tvém vědomí teď hned odehraje příčina, násle-

dek se po nějakou dobu do tvé reality nedostaví. Jak přesně dlouho to bude trvat, záleží na tom, jak zásadní ta změna je a jak pevný jsi ve svém rozhodnutí a záměru. Ale co bys měl pochopit, je, že proces změny tvé reality zabere čas. Je to věcí změny tvých přesvědčení a rozhodnutí a pak udržení té vnitřní změny, zatímco necháš svou vnější realitu se proměňovat tak dlouho, jak je potřeba, aby vyhovovala tvé vnitřní změně.

S vědomím toho ti chci říci toto: pokud chceš žít zítra v nebi, pak bys měl začít být občanem nebe dnes. Začni tím, že se budeš nepřetržitě snažit se mít rád čím dál tím více. Tím se zvětší tvá schopnost mít rád ostatní. Pak bys měl chtít být tou nejláskyplnější bytostí, jakou můžeš být. Když ty sám jsi občanem nebe svými myšlenkami, svými slovy a činy, pak vskutku zjistíš, že tvůj svět se stává pomalu více a více nebeským. A nebude od tebe vyžadováno žádné zavržení tohoto světa. Buď tou změnou, po které toužíš, a ta změna **bude** následovat.

Rada, kterou nabízím, je být trpělivý se svým životem, být trpělivý se sebou a dát si hodně milosti. Ale začni hned teď! Tvé zítřky jsou tvořeny vědomím a energií, kterou vyjadřuješ dnes. Takže můžeš mít a budeš mít zítřek, který je naplněný láskou, pokud dnes tvoříš pouze lásku. Pokaždé když ti to bude připadat těžké a pokaždé když se zadrhneš, vrať se prostě ke své cestě lásky. Takže začni znovu tím, že budeš laskavý a milující k sobě. To, že jsi se zadrhl, je důkazem toho, že se snažíš. Prostě se rozhodni znovu, že se zapojíš do života energií lásky.

A to mě přivádí přímo do nitra problému. Láska je energií. Je jedinou **opravdovou** energií. Všechna ostatní energie je odvozená z lásky. Čím více lásky dáváš, tím více máš. Čím více máš, tím více můžeš dát. Láska je jedinou věcí, která je této povahy. Je nevyčerpatelná, jakmile ji začneš vyjadřovat. Představ si, že by takové byly peníze—představ si, že čím více bys utratil, tím větší by byl zůstatek na tvém účtu. Každý by byl venku, nakupoval a utrácel a rozdával! A takto by to mělo být s láskou. Rozdávej ji!

A ne pouze ostatním. Dej ji **nejprve** sobě. Najdi bezmeznou lásku k sobě, přesně takovému, jaký jsi. A dveřmi k sebelásce je sebezpřijetí.

Rozhodni se přijmout sebe, nehleď na to, co se děje. Pak najdi lásku k tomu, co děláš, a dělej to, co máš rád. Pak měj rád ty kolem sebe a obklop se těmi, které máš rád.

Řekl jsem, že jsi světlo uvědomění, které září ze Zdroje skrze optiku tvého vědomí. Řekl jsem, že tvé vědomí je formováno tvými myšlenkami, nápady, přesvědčeními a rozhodnutími. Inu, pokud jsou tvá rozhodnutí veskrze láskyplná, pak se tvá optika vskutku stane velmi čistou a širokou. Propustí skrze sebe obrovské množství světla. Uvidíš jasně a to, co uvidíš, bude plné světla.

A toto je podstata toho procesu. Čím více lásky dovolíš vyzařovat skrze sebe, tím více budeš tvořit s láskou. Čím více budeš tvořit s láskou, tím více zažiješ lásky. A, samozřejmě, čím více lásky zažiješ, tím více budeš mít na rozdávání. A tak začne nádherný nový koloběh v tvém životě a bude se takto točit dokola, až než se staneš zářícím bodem čisté lásky. Jako slunce budeš vyzařovat jasnou lásku na všechny kolem sebe.

A když je toto stav tvého vědomí, pak pro tebe bude nemožné zažít cokoli jiného než to, co přímo tvoříš. Bude nemožné zažít cokoli, co je temné či negativní, protože ty sám budeš vyzařovat příliš mnoho světla, než aby kolem tebe byl stín.

A takto je to jednoduché. Teoreticky.

K přechodu do praxe budeš potřebovat ještě trochu více vedení.

Z: To jistě budu. Chci říci, že štědře rozdávat lásku všem zní jako úžasný nápad, ale jak to udělám? Totiž, přibližovat se k cizím lidem a ptát se jich, jestli chtějí trochu lásky asi nepovede k cíli!

8: (směje se) Ano, to samozřejmě chápu.

Vaše planetární kultura ten koncept lásky poničila natolik, že by to mohlo být vskutku velmi obtížné. (stále se směje)

Z: A také musím přiznat, že cítit láskyplné věci k některým lidem je doopravdy velmi těžké.

8: To chápu také. Na vaší planetě je tolik různorodosti ve vědomí, že ti vskutku bude připadat velmi, velmi těžké jednoduše vyjadřovat

lásku **všem** kolem sebe a **neustále**. A to je důvod, proč je to proces. Půjdeš na to pomalu. Nezačneš tím, že budeš požadovat, aby se svět změnil a aby se změnili lidé kolem tebe. Ne. Budeš hledat změnu v sobě. A jakmile se změníš, změní se i tvůj svět. Budeš otvírat své srdce po malých dávkách. Po malých dávkách budeš mít svůj svět raději. Konečným výsledkem bude, že se staneš čistou, zářící Láskou. A pak tvá celá realita nebude moci jinak, než ti ji zrcadlit zpět.

Ale **je** to proces. Trvá to. A můžu ti s tím pomoci.

Z: Dobře. Tak kde mám začít?

8: Je mnoho způsobů, jak docílit dalšího otevření tvého srdce. Jeden, který můžu doporučit, je sloužit. Pokud budeš sloužit, pak se tvé srdce otevře a energie lásky začne proudit od tebe směrem k bytosti, které prokazuješ službu. Takže tím začneš. Službou.

Z: Jen abych v tom měl jasno, 8, mohu se tě zeptat, co myslíš, když řekneš „sloužit“.

8: Aha, dobře! Správně se ptáš, abych definoval toto slovo. Je používané velmi často, ale také často není definované. Služba je jakákoli akce, kterou uděláš ve prospěch jiného. Obecně se o ní smýšlí jako „býti nápomocen“, ale řekl bych, že je v tom více než to. Pokud například budeš pěstovat schopnost opravdu **naslouchat** jinému, aniž bys měl potřebu do toho vstoupit se svými myšlenkami a názory, klást jen dotazy, které mu pomůžou lépe vyprávět **jeho** příběh, pak budeš lépe připraven dobře posloužit. Mnozí se budou cítit, že jim bylo hluboce pomoheno, protože byl někdo, s kým mohli mluvit. Jednoduchá laskavost může být také dobrou službou. Mluvení může být službou, pokud jsi schopen dát dar své vlastní moudrosti, aniž by se zároveň stal přítěží ostatním. Dát ostatním prostor dávat, co mohou dávat oni, je dobrou službou. Pokud můžeš najít způsob, jak pomoci ostatním najít sebe a svůj dar, pak sloužíš nejspíše nejvíc, jak to jde. Co se často opomíná, je, že největší služby nejsou často příliš aktivní. Například předpokládat o někom to nejlepší nebo přímo **očekávat** to nejlepší tak, že mu vytvoříš prostor vyrůst nejvýše a nejlépe, jak může, je nádherná služba.

Zde je seznam slov, které souvisí se sloužením. Projdi si je pomalu po jednom a o každém přemýšlej. S každým slovem si vzpomeň na někoho, kdo ti tuto službu prokázal, a na někoho, komu jsi tuto službu prokázal ty.

Prvním slovem je péče. Kdo o tebe pečoval? Jak? Jaké to bylo? O koho jsi pečoval ty? Jaké to bylo?

Teď si klad' stejné otázky na tato slova: léčení, inspirování, podpořování, umožnění, dovolení, sdílení, povzbuzování, krmení, naslouchání, pomáhání, ochraňování, vedení. . .

Služba je to, co vede k prospěchu druhého. A ten „druhý“ může být kdokoli. Může to být tvé vlastní tělo, milý přítel, někdo cizí, komunita, zvíře, kus země, nebo Země jako celek.

Služba je Láska v akci.

A proto je vhodné, abys sloužil, aby sis otevřel srdce. Jakákoli služba bude stačit, ale malá služba otevře malý proud energie a velká služba otevře velký proud energie. Čím více energie proudí, tím více je tvé srdce otevřené.

Jak budeš sloužit, přines si také soudnost. Podívej se, která část té služby ti připadá „správná“. A která ne. Zamysli se nad tím (a otevři se inspiraci), abys přišel na to, jestli není jiná služba, kterou bys mohl dělat, která je pro tebe větším dáváním daru. Abych tak řekl; neexistuje jiná služba, kterou bys dělal raději a která by byla ještě hodnotnější pro život?

V jistém bodě své cesty sloužení začneš zjišťovat, že toho neděláš tolik pro jiné, ale že to děláš pro sebe. Nebo že ji děláš jednoduše proto, že to je „nejsprávnější“ věc, kterou můžeš dělat. Děláš to proto, že to prostě pramení z tvého srdce.

Až si přestaneš připadat, že „sloužíš“, ale spíše, že jednoduše vyjadřuješ dar svého srdce, pak jsi vskutku ve stavu velmi otevřeného srdce. Pak pravděpodobně rozdáváš svůj největší dar.

Až najdeš svůj největší dar a začneš jej rozdávat, pak dovolíš proudit velkému objemu energie. Takže to je zjevně dobrý nápad. Pokud se

chceš přesunout na vyšší úroveň vědomí, pak by bylo dobré, abys objevil svůj největší dar a rozdával jej.

Takže následuj své srdce, abys našel a vyjádřil svůj největší dar. Nepřetržité naslouchání svému srdci a nepřetržité děláni toho, co ti říká, tě posune kupředu. A děláni toho, co přináší nejvíce lásky, tě posune kupředu. Tvůj největší dar je píseň, kterou pěje tvé srdce. Zpívání této písně je dávání tvého největšího daru. Tyto dvě věci jsou totéž. A tvé srdce zpívá tak, aby tě inspirovalo najít tvou cestu zpět k jednotě.

Takže... začneš otevírat své srdce. Vždy začneš tam. A nejjednodušší, nejrychlejší a nejjistější způsob, jak otevřít své srdce, je vykonat čin čisté služby. A pak vidět, jaké to je. To „vidět, jaké to je“ je příležitost naslouchat svému srdci. Bude k tobě mluvit v pocitech. Řekne ti „více tohoto a méně tamtoho“. Zcela jistě není každý vhodný pro každý druh služby! Prokaž nějakou službu a pozoruj/poslouchej, co k tomu řekne tvé srdce. Jakou část toho sis užil? Jakou část sis neužil? Kde najdeš službu, kterou můžeš prokázat, aby ti dala více radosti a méně nespokojenosti? Následuj svou největší radost a octneš se v místě, kde budeš dávat svůj nejvyšší dar a pobývat pouze ve stavu blaženosti. Bude se ti zdát, že děláš to, k čemu jsi byl **stvořený**. Bude se ti zdát, že jsi jedinečně a dokonale vhodný pro tuto činnost; jakoby vše, co jsi doposud udělal, bylo tréninkem pro tuto činnost. Bude ti to připadat jako tvůj nejpravější a nejvyšší účel. Dá ti to úžasný pocit krásné „správnosti“ pro tuto službu. A tím, že budeš vykonávat tuto činnost, budeš tvořit a vyvolávat lásku ve světě kolem sebe. Přivedíš si návrat k jednotě a inspiruješ tím ostatní. A budeš částí tvoření nebe na Zemi. Uděláš svůj život posvátným a tím uděláš svůj svět posvátným. Změníš ostatní kolem sebe k lepšímu—ne tím, že bys požadoval, aby se změnili—ne tím, že změniš sebe a budeš dávat svůj dar.

Ale vše to začíná sloužením. Dej svůj největší dar, pokud můžeš. Pokud nemůžeš, prokaž největší službu, které jsi schopen. A pokud nemůžeš prokázat největší službu, prokaž mnoho malých služeb. Rozdávej službu.

Je ale velmi důležité si uvědomit, že nemáš rozdávat všechny dary.

Nemáš být vzorníkem veškeré lásky v celém světě. Nemáš sloužit každé potřebě, kterou ti svět představí. Máš pouze dávat ten dar, k jehož dávání jsi nejlépe vhodný. Pokud budeš dávat dary, k jejichž dávání **nejsi** nejlépe vhodný, pak uděláš dvě věci:

Zaprvé promarníš energii, která ti je k dispozici na menších skutcích. Pokud to můžu říci jinak, plýtváš svým časem a svými prostředky děláním něčeho, k čemu **nejsi** vhodný.

Zadruhé budeš dělat práci někoho jiného, čímž jim vlastně ublížíš. Pochop, existuje někdo jiný, kdo je ideální pro tuto službu. Nejen že **neděláš** to, k čemu jsi nejlépe určen, ale také překážíš této jiné bytosti, aby dělala to, k čemu **je** nejlépe určena.

A toto je velmi důležité pochopení. Nejsi sám. Nejsi jediným dárce darů. Jsi životně důležitou a nevyměnitelnou částí v nekonečném tanci života a není to sólová hra! A tok energie by neměl být jednosměrný! Nazval jsem to energetický cyklus lásky a slovo cyklus naznačuje koloběh; dávání a přijímání.

Bytost založená na egu věří, že je oddělená a osamocená. Individuální. Ale tvůrce soustředěný ve svém srdci si uvědomí, že je jeden se všemi ostatními bytostmi, všude. Tvůrce soustředěný ve svém srdci si uvědomí, že existuje pouze s ostatními a skrze ostatní bytosti... pouze jako část velké jednoty.

Takže nemůžeš dávat svůj dar, aniž by ti ostatní také dávali své dary. Musí existovat „tok“. Pokud nic neteče, pak není žádný koloběh energie. Pokud je to statické, je to bez života. Nemůžeš hromadit lásku—musí téct skrz tebe. Takže musíš dávat tuto energii dál ostatním. Čím více dáváš, tím více se otevřeš přijímání. Ale **musíš** být také ochoten přijímat! Pokud **nejsi**, vytvoříš blokádu. Blokády jsou prvotní příčinou zranění psychiky, které má za následek emoční, duchovní a fyzickou nemoc. Takže nejprve buď ochoten dávat, ale pak buď také ochoten přijímat ve stejné míře zpět.

A když dostaneš, přesvědči se, že oceníš jak ten dar, tak toho dárce. Buď zdvořilý. Řekni: „*Děkuji*“. Dej mu něco zpět. Udržuj energii v pohybu. Udrž ji při životě. Udrž ji „při lásce“. (usměje se). Nech ji prou-

dit.

A předávej ji dál! Pokud jsi obdržel něco, co jsi ocenil, pak najdi způsob, jak předat stejný dar jinému. To jej také udrží naživu. To ti také otevře srdce. To ti také řekne něco o tvém největším daru.

A takto bude proudit měna nové Země: každá bytost najde a vyjádří svůj neustále se rozvíjející nejvyšší dar. A protože každá bytost je jedinečná, bude i její dar jedinečný. Nikdy nebude „příliš“ toho, co poskytuješ, protože tvé vyjádření bude jedinečné. A cokoli a všechno, co potřebuješ, ale nejsi schopen si sám zajistit; najdeš nějakou jinou bytost, která to touží nabídnout jako svůj největší dar.

A to je tou novou ekonomikou. Ani jedna duše se neptá: „*Ale co z toho budu mít já?*“ Ani jedna duše nemá nouzi či nedostatek. Všichni mají nadbytek. A nikdo se nesnaží chamtivě ukořistit více, než potřebuje, protože se nikdo nebojí nedostatku. Vždy je nadbytek, protože všichni vědí, že jsou Jediné.

Jakmile se víc a víc zapojíš do energetického cyklu lásky a méně a méně do negativních energií, budou tvé zítřky světlejší a světlejší. A pak začneš prokazovat větší a větší službu. Nakonec budeš pouze tvořit ze světla. Nebudeš mít ve svém srdci žádné blokády. Uvědomíš si, že jsi světlo.

Z: Ale co věci jako peníze, 8? Říkáš, že láska je novou měnou, a to zní úžasně. Ale jak zaplatím v obchodě za bochník chleba láskou? Nemyslím, že bude stačit, pokud dám pokladní sladkou pusou. A v reálném světě lidé potřebují aspoň základní věci jako střechu nad hlavou, jídlo na stole a tak dále. To vyžaduje peníze. A pokud nemám peníze, tak se brzy octnu bez střechy nad hlavou či jídla na stole. Takže co s tím?

8: Myslíš, že potřebuješ peníze?

Nepotřebuješ.

Peníze jsou přinejlepším potištěné cáry papíru a přinejhorším čísla někde v počítači. S těmi kousky papíru se toho nedá moc dělat a ještě méně s čísly v počítači. Tyto věci jsou samy o sobě k ničemu. Ale

protože s tím lidé souhlasili, jsou prostředkem směny jejich energie, a tak si najednou myslíš, že ten prostředek je důležitý.

Ale opět propadáš iluzi, která ti byla představena. Věříš, že potřebuješ peníze. Ale nepotřebuješ. Chceš jídlo a úkryt a oblečení a tak dále. A je mnoho způsobů, jak si obstarat tyto věci. Peníze jsou jedním způsobem, ano. Je to způsob, který ten systém podporuje, protože když **použiješ** peníze, učiníš jiné bohatšími. Kdykoli haléř vymění majitele, nějaké neviditelné bytosti dostanou podíl. Je to nevyhnutelné. Používáš jejich systém—dostanou podíl!

Ale je mnoho, mnoho jiných způsobů, jak dělat věci. A pokud jsi tvůrce, pak nebudeš mít problém vytvořit si cokoli, co potřebuješ. Vždy budeš mít nadbytek. Takže to není doopravdy o penězích. Je to o tom, jestli jsi obětí, nebo tvůrcem.

Z: (velké vzdychnutí) 8, nevím, co říci.

Říkám, že jsem tvůrce. A většinou věřím, že jsem. Chci věřit, že jsem. Myslím, že jdu směrem, kde budu věřit, že jsem. Ale... vždy přijde něco jako tohle, co mi ukáže, že jsem zpátky na začátku a nakonec nevěřím, že jsem tvůrce. Co mám dělat?

8: (usměje se laskavěji) Řekl jsem ti, není-liž pravda, že budeš muset mít se sebou trpělivost? Tak tady ji použiješ. Stále **tvoříš** ze strachu. Tvá realita ti to ukazuje. Není to žádné překvapení a je to přesně tak, jak by to mělo vypadat vzhledem k tvému vývoji. Ale teď je čas, aby ses na změně podílel aktivně. Teď je čas, abys vytvořil to, že jsi tvůrcem. Teď je čas, aby ses rozhodl, jakou energii použiješ ve svých tvorech.

Takže se nad sebe trochu povznes. Dovol si, že stále používáš peníze a že stále věříš, že ve svém životě potřebuješ tuto externí podobu výměny energie. Dovol si, že máš stále strach být bez peněz. Prostě a jednoduše to je tam, kde teď jsi. To nevádí. Povol si obojek. Nech to být. Dělej, co myslíš, že potřebuješ, abys vydělal nějaké peníze. Ale nedávej tomu veškerou pozornost. Zajisti, abys dával **více** své pozornosti prokazování služby a dáváním svého daru—jak jsem popsal výše. Prokaž si laskavost a dovol si měnit se tak rychle, jak můžeš,

aniž by sis způsobil strádání. Takže se postarej o tu věc s penězi, dokud si myslíš, že je potřeby, a pak pokračuj znovuvytvořením sebe jako tvůrčí bytosti čisté Lásky.

Půjde to zvládnout?

Z: Ano. Jistěže to půjde. Zvládnu to.

8: Dobře. Protože pak začne téct energetický cyklus lásky. A pak začneš objevovat tu nádheru a krásu skutečnosti, že nejsi sám. Nejsi sám, kdo rozdává dary. Jsou kolem tebe ostatní, kteří hledají svou cestu ke svému největšímu daru, a jak jej nacházejí, tak jej i rozdávají. A přesně ve své minulé otázce jsi vyjádřil potřebu. Řekl jsi, že nevíš, jak vytvořit výměnu energie bez peněz. Je to tak? No, co kdybych ti řekl, že existují jiní, kteří to vědí! Jsou jiné planetární reality, kde bytosti vytvořily celé civilizace překrásné hojnosti a zapojily se do úžasně složitých energetických výměn, aniž by kdy **slyšely** o penězích. Pokud bys jim řekl o peněžním systému zde na planetě Zemi, byly by zmateny, proč by někdo chtěl použít takovou životně negativní věc. Takže znalost, jak vytvořit tyto životně pozitivní systémy, někde existuje. A není jen „někde daleko“, ale je ti také k dispozici přímo zde na planetě Zemi. Zrovna tak, jak si nalézáš cestu ke svému nejvyššímu daru skrze psaní **Knihy o povznesení**, jsou tu i jiní, kteří mají plné ruce práce s rozdáváním svého daru tak, že vymýšlí, jak zavést do vašeho planetárního vědomí tyto životně pozitivní systémy výměny. Zpravidla to budou bytosti, které měly zkušenosti díky převtělení v jiných oblastech, kde se tyto životně pozitivní systémy používaly. Tyto bytosti jsou skrze tyto zkušenosti z minulých životů a jejich průpravu a zážitky v tomto životě dokonale vhodné na vymýšlení systémů a ekonomik. Ale jsou to bytosti lásky. Budou hledat, jak dávat svůj dar, stejně jako to děláš ty. Budou vědomí jednoty, stejně jako jsi ty. A ty systémy, které vymyslí, přinesou moc a bohatství všem, místo toho aby byly jako pijavice a kradly všem, tak jako to dělá ten současný systém.

Takže dávej svůj dar. Dávej jej s velkou hojností. Dej jej všem, kteří si jej přejí. Dej jej, až než si uvědomíš, že máš ještě větší dar na rozdávání. A pak rozdávej **to!** Vždy postupuj směrem k větší verzi sebe,

abys dával stále větší dar Lásky.

Z: Takže, 8, řekl bys, že **Kniha o povznesení** je mým nejvyšším darem?

8: Je to ta věc, kterou můžeš dělat, abys způsobil nejvíce Lásky?

Z: Hmm... ano, myslím, že je. Jsem v procesu přeměny všeho, co bylo v mém vědomí bolestivé a strašné, na něco, co je krásné a plné lásky. Psaní **Knihy o povznesení** je tím procesem. Je to záznam mé vlastní změny, ale také způsob té přeměny. Myslím, že ze svého pohledu vyprávím příběh o tom, co je, způsobem, který je plný Lásky a který mě zbavuje strachu. Vyprávím ten příběh způsobem, který je slučitelný s tím, že vše je Jediné. Ano, řekl bych, že **Kniha o povznesení** je největším příběhem o lásce, který mohu zplodit. A tento mechanismus zápletky, kde já jsem ten, kdo „neví“ a ptá se, a ty a BR jsou ti, kteří „ví“ a kteří odpovídají, a čtenáři jsou ti, kteří čtou slova na stránkách... no... pomalu si uvědomuji, že i toto je výmysl, že? Všichni jsme jedna bytost, která si sama vypráví tento příběh. Jsme Jediné. Řekli jsme si předtím mnoho různých pohádek o separaci a teď si říkáme pohádku o sjednocení, které dává úplně nový a krásný smysl těm pohádkám o separaci.

(usměje se) Myslím, že jsem se nechal unést odpovědí na tvou otázku. Odpověď je ano, **opravdu** myslím, že to je ta věc, kterou můžu udělat, abych způsobil nejvíce lásky.

8: Připadáš si, když toto děláš, že to je to, pro co jsi byl stvořen? Že to je ta věc, pro kterou jsi nejvíce vhodný? Že je nepravděpodobné, aby k tomu byl někdo jiný vhodnější?

Z: Ano, připadám! Chci říct, že existují jiní lidé, kteří jsou vhodnější k vyprávění příběhů, které vypráví, a díky Bohu za ně! Nechtěl bych žít ve světě bez všech těch ostatních knih inspirovaných láskou, plných duše a psaných od srdce, které existují. Ale tento příběh je jedinečný a já jej vyprávím. Být Zingdadem, který klade otázky, a pak být prostředníkem, skrze kterého pak přijdou odpovědi, je mým jedinečným darem a výsadou. Nikdo jiný neumí udělat přesně toto.

8: Pak sis tedy odpověděl na svou vlastní otázku. Dokud to tak bude,

pak **Knih**a o povznesení je tvým nejvyšším darem. Časem najdeš mnohem větší dary, které můžeš dát. Ale pro teď je to takhle.

Jak se ti to líbí?

Z: Užívám si to! Opravdu.

8: A jak myslíš, že se ti změnil život výsledkem dávání tohoto daru?

Z: (směje se) To tedy! Radikálně. Každá část mého života se změnila. A každá jedna změna byla k lepšímu. Zázračně a neuvěřitelně.

Aha—už začínám chápat, co říkáš! Ano, chápu to... následovat srdce je proces. A ten život, který žiji, a svět kolem mě se **mění**. Ale, je to proces.

8: Kolik lásky je teď ve tvém životě v porovnání s, dejme tomu, před pěti lety?

Z: To nemohu ani srovnat. Co jsem měl tehdy, byla bída v porovnání s dneškem. Což je divné, protože tehdy jsem měl tučný příjem a teď nemám. Ale můj život byl prostě smutný v porovnání s dneškem. Můj život dnes je... jediné slovo, které mě napadá, je požehnaný. Plný světla a radosti. Každá jedna věc, kterou dělám, od ranního probuzení až po večerní usínání, je slučitelná s mou duší a s tím, kým opravdu jsem. Vůbec se necítím tláčen dělat cokoli, z čeho bych se cítil špatně. Svět kolem mě je krásný. A kupodivu se zdá, že se stýkám pouze s lidmi, kteří jsou milí a ochotní. Je to divné, ale je to tak. Každý, koho potkám, je prostě úžasný. Až do teď mě to doopravdy nenapadlo.

8: Tak vidíš. A to jsi jen na začátku cesty. A bude to stejné pro všechny, kteří se na takovou cestu vydají. Otevři své srdce a rozdávěj svůj dar a tvůj svět se změní. Bude to trvat, protože ti bude trvat se změnit. Ale **bude** se to postupně odvíjet jako květina, která se pomalu otevírá. Jakmile otevřeš své srdce a zbavíš se svých blokády, jakmile dovolíš Lásku, aby skrze tebe proudila, jak budeš rozdávat svůj dar, bude tvůj svět tvým zrcadlem. Stejně tak bude na tebe zářit zpět Lásku, stejně tak ti bude dávat své dary, stejně tak ti ukáže své otevřené a bohaté srdce. Svět není ničím více a ničím méně než zrcadlem tvé

duše. Uvidíš z něj zářit zpět pouze to, čím opravdu jsi. Takže sviř své světlo lásky. Budeš potřebovat trpělivost a odhodlání. Ale odměny tě ohromí.

Dávej.

... a ...

Přijímej.

Stejně jako „výdech“ a „nádech“ je cyklus dýchání, je „dávej“ a „přijímej“ cyklus lásky.

Dar, který dáváš, je pro mnohé úžasným a velmi příjemným překvapením. Víš to. Mnozí ti vyjádřili, jak jsou tím, co děláš, hluboce osloveni. Naleznou zde světlo a radost a pravdu. Hojí je to a přetváří je to. Zjišťují, že si můžou vyprávět nový příběh, protože ty vyprávíš svůj. Víš to. Říkají ti to. Takže tvůj dar je dobrým darem. Můžeš tedy v sobě najít ochotu také přijímat? Jsi ochoten uvolnit svou blokádu a přijímat v míře rovné tvému daru? Jsou tací, kteří ti chtějí dát dary, které potřebuješ obdržet. Jsou dokonale vhodné dávat **svůj** dar a dávají ho v nejvyšší službě lásce. Je to jejich nejvyšší dar.

Jsi ochoten přijímat?

Z: Jsem, 8. Měl jsem s přijímáním problémy. Vím. Ale teď to chápu jinak. Jsem teď ochoten přijímat. Jsem ochoten se přímo zapojit do energetického cyklu Lásky.

8: Skvělé, můj drahý příteli!

V tom případě se můžu posunout na další krok. Prvním krokem bylo odstranění blokád vůči lásce, druhým krokem bylo zapojit se do **dě-lání** lásky. Třetím krokem je **bytí** láskou.

3.3 Bytí láskou

Věřím, že jsi teď připraven přijmout, že jednota je tvou nejpravější podobou a že láska je tvým nejpravějším vyjádřením. Řekl jsem jasně, že to je pouze výsledkem mnohé tvrdé práce, že sis opatřil tuto iluzi

separace, kterou je zážitek duality. A je to pouze tím, že ses hluboce zadíval do stínu života a tvořil pomocí toho, co jsi tam našel, že jsi byl schopen zažít život jako plný strachu, smutku, bolesti a zmatení. A fakt, že jsi schopen to teď takto vidět, je důkazem, že nyní vidíš skrze tu iluzi. Vidět skrze tu iluzi je krok, který přímo předchází zbavení se té iluze. Takže to je dobrá zpráva.

Cesta vpřed zahrnuje nejprve zbavení se těch negativních energií, jak bylo vysvětleno výše v naší rozpravě o energetických blokáдах. Pak bys měl začít tvořit více a více pomocí světelné energie lásky. Více světla a méně tmy a stínu je tím procesem. Časem bude veškerý zážitek negativních emocí pouze vzpomínkou. Je teď uvnitř tebe, takže budeš mít vždy právo tvořit pomocí těchto negativních emocí, pokud se tak rozhodneš, ale říkám, že se časem zbavíš svého přesvědčení, že pomocí nich **musíš** tvořit. Tyto iluze, že ti může být ublíženo či že můžeš být zabit, že ti někdo může vzít něco, co je tvé, že se budeš muset bez něčeho obejít a budeš ponechán nouzi či nedostatku a že neobdržíš to, co tvoříš, se stanou velmi zřejmými pro to, čím jsou... iluzemi. Budeš odolávat ve svém světle a ve svých výtvořech. A nikdo nebude schopen ti něco vzít bez tvého výslovného souhlasu.

A jakmile se zapojíš do tohoto procesu, stane se ještě něco jiného. Služba a dávání tvého největšího daru jsou, pochop, **dělání** lásky. Je to tudíž funkcí ega. Ale je to to, co bych nazval konání dobra, protože je to ve směru tvého nejvyššího dobra. Srovná to směr tvého ega se směrem tvého srdce. A když jsi dokonale zarovnaný se svou nejvyšší podstatou, pak **jsi** svou nejvyšší podstatou. Pak **jsi** svým vnitřním já, žijícím zde na Zemi.

Chápeš to?

Protože to je velmi důležité.

Když v každém ohledu přemýšlíš, konáš a tváříš se jako své Boží Já, pak **budeš** svým Božím Já.

Pochop, že je to pouze skrze neustálou, tvrdou a bolestnou práci, že jsi schopen udržet svou separaci od toho, čím a kým doopravdy jsi. Pokud přestaneš dělat veškerou tuto pochybnou práci, pak se **musíš**

vrátit a vrátíš se do toho, co je opravdové a správné—co je přirozené a normální.

Pružnost toho Nekonečného pružného míčku tě přitáhne domů.

Budeš cítit ten pohyb ve své bytosti a bude to **blažený** pocit.

Nestane se to ovšem naráz. To by byla ta „přímá cesta“, o které jsem předtím mluvil. Tu sis nevybral. Vybral sis tu pomalejší „okružní jízdu“. Takže pro tebe se to stane v posloupnosti kroků. Jak se postupně naučíš přestat s jakýmkoli „tlačáním ven“, které se pro tebe stalo zlovykem—jak tě Nekonečný pružný míček začne stahovat domů krok po kroku—budeš cítit změnu svého vědomí. Budeš mít přeměňující a blažené zážitky a přijdeš na nové myšlenky o sobě, svém životě, svých cílech, kým jsi, co chceš dělat. A tvůj svět se změní. V každém z těchto kroků se v okamžiku všechno stane krásnějším a víc naplněné životem. Vše se stane osvětleným. Plným světla. A to světlo bude samozřejmě svítit z tvého vlastního srdce. Bude to světlo lásky, které svítí z tebe, které osvětlí svět kolem tebe!

A to se stane každému, kdo se rozhodne následovat své srdce, zapojit se do energetického cyklu lásky, dávat svůj dar—všem takovým bytostem je zaručeno s jistotou, že budou mít řadu takových okamžiků, když prostě a jednoduše **budou** láskou. S každým krokem to bude více a více pravdivé. A v těchto okamžicích **uvidíš** čím dál tím jasněji. Uvidíš pomocí svého srdce, co je to, k čemu se přibližuješ. A protože vždy budeš mít svobodnou vůli, budeš mít právo se přibližovat rychleji, nebo to odmítnout.

Musím říci, že nikdo to ještě neodmítl!

Ale budeš mít na výběr. A pokud se to stalo tobě, pokud jsi zažil světlo a božskost, pak víš, co to bylo. A pokud ne? Pak budeš vědět, až budeš vědět!

Z: A to se mi stalo v mém Zážitku na horách, 8?

8: Ano, stalo. To je, kdy jsi cítil, že tvá veškerá energie se přesunula z jedné úrovně vědomí do druhé. Přesunul jsi své ztotožnění z odděleného já na spojené já. Řečeno jinak, přesunul jsi své těžiště z ega do srdce. A to byla tvá první Jednotná událost.

Další jsi měl ve svém Dni ticha. Toho dne ses schválně zastavil, aby ses mohl věnovat dalšímu posunu ve svém vědomí. Uvědomil sis svou pravou podstatu a tou byla láska. Začal sis *bděle uvědomovat* svou základní jednotu se vším.

Z: Dobře. Takže můj Den ticha byl mou druhou Jednotnou událostí?

8: No... měl jsi, nebo jsi neměl zážitek, při kterém jsi cítil posun svého vědomí? Nedosáhl jsi v tom okamžiku nové úrovně uvědomění? Nechápal jsi najednou sebe více „jedním s jednotou“?

Z: Ano. To je vše pravda. Ale můj Den ticha byl v mnohém úplně jiný, než zážitek v horách.

8: To je dobře si zapamatovat. Protože jinak by tví čtenáři mohli mít dojem, že *jejich* Jednotné události se budou muset odehrát v přírodě, při cvičení nebo nějakým způsobem podobným tvému Zážitku v horách.

Tvé Jednotné události budou naprosto osobní a nebudou o tvých vnějších okolnostech; budou o posunu vědomí, které se odehrává v tobě. Budeš tu změnu cítit ve své duši. Co uvidíš, pocítíš, poznáš či zažiješ, bude jednoduše cokoli, co doprovází tvůj vnitřní skok vědomí.

Každý totiž musí zažít tyto blažené okamžiky na vlastní kůži. Změnu směru tvé duše nelze provést myšlením a představami. Změníš to hlubokým poznáním, které vychází z *pocítění* tvého spojení s jednotou.

Dříve v této kapitole jsem ti řekl následující:

„Láska nemůže být pochopena, protože je mnohem větší než mysl, která by ji chtěla pochopit. Lásku lze pouze zažít. A jakmile ochutnáš alespoň malé sousto opravdové, bezmezná a bezpodmínečná lásky, budeš navždy pozměněn. Cílem tvého života bude se vrátit do tohoto stavu Lásky. V tom okamžiku poznáš, že pro tebe neexistuje zdaleka nic důležitějšího než bytí v tom stavu spojení s božskostí, které je láskou.“

A je tomu tak. Toto je ta velká záchrana. Pokud se přestaneš tak tvrdě snažit být Zapomnělem, pak budeš mít řadu probuzení. Uvědomíš

si, že Vzpomínka je přímo uvnitř tvého srdce. Tak blízko jako tvůj tlukot srdce. A neustále k tobě promlouvá. Nepřetržitě se tě snaží probudit. Nepřetržitě ti říká, kým opravdu jsi. Stále je s tebou, vždy milující a jemně se připomínající. Vše, co musíš udělat, je přestat se tolik snažit být Zapomnělem.

Z: A pak budeme mít takové krásné, úžasné a blažené zážitky?

8: Ano. A když budete pokračovat v bytí láskou, budete mít více. Každý je jedním krokem nahoru v úrovních vědomí. S každým se tvá psychika posouvá o jednu úroveň dimenzí. Duchovně se povznášíš. A to se ti stane přesně třikrát, jak se budeš připravovat opustit dualitu.

Z: Třikrát? Proč třikrát? Proč ne méně? Proč ne více?

8: Pochopíš to správně až budeme mít tu horlivě očekávanou rozmluvu o duchovních hustotách. Ale stručně: svět, ve kterém žiješ právě teď, existuje ve třetí hustotě. Aby ses narodil do tohoto světa, potřebuješ být vědomí třetí hustoty. S každou Jednotnou událostí postoupíš „nahoru“ o jednu úroveň hustoty a posuneš se blíže k tomu být natrvalo vědomí jednoty. Pokud bys měl jeden takový zážitek, pak jsi ve čtvrté hustotě vědomí, ačkoli stále pobýváš ve světě třetí hustoty a obýváš tělo třetí hustoty. Po třech Jednotných událostech dorazíš do šesté hustoty vědomí a dosáhneš nejnižší úrovně vědomí jednoty. Na šesté hustotě vědomí totiž budeš mít pocit, že je hodnotné udržovat iluzi separace, ale budeš naprosto vědět, že to je iluze. Takže budeš bytost vědomí jednoty, nehledě na úroveň vědomí těch kolem tebe a světa, který obýváš.

Ale jsi jen jedna z mnoha bytostí, která je na cestě domů. Jak se každý přeměníte, přeměníte i svůj svět. Takže se rozsvítí celá planeta. Vyrostete do světla. Jste zprostředkovatelé transformace. Jste svými zachránci. Jste ti, na které jste čekali.

Z: Páni, 8! To je hodně ohromujícího v jednom krátkém odstavci! Mohl bych jej pomalu rozvinout? Říkáš, že tím, že jsme na cestě následování svého srdce a bytí láskou, měníme svět. Doslova?

8: No? Není to tvá zkušenost?

Změnil ses, a tak se změnil tvůj úhel pohledu. Změnilo se to, jak se díváš na svět. Změnilo se, jaký máš dojem z toho, co o sobě vnímáš. A rozhodl ses pro nové zážitky a jiné interakce. A pak jsi vyjádřil světu jinou energii. Změnilo se to, co ze sebe vydáváš. A tak se změnilo to, co dostáváš zpátky. A pak jsi našel svůj dar, který měl dopad na svět a způsobuje změny. Mohl bych pokračovat dál. Způsobem malým i velkým, nepatrným i hlubokým... když se změníš, změní se tvůj svět. A zcela jistě, ano, Jednotná událost je okamžik životní změny. Je to okamžik, kdy se zhmotní všechna tvá rozhodnutí pro změnu.

Není to pro tebe pravdivé?

Nebyly tyto dvě události vyvrcholením mnohých, mnohých tvých rozhodnutí?

A necítil jsi s oběma těmito událostmi, že se ti změnil tvůj svět?

Neobdržel jsi zážitek světla, které vstoupilo do tvého života a povzneslo tě do vyšší perspektivy?

Necítil jsi, jak se přibližuješ ke své skutečné podstatě?

Neviděl jsi svou cestu jasněji?

Z: Ano. Vše z toho je pravdou.

8: Ale nepřinutilo ti to nebo neodebralo ti to právo na rozhodnutí.

Z: Ne. Což je zajímavé, protože chyba, kterou jsem udělal, bylo si myslet, že Jednotná událost bude jaksi...

8: Očekával jsi, že to bude něco z „vně tebe“, co nějak přijde a zachrání tě před tebou. Myslel sis, že okamžik vědomí jednoty bude světlo, které zasvítí vně tvé bytosti a vše spraví. To jsi chtěl a očekával a nebyl jsi připraven vědět, že to nikdy tak nebude. Nemůžeš být zachráněn vnějším vlivem, aniž bys zároveň byl obětí. Aniž bys zároveň nepřišel o své právo si vybrat a tvořit pro sebe. Ale to se nemůže stát. Žádná světelná bytost či Kristovo světlo či Bůh či anděl či cokoliv si přeješ vymyslet, by ti **mohl** odebrat tvé právo tvořit pro sebe, pokud ta bytost je sama o sobě vědomí jednoty. Co děláš jinému, děláš také sobě, pamatuješ? A pokud by nějaká vnější bytost prohlásila

svými činy, že jsi rozbitý a potřebuješ zachránit, pak by se tato bytost takto také vytvořila. Pokud by ti tato jiná bytost vzala tvé absolutní právo tvořit tvou vlastní realitu, jak si přeješ, pak by také okamžitě odebrala toto právo sobě a přestala by být tvůrčí bytostí. Spadla by do nízkého vědomí. A pak by tě nebyla schopna zachránit.

Nemůžeš být zachráněn z vně sebe.

Je to tak jednoduché.

Nemůže se to stát.

Ale **vždy** je tu ta jedna velká záchrana. Je to ten fakt, že světlo Jediného vždy svítí uvnitř tebe. Pokud jsi ochoten ho nechat svítit, pak najednou uvidíš ten velký kosmický vtíp: nikdy jsi nebyl ztracen! Nikdy jsi nebyl nic jiného, než tvůrce s obrovskou mocí, který si tvoří svou vlastní realitu. Vždy jsi byl nesmrtelný. Vždy jsi byl nezničitelný. Nikdy nebylo čeho se bát.

Takže ano. Toto byly první dva z těch tří okamžiků vědomí jednoty, které zažiješ v dualitě. Teď to víš. Teď můžeš opustit poslední pozůstatky separace, které si tvoříš, a být připraven... ta další se odehraje. A pak budeš vědomí jednoty. Pak toto dílo poslouží svému účelu. A pak začne úplně nová úroveň tvoření.

Z: Takže teď jsem na páté hustotě vědomí? Co to znamená?

8: Téměř celou tuto knihu jsem ti opakovaně sliboval kapitolu, kde se vypořádáme s „Prostorem, Časem, Hustotami a Dimenzemi“. Dotkli jsme se za pochodu těch nejvýznamnějších částí, ale teď je čas, abys znal celý obrázek. Takže to uděláme v další kapitole.

Z: Skvělé!

A to znamená, že tato kapitola je hotova?

8: Ne. Tato kapitola má vlastně pouze začít. Začne, když všechna tyto slova a myšlenky a mentální koncepty o Lásce skončí. Začne, když přestaneš mluvit o Lásce a začneš ji zažívat. Takže si vezmi k srdci to, co jsme řekli o lásce.

Běž.

Běž **být** Láskou.

Závěr

Můj milý čtenáři,

Jak sis přečetl, trvalo několik let, abych sepsal toto třetí vydání (a věřím, že toto bude poslední a konečné vydání). Napříč těmito verzemi byla tato kniha zkouškou ohněm pro mou duši, skrze kterou jsem se přeměnil z vědomí oběti na vědomí tvůrce... kde jsem přeměnil strach na lásku. Je tudíž mým nejvyšším potěšením, že jsem měl tu čest tvého času a pozornosti, kdy jsi byl na této cestě se mnou skrze stránky, které nyní leží za námi. Tvá cesta je samozřejmě tvou zodpovědností, ale nemohu než doufat, že co sis zde přečetl, bylo pro tebe stejně tak duchovně přeměňující a plné růstu, jako to bylo pro mne. Pokud dáváš dar, hádám, že chceš, aby z toho daru měl příjemce co nejvíce radosti a lásky, ne?

Co dál?

Jak sis také všiml, tato cesta nekončí na konci této knihy. V současné době jsem dokončil téměř všechny kapitoly **druhého dílu Knihy o povznesení** a, jak je mým zvykem, jsem je dal k dispozici ke čtení tak, jak jsem je napsal, zdarma na mém webu. Shromáždil jsem hodně látky pro **třetí díl**, ale ta ještě není ve formě, kterou bych mohl dát k dispozici. První část **Dreamer Awake!** (což je, velmi reálně, poslední část **Knihy o povznesení**) byla vydána a v následujících měsících budu tvořit další části tohoto díla. Tady jsem teď. Jsem zvědav, jaký bude

stav věci, až to budeš číst ty? Možná budou už všechny tyto věci vydány? Možná již několik let zpátky! Ať to bude jakkoli, pokud chceš jít dále se mnou, rád se s tebou podělím o své duchovní dobrodružství. Uvěříš-li, ta jízda se stane čím dál tím úžasnější!

Zůstaňme ve spojení!

Pokud bys chtěl zůstat ve spojení se mnou, pak mám přesně k tomu několik prostředků. První (a nejoblíbenější) bude, když budeš **odebírat můj měsíčník**. Nemá to žádné nevýhody a má to plno výhod. Je zdarma, nezavalí tvou poštovní schránku, ctím tvé soukromí a nebudu nikdy sdílet tvou adresu s nikým jiným a pokud se někdy rozhodneš odhlásit, je to jen jedno kliknutí. Tímto měsíčníkem ti můžu dát vědět, když vytvořím nové kapitoly (či dokonce nové knihy!) a také ti dám vědět, když budu mít nové příspěvky na blogu nebo jiné novinky. A můžu (a často to dělám) nabídnout členům slevy na mé nabídky. Své členy mám za svou rozšířenou duchovní rodinu zde na Zemi!

Také mi můžeš dát „like“ na **Facebooku**, sledovat mě na **Twitteru** či si mě přidat do svého **Google kruhu**—rád skrze tyto prostředky pravidelně zveřejňuji citáty z mých knih či nové vhledy a jakékoli jiné novinky. Ale časy se mění a tyto druhy sociálních médií přichází a odchází. Takže když nevíš jak, můžeš mě najít na **mém webu!**

Dávej zpět

Jak sis právě přečetl, 8 řekl jasně, že bychom všichni měli vstoupit do energetického cyklu lásky. Dávej a přijímej. Zatímco to „přijímání“ bylo pro mě velmi obtížné, od té doby, co jsem sepsal předchozí kapitolu, jsem se o tomto naučil mnohem více. Naučil jsem se, že bychom měli nabízet své dary s otevřeným srdcem a pak dát jiným příležitost

dát zpět tak, že dáme jasně najevo, co bychom rádi, chtěli či potřebovali. A pak si můžou oni vybrat, jak zareagují (pokud vůbec).

Takže tady to je!

Pokud sis užil tuto knihu a shledal ji užitečnou, pak je mnoho cest, jak můžeš vyjádřit svou vděčnost zpět mně (a BR a 8).

První je pomoci mi podělit se o tuto knihu co nejdále a nejšířeji. Tato kniha je k dispozici zdarma ve všech hlavních e-book formátech na mém webu (a jinde na webu). Pokud předáš tuto knihu co nejvíce lidem, pomůžeš mně a také přeměně planetárního vědomí. Protože je zdarma, můžeš zariskovat: pošli ji komukoli, koho by mohla (alespoň v nejmenším) zajímat. Poděl se o ni. Dávej ji. Rozdávej ji. Jak je napsáno v licenci, máš volnost ji sdílet s kýmkoli a se všemi, jakkoli chceš. Pošli ji e-mailem všem svým známým, dej si ji na svůj web, dej ji na stahovací službu... cokoli chceš. Jsou pouze dvě podmínky: nesmíš jakkoli měnit knihu či ten digitální soubor a nesmíš ji prodávat nebo dávat jako součást čehokoli, co prodáváš. Musí být dána k dispozici přesně tak, jak ji nabízím já, a musí být zdarma. Mimo to: **rozdávej ji!**

Pokud uděláš pouze to, pak už to bude pro mě velké „díky“!

Pokud chceš říci trochu osobnější „díky“, pak jsou ještě hmatatelnější způsoby, jak to udělat.

Zaprvé, tištěná verze této knihy je k dispozici za malý příplatek. Pokud chceš více než pouze informace vlastní této knize a chceš navíc držet tuto knihu ve své ruce (mám to také tak rád!), pak je tištěná verze k dispozici na mém webu a u všech obvyklých online prodejců za cenu, která mi přináší malý zisk.

Za druhé existuje mnoho jiných produktů, které nabízím; od pokračování **Knihy o povznesení** po záznamy vedených meditací a terapie duchovního léčení. Všechny tyto věci najdeš na mém webu. To, že to nabízím a dostávám zpátky zapláceno, je můj způsob, jak jsem schopen si dovolit dále žít na planetě Zemi. Tvou záštitu a podporu nejen že tedy velmi ocením, ale jistě obdržíš zpět (ve formě léčení,

knih nebo čehokoli) mnohem více, než jsi utratil. Vskutku energetický cyklus lásky!

A konečně, vždy je krásné slyšet od těch, kterých životy byly dotčeny mou prací. Pokud chceš zanechat krátké shrnutí svých zkušeností s touto knihou na mém webu (nebo kdekoli sis ji stáhl), pak to bude skvělé! A velmi uvítám, pokud chceš napsat pár slov mně osobně skrze [kontaktní formulář](#) na mém webu. Rád si to přečtu!

Opravdu, opravdu závěrečná slova. Opravdu!

Dovedeš si představit žít ve světě, kde by každý, koho potkáš, byl Vědomí Jednoty? Dovedeš si představit, jaký úžasný ráj by to byl, kdyby se každý choval k ostatním jako k sobě? Pokud by byl každý láskyplný, milý, důvěryhodný, štědrý a shovívavý stejně tak, jako by to chtěl od ostatních?

Udělejme pakt, že vytvoříme takový svět. Vytvořme tento svět tím, že budeme tací. Začněme hned teď, ty a já.

Ano?

Ano!

S láskou

A handwritten signature in black ink that reads "Zingdad". The script is cursive and fluid, with the letters connected together.

Arn „Zingdad“ Allingham

Knysna, Jihoafrická Republika

Červenec 2014